
Kalbim
SANA AİT
"İkinci şans daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti."
JEWEL E. ANN
nemesis
KİTAP

Kalbim

SANA AİT

tg@kaktusunx

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 580

Kalbim Sana Ait Jewel E. Ann
Özgün Adı Look the Part
Çeviren Hanife Albayrak Çift

Yayın Yönetmeni Serap Çakır
Yayın Koordinatörü Melih Günaydın
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarım Cem Özcan
Sayfa Düzeni Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2021 © Jewel E. Ann, 2018

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-7359-36-8

Baskı: Eylül 2021

NEMESİS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

MATBAA
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 47939

Kalbim SANA AİT

JEWEL E. ANN

Çeviren: Hanife Albayrak Çift

nemesis
KİTAP

Jewel E. Ann

Özgür ruhlu bir romantizm bağımlısıdır. Üç harika oğluyla birlikte evde kalmak ve aile işini yönetmek için diş hijyeni kariyerinden erken emekli oldu. Çağdaş-romantik türünden birkaç kitap okuduktan sonra bu hikâyelerin bağımlısı haline geldi. Haftada iki ya da üç roman okuyup daha fazlasını arzuladı ve yazma pratiği yapmaya karar verdi. Pelerinini takıp gezegeni kurtarmadığı ya da içini ısıtan aşk romanları okumadığı zamanlarda arkadaşlarıyla yoga yapmaktan, ailesiyle yemek yemekten ve çocuklarıyla kaya tırmanışına gitmekten hoşlanıyor.

İkinci bir şans arayışındaki herkese...

YAZARIN NOTU

Bu kitap bir otizm hikâyesi değil, hayat öyküsüdür. Hayatta otizmli çocuklar ile onlara bir ses ve gelecek verebilmek için bilinmeyen bir alanda gezinen ebeveynler var. Her çocuk eşsizdir. Her macera için farklı bir harita gerekir. Bu, hikâyelerden sadece *bir* tanesi... *Bir* macera. Harrison şahsen tanıma şerefine nail olduğum ve sevdiğim bir çocuktan esinlenilmiştir.

GİRİŞ

Heidi bana bir evlat verdi. Ve ben onu öldürdüm. Hayat derslerini kıl payı öğrenenler şanslı şerefsizlerdi. Onları kıskanıyordum.

"Bu akşam içki içme. Beni bir kere daha hamile bırakmanı istiyorum," diye fısıldadı karım. Elleri, ailemiz ve en yakın arkadaşlarımızdan oluşan on iki kişinin bulunduğu masanın altında bacağımdan yukarı doğru yükseliyordu. Heidi, Omaha'daki en sevdiğim et restoranını seçmiş ve en önemli günüm için eğlence odasını rezerve etmişti. Herkes sürpriz diye bağırana kadar durumdan haberim yoktu.

Ona olan sevgim tarif edilemezdi.

"Peki ya doğum günü çocuğu için?" Kumral garson bana göz kırparak elindeki not defterinin üzerinde kalemini hazır etti.

"Sek viski."

Heidi kaşlarını çattı.

Elini tutup sertliğime bastırdım. "İsteğini yerine getirme konusunda herhangi bir sıkıntı yaşamayacağım."

"Bakacağız." Sert cevabı pek güven vermiyordu.

Ailem beni şaşırtmak için Denver'den buraya arabayla gelmişti ama iki yaşındaki oğlum Harrison gösterinin başrolünü kapmıştı. Heidi'nin annesiyle beraber ona methiyeler diziyorlardı. Üniversiteden mezun olmadan önce baba olmayı beklemiyordum. Aynı zamanda ona en çok ihtiyacım olduğu anda onsuz yaşayamayacağım bir kadınla tanışmayı da tahmin etmemiştim.

Beni futbol kariyerimi çöpe atan ön çapraz bağ yırtılmasıyla alakalı gönderdikleri hastanede hemşirelik öğrencisiydi. Ona melek demiştim. Heidi acı için verdikleri ilaçlar yüzünden böyle düşündüğüm konusunda ısrarcı olmuştu.

"Monaghan profesyonel ligde oynadığında onun temsilcisi olacağını söyledi." Babam bana hızlıca meraklı bir bakış attı.

"Monaghan kıçından uyduruyor. Aklı olan hiçbir takım Yakışıklı Oğlan'ı seçmeyecektir. O bir öğretmen olacak. Bu söylediği bile NFL'de ciddi bir şansı olması için fazla korkak olduğunu gösteriyor."

Cornhusker'ın genç oyun kurucusu bana masanın diğer tarafından sırıttı. İkimiz de onun profesyonel ligde oynayacağını biliyorduk ve doğum günümde onun egosunu şişirmeyecektim.

"Laflarına dikkat, Hopkins," diye uyardı Heidi.

Bana soyadımla hitap ettiğinde sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. Bu her zaman ardından bir ceza geleceği anlamına gelirdi ve tüm cezaları yatak odasını kapsıyordu.

Onu tarif edemeyecek kadar çok seviyordum.

Gece mükemmel bir uyum içinde ilerledi.

Akşam yemeği. Arkadaşlar. Aile. Yiyecek. İçecekler.

Karım kendini aşmıştı. Her günü mükemmelleştirmek konusunda uzmanlaşmıştı. Aynı zamanda içki içtiğim için kendimi sorumsuz hissetmemi sağlama konusunda da çok iyiydi. Garson önüme yeni bir içki koydukça Heidi'nin dudakları onaylamayan bir şekilde büzülüyordu.

Durumun üzerine tartışmadım. Ölmeden önce babası çok alkol tüketiyormuş ve kötü davranan biriymiş. Tanıştığımızda içki

içmediğimi düşünmüştü. O zamanlar için bu doğruydu. Futbol benim hayatımdı. Vücuduma bir mabet gibi davranıyordum. Ama sakatlandıktan sonra vücudumun artık bir mabet olmadığı ve içki içmenin kaybolmuş hayallerimin acısını dindirmek için tam da ihtiyacım olan şey haline geldiği bir hayata başlamıştım.

Heidi içki içen her erkeğin şiddet eğilimli bir alkolik olduğunu düşünüyordu. Onu haksız çıkarmayı görev edinmiştim. Böylelikle belki bir gün o da biraz rahatlayıp özel durumlarda içki içebilirdi.

"İyi ki doğdun, Flint. Bebeklerime iyi bak." Kayınvalidem Sandy bana sarılırken herkes son bir defa doğum günü dileklerini söyleyip iyi geceler diliyordu.

"Bu, anahtarları karına vermeni söyleyen bir şifreydi." Heidi yüzünde samimi olmadığını bildiğim şakacı bir gülümsemeyle beni dürttü.

Sandy yanaklarımı sıkarak gözlerimin içine baktı. "Sanırım o iyi durumda, tatlım. Babana hiç benzemiyor, o yüzden fazla üstüne gitme."

Heidi'ye *sana söylemiştim* bakışı attım. Annesi beni seviyordu. Babasına hiç benzemiyordum. Heidi, Sandy'nin gözünde hiçbir kusurum yokmuş gibi görünmemden nefret ediyordu ama ben bayılıyordum. Fazlasıyla özgüvenle beraber tehlikeli bir gurur ortaya çıktı.

Karım, Harrison'ı bebek koltuğuna yerleştirdikten sonra elini bana uzattı.

"Ben iyiyim." Sürücü kapısını açtım.

"İyi değilsin. Bu akşam çok içtin."

"Baya dayanıklıyım."

"Flint."

Sürücü koltuğuna hızlıca oturdum. "Bana Hopkins diye seslen, bebeğim. Bu işin gidişatından hoşlandım."

"Flint, ben ciddiyim. Çocuğumuz arka koltukta." Kapıyı kapamayayım diye benimle kapı arasında dikildi.

"Seninle doğduğum günkü kadar çıplakken beraber olmak istiyorum. Hadi atla da Harrison'ı yatağına yatıralım."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken simsiyah saçları her yöne uçuşuyordu ve mavi gözleri beni delip geçiyordu.

"Ben. İyiyim."

Heidi omuz silkti. "İyi. O zaman şovenist bir pislik gibi davranma. Sadece arabayı sürmeme izin ver."

Gök gürültüsü uzaklarda yankılanırken gökyüzünden birkaç damla düştü.

"Islanacaksın."

Ofladıktan sonra ayaklarını yere vurarak arabanın diğer tarafına yürüdü. "İnatçı keçi," diye mırıldanırken emniyet kemerini taktı.

"Laflarına dikkat et, annecik." Gülerken arabayı çalıştırdım.

"Sarhoş bir şekilde araba sürdüğün için bizim veya başkasının ölümüne sebep olursan, cehennemde senin için ayrılmış özel bir yer olacak."

Arabayı çalıştırdım, kafasının arkasını avuçlayıp alnını benimkine doğru çektikten sonra el frenini tuttum. "Sen benim dünyamsın. Canını asla yakmam. Sana olan aşkımın tarifi yok."

"Tanrım, Flint..." diye fısıldadı. "Nefesin leş gibi viski kokuyor. Yalvarıyorum. Arabayı sürmeme izin ver."

Onu bırakıp el frenini çektim. Karımı çok seviyordum ama erkek olmayı da seviyordum. Güçlü bir adam sınırlarını bilirdi. Başkalarının bir şeyi yapma veya yapamama kapasitesinden bahsetmesine gerek yoktu.

***

Üç gün sonra, karımı evimizin yakınlarındaki bir mezarlığa defnettim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cehennemde Ayrılmış Özel Bir Yer – On yıl sonra

Neşeli insanlar için bir uyarı olmalıydı.

"Merhaba, Avukat Flint Hopkins'in ofisi. Amanda'yla konuşuyorsunuz. Evet... Tamam... Kendisini haberdar ederim. Aradığınız için teşekkür ederim. Fantastik bir gün geçirmeniz dileğiyle!"

Kim fantastik derdi ki? Kelime fanteziden türemişti ki gerçek olmadığı anlamına geliyordu. İşe başlamadan önce hakkında düzgün bir şekilde uyarılmadığım sekreterim burayı arayan herkese 'gerçek olmayan' bir gün geçirmelerini söylüyordu. Disney World'de çalışmalıydı.

Ofisimdeki dahili telefon çaldı. İç çektim. "Amanda, kapım açık ve yalnızım. Dahili hattı kullanmana gerek yok. Seni gayet iyi duyabiliyorum."

"Telefonda olup olmadığını nasıl bilebilirim?"

"Arkanı dön."

Sandalyesini döndürdü. Başımı bilgisayardan kaldırıp bakışlarıyla buluştum.

"Seni gözetlemekten hoşlanmıyorum. Gözetlediğimde bakış şeklin beni ürkütüyor."

Çenemi kaşıdım. "Sana bir bakış mı atıyorum?"

Sarı saçlarını kulaklarının arkasına iterek suratsız bir şekilde bana baktı. "Evet. Asla gülümsemiyorsun. Çok ürkütücü."

"Asla mı?" Başımı yana doğru eğdim.

"Eh, Harrison'ın okuldan sonra uğradığı zamanlar hariç. Dudaklarının kenarı..." dudakları kıpırdandı, "biraz kıpırdıyor. Dikkatli bakmayan çoğu insan bunu kaçıracaktır."

Gülümsemek fazla abartılıyordu. Ama haklıydı, oğlum en iyi halime sahipti. En azından geriye ne kaldıysa.

"Telefondaki kimdi?"

"Ne?"

"Ürkütücülüğüm konusunda beni bilgilendirmeden önce telefonumu çaldırdın."

"Ah, evet. Ellen Rodgers on beş dakika geç kalacak. İşi uzamış."

"Geç kalıyor. Bu, iyiye işaret değil. Muhtemelen her ay kirayı da geç ödeyeceği anlamına gelir."

"Evet, Flint. Muhtemelen haklısın. Para kazanmak için gittiği yerde *işi* uzamış. Bu kesinlikle kirayı geciktireceğinin bir işareti." Amanda tekrar masasına döndü.

"Bana gözlerini deviriyorsun." Dikkatimi bilgisayar ekranıma geri çevirdim.

"Asla bunu yapmam, patron."

Yirmi beş dakika sonra bekleme odasından konuşma sesleri geldi. Dikkatimi bilgisayarımda tuttum. Bayan Rodgers'da onu beklemekten daha iyi bir işim yokmuş izlenimi oluşturmama gerek yoktu.

Masadaki telefonum titredi.

Amanda: *Ellen Rodgers geldi. Sanırım bunu biliyorsun. Kendisi müvekkilimiz değil, o yüzden kapın açık olduğu için gelişinin dahili telefon veya sözel bir duyuru gerektirdiğinden emin değildim. Bu hassas konuda nasıl ilerlememi istersin?"*

Ben: *Kovuldun.*

Amanda: *Cidden mi?! Tanrım, evde yıkamam gereken çok fazla çamaşır vardı. Teşekkür ederim!*

Kendime not: Bir daha asla kadın sekreter işe alma.

Ben: *Ciddi değilim. Onu içeri al ve bana üç gün önce istediğim araştırmayı getir.*

Amanda: *Onu içeri gönderiyorum. Araştırmayı masanın arkasındaki kitaplığa iki gün önce koydum.*

"Kadınlar," diye homurdandım.

"Merhaba." Ofisimin üst katındaki alanı kiralamak için başvuran kadın bana elini uzatarak hızla ilerledi. "Ben Ellen Rodgers. Geciktiğim için özür dilerim."

Ayağa kalkıp elini sıktım. Kadın *beklenmedik* bir tipteydi. Neşeliydi ve bir uyarı tabelasına ihtiyacı vardı. Bu seferlik hayata olan coşkusunu görmezden geldim çünkü kadın göze hitap ediyordu.

"Flint Hopkins. Bu arada geç kalmanız önemli değil." Kadının omzunun üzerinden izleyicimize bakış attım. Amanda bana kurnaz bir şekilde gülümsedi. Arkasını dönene kadar ona gözlerimi kısarak baktım.

"Lütfen, şöyle oturun," diyerek ona masamın önündeki sandalyeyi gösterdim.

Ellen el çantasını yere gürültüyle bıraktı. Çantasıyla beraber yaşıyor olmalıydı.

On altı derece hava için biraz fazla olan gri yün ceketinin düğmelerini çözen titrek ellerine odaklandım. "Kıyafetimin kusuruna bakmayın. Birkaç koordinasyon sorunu olan dört yaşında bir kız çocuğuyla öğlen yemeği yedim."

İronik. Onun da benzer bir sorunu varmış gibi görünüyordu.

Uzun kumral saçları, kırmızı lekeli dar beyaz süveterinin hemen üzerine kadar geliyordu.

Göğsünün hemen üzerinde olan lekeye bakakaldığımın farkına varınca bakışlarımı hızlıca yüzüne çevirdim. "Amanda geçen gün size alanı gösterirken sözleşmeyi de verdi mi?"

"Evet. Teşekkür ederim." Ellen ceketini sandalyenin arkasına asıp oturdu.

"Bu konuda bir sorunuz var mı?"

"Hayır. Oldukça standart görünüyor. Bu bölgeye bayılıyorum ama müsait bir yer bulmak imkânsız. O yüzden ilanınızı siz paylaştıktan hemen sonra bulduğumda çok heyecanlanmıştım."

Defalarca okumama rağmen başvurusunu inceledim. "Müzik terapisti misiniz?"

"Evet."

"Müzik bir terapi olarak mı sayılıyor?"

Ellen kıkırdadı. Sesi çocukça çıkmıştı. Yüzü de çocuksuydu. Çiller ve mavi gözlerden olmalıydı.

"Evet. Alternatif bir terapi olarak düşünün. Ama resmi bir iş. Herhangi bir sağlık uzmanı gibi uzmanlığım konusunda lisansım var." Masamın üzerinde birleştirdiğim ellerimi işaret etti. "Bu arada kol düğmeleriniz çok hoş."

Düğmelerime bakıp her birini düzelttim. "Teşekkür ederim."

Sanki sırıtmak istiyormuş da içindeki bir ses bu fikre karşı çıkmış gibi parlatıcı sürülmüş dudaklarını dişleri arasında sıkıştırmıştı. "Kusura bakmayın. Bu benim için biraz tuhaf. Kendimi biraz gergin hissediyorum."

"Neden acaba?" diye sorarken müvekkilden gelen bir e-postayı açtım.

Kadın mırıldanıyordu. Neden mırıldanıyordu ki?

"Çünkü bu yeri istiyorum."

"Referanslarınız?"

"Ah, evet. Onları sekreterinize gönderdim."

Dahili hat düğmesine bastım. "Amanda, o referanslara ihtiyacım var."

"Rafta, istediğin araştırmanın yanında," diye masasından seslendi. Sonra dahili hat çaldı. "Rica ederim, Bay Hopkins."

Kontrolümü korumak için yavaşça nefes aldım. Bu sırada Ellen da kahkahayı patlattı.

"Pekâlâ, referanslarınızı kontrol edeceğim..."

"Ben kontrol ettim," diye dahili hattan konuştu Amanda.

"Kovuldun."

Amanda ayağa kalkıp çantasını omzuna savurdu. "Sabah ilk iş işsizlik başvurusunda bulunacağım."

"İyi akşamlar," diye mırıldanırken ona bir bakış attım. Belki de o bakıştı.

"İyi geceler, Flint." Göz kırptı.

Kapının kilidi döndüğü an dikkatimi kıpırdamadan bakan iri mavi gözlere çevirdim. Geldiğinde biraz kızarık olan yanaklarında bile çilleri dışında renk kalmamıştı.

"Onu her gün işten kovarım. Otoriteye karşı hiçbir saygısı yok."

Ellen'ın vücudu kaskatı kesilip gözleri benimkileri incelerken çok az hareket ediyordu.

Dönüp arkamdaki raftan dosyasını kaptım. Elimdeki kâğıtta fazlasıyla iyi referanslar bulunuyordu. Ona mekânı kiralama-

mam konusunda detaylara olan takıntım dışında bir neden yoktu. Tamamen kontrol sahibi olmak benim hayatımdı.

Yüzünde temkinli bir gülümseme belirdi. "Okuması zor bir adamsınız, Bay Hopkins."

Karamsar bir okuma.

"Ve siz de benim yeni kiracımsınız. Hoş geldiniz. İki aylık kıraya ve bu kâğıtları imzalamanıza ihtiyacım var." Sekreterimin Ellen'ın referanslarına iliştirdiği kira anlaşmasını kalemle beraber masamda kaydırdım.

Ona karşı kıskançlık hissediyordum. *Herhangi* bir konuda en son ne zaman o şekilde gülümsediğimi hatırlayamıyordum. Minneapolis şehir merkezinin dışındaki ikinci kat bir ofis alanı kadar önemsiz bir şey uğruna temmuz gecesi gibi parlıyordu.

"Teşekkürler. Gününü neşelendirdiniz. Kahretsin, hatta haftamı neşelendirdiniz." İsmini ve baş harflerini Amanda'nın anlaşmaya iliştirdiği yapışkanlı oklara yazdıktan sonra üzerinde müzik notaları olan bir çek yazdı.

"Rica ederim." Masamdaki yan çekmecenin kilidini açıp anahtarları aldım. "Bunlar iki setlik anahtarlarınız. İlki bina, diğeri ise ofis alanınız için. Her şey alarm sistemiyle koruma altında. O yüzden kişisel şifrenizi nasıl oluşturacağınızı göstereceğim. Akşam saat altıdan sabah yediye kadar binanın ana kapıları kilitlidir. Eğer bu saatlerde müşterileriniz olursa onları binaya kendiniz alıp yolcu etmeniz gerekir. Herhangi bir sorun yaşarsanız, öncellikle Amanda'ya ulaşmaya çalışın, müsait değilse beni arayın."

"Amanda? Az önce kovduğunuz kadın mı?"

Ayağa kalkıp takım elbisemin ceketini giydikten sonra kravatımı düzelttim. Ellen yorumuna tepki bekliyormuş gibi gülümsemesini saklıyordu. "Evet." Az ve öz. Benden sadece bu kadarını alabilecekti.

Amanda'nın sadece profesyonel anlamda ihtiyacım olan noktaya gelene kadar kendini alıştırması beş yılını almıştı. Kahveme işeyebilirdi ama yine de onu kovmazdım çünkü Minneapolis'teki en iyi avukatlardan birinin, yani benim arkamdaki kadındı. Beni her hareketimi önceden tahmin etmeye çalışmasından daha çok mutlu eden şey kocası ve üç çocuğuydu. Ben onun işiydim. İşte o kadar.

"Beni takip edin." Ellen'ın yanından fazlasıyla neşeli gülümsemesinin etrafa yaydığı dalgalardan kaçınarak geçtim.

"Dışarısı çok soğuk görünüyor. Geçen yıl bu zamanlar böyle soğuk değildi." Ellen asansörle yukarı çıktığımız sırada ellerini ovuşturup üfledi.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "On beş derece Minnesota için soğuk değil. Geçen sene bu zamanlar alışılmadık şekilde sıcaktı. Bu normal hali."

"Buraya Kaliforniya'dan taşındım." Omuzlarını silkip bir kere daha ellerine üfledi.

"Biliyorum." Asansör kapısı açılırken başımla işaret ettim.

"Elbette." Asansörden çıkarken gülümsüyordu. "Referanslarım."

Arkasına hızlıca bir bakış attım. Hemen göze çarpmayan dolgun kıvrımlarını ve hoppa kalçasını fark etmek istemesem de elimde değildi.

"Geliyor musunuz?" Omzunun üzerinden flörtöz bir bakış attı.

Flört etmeye çalıştığını sanmıyordum. Sadece tanıdık bir bakıştı. Karımın eskiden bana bakış şekliydi. "Evet." Aklımı toparlayıp onu iki kapı sola doğru takip ettim.

"Toplamda dört ofis var, değil mi?"

Mekânının kapısını açmak için anahtarımı kullanıp alarmı kapattım. "Evet. Benimki, lobinin karşısında bir göz hastalık-

ları uzmanı ve sizin diğer tarafınızda bir muhasebe firması var. İşte..." kenara çekildim. "altı haneli şifrenizi girmeniz için hazır."

İki numara girdikten sonra dönüp bana baktı. "Şahsi kodumu girmemi mi izliyorsunuz?"

"Benim kodum yönetici kodu. Herhangi bir ofise girebilirim. *Beni* dışarıda tutamazsınız."

"Şifreleri birçok yerde kullanıyorum." Dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

İç çekerek ona arkamı döndüm.

"Teşekkürler." Klavye dört kere daha öttü.

Önüme dönerek giriş tuşuna bastım. "Bu kod aynı zamanda binaya girmenizi de sağlayacak."

Başıyla onayladıktan sonra en uç köşede banyosundan başka bir şeyi olmayan boş odayı gezdi. Tanıdık bir tını odaya yayıldı. "You Are My Sunshine" müziğiydi. Biliyordum çünkü Heidi, Harrison'a defalarca bu şarkıyı söylemişti. Neden o şarkıyı mırıldanıyordu?

"Yerden tavana kadar olan pencerelere bayılıyorum."

Tekrar onu çok dikkatli bir şekilde izlediğimin farkına varınca boğazımı temizledim. "Gitmeden önce sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

Dönüp mırıldanmaya devam etti. Kızın omzunun üzerinden camın dışına odaklandım çünkü gözüme çarpmadığı sürece yüzüne bakamıyordum. Ona dair bir durum, içimde bir şeyleri tetiklemiş ve kontrolümü sarsmıştı. Birkaç kere yumruklarımı sıktıktan sonra saatime baktım. Belki de Harrison'ı okuldan sonraki robotik dersinden almadan önce spor salonuna gidebilirdim.

"Böyle iyiyim. Eşyalarımı bu hafta sonu taşımam sorun olmaz, değil mi?"

"Mekân artık sizin. Benim iznime ihtiyacınız yok."

"Peki, boyamaya iznim var mı?"

"Boyayabilirsiniz."

"Teşekkürler." Sırıtıp birkaç kere kendi etrafında döndü.

Bu da neydi?

"Bayıldım!" Durup elleriyle göğsünü kucaklarken mavi gözleri sanki ona yeni bir araba veya elli metrekare alandan -ki benden kiralamak için fazlasıyla para harcamıştı- çok daha heyecanlı bir şey vermişim gibi minnettarlıkla parıldıyordu.

"Pekâlâ o zaman." Yavaşça kapıya doğru gittim. "Amanda'nın numarası sizde var, bir sıkıntı yok sanırım?" Bu benim *felaket bir durum olmadıkça seni görmek istemiyorum* deme şeklimdi.

"Kesinlikle bir sorun yok." Başparmağıyla işaret parmağını birleştirip her şey yolunda işareti yaptı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir insanın hayatını almanın en zor kısmı, bunu hiçbir şeyin affettiremeyeceğini bilmektir.

Milyonlarca özür bile.

En güçlü yapıştırıcı bile.

Bitmek bilmeyen iyilikler bile.

Çoğu günler oğlumun bir hediye olduğuna ve onu yetiştirmeyi hak eden biri olduğuma inanarak kendimi kandırmayı başarıyorum. Ama her şeyin apaçık ortada olduğu günlerde ona sahip olup onu sevmenin benim en büyük cezam olduğunu görebiliyordum. Annesine tam olarak neler olduğunu anlayacak yaşa geldiğinde benden nefret edecekti. Neredeyse benim kendimden nefret ettiğim kadar...

"Öğle yemeğinde böyle tuhaf şeyler yiyen tek çocuk benim." Harrison tezgâhtaki sütsüz *smoothie*'yi içerken ben de ona alerji yapmayacak bir öğlen yemeği hazırlıyordum.

"Alerjilerini test ettirmek için çok fazla para harcıyorum. Saatlerce araştırma yaptığımdan bahsetmiyorum bile. Okulda daha

başarılısın ve beraber daha iyi anlaşıyoruz. O yüzden öğlen yemeğinde sağlıklı şeyler yiyen tek çocuk olman umurumda değil."

"Çocuklar benimle dalga geçiyor."

"Çocuklar aptaldır."

"Ben de çocuğum."

"Sen istisnasın. Seninle bu yüzden dalga geçiyorlar."

"Aptal biri olmadığım için mi beni kıskanıyorlar?"

"Aynen." Öğlen yemeğine bir buz kesesi ekledim.

Gözlerini devirdi. Bu çocuk kendi iyiliği için fazla akıllıydı.

"Fen öğretmenin bana e-posta gönderdi. Araştırma ödevini teslim etmediğini söyledi."

Harrison paltosunu giyip beslenme çantasını tezgâhtan aldı. "Çok saçma."

"Neden?" Evrak çantamı kapatıp evden çıkarak yeni bir çalışma haftasına başlamadan önce bütün ışıkların kapandığından emin oldum.

"Ders kitapları güncel değil. Öğrettikleri her şey çağdışı. Mecburi kaynak listelerimiz var ve dış kaynaklardan bilgiler kullanamıyoruz. O yüzden benden bilim hakkında yanlış bilgiler yazmamı ve çok eski araştırmaları alıntılamamı bekliyor."

Onu evden dışarı, arabaya doğru kovaladım. "On iki yaşındasın. İşin yok. Büyük bir sorumluluğun yok. Dünya kadar zamanın var. Sana milyonlarca defa söyledim, okulu işinmiş gibi düşünmelisin."

Arabayı garajdan çıkarırken emniyet kemerini bağladı. "Pekâlâ. Zamanım var. Ama zekâm için bir hakaret olduğundan yapmayacağım."

'Hafif' derecede otizmli bir çocuğum vardı. Doktorlar bu jenerasyon çocukları tüketen salgın söz konusu olduğunda bir halt bilmiyorlardı. Tanıyı koymaları için net bir yol yoktu. Ya da önlemek için bir aşı veya semptomları bastırmak için bir ilaç.

Harrison tam bir bilgi manyağıydı. Taktığı kulaklıklarıyla modern sanattan evrim teorilerine kadar birçok konuda internet yayını dinlemediği zamanlarda onu görmek zordu. Duygularını kontrol altında tutma konusunda sorunları vardı ve sosyal etkileşimi biraz zorluydu. Tuhaf bir espri anlayışı vardı ki bu ilginçti çünkü nadiren diğer insanların yaptığı esprileri anlardı. Bunun dışında oldukça 'normal' ve uyum sağlayan on iki yaşında bir çocuktu.

"Oyunu oyna, Harrison."

"Aptalca bir oyun." Sanki bir işaret gibi kulaklıklarını kulağına takıp konuşmayı sonlandırdı.

"Eğer ödevini yapmazsan seni dersten geçirmeyecek. Bunun zekân için çok daha büyük bir hareket olduğunu düşünüyorum." Ona göz gezdirdim. İlgisini çoktan kaybetmişti.

***

Sabah vakitlerinin çoğunu mahkemede geçirip öğlen yemeğimi aldıktan sonra ofisime doğru yol aldım.

Evrak çantamı masama fırlatıp ceketimin düğmelerini çözdüğüm sırada, "Hey, işler nasıl gitti?" diye sordu Amanda.

"Biz kazandık."

"Tebrikler. En son ne zaman bir dava kaybettin? Hatırlamıyorum." Dudaklarının kenarı kıvrıldı.

Hatırlamasına gerek yoktu. Benim hafızam gayet iyiydi. Kaybettiğim her davayı hatırlıyordum ve kafamda tekrar tekrar göz gezdirirken farklı neler yapabileceğimi merak ediyordum. Sonra aklım tekrar Heidi'ye, temyize gitme şansı olmayan tek ve en büyük kaybıma gitti.

"O ses neydi?" Sandalyeme yaslanıp kahverengi torbasından sandviçimi çıkardıktan sonra tavana baktım.

"Ellen. Eşyaları hafta sonu taşımış. Boyama işini de bitirmiş."

"Ve?" *Bam-bam-bam* sesleri devam ederken gözlerimi kısarak tavana baktım.

"Ve bugün müşterilerini görmeye başladı. Şu anda davul çalınıyor. Ama bir saat kadar önce gitar çalınıp şarkı söyleniyordu. *Wheels on the Bus* gibi sevilen çocuk şarkıları..."

"Hemen açıkla." Sandviçimi açtıktan sonra gürültü karşısında yüzümü buruşturdum.

Amanda sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Eh, bu şarkı bir otobüs hakkında; tekerleklerin dönüp durması, insanların bir aşağı bir yukarı zıplaması, kornanın bip..."

Onu bir bakış atıp susturdum. Belki de *o* bakıştı. Bu yüzden onu her gün kovmak zorunda kalıyordum.

Sırıttı. Bilmiş tavırları, özgüveni gibi gittikçe çoğalıyordu. Benim için çalışmak ona üç sezaryen sonrası karın yağlarını aldırması, spor salonu üyeliği ve sanırım varis damarları hakkında bir şey yaptırması için ekstra parayı sağlamıştı. Hedef kilosuna kavuştuğu an kocasını terk edeceğinden emindim. Bunu her zaman görüyordum. Hatta bu işten para kazanıyordum.

"O bir müzik terapisti, Flint. Lütfen müziğin işinin içinde olduğunu varsaydığını söyle bana? Yoksa senin için utanç duyacağım."

Bam bam... bam... bam bam bam.

Tekrar yukarı bakarken yemeğimi yavaşça çiğniyordum. "Bu iş böyle yürümeyecek."

"Sözleşmenin süresi bir yıl."

"İçinden çıkabilirim."

Amanda kahkaha attı. "Hangi kuralı çiğniyor? Sözleşmede gürültü sınırlaman yok. Uzmanlığını senden gizlemedi. Ama cidden... bir müzik terapistinin ne yaptığını sandığını bana söylemelisin."

"Rahat kanepeler ve gürültü geçirmeyen kulaklıklar yoluyla rahatlatıcı müziklerin çalınması."

Sırıttı. "İnternette araştırmalıydın. Bir müzik terapistinin ofisinde neler olduğunu gösteren birçok video var. Bu detay senden kaçtığı için biraz şaşkınım."

"Biliyor muydun?" Sandviçimin geri kalanını torbaya attım. Tepemdeki rahatsız edici ritim iştahımı kesmişti.

"Aynen. Videolardan nasıl haberim olduğunu sanıyorsun?"

"Ama ona mekânı teklif etmeme izin vermeden önce bunu bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

"Bildiğini sanıyordum. Tanıdığım en akıllı adamsın. İdolüm bugün yenilmiş gibi sanki. Artık seni her şeyi bilen bir ilah yerine geri kalanlarımız gibi ortalama zekâsı olan bir fani olarak görüyorum."

Kendime not: Bir daha asla kadın sekreter işe alma.

"Geri döneceğim." Beş adımda masamdan kapının önüne ulaştım. Parmaklarım asansörün demir borusunda ritim tutuyordu. Asansör çınlayarak açıldı ve ben çıkınca genç bir kızla annesi içeri girdi.

"Flint. Mutlu pazartesiler." Ellen gülümseyip dizleri üzerine çökerken çeşit çeşit vurmalı çalgıyı sepete dolduruyordu.

Kim *mutlu pazartesiler* derdi ki?

Ayağa kalktı ve dik göğüslerini kavrayan mavi boğazlı süveteri kadar dar olan krem rengi pantolonundan halı ipliklerini beni sinirlendirecek şekilde süpürdü. Kadın benimle oynuyor; vücuduyla, yeni alanı için yaptığı mutluluk dansıyla dikkatimi dağıtıyordu ve sonra, bam! Gün boyunca bongo çalıyordu.

"*Mutlu* bir pazartesiydi. Bu sabah bir dava kazandım ve en sevdiğim sandviç dükkânından öğlen yemeğimi aldım. Ama

sonra, yemek için masama oturduğumda üst kattan gelen bu korkunç vurma sesini duydum."

"Korkunç değil." Başını salladı. "Bu genç kız ritimleriyle güzel geçişler yapıyor. Onunla ilk tanıştığımda tek bir ritim bile tutamıyordu. Şimdi altı farklı şarkıyı karmaşık ritimlerde çalabiliyor. Okuluna daha fazla odaklandı ve konuşması belirgin şekilde gelişti."

Ellen

Mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbise giyen bir adama dair heyecan verici hatta biraz yasaklanmış bir şey vardı. Flint Hopkins üç parça takımı çok seksi taşıyordu.

Tek bir kırışıklık yoktu.

Tek tel saç bile yerinden oynamamıştı.

Parlak ayakkabılarında bir tane bile sürtünme izi yoktu.

Dudakları hareket ediyordu ama elleriyle yuvarlak hareketler yaparken, ceketinin düğmelerini okşarken, kol düğmelerini döndürürken ve kravatını düzeltirken tek duyduğum 'bu takım elbiseyi bugün senin için giydim' olmuştu. Sofistike bir yerinde duramama haliydi.

"Terapist olduğunu söylemiştin, müzik öğretmeni değil."

Gözlemci erkekler de seksidir.

"Söyledim. Öyleyim. Özellikle bir müzik terapistiyim. Müzik terapistinin ne yaptığını açıklamamı ister misin?"

"Hayır. Sadece kiralamak için farklı bir yer bakmanı istiyorum. Sana iki hafta vereceğim." Arkasını dönüp uzun adımlarla kapıya vardı.

Saniyeler içinde arkasındaydım ve onu merdivenlerden aşağı kovalıyordum. "Bekle! Beni tahliye mi ediyorsun?"

"Sana ihtar veriyorum."

"İhtar mı? Beni neden kovuyorsun? İşimi yaptığım için mi?"

"Benim işimi yapmamı engellediğin için." Merdivenlerin sonundaki kapıyı ittirerek keskin bir sağ dönüş yaptı.

"Hey patron, nasıl..." Amanda'nın bakışları Flint'ten bana çekilirken onu ofisin içine kadar takip ettim.

"Merhaba, Amanda. Acaba iyi bir gayrimenkul avukatı biliyor musun? Haksız şekilde beni tahliye ettiği için mülk sahibini dava etmem gerekebilir."

"Şey..."

Flint arkasına döndü ve ben göğsüne çarpmadan yürüyüşümü durdurdu. "Kapımı kapat, Amanda." Gözleri kısıldı.

Bu adamın takım elbise içinde nasıl göründüğü umurumda değildi. Sert bakışlarından ürkmeyecektim. "Lütfen açık bırak, Amanda. Senin şahidim olmana ihtiyacım olabilir."

Flint'in dudaklarının kenarı kibirden kıvrıldı. "Şahit mi?"

"Beni tehdit ettiğin zaman için."

Ceketinin düğmelerini çözdükten sonra bir adım geri attı. Oksijen, sanki ona bağlıymış gibi hızla vücudumdan ayrıldı. Bu adamın etrafındaki özgüven ve gizem dalgası dikkatleri üzerine çekiyordu.

Birkaç saniye içinde benimle yüzleşmek için döndüğünde kısılmış gözlerinde ve genişleyen burun deliklerinde hafif bir gerginlik hissetmiştim ama artık yoktu. Flint Hopkins'i mahkeme salonunda hayal etmek hiç de zor değildi. Serinkanlı, planlı ve acımasız.

"Akıllı bir insanmış gibi görünüyorsun, o yüzden uzmanlığının gürültü seviyesinin beni işimden alıkoyduğunu mutlaka görüyorsundur. Diğer işlerle mekân paylaşmak sanırım iyi bir fikir değil. Sana kendine ait bir bina gerekiyor ya da belki de kendi evinden çalışmalısın."

"Bir apartmanda yaşıyorum. Üzgünüm Bay Para Babası ama kendime ait bir binayı satın alacak veya kiralayacak para akışına sahip değilim. Sen bir avukatsın. Ne kadar sıklıkla ofisine geliyorsun ki? Geldiğinde, tamamen sessizlik gerektiren ne yapıyorsun? Yılanları mı cezbediyorsun? Sesli kitap okuyuculuğu mu yapıyorsun?"

Kravatını ayarlayıp kol düğmelerini düzeltirken beni soğuk bir bakışla yerime çiviliyordu. "Düşünüyorum. Buradayken bunu yaparım. Davaları kazandıran düşünmektir. İşim konsantrasyon gerektiriyor."

"Eğer konsantrasyon sorunları yaşıyorsan, sana bu konuda yardımcı olabilirim. Hatta seanslarımız için sana indirim bile yapabilirim."

Flint masasına oturduktan sonra bilgisayarını açtı. "Evet. Konsantrasyon sıkıntısı çekiyorum ama terapinin buna yararı olmaz. Senin taşınman bütün problemi çözecektir. İki haftan var. Amanda sana kiralamak için yeni bir yer veya belki de satın almak için eski bir bina bulmanda yardımcı olacak. Amanda? Phillip'in kartvizitini Bayan Rodgers'a verir misin?"

Ellerim koyu renkli ahşap masanın kenarını tuttu. Karşımdaki sınır bozucu derecede yakışıklı olan adamın yaptığı ustaca hareketler gibi pürüzsüzdü. Ben ona yaklaştığımda Bay Göz Korkutan'ın kalın, mükemmel şekilli kaşları alnına kadar kalkmıştı. "Ben insanların hayatlarını iyileştiriyorum. Bazıları yaptığım işi ve umudu olmayanlar için dünyayı nasıl değiştirdiğimi mucizevi olarak görüyor. Sen insanların kötü davranmalarından para kazanan alt kesimden birisin. Ama akıllı bir insanmış gibi görünüyorsun, eminim dengim insanlardan oluşan bir jürinin benim durumuma karşı daha sempatik yaklaşacağını görebiliyorsundur. Bunlar bittiğinde darbe almış egonu iyileştirmek için elinde müziğimden başka bir şey olmayacak."

Dudaklarının çok hafif kıpırdanması, öfke nöbeti geçirdiğim de annemin bana bakışını ve kahkaha atarak olayı kötüleştirmek istememesini ama kendini tutmanın neredeyse dayanılmaz olduğu zamanları hatırlatıyordu.

"İnatçısın." Bakışlarını benden telefon ekranına çevirdi.

"Elinden bu kadarı mı geliyor? İnatçı mıyım? Bu savunmayla çok dava kazanıyor musun? *Jürideki baylar ve bayanlar, davacı belli ki inatçılıktan mustarip.*" Sesim alçalırken çenemi göğsume çekerek Flint'i *iyi* günümü mahvetmeye çalışan kara bir bulut olduğu için taklit etmeye çalıştım.

"Hey Harrison, okul nasıldı?"

Flint arkamı görmek için yana doğru eğildi ve bakışlarını takip etmek için omzumun üzerinden baktım. Mantıksız mülk sahibimin gençlik haline benzeyen bir oğlan simsiyah saçlarını çarpıcı mavi gözlerinden uzaklaştırdı.

"Kesinlikle mükemmel bir gün ziyan oldu." Oğlan birazcık bile gülümsemeden omuzlarını silkti.

Amanda kıkırdadı. "On iki yaşındasın. Zamanını başka nasıl geçirmen gerekiyor ki?"

"Evsizlere ev sağlayarak. Açları doyurarak. Kanseri iyileştirerek. Olasılıklar sonsuz."

"Baban toplantıda." Ardından sesini alçalttı. "Sanırım dengini buldu."

Flint'e sırıttım.

Adamın bakışları Harrison'dan bana çekildi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim, Bayan Rodgers ama benim dengim değilsiniz. İki haftanız var. Şimdi izin verirseniz." Tekrar yana doğru eğildi. "Neden okulda değilsin, Harrison?"

"Erken çıktım. Nancy neredeyse beni ve Troy'u okuldan almayı unuttu. Hâlâ pijamaları üstündeydi. Onlara uzanma pan-

tolonu diyor ama ben aptal değilim. Pembe renkteydiler ve üzerinde beyaz tavşanlar vardı." Oğlan yanımdan geçip sırt çantasını babasının masasına bıraktı.

Flint ona kaşlarını çatıp çantayı yere koydu. "Neden erken çıktın?"

"Bilmiyorum."

"Öğretmen eğitimde miydi?"

Oğlu omuzlarını silkerek bir anlığına benimle göz teması kurarken sıralanmış imzalı futbol toplarının olduğu derin pencere çıkıntısına oturdu. "Bilmiyorum."

"Aynı anda hem bu kadar çok şeyi hem de bu kadar az şeyi nasıl bilebilirsin?"

"Bilmiyorum."

Sırıttım ama Flint bana sert bir bakış attığında çoktan yüzümden solup gitmişti. "İki haftanız var. İyi akşamlar."

Gözlerim kısıldı.

"Baba, sınıfımdaki bir çocuk elektronik gitarını satıyor. Sanırım onu satın alacağım."

Flint kaşları çatılı bakışını benden oğluna çevirdi. "Hayır."

"Gitar çalıyor musun?" Oğlana gülümsedim.

"Hayır," dedi Flint.

"Bu yüzden bir tane alacağım." Harrison gözlerini devirdi.

Bu çocuktan hoşlanmıştım. "Birkaç tane akustik gitarım var. Daha önce hiç çalmamışsan naylon tellerle başlamak isteyebilirsin, böylelikle metal tellerde olabileceği şekilde parmaklarını yaralamamış olursun. Seve seve bir tanesini sana ödünç verebilirim." Bakışlarımı Flint'e çevirip masasının kenarına oturarak Harrison ile yüzleştim. Sanırım Bay Avukat *s* ile başlayıp *r* ile biten bir şeyler homurdanıyordu ama net anlayamamıştım.

Harrison omuzlarını silkti. "Olur."

"Hayır." Flint'in ses tonu bir oktav düşmüştü.

"Üst katta bir tane gitarım var. Baban meditasyon veya tam bir sessizlik içinde yapması gereken ne varsa onu yaparken sana birkaç akort gösterebilirim."

"Tamam." Harrison ayağa kalkıp kabarık saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Ondan önce başlayan sessiz arbedeye dikkatini vermiyordu.

"Harrison, bekleme salonunda otur. Bayan Rodgers ile biraz konuşmam gerekiyor."

"Harry, seninle üst katta buluşuruz. Eğer baban bahsetmediyse, ikinci kattaki ofis alanını kiralıyorum. Karşı duvarda kutuların içinde iki tane gitar var. Onları deneyip hangisini daha çok sevdiğine bir bak. Babanla biraz konuştuktan sonra yanında olacağım."

Harry başını salladı. Hâlâ odadaki gerginliği biraz bile olsa sezdiğini hissetmemiştim.

Görüş alanından çıktıktan ve Amanda bize sırtını döndükten sonra ayağa kalkıp Ayaklı Cazibe ile yüzleştim.

Flint bir sekseni geçen boyuyla öne eğilip ağırlığını parmak ucuyla masasına bastırarak dengeledi. "Adı Harry değil, Harrison."

Duruşunu taklit edip dizlerimi olduğu yerde kalmaya zorladım çünkü kokusu o kadar güzeldi ki masaya çıkıp dişlerimi boynuna –elbette vampir veya yamyam tarzında olmayan bir şekilde– batırmak istiyordum. "Kravatın yamuk."

"Hayır, değil." Gözlerini kırpıştırmamıştı bile.

Adam kıyafetine her on saniyede bir ufak dokunuşlar yapıyordu. Kravatının düzgün olduğunu biliyordu. Saçı mükemmeldi. Tavrı ise sinir bozucuydu. Şu anda biraz tahrik olmuş olabilirdim.

"Bu çılgınca. Daha önce hiç hukuk okumayı düşünmemiştim ama şu anda seninle mahkemede karşı karşıya gelmeyi çok isterdim. Seni birkaç kez iplere doğru itmek, yumruklarını savurup dişlerin sıkılı şekilde geri fırladığını izlemek isterdim. Ama..."

Kendimi ittirerek masasından uzaklaştım ve omuzlarımı dikleştirirken do, re, mi, fa, sol, la, si, do diye gülümseyerek ıslığımı sonlandırdım, "... üst kata çıkıp birkaç akort öğretmem gerekiyor. Belki Harry'nin annesi müziğe olan ilgisini babasından daha çok takdir eder."

Topuklarımın üzerinde dönüp Amanda'ya göz kırptım. Yüzündeki gölgeli bakış bir an tereddüt etmemi sağladı. Onun da cesur biri olduğunu sanmıştım. Neden korkulu bir şekilde bakıyordu?

"Harrison'ın annesi öldü. Bu da müzik çabaları konusunda son sözü bana bırakıyor ve kararım hayır," dedi Flint özgüvenimi sarsan bir kesinlikle.

Amanda yüzünü buruşturdu. Utançtan ölmüştüm.

Ölüm hayattaki her şeyi gölgede bırakıyordu. Ben de onunla tartışacak bir şey bırakmamıştı.

"Özür dilerim." Ona bakamıyordum. Flint Hopkins'in yüzünde ölümün nasıl gözüktüğünü bilmek istemiyordum. İnsanları en güzel anlarıyla hatırlamalıyız ama bunu yapmıyoruz. Çirkinliğin ve acının dağlayıcı hali kalıcı bir etki bırakıyordu.

"O zaman iki hafta içinde çıkmış olacaksınız? "

Amanda'nın bakışları -sanki bir boks ringindeymişiz gibi- ikimizin arasında gidip geliyordu.

"Ben kibar biriyim, Bay Hopkins. Zayıf değilim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Flört

İki hafta gelip geçerken Bayan Rodgers hâlâ bütün boktan şeyleri çalıp duruyordu. Bu işte bir yasal boşluk vardı. Onu tahliye edebilirdim. Her zaman yasal bir boşluk vardır. Şu anda o boşluğu Harrison koruyordu. Gitara ve aynı zamanda bu kadına olan takıntısı, onu kovmam gerekirken parmaklarımı evirip çevirmeme sebep oluyordu.

Oğlumun takıntılarını öylece çekip alamayacağımı zor yoldan öğrenmiştim. Şu anda sadece bu konuda konuşuyordu. Robotik kursu olmadığı günlerde çantasını ofisime bırakarak üst kata çıkıp beraber gitar çalabilmeleri için Ellen'ı bekliyordu. Kadın çok daha beterdi. Ona sanki iki hafta süre vermemişim gibi davranıyordu. Zamanı geldiğinde onu zorla kapı dışarı etmek zorunda kalacaktım.

"Onlara taşınmakta yardımcı oluyor musun?" Amanda rastgele sorular sormakta bir uzmandı. Yüzüme bakmadı. Telefonda bile olabilirdi ama olmadığını biliyordum. Bu onun tarzıydı. Saatlerce süren sessizlikten sonra cevap veremeyeceğim bir soru geliveriyordu.

"Kime?"

"Cage'e. Bütün duygularını içinde tuttuğunu biliyorum ama en iyi arkadaşın seni terk ediyor ve sen de bu konuda iki kelime bile etmedin. Onların taşınmasına yardım etmek için ofis dışında olacağın bir zaman bile belirtmedin."

"Arkadaşım taşınıyor, beni terk etmiyor. Bir nakliye şirketi kiralamış. Onun hayatı, benim değil. Durum bundan ibaret, elden bir şey gelmez. Benim için Peterson dosyasını çıkardın mı?"

"Masanda, elinin birazcık ötesinde. Eğer hareket edersen dosya seni yanlışlıkla ısıracaktır çünkü arkadaşının taşınmasıyla ve Harrison'ın müzik sevdalısı kalbini çalan fantastik yeni kiracınla kafayı çok bozdun."

Fantastik. Bunu doğru demişti. Ellen Rodgers *gerçek değildi*. Bu kadar tuhaf kadınlar ancak fantezilerde olurdu. Mükemmel göğüsleri ona dair gerçek olan tek şeydi, kendi halinde bile bir anormallik içeriyordu çünkü o kadar kusursuz göğüsler genellikle fantezilerde olurdu.

Kadının göğüsleri hakkında düşünmeyi bırakmalıydım.

"Harrison'ın yanına gidip beş dakika içinde çıktığımı söyle."

Amanda ayağa kalkıp ceketini giydi.

İç çektim. "Lütfen."

"Üzgünüm. Mesai saatleri dışındayım. Oraya çıkıp kendin söylemen gerekecek. Elle'e benden selam söyle."

"Elle mi?"

"Ellen'ın kısaltması."

"N harfini mi eklemeye üşendin?"

"Bu kadar..." Dudaklarını yana doğru büzüştürüp ekledi. "Kendin olmayı bırak."

"Kendim mi?"

"Elle, Ellen'ın kısaltması. Aynı Flint'in Flinton'ın kısaltması olduğu gibi."

Dikkatini bilgisayara çevirdi. İsmimin Flinton olmadığının pekâlâ farkındaydı. Onun deliliğini kaale almaktan yorulmuştum. "Kovuldun."

"Aferin bana! Bugün beni kovmadan cırlamama izin verirsin diye endişeleniyordum. Pazartesi görüşürüz."

"Pazartesi." Ona son bir bakış attım ve beni tuhaflıklarıyla ne kadar sinir etse de hafifçe gülümsedim.

Bayan Rodgers'ı kovmayı başaramadığım günden bu yana binanın ikinci katını görmezden gelmeyi başarmıştım. Asansör yukarıya doğru kısa yolu alırken kıyafetlerimin fazlasıyla sıcak, kravatımın çok sıkı ve teniminse terli olduğunu hissettim. Sanırım boynum da kaşınıyordu. Bu Ellen alerjisiydi. Ona karşı ciddden alerjimin olduğunu kanıtlayabilirsem, onu neden kovmam gerektiği konusunda Harrison mutlaka anlayış gösterecekti. Bir daha düşündüm de... Göstermeyecekti. Empati yeteneği biraz daha gelişmişti ama kendini başkasının yerine koyma aşamalarına henüz gelebilmiş değildi.

Ellen, ben kapının arkasında gözden uzakta dururken, "Hâlâ dans ediyor musun?" diye sordu Harrison'a.

"Hayır."

"Başka aktiviteler yapıyor musun?"

"Futbol."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Bu babamın söylememi istediği şey. Hah! Yerinde söylemeyi hatırladığımı ona anlattığımda mutlu olacak."

Gözlerimi kapattım ve başımı iki yana salladım. İşler bu şekilde gelişmemişti. Benim olan bu çocuk on beş dakikalık tartışmayı hiç de yerinde olmayan sekiz kelimeyle kısaltabileceğini düşünüyordu.

Ellen kahkaha attı. Sinir bozucuydu. Kızın mutluluğu sinir bozucuydu. Ayrıca kaşındırıcıydı. Kravatımı çekip çenemi yukarı kaldırarak boynumu kaşıdım.

"Babanın ofisinde futbolla ilgili çok şey var. Neden senin de oynamanı istediğini anlayabiliyorum."

"Kendi oynamıştı."

"Ah öyle mi? Üniversitede mi?"

"Sanırım."

İnanılmaz. Bir kere okuduğu rastgele şeyleri hatırlıyordu ama ona yüzlerce defa anlattığım futbol yıllarımın detaylarını hatırlamıyordu.

"Nerede?" Elbette sonraki sorusu buydu.

İşte başlıyoruz...

"Hatırlamıyorum."

Tam isabet.

"Arkadaşlarıyla hep televizyonda izliyor."

"Babanın arkadaşı mı var?"

Boğazımı temizleyip köşeyi döndüm. "Bu kadar şaşkın görünmeyin, Bayan Rodgers. Birden fazla arkadaşım olabilir."

"Hayır." Harrison başını iki yana salladı. "Sadece bir tane var."

Onu sarsmak üzereydim. Ellen sırıtışını bastırmıştı ama dudakları dişlerine takılmıştı, o yüzden onları ıslattı. Ben de dudaklarını ıslatmasına bakakaldım çünkü o dikkat dağıtıcı... ve kaşındırıcıydı.

"Eşyalarını toplayıp beni arabada bekle." Ona anahtarları verdim.

Parlak mavi gözler onu takip ediyordu. Bana Heidi'nin gözlerini hatırlatıyordu ama daha açık, neredeyse saydam gibi görünen bir renkteydi. "Hoşça kal, Harry."

"Görüşürüz, Elle."

"Ona Harry demene izin mi veriyor?"

Mırıldanıp gülümsedi. Kravatımı çekiştirdim. Beni boğuyordu.

"Görünüşe göre." Omuzlarını hafifçe silkti.

"Peki, Elle demesi?"

Bir adım yaklaştı. Kahrolası, neden yaklaşıyordu ki?

"Arkadaşlarım bana Elle diye seslenirler. Senin *ikinci* arkadaşın olabilirim, sen de bana Elle diyebilirsin. Ama..." Jeopardy yarışmasının müziğini ıslıkla çalarken gür kızıl saçlarını omuzlarına doğru ittirdi ve kravatımı kavrayıp önce bir yöne, sonra diğerine çekiştirip buraya gelmeden önceki haline döndürdü. "Bütün bu tahliye saçmalığına son vermek zorunda kalacaksın. Arkadaşlar arkadaşlarını binadan atmazlar."

Havayı kokladım. "Ananas gibi kokuyorsun."

Sırıttı. "Dudak nemlendiricim *piña colada** aromalı."

Piña colada'dan nefret ederim.

"Kravatımı bırakacak mısın?" Bakışlarım *piña colada* aromalı dudaklarından kravatımı sanki bağlıyormuş gibi tuttuğu ellerine çekildi.

"Seni bırakmamı *istiyor* musun?" Kokulu dudaklarını birbirine sürttü.

Aletim sertleşti. Böylesi bir ihanet... Aptal şey, tropikal içkiler yüzünden tahrik olmayacağımız konusundaki bilgiyi almamıştı.

"Şaka yapıyorum." Kravatımı bırakıp bir adım geriledi. "İnsanları huzursuz ederim. Seni de huzursuz etmekten hoşlanmaya başladım."

"Neden?" Gömleğimin kol düğmelerini çekiştirip ceketimin düğmelerini düzelttim. Bu saçma açıklamasını takiben bir soru sormamda herhangi bir gereklilik yoktu ama ona bakmaktan

* Roma ek olarak hindistancevizi yağı ve ananas suyu karıştırılıp soğuk servis edilen tatlı bir kokteyl içkisi. (ç.n)

kendimi alamıyordum. O... nasıl desem... Sinir bozucu derecede güzeldi.

"Takım elbiseden. Babam terziydi. Onun da babası terzilik yapıyordu. Ve onun da babası..." Sırıttı. "Ne demek istediğimi anladın. Ailemde uzun bir terzilik geçmişi var. Annem eskiden gülerek babamın takım elbisesinin yakalarını tutup ona, *Jonathan Samuel Anderson, görevine uygun göründüğün kesin,* derdi. Sonra onu öpmek için kendine çekerdi. İğrenerek burnumu kırıştırırdım ama asla gözümü çevirmezdim. Babam da, *hangi görevmiş o tatlım,* diye sorardı. Annem de, *benim erkeğim olma görevi elbette,* derdi."

"Sana babanı mı hatırlatıyorum?"

"Sadece mükemmel şekildeki takım elbiseli halini." Gitarını kılıfına koyarken kahkaha attı. "Babam alçakgönüllü bir adamdır. Nazik. Sonuna kadar cömert. Bana baktığın şekilde kimseye bakmamıştır."

Ellerimi ceplerime sokuşturup iç çektim. Neden burada dikilip duruyordum? "Sana nasıl bakıyorum?"

Yerdeki kutuya eğilirken başını bana doğru çevirip tek gözünü kıstı. "Sanki azılı düşmanınmışım gibi."

Doğru bir değerlendirmeydi.

"Harrison'ın gidişine vereceği tepkiyle yüzleşmeye hazır olmadığım için sana nezaketen süre verdim. Ama bu binayı terk etmen *gerekli.* Azılı düşmanım olduğun için değil. Bu sadece işle alakalı. Kişisel bir durum yok."

Sırtını dikleştirip nefesini bıraktıktan sonra kahrolası bir ergen gibi göründüğü gülümsemesi yüzünde belirdi. "Bir konuda işle alakalı, kişisel bir durum olmadığını söyleyen insanların genellikle karaktersiz olduğunu fark etmişimdir. Bizler insanız, makine değiliz. Yaptığımız her şey birileri için kişisel oluyor."

Daha sert bir duruşa ihtiyacı vardı. Ona gergin bir tebessüm gönderdim. "İyi akşamlar, Bayan Rodgers." Kapıya doğru döndüm.

"İyi akşamlar, Flint."

"Bana Bay Hopkins diyebilirsiniz." Asansörün düğmesine bastım.

"Hımm, ev sahibim rol oyunları oynamayı seviyor. Ben de severim."

Her yerim kaskatı kesilirken gözlerimi arkaya doğru çevirdim. Ellen başını köşeden hafifçe çıkarıp göz kırptı.

Kravatımı çekiştirip ensemi kaşıma dürtüsünü engelledim. Benimle flört ediyordu. Bana takılıyordu. Kafamla oyunlar oynuyordu.

***

Harrison arabaya bindiğim anda kulaklıklarını takıp eve kadar olan yol boyunca beni görmezden geldi. Arka kapıdan eve girdik ve kulaklığının birini çekip çıkardım.

"Ne?" Kaşlarını çatıp her ne çalıyorsa telefonundan durdurdu.

Evrak çantamı tezgâha yerleştirip buzdolabımdan buzlu bir kahve kaptım. "Neden sana Harry demesine izin veriyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Yıllar boyunca sana Harry diye seslendiğimde isteri nöbetleri geçirdin. Öğretmenler ve okuldaki çocuklar sana Harry diye seslendiğinde sen aslında *lakabın olan* bir isim yüzünden kendini kaybediyorsun. Ama bir yabancı gitarını ödünç verip seninle birkaç melodi çalıyor ve yıllarca nefret ettiğin bir isme boyun mu eğiyorsun? Lütfen bunu anlamama yardımcı ol."

"Bilmiyorum."

"*Bilmiyorum* demenin sana sorulan her soruya varsayılan cevabın olması için fazla akıllısın."

Omuzlarını silkip başını sallayarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "O söylediğinde kulağa havalı geliyor. Diğerlerinin söylediği gibi değil."

"Harry."

"İyi denemeydi. Doğru şekilde söylemiyorsun."

Güldüm. "Söyleyiş şekliyle alakası yok. O çekici bir kadın ve bu yüzden sana Harry demesini sorun etmiyorsun."

"Sen tam bir aptalsın." Gözlerini devirdi. "Çekici deme."

Kahvenin cam şişesinin kapağını tekrar çevirerek kapattım. "Senin gibi genç ve kesinlikle havalı çocuklar nasıl söylüyor?"

Tekrar gözünü devirdi. Oğlum gözleri yerinden zıplayıp baş sallayan oyuncaklar gibiydi.

"Ateşli. Kadın ateşli, baba. Senin bunu fark edeceğinden değil tabii." Kulaklığını tekrar taktı.

Onları çekiştirerek yeniden çıkardığımda homurdandı.

"Neden ateşli bir kadını fark etmeyeceğim ki?"

"Çünkü onlarla sevişmiyorsun."

Tam da beni şaşırtacak bir şey söyleyemeyeceğini düşünürken... Beni şaşkınlığa uğratmıştı. "Bir kadının *ateşli* olduğunu fark etmenin tek yolu onunla sevişmekten geçmiyor. Böyle mi düşünüyorsun? Korkarım seks hakkındaki konuşmamızı dinlememişsin."

"Simon'ın babası sevişmek için eve kadınlar getiriyor. Simon'ın iki saatten fazla televizyon izlemesine ancak o zaman izin veriyor."

"İki saatten fazla ha?" *Simon'ın babası şanslı bir şerefsizdi.*

"Simon'ın en sevdiği Gina. Kadın üst katta İsa'ya defalarca teşekkür ettikten sonra mutfağa inip birkaç düzine damla çikolatalı kurabiye pişiriyormuş. Son ziyaretimde, benim de yiyebilmem için süt ürünsüz ve glütensiz kurabiye yapacağına söz verdi."

On iki yaş, şimdilerin yirmi yaşı gibiydi. Ben on iki yaşındayken ailemle bu konuşmaları yapmamıştım. Futboldan, çimleri biçme sırasının kimde olduğundan bahsederdik. Sanırım uyuşturucular ve yabancıların arabalarına binme konusunda birkaç konuşma olmuştu ama hepsi bundan ibaretti.

"Sanırım Simon'ın evinde vakit geçirmeye biraz ara vermen gerekiyor."

"Her neyse," dedi gerçek bir yakın arkadaşı olmayan çocuk.

Ama ona kalırsa benim de tek bir arkadaşım vardı, o da ülkenin diğer yakasına taşınıyordu.

Bir şeyler mırıldandı. Neden hiç dışarıda yemediğimizle ilgili olduğundan emindim. Yemek çantasının fermuarını açar açmaz bir kemirgen tezgâhın diğer yanına fırladı.

"Bu da nesi?" Tezgâhın yukarısından asılan tavalardan birini kapıp hayvanı öldürmek için kolumu kaldırdım.

"Dur!" Harrison fare için öne atladı.

Evimde bir *fare* vardı. Kahrolası şey nasıl içeri girmişti? "Dokun..." Harrison onu durdurmama fırsat tanımadan fareyi eline almıştı. Yüzümü buruştururken hâlâ tavanın sapını sıkıca kavrıyordum.

"Seni ısırmadan önce onu yere bırak!" diye uyardım.

Fareyi göğsüne doğru bastırıp başını okşadı. "Bu ne şimdi? Neredeyse Mozart'ı öldürecektin."

"Mozart mı?" Tavayı takırtıyla beraber tezgâha fırlattım. "Açıkla. Hemen!"

Harrison yüksek ses yüzünden bana kaşlarını çattı.

"Bu şeyi hangi cehennemde buldun?"

"Wolfgang Amadeus Mozart bir Dumbo faresi, bir şey değil. Kulaklarının daha büyük ve yuvarlak olduğunu gördün mü? Elle oldukça nazik ve iyi bir karaktere sahip olduğunu söylüyor."

Ona çok fazla sabır göstermiştim. Oğlumu seviyordum, en son takıntısına dair bütün derin konuşmalarını dinlemiştim. Onun sayesinde hiçbir deneyim kazanmak istemediğim alanlarda uzmanlaşmıştım. Ama bu işin oluru yoktu. Balığa hayır demiştim. Bir faresi olmasına izin vermem mümkün değildi.

Öncesinde Ellen'a söylediğim lafı geri alıyorum. O başımın ***belasıydı***.

"Ara sıra sinir krizleri geçirsen de cevabım hayır. O şeye sahip olamazsın."

"O bir erkek." Yine gözlerini devirdi. "Ona sahip olmak istediğimi hiç söylemedim. Elle bugün onu yanında getirmişti. Belki bir gün onu bir geceliğine eve götürebileceğimi söyledi."

"Belki? Bir gün?" Ellerimi kalçalarıma yaslayıp göz seviyesinde olana kadar öne eğildim. "Bu akşam onu eve getirebileceğini söyledi mi?"

Omuzlarını silkti ve kıvranan ufak yaratığı okşadı.

"Basit bir soru sordum."

"Bilmiyorum. Belki bir gün onu bir geceliğine eve götürebileceğimi söyledi ve ben de bunun hoşuma gideceğini söyledim. O yüzden sen birden ortaya çıktığında onu gitar kutuma koydum. Beklerken arabada onunla oynadım ve sen dışarı çıktığında onu sırt çantama koydum."

"Ellen onun sende olduğunu biliyor mu?"

Bir kere daha omuz silkti.

Kravatımı gevşetmek için birkaç kez çekiştirdim. Parmaklarım gömleğimin üst düğmesini sertçe çekip açtı. Bu akşam hiç havamda değildim. "Fareyi bir torbaya koy. Sen ödevini yaparken onu Bayan Rodgers'a geri götüreceğim."

"Plastik poşet içinde ölecektir."

Kilerden kâğıt market kesesini alıp açık tuttum. Harrison benim sabırsız ifademle buluşmadan önce bir an keseye baktı. Onu yavaşça içeri koyduktan sonra üst kısmını kıvırdım.

"İçeride yeterli hava yoksa? Sırt çantamın fermuarını biraz açık bırakmıştım."

Yemek çantasından aldığım çatallarla kesenin üst kısmını birkaç kez deldim.

"Tanrım! Onu öldürebilirdin."

"Bugün o kadar şanslı değilim, Harrison. Şimdi... Kapıya cevap verme. Odanda kal ve ödevlerini bitir. Hemen döneceğim."

Geleneksel bakışmamızın ardından döndü, ayaklarını yere sürterek odasına gitti.

Spastik bir ciyaklama kesenin alt tarafından gelene kadar biraz sallamayı düşündüm ama bir canavar değildim. En azından artık değilim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellen

Sakin ol. O buralarda bir yerde. Bir saattir binada Mozart'ı aramamın bir önemi yoktu. Ufak vücudunu sıkıştırabileceği bir sürü yer olmasının da bir önemi bulunmuyordu. Fare tuzaklarını veya zehri düşünme. Ortaya çıkacak.

Sakin ol.

Lobide tekrar, "Mozart?" diye seslenirken binayı en son terk eden insan bana iğrenerek bakıp pek de samimi olmayan bir şekilde 'iyi şanslar' dilemişti. İnsanlar evcil fareler konusunda biraz tuhaflardı. Fazlasıyla yanlış anlaşılmış yaratıklardı.

Sakin ol. Ağlama.

Telefonum çaldı.

"Ben Ellen." Gözlerimi yakan gözyaşlarına rağmen mutlu numarası yaptım.

"Bayan Rodgers."

Telefonumu kulağımdan çekip bilinmeyen numaraya baktıktan sonra tekrar kulağıma götürdüm. "Buyurun?"

"Neredesiniz?"

İşte bu ürkütücü. Ses oldukça tanıdık ama ürkütücüydü. "Kimsiniz?"

"Bay Hopkins."

Soğuk ses tonuna rağmen, kendinden Bay Hopkins diye bahsetmesi beni güldürdü ve bebeğim kaybolduğu için sinir krizi geçirmek üzere olmama rağmen iç çektim.

"Flint, seni sonra arayayım mı? Ben... Önemli bir şeyle uğraşıyorum."

"Elbette Bayan Rodgers, siz *önemli* işinizi bitirin, ben de başka işim yokmuş gibi *farenize* bakıcılık yaparken etrafta arabayla dolaşırım."

"Mozart! Mozart sende mi?" Sırrım ortaya çıkmıştı. Tam bir küfür savuracakken kendimi durdurdum. Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım.

"Hadi bunu tekrar deneyelim çünkü bütün gece bekleyemeyeceğim. Neredesiniz?"

"Binamda... şey... Binanda," dedim.

"Beş dakika içinde orada olacağım. Arabamdan dışarı çıkmayacağım hatta tamamen bile durdurmayacağım. Umarım elleriniz hızlıdır, Bayan Rodgers."

"Sakın cüret edeyim..."

Telefonun ekranına baktım. Yüzüme kapatmıştı. Şerefsiz herif, Mozart'ı arabasının camından fırlatmakla tehdit ettikten sonra telefonu kapatmıştı.

Merdivenlerden hızlıca çıkıp çantamı ve Mozart'ın seyahat çantasını kaptım, stüdyoyu kilitledikten sonra merdivenlerden ışık hızıyla indim. Binanın ön kapısını iterek açıp Flint'in otoparka girdiği anı yakalamayı çaresizce beklerken serin akşam havası nefesimi kesiyordu. Saniyeler içinde havalı siyah SUV köşeyi döndü. Ona doğru koşturdum çünkü sözünün eri bir şekilde camını indirip kahverengi kâğıttan bir keseyi uzatmıştı.

Yok artık! Bebeğimi keseye koymuş olamazdı. Her iyi annenin yapacağı şekilde arabanın önüne fırlarken kollarımı yukarı aşağı savurdum. "DUR!"

Beni ezmek üzereyken arabayı durdurdu.

"Çıldırdın mı?" Dışarı fırlayıp bacağımla tamponu arasındaki mesafeyi inceledi.

Kahverengi keseyi elinden çekip alarak Mozart'ı kurtardıktan sonra onun yumuşak kürküne burnuma sürttüm.

Flint başını iki yana salladı. "Boş ver. Cevabı çoktan biliyorum." Arabanın sürücü tarafına yöneldi.

"Onu Harry mi almıştı?"

Flint dönerek bana 'hadi ya' bakışı attı.

"Ona kızma. Alabileceğini ben söyledim. Sadece *ne zaman* alabileceğini konuşmamıştık."

"Ne zaman mı? Oğlumla *evime* bir fare getirmesinin *ne zaman* uygun olacağını konuşmak zorunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ah! Bu uzun boylu, koyu renk saçlı adam böylesine sinirlenince çok seksi oluyordu. "Bana kızgınsın. Önemli değil. Harry'ye kızmadığın sürece suçu üstlenebilirim."

Birkaç kere gözünü kırptıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayvanı o aldı ve bunu yapmamalıydı. Onunla bu konuda konuşacağız ama doğrusunu söylemek gerekirse çalmak istememişti. Otizmli. Kendi kafasında..."

"Mozart'ı çalmadı. Anlıyorum." Sırıttım çünkü Harry'ye bayılıyordum. Sosyal etkileşimlerin ince detayları konusunda sıkıntı çekiyor olabilirdi ama o benim müzik ruh arkadaşımdı.

"Anlıyor musun?" Flint gözlerini kıstı.

Başımla onayladım. "Otizmli birçok çocukla çalıştım. Anlıyorum. Gerçekten. Ben iyiyim. Mozart iyi. Senin biraz tuylerin kabardı ama baksana, üçte iki hiç de kötü bir skor değil."

"Tüylerim *kabarmadı*!" Çenesini iki yana oynatırken tam da tüyleri kabarmış gibi görünüyordu. "Sevinçten uçuyorum. Kira sözleşmeni oku. Binaya sadece rehber hayvanların girmesine izin veriliyor. Sözleşmeni bozdun. Bu tahliye edilmene sebeptir. Artık resmileşti. İki hafta süren yarın başlıyor. Umarım sen ve farelerin iyi bir akşam geçirirsiniz, Bayan Rodgers."

Mozart'ı taşıyıcısına yerleştirip cüzdanımla beraber SUV'nin üzerine koydum. Ayakkabılarımı asfaltta ona doğru sürttüğümü gören darmadağınık mülk sahibim kaşlarını çattı. "Teşekkürler..." Gömleğinin yakasını çekiştirdim.

İnledi ya da homurdandı. Hangisi olduğunu anlamamıştım. Ona yaklaştığımda kaskatı kesilmişti çünkü ona yaklaşmak *zorundaydım*. Üst düğmeyi ilikleyip kravatını düzelterek güzelce boynuna doğru sıktığımda bir kere daha homurdanmıştı. "Beni aramanı ve Mozart'a böylesine iyi bakmanı takdir ediyorum." Bay Hopkins etrafa sıcaklık ve baharat kokusu yayıyordu, belki de çok pahalı bir tıraş kolonyasıydı. Biraz fazla hoşuma gitmişti.

Bana gönderdiği karanlık bakış, bu serin akşamı sıcak bir temmuz gecesi gibi hissetmeme sebep oluyordu. Dudaklarıyla mı yoksa dişleriyle mi beni yiyip bitirmek istediğini çözemiyordum. Flint arzuyla nefret arasındaki ince çizgiydi. Bunun üzerine yürümeye hazır değildim... Henüz.

"Üstünü başını düzeltmeyi özleyeceğim, Bay Hopkins. Kendimi takım elbiseler konusunda uzman olarak görüyorum. Hiçbir erkeğin takım elbise içinde bu kadar iyi görünmediğini söyleyebilirim."

Çenesi kasılıp dudakları aralandı. Ayak parmaklarımın üzerine yükselip onları tadabilirdim. Ama beni cidden ısıracağını düşünüyordum. "Haddini aştın," diye fısıldarken sesinde bir uyarı tınısı vardı.

Kravatını parmaklarımda kaydırıp ucunu sadece birkaç saniye tuttuktan sonra tekrar göğsüne düşmesine izin verdim. "Eh,

ne derler bilirsin. Kurallar yıkılmak, çizgiler aşılmak için çizilmiştir." Geri çekildim.

Bakışları beni, göğüslerimi ve dudaklarımı takip ettikten sonra gözlerime çekildi. Yakışıklı ve karanlık bir adamdı. Fazlasıyla gizemli. Neden? Muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

"Yarın görüşürüz. Veda partimi planlamaya başlayacağız." Gözümü kırptıktan sonra dönüp çantamı ve Mozart'ı aldım. "Partim için..." Geriye doğru tek bir bakış atmadan arabama yürüdüm. "... iç yelekli bir takım giymeyi bir düşünmelisin. Bugün üstünde olana bayıldım." Islık çaldım. "Mmmm... Ama tanıştığımız günkü gibi bir iç yelek giymen de iç çamaşırımın düşmesine sebep olabilir."

Flört

Kalçalarının veda eder şekilde sallanmasını izlerken külotunun yere düşmesini hayal ettim.

"Sevişmen gerekiyor," diye homurdanıp arabaya bindikten sonra kapıyı sertçe kapattım.

Heidi'yi kaybettiğimden beri bakir olduğumdan değildi. Harrison'ın velayetini tekrar almamdan bu yana evime bir kadın getirmemiştim. Simon'ın babası karısını boşamıştı çünkü aldatılmıştı. Ben Heidi'yi öldürmüştüm çünkü bir alkoliktim. Belki seks söz konusu olduğunda bunun bir önemi olmamalıydı ama vardı işte.

Kadınlarla bir geceliğine takılıyordum. Otellerde. Kendi yerlerinde. Ama asla evime getirmiyordum. Onları Harrison'la tanıştırmıyordum. Seksten öte bir bağ kurmuyordum. O kadar sıklıkla seks yaptığım da yoktu. Sadece oğlum arkadaşlarının evindeyken, Heidi'nin annesindeyken ya da ailem ziyarete geldiğinde oluyordu. Evet, benim *ihtiyaçlarımı* anlayan ebeveynlere sahiptim.

Bir kadınla beraber olmamın üstünden epey zaman geçmişti. Ellen Rodgers'ın hayatımda dolanıp durması iyi bir şey değildi. Ellen Rodgers'ın benden düpedüz onu düzmemi istemesiyse korkunçtu.

Sanki ona ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi babamın ismi ekranda belirdi. Direksiyonumdaki cevap verme tuşuna bastım.

"Merhaba, baba."

"Nasılmış benim oğlum?"

"Söylemesi zor. Benden mi yoksa Harrison'dan mı bahsediyorsun?"

Güldüğünü duydum. "Sence?"

"Harrison iyi."

"Peki diğer oğlum?"

"Hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Annen sorduğunda daha olumlu bir şekilde aktaracağım."

"İyi bir plan. Şimdi eve doğru gidiyorum. Ne zaman ziyarete geleceksiniz?"

"Aslında annenin yakında süresi dolacak bir refakatçi bileti var. Bize iki hafta sonrasına uçak bileti aldı. Bu sizin için uygun olur mu?"

"Tabii. Harrison çok sevinecek. Eh... Kendi halinde sevinecek."

"Biz oradayken dışarı çıkacak mısın?" *Dışarı çıkmak* derken kastettiği seksti.

Babam önce üniversitede, benim gibi kariyerini bitiren bir sakatlanmadan önce de iki yıl NFL'de futbol oynamıştı. Aynı zamanda onun da bağımlılık sorunu vardı. Ona söylemeyeceğim hiçbir şey yoktu. Beni anlıyordu.

"Öyle umuyorum. Sana üst kattaki mekânı müzik öğretmenine kiraladığımı söylemiştim. Hatırladın mı?"

"Harika memeleri olan mı?"

Kendi kendime güldüm. Hopkins erkekleri benzer kafa yapılarına sahipti.

"Evet."

"Kiracını becermenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu korkunç bir fikir. Söylemek istediğim bu değildi." Bu korkunç ama yine de yok olana kadar aklıma takılan bir *fikirdi*. "Sinir bozucu bir tip. Fiziksel olarak rahatsız edici. Onun etrafındayken boynum kaşınıyor. Ama aynı zamanda onun yüzünden bir geceliğine uzaklaşmaya ihtiyacım var. Onu tahliye ettirmeye çalıştım ama Harrison'ın müziğe olan sevgisini beni manipüle etmek için kullanıyor. Harrison onunla beraber gitar çalıyor. Bu akşam da eve kadının evcil faresini getirdi. Evcil bir *fare*. Kimin evcil hayvanı fare olur ki? Ellen Rodgers tabii ki."

Babam biraz daha kahkaha attı. "İçine işlemiş. Belki de kiracını becermen tam da ihtiyacın olan şeydir. Tek gecelik bir adam olduğunu anladığında sana ihtar veren o olacaktır. Kadınlar bir geceden sonra onları geri çeviren erkeklerle yüzleşmekten hoşlanmazlar."

"Lise aşkıyla evlenen ve evlendiği gece bakir olan bir adamdan akıllıca bir nasihat."

"Hey, dolaylı olarak senin üzerinden hayatı yaşıyorum."

"Zavallı adam." Homurdanarak güldüm.

"Biliyorsun..." Ses tonu ciddileşti. "On yıl oldu. Sanırım on yıl yeterince uzun bir zaman. Heidi hayatına devam etmeni isterdi."

"Heidi onu öldürdüğüm ve Harrison'ı annesiz bıraktığım için cehennemde yanmamı isterdi. Biraz mutluluk hissettiğim veya zevk aldığım her an bunu düşünüyorum. Gitmem gerek." Bu konuşmayı yapamam. On yıl... Bu hiçbir şeydi. Onu öldürmüştüm. Cinayetle yargılanmaktan kurtulmuştum. Hayatımın geri kalanında bir hapishane hücresinde çürümeliydim.

"Seni seviyorum, Flint. Annen de öyle. Aynı şekilde Harrison da. Biz seni affediyoruz."

Arabayı garaja park edip vitesi çektikten sonra başımı geriye yaslayarak gözlerimi kapattım. Affedilmeyi hak etmiyordum. Affedilemez bir şey yapmıştım. Harrison için buradaydım. İşte o kadar. Onu yetiştirerek borcumu ödüyordum. On sekizinci doğum gününden sonraki bir gününü bile hak etmiyordum. O beni sadece gerçeği bilmediği için seviyordu.

"Seninle iki hafta sonra görüşürüz. Uçak bilgilerini bana mesaj at. Orada olamasam bile sizi almak için birinin havalimanına gelmesini sağlayacağım."

"İyi geceler, oğlum."

Telefonu kapattım.

Akşam yemeği yaptım.

Çamaşırları yıkadım.

Bahçedeki yabani otları yolup çiçeklerle ilgilendim.

Yarın mahkemeye çıkacak davam üzerinde geç saatlere kadar çalıştım.

Sonra uyanıp her şeyi baştan yapmak için hazırlandım çünkü benim gibi insanlar sıradanlıktan başka bir şeyi hak etmezlerdi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellen

Bir müzik tutkunu olarak, işitmenin en değerli duyum olması son derece doğaldı. Ama Beethoven sağır olduktan sonrasında bile beste yapmaya, bir şekilde müziği *duymaya* devam etmişti. Sonsuza kadar müziği sevgiyle anacak ve kurtardığı hayatların şaşkınlığını yaşayacaktım ama bu dokunuş olmadan kesinlikle yaşamayacağımı biliyordum. Biliyordum çünkü bu ihtiyacın -başka bir insandan gelen bu hissin- ölmesini iki yıl bekledim. İnsanların gelişmek için en basit şekilde fiziksel dokunuşa ihtiyacı vardı.

"Bu öğleden sonrasında müsait olacak mısın?" Doktor Hamilton hastane kafeteryasından kahve alırken sordu. "Tanışmanı istediğim bir hastam var. Tecavüz kurbanı olmuş."

"Eğer saat ikiden önceyse onu görebilirim. Ondan sonra ofisimde olacağım." Kaşlarımı çatarken kahveme şeker koydum. "Eğer hâlâ ofisim varsa. Mülk sahibi beni tahliye etmeye çalışıyor."

Telefonunu laboratuvar önlüğünün cebine koyup sırıttı. "Seni neredeyse bir yıldır tanıyorum. Bir yılanı bile baştan çıkarabilir-

sin. Herkes seni seviyor. Nasıl oluyor da tahliye ediliyorsun? Kira sorunları yüzünden mi?"

Kahvemin kapağını kapatıp başımı iki yana salladım. "Ses sorunları." Kapağın deliğinden sızan buharın üzerinden sırıttım. "Ev sahibim uzmanlığımın neleri kapsadığını anlamamış."

"Kulağa aptal biri gibi geliyor. Onunla savaşmak için bir avukat tutmalısın. Çok iyi bir tane tanıyorum."

Kahkaha attım. "Komik olan şu... Mülk sahibi bir avukat."

"Ah..." Suratını buruşturup kahvesinden bir yudum aldı. "Eh, kendine bir avukat tutman için daha iyi bir nedenin var."

"Durumlar karışık. Oğluna gitar çalmayı öğretiyordum. Çocuk mükemmel. Ona bir kere gösterdiğimde hemen kapıp benim yönlendirmem olmadan dediğimi yapıyor. Yetenekli... hem de *çok yetenekli*. Ondan hoşlandım, sanırım o da beni sevdi."

"Oğluna gitar dersi vermen için seni tuttu ama yine de ofisinden tahliye mi ediyor?"

Başımı iki yana sallarken asansöre bindik. "Ona kısmen bedava öğretmeyi teklif ettim. Ancak Takım Elbiseli Seksi bu konu için mutlu değildi."

"Takım Elbiseli Seksi mi?" Dr. Hamilton sırıttı.

Kahvemi yudumlarken omuz silktim. "Evet. Takım Elbiseli Seksi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Her kadının arzuladığı tipte bir adam. Tik. Tik. Tık. Ateşli adamlar her zaman ya iğrenç tipler çıkıyor ya da gey oluyorlar."

"Belki geydir."

Benim katımda kapı açıldı. "Gözleri etrafta fazla dolanıyor. Gey değil, sadece kasıntının teki."

"Hiç hoş değil. Hey..."

Asansörün kapılarını açık tutmak için düğmeye basarken ona döndüm.

"Bu akşam evimde şarap tatma etkinliği var. Davetimi aldın mı?"

"Evet. Özür dilerim, cevap vermeyi unuttum."

"Önemli değil. Eğer gelebilirsen bir uğra."

"Teşekkürler."

***

"İyi günler, Amanda." Asansöre ilerlerken başımı Flint'in ofisinden içeri doğru uzattım.

"Elle, çok tatlı görünüyorsun." Sırıttı.

Transparan siyah külotlu çorabıma, bilek boyunda botlarıma, mini eteğime ve beyaz bol gömleğime baktım. "Ah, teşekkürler. İşten sonra şarap tatma davetim var, o yüzden buraya gelmeden önce eve uğrayıp üstüme her zaman giydiğim eşofman ve kazaklarımdan daha az sıkıcı bir şey geçirdim."

"Of... Daha az sıkıcı mı? Her zaman şık görünüyorsun. Basit bir görünüşü bu kadar şık hale getirmeni kıskanıyorum."

"Vay, seni kandırdım demek! Ama... Teşekkür ederim."

Amanda'nın masasıyla Flint'in ofisi arasındaki cam duvar, ışıkları kapanmış odada boş sandalye ile masayı gösteriyordu.

"Patronun nerede?"

"Mahkemede. Onu ufak bir farkla kaçırdın."

"Şanslıyım." Göz kırptım.

"Bugün dışarıda olacak, o yüzden Harrison da gelemeyecek."

"Eh, işte *bu* kötü oldu."

"Harrison senden hoşlandı." Amanda kaleminin baş kısmını çenesine vurdu. "Bu dostluğu pekiştirmelisin. Harrison sana hayran olduğu sürece Flint'in ofisi tahliye edeceğini sanmıyorum."

Burnumu kırıştırdım. "O kadar emin değilim. Fare hadisesinden bahsetti mi?"

Alnında çizgiler belirdi. "Hayır."

"Anladım." Saatime baktım. "Uzun bir hikâye. Seninle sonra paylaşırım. Birazdan randevum var ama iki haftalık ihtarımın resmi olarak dün başladığını söyleyebilirim."

Amanda telefonu cevaplayıp karşılık olarak elini sallarken sırıttım. İçimdeki ufak bir parça sadece Harrison'ı değil, Flint'i de göremeyeceğim için hayal kırıklığı yaşıyordu. Geçtiğimiz hafta didişmelerimiz ve flört etmelerimizden hoşlanmıştım. Belki sadece ben flört ediyordum... Ama durmamı da istememişti. Sanırım onun da hoşuna gitmişti ama aynı zamanda canını sıkmıştı.

***

Dr. Hamilton ağaçlarla ve zamanla restore edilmiş büyüleyici evlerle dolu eski bir mahallede yaşıyordu. Gösterişli bir havası yoktu ama anayoldan uzağa yerleştirilmiş bu evlerin maaşımın karşılayabileceğinden çok daha pahalı olduklarına emindim.

"Elle! Gelebilmene çok sevindim." Dr. Hamilton -yani Abigail- kapıyı elinde şarap kadehiyle ve bileğinde sallanan bileziklerle açtı. Sarı saçları sırtının yarısına kadar uzanıyordu. Daha önce hiç saçını açık görmemiştim. Her zaman sıkı bir topuz yapıyordu. Sanırım elli yaşlarındaydı ama saçı açık hali yaşından en azından on yıl götürmüştü.

"Teşekkür ederim. Evine bayıldım." İçeri girip ceketimi çıkardım.

"Neredeyse yüz yaşında. Martin yıllardır satmaya hevesli. Yaprakları tırmıklamaktan, çimenleri biçmekten bıktı ama ben satamıyorum. Burası benim mutlu alanım."

"Nedenini görebiliyorum. Martin burada mı yoksa onu dışarı mı attın?"

"Evet. Erkeklerin geri kalanıyla arkada. Seni birazdan tanıştırırım."

Üç kişilik kadın grubu arkamdan verandaya yaklaştı.

En basit şekilde eliyle etrafı gösterdi. "Her şeyden alabilirsiniz. Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Yarım saat sonra büyük salonda başlayacağız. Yemekler mutfakta. Keyfinize bakın."

Etrafta dolandım ve bu eve her odada biraz daha âşık oldum. Her yatak odasının sonbahar yaprakları döken kocaman ağaçların altındaki yemyeşil çimenlere bakan geniş pencere oturakları vardı. Güzel bir kitap, kabarık bir sabahlık ve sıcak bir içecekle -klasik plakçalardan Chopin dinlerken- oraya kıvrıldığımı hayal edebiliyordum.

Bir tabak dolusu atıştırmalık aldıktan sonra terasa doğru yürüdüm.

"Ellen... Ellen... Ellen..." Dr. Pearce, soda dolu bardağını kaldırıp bana onaylar bir şekilde başını salladı. Yaşlı adam yirmi yıldır ayıktı. Hastane kadrosundaki en popüler çocuk doktoruydu. Diğer doktorlara kıyasla en çok onun hastalarıyla görüşmüştüm.

"Şarap tatma gecesinde soda içmek. Ne kadar sıkıcı." Kırmızı bir üzümü ağzıma atıp çiğnerken sırıttım.

Geçmişi hakkında sır saklamıyor, herkesten çok kendiyle dalga geçiyordu. Onun etrafındayken dikkatle ilerlemek zorunda olmamak hoşuma gidiyordu.

"Senin tabirinle çok sıkıcı." Göz kırptı. "Eskiden partilerin gözbebeğiydim, artık mekânın en yaşlı ve en sıkıcısı olmaktan korkuyorum. Yine de Miller ve Gibson arama listesindeler, onlar da çocuk içeceklerinin keyfini çıkarıyorlar. Sanırım Martin onlara Shirley Temple ayarladı."

"İyi bir Sherley Temple'da bir sıkıntı olmaz. Elbette ekstra vişneli olacak."

Dr. Pearce tabağımdan bir küp peynir çaldı. "Tam aradığım gibi bir kız."

"Bu eve bayıldım." İç çekerek beyaz çitlerdeki kuşyemliklerine doğru baktım.

"Kesinlikle. Tartışmasız şehirdeki en iyi mahalle. Eskiden hemen şurada yaşardım." Beyaz çitin diğer tarafındaki mavi evi gösterdi.

"Komşu muydunuz?"

"Evet, karım vefat edene kadar. Sonra çok masraflı hale geldi. Satmam bir gün bile sürmedi. Adam içeriye bakmadan satın almayı teklif etti."

"Gerçekten mi? Bu çok çılgınca."

"Ben de öyle düşündüm. Eşimin bahçesini, sıra sıra verimli siyah toprağını ve mülkün en uç köşesindeki serayı gördü. Bunları görmesi yeterli olmuştu."

"Bir bahçıvanın rüyası." Ağzıma bir üzüm daha attım.

"İşte buradasın."

Sıra sıra yemliklerin ötesini görmek için eğildim.

"Martin her gece orada saatler harcadığını söylüyor. Karım da öyle yapardı. Terapi gibi olduğunu düşünürdü. Toprağı eşelemek görünüşe göre kafayı boşaltıyor. Onun lafına göre kendini daha aklı başında hissetmesini sağlıyordu."

"Bunu anlayabiliyorum. Müzik de bana aynı şeyi yapıyor." Koyu renk kot pantolon, dirseklerine kadar kıvrılmış uzun kollu tişört ve yeşil bahçıvan eldivenleri giyen adamın arkasına gözlerimi kısarak baktım.

Eğilip birkaç yabani ot kopardı.

Simsiyah saçlı adam döndü, otları beyaz bir kovaya fırlatırken yüzünün bir kısmını gösterdi. Sırıtışıma engel olamayıp, "Bay Hopkins," diye fısıldadım.

"Pardon?" dedi Dr. Pearce.

Yavaşça başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey. Evin etrafında dolaşacağım. Geri dönerim."

"Yakında başlayacaklar."

Başımla onayladım. "Eğer geri dönmezsem Abigail'e bensiz başlamasını söyle. Pek şarap uzmanı sayılmam." Tabağımı masanın üzerine koyup kuşyemliklerinin olduğu beyaz çitlere doğru yürüdüm.

Flint sırtı bana dönük şekilde yabani otları koparmaya devam eti. Mükemmel bir bahçesi vardı. Bir sürü sıra boştu. Muhtemelen yazlık ekinler koparıldığı içindi ama balkabağı, kabak ve sonbahar yeşilliklerinin sıraları hâlâ doluydu.

"Mırıldanmayı hiç kesiyor musun?"

Donakaldım. Hâlâ arkasına dönmemişti ve elleri otları yolmakla meşguldü.

"Mırıldandığımdan haberim yoktu."

"Bu beni neden şaşırtmadı?" Homurdanarak güldü.

"Bahçende dikilmeme neden şaşırmadın?"

"Abigail Hamilton'la aynı hastanede çalışıyorsun ve muhtemelen şarap içiyorsun. Bu akşam şarap tadımı yapıyorlar."

"Davet edilmedin mi?"

"Ben şarap içmem."

"Oradaki herkes şarap içmiyor. Daha çok sosyal bir etkinlik."

Hâlâ bana dönüp selam vermemişti. "O kadar sosyal değilim."

Şimdi homurdanarak gülme sırası bendeydi. "Bu neden beni şaşırtmadı?" Şaşırtmamıştı. Yine de Flint Hopkins'in takım elbise giymemesi oldukça şaşırtıcıydı. "Kot pantolon ve tişört içindeki görüntünle ne yapacağımı bilmiyorum. Yatarken de takım elbise giyiyorsundur diye hayal etmiştim."

Topukları üzerinde geriye yaslanarak dönerken, koyu renk gözleri beni tepeden tırnağa inceledi. "Beni yatağımda hayal etmenin görüntüsüyle ne yapacağımı bilmiyorum."

Titredim. Hava soğuktu... ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede sıcaktı.

Birkaç saniyeliğine yoğun bir şekilde bakıştık. Bu anı bozarken gözlerimin sıra sıra bitkilerinin arasındaki çakıllı yolu takip etmesine izin verdim. "Harrison ne yapıyor?"

"Arkadaşıyla sinemaya gitti."

"Onu bugün göremeyince özledim."

Cevap vermedi.

Bu iş aklıma yatmıyordu. Flint bir bahçıvandı. Kolayca şaşırmazdım ama bu biraz tökezlememe sebep olmuştu. Kot pantolonu ve tişörtüyle daha belirgin olan hatları iyice ortaya çıkmıştı. Takım elbisenin altında daha yumuşak ruhlu olan adamın gerçekte kim olduğuna bir bakış attım. Tanıdık bir şeyi farklı açılarda görmekte sıradışı bir şey vardı. Bunu her zaman müzik için düşünmüştüm. Yirmi dört tane eşsiz nota vardı ve alfabedeki yirmi altı harften daha fazla aydınlanma gücüne sahip olduklarından emindim.

"Tekrar mırıldanmaya başladın."

Dikkatim hızla ona çekildi.

"Özür dilerim. Mırıldanma karşıtı mısın?"

Ayağa kalkarak kovaya daha fazla yabani ot fırlattı. "Yokluğunu fark edecekler."

Beni başından savma çabasına gülümsedim. Yavaş adımlarla ona doğru ilerledim. Beklediğim gibi kaskatı kesildi. Burnunun kanatları biraz genişleyerek nefes alışı derinleşti ama bendeki uzaklaşmadı.

"Onlara bensiz başlamalarını söyledim."

Gözleriyle ellerimi takip etti. Sol tarafa göre daha aşağıda sallanan tişörtünün kolunu yukarı kıvırdım. Parmak uçlarım sıcacık tenine hafifçe değdi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, hareketim ona acı veriyormuş gibiydi.

"Kollarını kıvırıyorum."

"Yerinde olsaydım mesafemi korurdum."

Ona dikkatle baktım. "Isırır mısın?"

Sakinleşip dilini alt dudağında gezdirmeden önce çenesi birkaç kez kasıldı. "Gömleğin beyaz."

Sırıtıp geri adım attım. "Harrison müzik konusunda yetenekli. Bunu biliyor muydun?"

Başıyla bir kere onayladı.

"Yine de hiçbir müzik dersi almadığını söyledi."

"Piyano dersi aldı ve..." Aklı sanki başka yerlere çekilmiş gibi kelimesini yarıda bıraktı.

"Ve?" Başımı yana doğru eğdim.

Flint bakışlarını uzaklaştırarak iç çekti. "Dans."

"İyi bir dansçı mıydı?"

"Sanırım."

"Onun futbol oynamasını istiyorsun."

"Hayır."

"Hayır mı?" Başımı biraz geri eğdim. "Gerçekten mi? Senin üniversitede futbol oynadığını söylemişti."

Flint kovayı kapıp seraya doğru ilerledi. "Söyledi, değil mi?"

"Evet." Uzun adımlarının peşinden onu kovaladım.

"Başka ne söyledi?"

"Seninle paylaşacağım bir şey söylemedi."

Flint homurdandı. "O, senin hastan değil. Okul sonrası müzik çalışmaları için gizliliğin geçerli olduğunu sanmıyorum."

Onu seranın içine kadar takip ettim. Vay anasını! Bu mekân bitkilerle doluydu. Dışarıdan aldatıcı görünüyordu. Ufak bir köyü besleyebilirdi.

Flint kovayı bırakıp döndü. Neredeyse göğsüne çarpıyordum.

"Senin sorunun nedir?"

Dudaklarımı bir kenara doğru büzdüm. "Sana bende bir sorun olduğunu düşündüren nedir? Bunların Mozart'la bir alakası mı var?"

"Şununla alakası var." Ayakkabısının ucuyla botlarımın ucunu dürttü. "Seni tahliye ettirdiğim halde bana o kadar yakın duruyorsun ki soluduğun havayı soluyormuş gibi hissediyorum. Aynı zamanda bana, kravatıma, yakama ya da koluma dokunma ihtiyacı duyuyorsun." Kaşlarını çattı.

Kalbim hızla atarken kulaklarımda nabız gibi sesini duyuyordum.

"Tekrar mırıldanmaya başladın."

Güçlükle yutkunurken yaptığımın farkına varmadığımı söyleyen sesi susturdum. "Dokunulmaktan hoşlanmıyor musun?"

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Yabancılar tarafından dokunulmaktan hoşlanmıyorum."

Güm. Güm. Gum.

Duyguları, kalbimin ritmini duyacak kadar derinden *hissetmeyi* seviyorum. Heyecanlı ve mutluydum. Uzun süredir hissettiğim boğucu acı hissinden çok daha iyiydi.

"Birbirlerine dokunan kişiler artık yabancılık hissetmezler. Bu bir histir. İnsanlar hislerini paylaşınca samimi bir seviyede bağ kurarlar. Bu yüzden müziği çok seviyorum. Kelimelerden çok daha derin manaları var. Ritimler ruhunun kalp atışlarıdır."

"Peki ya ruhu olmayan insanlar?"

Ah! Bunu duymak üzücüydü.

"Eh..." Omuz silkerek sırıttım. "Onlar kötü dans edenler. Ruhsuz, ritimsiz, korkunç dansçılar..." Bakışlarım onunkilerle buluştu. "Kötü bir dansçı mısın Flint?"

Bu adama dair beni çeken bir şeyler vardı. Ona yardım etmek istiyordum. Ne yapmasına yardım edecektim? Henüz bilmiyordum. Onu hissetmem, duymam gerekiyordu. Böylece ne olduğunu bilecektim.

"Gitmelisin."

Çenemi eğerken bakışlarım birbirine değen ayakkabılarımızın uçlarına takılı kalmıştı. "Neden?" diye fısıldadım.

"Çünkü gömleğin beyaz."

Bakışlarımı kaldırdım. Eldivenlerinin parmaklarını çekiştirip önce birini, sonra diğerini yere bıraktı.

"On üç günün var." Beni binadan kovacağı günleri sayıyordu.

"On üç gün," dedim.

"Şimdi beyaz gömleğini berbat etmeden önce yollan." Bakışları vücudumu sarmalıyordu.

Nabzım tenimin altında uğulduyordu. Flint tanıdığım tüm adamlardan farklı olduğunun somutlaştırılmış haliydi.

Tanıdık şeyler istemiyordum çünkü beni darmadağın etmişlerdi.

Öngörülebilir olanı da istemiyordum çünkü kalp kırıcı illüzyondan başka bir şey değildi.

Mantıklı düşünmek canımı çok fazla yakıyordu. Sadece saf bir fiziksel hal içinde var olmak istiyordum.

"Altı üstü bir gömlek," diye fısıldadım.

Başımı kavrayarak beni öptü.

Kabaydı.

Yanlıştı.

Yıllardır başıma gelen en iyi şeydi.

Dokunuşuyla içten içe ölüp gidiyordum. Hiçbir ihtiyaç bu kadar acı verici, bu kadar gerekli hissettirmemişti.

Flint öpüşünü derinleştirerek beni bitkilerin olduğu metal masaya doğru ittirdi. Bir tanesi zemine düştü. Vücudunun benimkine değmesinin verdiği hisse doyamıyordum. Onun bedeni de aynı şekilde çaresiz hissettirmeseydi, istekli halim biraz utanç verici olabilirdi. Dudaklarımı tüketirken gömleğimin düğmelerini açmaya çalışmış, sabırsızlığıyla birkaç tanesini sökmüştü.

Kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını çekiştirirken dudaklarına doğru mırıldandım. Gömleğimi omzumdan aşağı itip sutyenimi aşağı çekiştirdi. Ellerim iç çamaşırının içine kayarken o da göğüslerimi avuçladı.

Kısık sesli bir hırıltı göğsünde titreşti. En son ne zaman sadece elimin dokunuşuyla bir adamı kendinden geçirmiştim? Hatırlayamıyordum ve bu çok üzücüydü.

Öpüşünü birazcık bile yavaşlatmadı, elleri vücudumdan aşağı ilerleyip eteğimin kenarını kavrayarak belimden yukarı çekiştirdi. Sanki bu sahneyi yüzlerce defa oynamışız gibi kot pantolonunun üzerinde uğraştım, iç çamaşırını aletini ortaya çıkaracak kadar indirdim. Flint beni metal tezgâha kaldırıp bacaklarımı araladı ve naylon çorabımı kasık bölgesinden yırttı.

Duygular boğazımda kement gibi düğümlenişti. Hiçbir terapi bu fiziksel boşluğu, yıllardır süregelen reddedilişin oluşturduğu karanlık oyuğu dolduramazdı.

Öpüşmeyi kesti.

Hafifçe nefes aldı.

Beyinlerimizin devreye girmesine yetecek kadar uzundu.

Beynimin kendine gelmesini istemiyordum. Aptallık. Dürtüler. Bunların yeri ve zamanı vardı.

Onlara şu anda milyarlarca yıllık bilgelikten çok daha fazla ihtiyacım vardı. Ölüm yatağında olan hiç kimse, "Mantıklı kararlar vermenin ne kadar mükemmel hissettirdiğini hatırlıyor musun?" demezdi. Fiziksel olarak zevk içinde boğulmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamak istiyordum. Sıcak dudakların benimkiler üzerinde olmasını, zevkten inlemeleri, bir adamın dokunuşu altında parçalara ayrılmanın göz kamaştırıcı ve yoğun hissini hatırlamak istiyordum.

Flint'in dudakları aralandı. Favori programının ortasında televizyonun fişi çekilmiş gibi hissettirecek kelimeleri bekledim. Ama hiç gelmediler. O aralanmış dudaklar boynuma kapanıp, "İç çamaşırını kenara çek," diye mırıldandıktan sonra ısırıp emmeye başladı.

Saçlarını tek elimle avuçlayıp diğer elimle iç çamaşırımı kenara çekerken beynim kendini kapattı. Boş ver gitsin. Hayatımı gerçekten yaşayana kadar ölmeyi reddediyordum. Vücuduna doğru yaslanıp nihai bağı arıyordum.

"Sıktır... Yapamam." Sanki birden benden korkmuş gibi geri adım attı.

Ayaklarım yere basmadan önce ellerim metal masanın kenarından kaydı ve kıçım sert toprak zemine düştü. "Ayh!" Kolumu göğsüme doğru çektim. Yere düşerken keskin bir şey çizmişti.

"Kahretsin! Ellen..." Flint pantolonunu yukarı çekti.

Kolumdaki uzun kesik, beyaz gömleğin üzerinden kanıyordu.

"Bakmama izin ver." Yere çömelip kolumu göğsümden uzaklaştırdı.

Kırmızılık yayılmaya devam etti.

Gömleğin manşetlerini çözüp yavaşça kaldırarak ön kolumdaki derin kesiği ortaya çıkarınca sinirlendim.

"Kahretsin..." diye homurdandı. "Dikiş atılması gerekiyor."

Acıya olan tepkimi gizlemek için dudağımı ısırarak başımla onayladım.

Ayağa kalkıp parmaklarını saçımdan geçirdi. "Hemen dönüceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Yüzümü buruşturup kötek yemiş kalçamdaki baskıyı azaltmak için hafifçe yana doğru yaslandım.

Cevap vermedi. Birkaç dakika içinde yardımla beraber geri döndü. Beni arabasına koyacağını ve acile götüreceğini sanmıştım. Seçimi karşısında biraz şaşkındım.

Abigail bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra Flint'e onaylamayan bir şekilde kaşlarını çattı, şaşkınlığını saklamayı başaramamıştı. Yanında birini getireceğini bilseydim kıçımı kapatması için eteğimi çekmeye, gömleğimde kalan birkaç düğmeyi kapatmaya ya da yırtılmış naylon çorabımı çıkarmaya çalışırdım.

Dizlerinin üzerine çömeldi. "Ellen, iyi misin..."

"Soru sormamak konusunda anlaşmıştık." Flint'in çenesi gerildi.

Abigail ona bir uyarı bakışı atınca, Flint iç çekerek gözlerini uzağa çevirdi.

"Kolum kesildi." Ona göstermek için kolumu göğsümden uzaklaştırdım.

Kısa bir süre baktıktan sonra endişeli halde bakışlarımla buluştu. "O..." Dudaklarını ısırarak inceleyen bakışlarla yırtılmış kıyafetlerime baktı. "Seni incitti mi?"

Flint'in beni cinsel olarak taciz edip etmediğini sorduğunu anlayınca midemdeki düğüm yüzünden kesiğin acısını hissedemedim.

Flint bir adım geri atarken yüzündeki acı, kafa karışıklığı ile pişmanlık arasında bir şeyle katlanıyordu.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. Flint'in yüzüme bakmasını istiyordum ama bakmadı.

Abigail yanında taşıdığı ilkyardım çantasıyla koluma müdahale etti. "Hadi hastaneye koşup koluna dikiş atalım ve başka yaraların olmadığından emin olalım." Flint'e bir bakış daha attı.

Adam bakışlarını yerde tutmuştu.

Abigail gazlı bez yaraya bastırılmış şekilde ayağa kalkmama yardım ederken eteği kalçalarımdan aşağı çekti ve gömleğimde kalan üç düğmeyi ilikledi.

"Dr. Hamilton?"

Gömleğimde kalan üç düğmenin pek bir şey kapatmayacağının farkına varınca çenesi kasıldı.

"Abigail?" diye biraz daha yüksek sesle seslendim.

Hızla başını kaldırdı.

"Bu utanç verici bir durum, trajik değil. Tamam mı?"

Alnına kazınmış endişe izleri olayı kavramadığını söylüyordu.

"Flint'i bahçesinde gördüğüm için partinden ayrıldım. Senin komşun olduğunu bilmiyordum."

Yavaşça başıyla onayladı ama hâlâ anladığını sanmıyordum.

İç çektim. "Sadece seks. İkimizin de rızası olan bir sevişme, Abigail. Ya da en azından..." Flint'in bakışlarıyla buluştum, gözleri toprak zemin yerine bana odaklanmıştı. "İşler o yönde ilerliyordu."

Neden acı çekiyormuş gibi görünüyordu? Kanaması olan bendim. Reddedilmiş hisseden de bendim.

"Flint'i nereden tanıyorsun?"

Sırıtışıma engel olamadım. "Stüdyomun mülk sahibi."

"Takım Elbiseli Seksi mi?" Başını hızla ona doğru çevirdi.

Flint'in kaşları alnına kadar yükselmişti.

Tek başıma güldüm. Neden bu olaydaki mizahı bir tek ben görebiliyordum? "Bundan sonra adını Takım Elbiseli Ayartıcı olarak değiştirdim. Son dakika topunu tutamadı ki üniversitedeki futbol deneyimine bakılırsa bu biraz şaşırtıcı bir durum."

Yine bu utanç verici durumda mizah kalıntıları arayan tek kişiydim.

"Gazlı beze baskı uygulamaya devam et. Sana *sweatshirt* getirip Martin'e gitmem gerektiğini haber vereceğim."

"Misafirlerin var. Aptallık etme. Hastanede yaramı dikebilecek başka doktorlar var. Ayrıca sanırım içki içiyordun."

Bakışları benden Flint'e gidip gelirken dudakları büzüldü. "Ellen'ı arabayla götür. Yanında kal. Onu kontrol eden doktorlara yalan söyleme ve lütfen bir dahaki sefere yatak kullanmayı düşün."

Flint irkildi. Başka bir zaman olacağını sanmıyordum.

"*Sweatshirt* ile geri döneceğim."

"Ona kendiminkini getireceğim." Flint sonunda kelimeleri bulmuştu.

Abigail başıyla onaylayarak gözlerini devirmişti. Başını iki yana sallayıp yanımızdan ayrıldı.

"Hadi gidelim." Abigail'in arkasından kapıyı tutup benim için açık bıraktı.

"Gerçekten bir *sweatshirtün* var mı? Beyaz tişört ve V yaka süveter giyen tipte bir adammışsın gibi hissediyorum."

Cevap yoktu. Şaşırmadım.

***

Yanılmıştım. Nebraska yazılı bir kapüşonlusu vardı ve Flint'in yoğun odunsu kokusu üzerine sinmişti. Ona geri vermeyebilirdim.

Acilin önünde durup arabanın kapısını benim için açınca, "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim. Evden ayrıldığımızdan beri ilk defa konuşmuştum. "Çorabımı çıkarmama yardımcı ol. Koluma daki kesikle incinmiş kalçamın açıklaması kolay olacaktır. Üstüne bir de yırtılmış çorapla istekli bir sevişme olduğunu göstermek hiç de kolay olmayacak."

Flint kaş çatmayı seksi hale getiriyordu. Bu özel bir yetenekti ama çorabı çıkarmama yardımcı olmayacaktı.

Başımı iki yana salladım. "Boş ver, Bay Yardımsever." Yaralı kolumu göğsüme çekerek diğer kolumu eteğimin üzerinden geçirdim ve kulotlu çorabın bel kısmını kavradım.

"Sadece..." İç çekerek geniş göğsünü üzerime gelecek şekilde arabaya doğru eğdi. "Kolunu çek."

Elleri eteğimden yukarı doğru ilerlerken nefesimi tuttum.

Bana farklı bir şekilde kaşlarını çattı. Kaç çeşit kaş çatışı vardı ki?

"Özür dilerim." Dişlerimi alt dudağıma gömdüm. Kolum ve ağrıyan kıçım dışında, yakınlığıyla bacaklarımdan yukarı çıkan elleri sayesinde tahrik olmuştum.

Naylon kulotlu çorabı bacaklarımdan indirdiğini hayal etmem mümkündü ama fantezilerimde acilin girişinde park edilmiş bir arabada değildik.

Çorabı dizlerime kadar indirdiğinde botlarımı çıkardı, beni yırtık çoraptan kurtardıktan sonra botları çıplak bir şekilde ayaklarıma giydirdi. "Tanrım..." Başını iki yana salladı. "Kanaman var *ve* mırıldanıyor musun?"

Aklımı elinin tenimde nasıl hissettirdiğinden uzaklaştırmak için mırıldanıyordum.

Vücuduma el süren ilk adamı unutmak için mırıldanıyordum. Bana tekrar dokunmayacağını bilmemle ortaya çıkan acıyı unutmak için mırıldanıyordum.

Flint bekleme odasındayken doktor koluma dikiş atıp yaralanmış kalçamı ve kıçımı inceleyip tetanosumu güncelledi. Genç stajyere seradaki kirli bir metal tezgâh üzerinden kayıp sert toprak zemine düştüğümü söyledim. Gerçeği söylemiştim.

"Beş dikiş." Bandajlanmış kolumu kaldırdım.

"Ellen..." Bir başka orijinal Flint kaş çatışı daha.

Başımla işaret ederek çıkışa yöneldim. "Hadi gidelim. Hayat gereksiz özürler üzerine kafa yormak için fazla kısa."

ALTINCI BÖLÜM

Flört

Hayat en beklenmedik anlarda ufak dozlarda intikam alıyordu. Bu akşam da buna dahildi. Özgüvenim korkumla savaşırken her şey berbat olmuş gibi görünüyordu.

"Bıraktığın için teşekkür ederim." Ellen anahtarlarını çantasından çıkarırken ben de arabayı garaj yoluna çektim.

"Sürebilecek durumda mısın?"

"Sorun kolumda, elimde değil. Evet, sürebilirim."

Başımla onaylarken kendimi Harrison'ın benimleyken yaptığı gibi sallabaş hissediyordum.

"Ellen..."

"Biliyorum. On üç gün."

"Bunu demeyecektim."

Ellen kapının kulunu kavradı. Dudaklarını birbirine sürterken etrafımızı o tanıdık sinir bozucu uğultu sardı.

"Sadece..." Ona doğruyu söylemeli miydim? Yoksa susmak daha mı iyiydi? Bu zor olabilirdi çünkü doğrular benim aklımda

bile net değildi. "İnsanları okumakta iyiyimdir. Jürileri. Sanıkları. Müvekkillerimi. Ama seni bir türlü çözemiyorum. Elime yüzüme bulaştırdım. Özür dilerim."

"Beni çözemediğin için mi yoksa incindiğim için mi üzgünsün? Ya da durduğun için mi?"

Karımı özlüyordum. On yıl geçmesine rağmen hâlâ nefes alamıyordum. Rastgele kadınlarla yapabilirdim. Hayatımı pek bilmeyen kadınlarla. Harrison'ı tanımayan kadınlarla.

Ellen Rodgers, birine tüm dikkatini pek vermeyen bir çocuğun, oğlumun ilgisini yakalamıştı ve bu durum can sıkıcı olmaya başlamıştı. Onu Harrison'dan uzaklaştırıp tahliye ederek *aynı zamanda* yatağıma atamazdım.

Ona olan ilgimin fiziksel mi yoksa ne zaman görsem oğlumun gününü nasıl güzelleştirdiğinden mi olduğunu çözemiyordum. Bir çocukla iletişimi yüzünden birine ilgi duymak kulağa aptalca geliyordu ama siktir et, bir kısmının bundan geldiğini düşünüyordum.

"Evet." Ona gergin bir şekilde gülerken kararlı şekilde başımı salladım.

"Birçok seçeneği olan bir soruydu, evet veya hayır sorusu değil."

"On üç gün."

Alt dudağını ısırıp kapıyı açarken sürekli başını sallıyordu. Düşünceleri, hareketleri, uğraşmamam gereken bir sürü gizem içeriyordu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum..." Başını tekrar arabanın içine doğru eğdi. "Durmanı istememiştim."

Ellen

İnsan dokunuşunun kıymetini bilmeye özen gösterecektim.

Bir el sıkış.

Kucaklaşma.

Onun bir dokunuş.

Bir vücudun başka bir vücutla basit bir zevk arayışıyla bağlanması.

İhtiyaçlarım yüzünden utanmayacağım.

"Konuşsak mı?" Dr. Hamilton büyük bir bardak kahve damarlarımda filtrelenmeden önce beni lobide pusuya düşürmüştü. "Kolun nasıl?"

"İyi. Biraz sızlıyor ama iyi." En sevdiğim sabah ilacımdan sızan buhara odaklandım.

"Demek mulk sahibinle sevişiyorsun. Bu kesinlikle tahliye problemlerini çözecektir." Omzunu soğuk su sebilinin olduğu duvara yaslayarak kahve kupasını iki eliyle kavradı.

Kıkırdayarak bakışlarımı büyüleyici kahve buharında tuttum. "Asıl seks kısmına varamadık. Dün akşam olanların kira koşullarımı değiştireceğini düşünüyorsun ama değiştirmedi. On iki günüm kaldı."

"Nasıl..." Parmaklarını kupanın dış kısmına ritim tutarak vurdu. "*Evin etrafına bakmaktan çekinme* durumu komşunun serasında sekse nasıl dönüştü? Tüm bunları kafamda toparlamaya çalışıyorum."

Ona bakarken yüzümde bir sırıtışın belirmesine engel olamadım. "Bilirsin, sıradan takılmalar, ateşli bakışlar, uygunsuz yorumlar ve gömleğimi kirletmek konusunda boş tehditlerle başladı. Bunların hepsi öpücüğe, hızlıca kıyafetlerin yırtılmasına ve beklenmedik bir boşluğun fiziksel olarak dengemi bozmama sebep olarak bir çuval patates gibi yere düşmeme sebep oldu."

"Hayır mı dedin?"

Başımı iki yana salladım. "O söyledi. Aslında hayır demedi. Daha çok bir marangozun bir elinde çivi diğer elinde çekiç tutması gibiydi ve son anda çekicin öne doğru hareket etmesini durdurup çivinin parmakları arasından düşmesine izin verdi."

"Seni çivilemek üzereydi ama son saniyede mi durdu?"

Kahkaha attım. "Aynen öyle."

"Sen de sonrasında kolunu mu kestin?"

"Eh..." Omuz silktim. "Ben düzgün şekilde çivilenmediği için yere düşen tahtaydım."

Dr. Hamilton sırıttıktan sonra kahvesinin geri kalanını bitirdi. "Teşekkür ederim, Elle. Uzun zamandır bu kadar eğlenceli bir konuşma yapmamıştım."

"Seni eğlendirebildiğime sevindim." iPad'imi kapıp kapıya yöneldim. "Sonra görüşürüz."

Öğleden sonrasında ofisime vardığımda sinirlerim kısmen korku ve heyecanla gerilmişti.

Bugün ofiste miydi?

Ahmak gibi davranacak mıydı?

Amanda bir şey sezecek miydi?

"Hey Elle! Biraz pasta ister misin?" Amanda'nın sesi beni Flint'in ofisine çağırıyordu.

Kapıdan içeri bakış attım. Ofisinin girişini flamalar ve balonlar kaplamıştı.

"Bugün otuz beş yaşına girdi. Bunu belirttiğim için çoktan işten kovuldum. Bu fantastik doğum günü ve veda partisi pastasından bari sen bir dilim al."

Flint başını masasından kaldırıp bana fark edilemez bir ifadeyle baktı.

Gülümsedim.

Bakışlarını tekrar bilgisayarına çevirdi.

"Vay canına. Benden önce kapının önüne koyuluyorsun. Benim veda partime kim pasta getirecek?"

"Bu yüzden şimdi bir dilim almalısın. Korkarım ki bir parti olamayacak. Ama beni ararsan seninle içki içmek için buluşup yeni bir yer bulmana yardımcı olabilirim."

Karnım kasıldı. Amanda, Flint'in onu kovması konusunda olmasa da benim hakkımda ciddiydi. Flint on iki gün içinde gitmemi açıkça belirtmişti.

Amanda bana ikiniz-neredeyse-sevişiyordunuz bakışı atmamıştı, o yüzden normal davranmanın güvenli olduğunu düşündüm. Normalimiz her ne oluyorsa artık...

"Teşekkür ederim." Ufak bir tabakta olan pastayı aldım.

"Gluten ve süt ürünsüz. Harrison yüzünden."

Bir lokma aldım.

Flint bana hızlı bir bakış daha attı.

"Harry'nin laktoz ve gluten hassasiyeti var demek?"

"Flint onu ciddi bir diyete sokmuştu, şeyi için..."

"Amanda, seni kovmuştum. Neden hâlâ buradasın?"

Kadın başını iki yana sallayıp çantasını sırtına savurdu.

Gözlerim kocaman açıldı. Yüce Tanrım. Onu gerçekten kovmuştu.

"Doktor randevum var," diye fısıldadı. "Merak etme yarın döneceğim. Bensiz bir şey yapamaz."

Yavaşça başımla onayladım. "Pasta için teşekkürler."

"Ah..." Gözleri kolumun manşetlerinden beliren bandajlara takılı kaldı. "Ne oldu?"

"Ben..."

Flint, şah damarıma kılıcın uç kısmını bastırıyormuş gibi beni gözledi.

"Sert seks." Amanda'ya sırıttım. "Rol oyununu biraz fazla abarttık."

İri gözlerinin etrafındaki yüzü kızardı. "Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı.

Ona yorumsuz bir şekilde göz kırptım.

"Pekâlâ o zaman... Fantastik. Sonra görüşürüz."

Kapı ardından kapandıktan sonra pastamı masaya yerleştirip ofisinin kapı eşiğine yaslandım. "Doğum günün kutlu olsun."

"Biz sevişmedik." Dikkati önündeki dosyadayken parmakları sayfalar arasında dolanıyordu.

"Seviştik. Dün eve gittiğimde senaryoyu kafamda tamamladım. Ben mükemmeldim. Sen ise idare ederdin. Söylemem gerek... Beraber olduklarım arasında orgazm olurken ağlayan ilk adamdın. Erkeklik konusundaki eksikliklerini duyarlılık konusunda kapattın. Her zaman yanağıma düşen gözyaşlarının yumuşak dokunuşlarını hatırlayacağım."

Flint kısılmış gözlerini neredeyse işkence gibi bir yavaşlıkla kaldırdı. Sırıtmamı engellemek için yanağımın içini ısırdım. Lanet olsun! Sinirlendirilince çok seksi görünüyordu.

"Bugün buna ihtiyacım yok."

"Doğum günün olduğu için mi?"

Flint, yüzünde nahoş ya da acı verici bir ifade belirip ardından bir anda yok olurken güçlükle yutkundu. "Tamam, bugün benim lanet doğum günüm," diye mırıldanırken dikkatini işine verdi.

"Doğum günün olduğunu bilseydim sana bir hediye, en azından kart verirdim."

"Çok kafana takma."

"Takmam."

Tekrar bakışlarını kaldırıp sanki bana daha fazla sinir olamazmış gibi derin bir iç çekti.

Dişlerimi göstererek sırıttım. "Dün akşam aletini okşamamı doğum günü hediyen olarak düşünebilirsin. Teşekkür kartı göndermene gerek yok. Eminim o işi de Amanda'ya yıkarsın. Bu da bütün içtenliğini kaybetmesine sebep olacak."

"On iki gün. Hadi şimdi git."

Beni okşamıştı. Ağzımın her köşesinin tadına varmıştı. Aletini okşamama izin vermişti. Ama yine de... *On iki gün*. "Abigail

Hamilton, seninle bu konuda savaşmak için avukat tutmamı söyledi. İyi bir avukat tanıdığını söylemişti." Omuzlarımı geriye atıp omurgamı dikleştirdim çünkü bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

Çenesi aşağı baktığı halde dudaklarının bir tebessümle titreştiğini görebiliyordum. "Öyle mi? O avukatın kim olduğunu merak ettim. Bir tahmininiz var mı Bayan Rodgers?"

Elbette. Lanet olsun. "Sen," diye yenik bir şekilde iç çektim.

"Doğruyu söylemek gerekirse, fareni işe getirmeden önce elinizde bir şans vardı."

"Onu Harry'nin hoşlanacağını düşündüğüm için getirdim."

"İyi bir savunma değil, Bayan Rodgers."

Bayan Rodgers. Bayan Rodgers. BAYAN RODGERS! *Ayh!* Bugüne kadar duyduğum en boğuk ve seksi sesle *iç çamaşırımı kenara çekmemi* söyledikten sonra bana öğretmen gibi soyadımla seslenemezdi.

Çantamdan bir kalem çıkarıp bütün balonlarını patlattım.

Pat. Pat. Pat. Pat. Pat.

Çocukça mıydı? Kesinlikle. Pişman mıyım? Asla. "Gitmem gerek. Sıradaki randevum, davul ve çalgı zillerini terapi olarak kullanmayı seviyor. Keyfine bak!"

Yalan değildi. Landon yüksek sesli ritimleri rahatlatıcı buluyordu. Yıllarca babası tarafından suistimal edilmişti. Davula vurmak ya da zilleri birbirine çarpmak ona bir çeşit güç ve kontrol sağlıyordu. Bir saatlik seansımızdan sonra ürkek çocuktan kocaman gülümseyen, özgüvenli dokuz yaşında bir oğlana dönüyordu. Benim gülümsememse onun kat ettiği yol içindi. Aynı zamanda Flint'in alt katta kulağına parmağını tıkayıp, "On iki gün," diye sayıkladığını da bilecektim.

***

"Merhaba, Elle."

"Harry, günün nasıl geçti?" diye sorarken bilgisayarımı kapattım. Ben sandalyeme yaslanırken o da gitarını çıkardı. Bunun nasıl olduğunu, ona birkaç akort öğretmeyi teklif etmenin nasıl düzenli bir olay hale geldiğini bilmiyordum. Ben müzik öğretmeni değildim ama babası dünyanın en büyük ahmağı olduğu halde bu çocuğu geri çeviremezdim. Flint'e kıyasla Harrison'dan daha çok hoşlandığımdan emindim ama Harrison aynı zamanda Flint'ten hoşlanma nedenimdi. Konu karmaşıktı.

"Okulda yangın tatbikatı vardı. Sanırım yüksek sesli alarmlar kulak zarımı deldi."

"Ah, umarım öyle olmamıştır. Babanın doğum günü pastasından bir dilim aldın mı?"

"Evet, kuruydu."

Öyleydi. Gülümsedim.

"Bu akşam doğum günü için ne yapacaksın?"

"Her yıl yaptığımızın aynısını. Annem ölmeden önceki aile videolarını izleriz."

"Ah. Bu..." Kasvetli?

Yerde oturup telleri saniyeler içinde kavradı. "Evet. Annem onun doğum gününde öldü."

Kelimeleri odadaki tüm oksijeni çekip götürürken zemin ayağımın altından yok olup gitti. Ben korkunç bir insandım. Bunu nasıl telafi edebilirdim?

"Sen ısınmaya bak. Ben hemen döneceğim."

Vücudum asansör ilk kata inene kadar sabit duramayacak halde olduğundan merdivenlerden indim. Flint hâlâ masasındaydı. Kuyruğum bacaklarımın arasına sıkışmış şekilde yürümek zordu. Patlamış balonları görünce yüzümü buruşturdum.

Düşe kalka ofisine girerken başını kaldırdı. Masasına dikkatli adımlarla ilerledim ve bakışlarımı onunkilerden bir an olsun

ayırmazken gözleri kısıldı. Ne söylemeliydim? Ne söyleyebilirdim? Kıçım masanın kenarına değerken yanına doğru kaydım. Ben bacakları arasında dururken sandalyesini biraz geri çekti.

Kısa süren sessizlikten sonra elini kaldırıp kolumu nazikçe tuttu, parmağını bandajlanmış kesiğin üzerinde belli belirsiz şekilde gezdirdi. "Sana söyledi."

Başımla onaylarken yüzümü buruşturdum. "Karının ölüm yıldönümünde balonlarını patlattım. Bir de aletini okşamamın sana doğum günü hediyem olduğunu söyledim. Dünyadaki en korkunç insan olabilirim."

Kaşları çatılmış şekilde koluma bakarken parmakları kesik üzerinde dolanmaya devam etti. "En korkunç insan *benim*, o yüzden sen paçayı sıyırdın."

"Bu ne anlama geliyor?" Ona sarılmak, yüzündeki kaş çatışını öpmek istiyordum. Acıyı alacak şekilde ona *dokunmak* istiyordum. Ama... Doğru olmazdı. Bu durum söz konusuyken yeri değildi. Zamanı değildi. Her şey yanlıştı. O yüzden akışına bıraktım.

Kolumu tutuşundan yavaşça kurtarıp parmaklarımı avuç içinde hafifçe gezdirdikten sonra geri çekildim. "Söylediklerim ve acın için gerçekten üzgünüm."

Flint başını sallarken gözleri koluma takılmıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yaklaşan tahliyem hakkında tek kelime etmeden neredeyse iki hafta geçti. Yeni mekânlar baktım ama uyan bir şey bulamamıştım. O yüzden Flint'ın herhangi bir şey söylemediği her gün için minnettardım. Mesafesini koruyordu ama nazikti. Karısının ölüm yıldönümü yüzünden mi yoksa karşılığında bir ücret istemeden Harry'ye zaman ayırma isteğimden veya neredeyse olacakları hâlâ düşündüğünden miydi emin değildim.

Birbirimizi geçerken gördüğümüzde veya Harry'yi almak için üst kata geldiğinde gözleri doğrudan koluma çekiliyordu. Dikişler alınmıştı. Yara güzelce iyileşiyordu. Yüz ifadesinde bu kadar ıstırap barındırmasına gerek yoktu. Belki konu kolum değildi. Belki de kolumun temsil ettiği, neredeyse olacak olanlardı.

Bugün hafta sonuydu, yani acısız bir gün olmalıydı. Diğer ofisler boş olduğu için ses yüzünden pişmanlık duymadan, severek geçirdiğim zamanlardı. Ancak saat altı buçuğa gelince çantamı kapıp en son müşterime güvenli binanın dışına kadar eşlik ettim.

"Elle!"

Omzumun üzerinden bakınca Harry'nin elini salladığını, Flint birkaç adım arkasından gelirken bana doğru koştuğunu gördüm.

Müşterim, "Önümüzdeki hafta görüşürüz," derken anahtarlarını çıkarıp arabasına yöneldi.

"Büyükannemle büyükbabam arabadalar. Onlar için şarkımızı çalabilir miyiz?" diye sordu Harry.

"Harrison, Bayan Rodgers'ın eve gitmek için çıktığını göremiyor musun?" Flint yüzüne sahte bir tebessüm kondurdu.

"Lütfen. Çok sürmez."

Flint'e baktım.

"Akşam yemeği için rezervasyonumuz var. Belki başka bir zaman. Sadece burada bıraktığım dosyaları almam gerekiyor. Sen arabaya dön."

Kelimeler dilimin ucunda asılı kalırken onların duyulmasının sorun olmayacağından emin değildim. Flint'in benim fikrimi istediği izlenimine kapılmadım.

"Çalmak istiyorum. Onlar gitmeden önce başka zamanımız olmayacak."

"Harrison..."

"Baba! Çalmak istiyorum." Sakinliğini kaybetmeye başlamıştı.

Flint kaskatı kesilirken sıkıntısı yüzünden okunuyordu.

"Çalması beş dakika bile almaz." Omzumu silktim. "Eğer beş dakika ayırabilirsen?"

Flint kaşlarını çattı. "Git hazırlığını yap. Ben onları yukarı getiririm. Ama tek bir şarkı, Harrison. Hepsi bu kadar."

Koşarak yanımdan geçtikten sonra binanın kapısını çekiştirdi. "Baba, kahrolası kapıyı açsana."

Anahtarlarımı kilide sokup kodumu girdim.

"Özür dilerim..."

Flint'in benden özür dileme çabasını engelledim. "Sorun değil. Seninle üst katta görüşürüz. Ailenle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Gülümsememi engellemek için alt dudağımı ısırdım.

Flint park yerine doğru dönmeden önce yüzünü buruşturdu. Benim onlarla tanışmam konusunda aynı şekilde heyecanlı görünmüyordu.

Gitarları çıkarıp Flint ve ailesini beklerken ısınmaya başladık.

"Büyükannen ve büyükbaban nerede yaşıyorlar?"

"Colorado."

"Colorado'nun neresinde?"

Harry gitar tellerinin üzerindeki parmaklarına odaklandı. "Bilmiyorum."

Sırıttım. Elbette bilmiyordu. Söylenmediğinden değildi, sadece bu detayı hafızasında saklanmaya değer görmemişti.

"Neden bu kadar geciktin?" Harry gözlerini devirirken Flint ve ailesi odaya girdi. "Bir. İki. Hazır. Başla." Tanıştırılmayı veya hızlı bir merhaba denmesini bile beklemedi. Onun yönlendirmesini takip ettim. Oğullarının yüzüne kazınmış düz çizgiye rağmen sırıtan ailesine ve Flint'e ara ara bakış attım.

Bitirdiğimizde Flint bile alkış tuttu.

"Bu muhteşemdi, Harrison!" Büyükannesi ona sarılırken, Harrison kaskatı bir şekilde bu kucaklamayı kabul etti.

"Ellen, babam Gene ve annem Camilla'yla tanışmanı isterim. Bu bayan da Ellen Rodgers."

İkisi de elimi sıktı.

"Harrison durmadan senin hakkında konuşuyor." Camilla gülümsedi.

"Demek bahsettiğin kiracı bu, hani şu güzel..." Gene bir anlığına sanki gizli bir şakaları varmış gibi Flint'e gülümsedi. "... Dişleri olan."

Flint babasına kaşlarını çattı. Konuyu anlayamamıştım.

Sırıtarak onlara dişlerimi gösterdim.

Yaşlı Hopkinsler birbirlerine bir bakış attılar. Benim dişlerim hakkında konuşmuyorlardı.

"Eh, beş dakikan doldu, Harrison. Akşam yemeğine gitmemiz gerek."

"Biliyorum, biliyorum..." Gitarını tekrar kutusuna koydu. "Akşam yemeğine gitmemiz gerek. Böylelikle senin randevuna gidebilmen için büyükannem ve büyükbabamla eve döneceğim."

Flint'in sırtı dimdik hale gelirken bakışları ailesi ve Harrison arasında gidip geldi.

Camilla ona muzip bir sırıtış gönderdi. "Gizlice işler yapmaya çalışman aptalca. En son biz buradayken sadece bir yetişkin olduğunu ve..."

"Bir kadının eşliğine ihtiyacın olduğunu açıkladı," diye düz bir tonda devam etti Harrison. "Sorun değil. Anlıyorum. Hadi gidelim. Güle güle, Elle."

"Seninle tanışmak çok hoştu." Gene ve Camilla nazikçe baş sallayıp Harrison'u asansöre kadar takip etti.

Flint, bakışlarını üzerimde tutarken, "Hemen geleceğim," diye onlara seslendi.

"Akıllı çocuk." Dudaklarımı ısırırken kaşlarımı biraz yukarı kaldırdım.

"Kadınları evime getirmem. Bekâr ebeveynliğin bu kısmını nasıl yöneteceğimi bilmiyorum."

"Beni ilgilendirmez, Flint." Gitarımı kutusuna koydum. "Sanırım bana hiçbir şey borçlu olmadığın gerçeğini kanıtlamıştık. En azından kadınlarla nerede tanıştığının veya onlarla ne yaptığının detayları konusunda açıklama borçlu değilsin."

"Harrison veya aileme bir şey söylemediğin için teşekkür ederim..."

Başımı yana doğru eğerken gözlerim kocaman açıldı. "Ne hakkında? Kolum mu?" Yukarı kaldırdım. Homurdanarak gülerken burnumdan bir hava dalgası kaçtı. "İyi durumda. Sır tutacak kadar olgun biriyim. On iki yaşında değilim."

"Doğum günümde balonlarımı patlattın." Şu anda yüzünde, uzun süredir sırıtmaya en yakın olan şeyi görmüştüm.

Evet, bir de bu durum vardı. "Rezervasyonun yok mu? Bir randevun? Seni bekleyen bir eşlikçin?"

"Ellen..."

Kalçama elimi yaslayıp yere bakarken kafamı iki yana salladım. "Hoşuma gitti." Başımı kaldırdım. "Bana dokunman. Benim sana dokunmam. Hoşuma gitti. Benim için bir anlamı vardı ama... Düşündüğün gibi değil. Aşk değil. Herhangi bir bağlılıkla alakası yok. Fiziksel deneyim benim için önemliydi. Kelimelerle onu lekelemek istemiyorum. Gittiğim zaman, sana söylediklerimi veya senin sözlerini hatırlamak istemiyorum. Sadece o andaki dokunuşunu anımsamak istiyorum."

Evet. Onu kaybetmiştim. Kaşlarını çattı.

Kahkaha attım. "Git. Seni bekliyorlar. Bunda bir anlam arama. Geçen gün olanların akşam yemeğinden sonraki planlarından seni alıkoymasına izin verme. Ben iyiyim. Zaten herhangi bir bağ yoktu ama öyle olduğunu hissettiysen, ondan kurtulduğuma emin olabilirsin."

Birkaç kez başını salladı, dalgın düşünceleri yüzüne yansımış şekilde dönüp asansöre doğru yürüdü. Işıkları kapatıp kapıyı ardımdan çektim. Flint önce benim asansöre binmemi bekledi. Birkaç saniye sonra hareket edince ellerimi beline doladım. Bakışları elime, sonra da bana çekildi.

Onu serbest bırakıp kravatını düzleştirdim. "Bu takım elbise hoşuma gitti. Klasik siyah takım elbise ve kırmızı ipek kravatın önüne hiçbir şey geçemez." Ellerim ceketin altındaki kravatını düzeltti.

"Mırıldanıyorsun."

"Mmm." Başımı kaldırırken gülümsedim. "Git ve şanslı bir kadının gününü aydınlat. Sadece benim kadar sert düşmesine izin verme." Dönüp giderken arkama bir daha bakmadım.

Flint

Takım elbisemin ceplerinden birinde naneli sakız paketi vardı, diğerindeyse üç tane prezervatif bulunuyordu. Ailem, Harrison'la kalmak için şehre gelmişti. *Bir kadının eşliğinin* keyfine varmam için bana destek veriyorlardı. Telefonumda bu akşam kesin olabilecek, basit, karmaşadan uzak bir beraberlik için beş tane numara vardı.

Yine de ben *onu* arzuluyordum. Hâlâ tadını alabiliyordum. Beni asabi, huysuz ama aynı zamanda bu kadar muhtaç hale nasıl getirebiliyordu? Heidi'nin eskiden bana baktığı şekilde bakıyordu. Rahatsız ediciydi.

Harrison ve ailemi bıraktıktan sonra evden birkaç blok öteye park ederek arabamda oturdum. Telefonumda *onun* numarasını bulup öylece baktım. Parmak uçlarım arama tuşunun üzerinde kalakaldı. Ekranı kapatıp karışık bir duruma dönüşmeyecek beş diğer numarayı buldum. Aralarında gidip gelirken parmağım kendi kendine arama tuşuna bastı.

Üçüncü çalışta telefonu *o* açtı. "Alo?"

"Merhaba."

"Flint."

"Jazz sever misin?"

"Ah..." Hafifçe güldü. "Evet, severim."

"Seni on dakika içinde alırım."

Kapatma tuşuna bastıktan sonra navigasyona onun adresini girdim. Binasının olduğu sokağa park ettiğimde Ellen kapıdan

hızlıca çıktı. Aracıma binerken trençkotunun yakasını boynuna doğru çekiştiriyordu. Centilmen özelliklerimi göstermek buraya kadarmış. Kapımı tekrar kapattım çünkü çok hızlı davranmıştı.

"Brrr..." Koltuğa oturdu, dişleri takırdarken bir gülümseme gönderdiğinde titriyordu. "Bilirsin, havalı bir gece geçirmemize gerek yok. Eğer ihtiyacın buysa, seks benim için sorun değil."

Arabayı ileri vitese alıp başımı iki yana sallarken kaldırım kenarından uzaklaştım. "Gerçekten erkekleri biraz uğraştırmalısın."

Bana cevap vermeyi reddetmişti ama gözümün kenarından gülümsediğini görebiliyordum. Ne yaptığımızı, ne yaptığımı bilmiyordum ama bir nedenden ötürü yapmam gereken bir şeymiş gibi geliyordu.

"Kolun nasıl?"

"İyi durumda. Şunu unutur musun artık?" Yumuşak bir şekilde mırıldanırken iç çekti. "Annene çok benziyorsun. Sana bunu söyleyen oldu mu?"

Güldüm. Anneme hiç benzemiyordum. "Koyu saçlı uzun adamın babam, kısa boylu sarışınınsa annem olduğunu anlamadın mı?"

"Muhtemelen çoğu insana göre babana benziyorsundur. Gözlerinin şekli, kulak memelerin, r harfini aynı şekilde yuvarlaman, gülümsediğinde dudaklarının şekli ve kahkahanın tınısı... Hepsini annenden almışsın."

Her geçen saniyeyle beni yabancı dünyasının içine daha fazla çekiyordu. Akıllı ve çok seksiydi. Bu, dikkatimi çekmesi için yeterliydi. Sonra gözümü kırptım ve... Dünyama daha önce hiç görmediğim şekilde ışık tutmuştu.

Cadde boyunca sıralanan park yerlerinden birine çeker çekmez dışarı fırladı. Kapısını onun için açabilirdim.

"Brr..."

Onlu dereceli havalara olan dayanıksızlığına güldüm. Kollarını göğsüne dolamıştı. Ben de elimi beline koyup neon tabela-

ya, onu şehirdeki en iyi gizli yerlerden biri olan bu ufak mekâna doğru yönlendirdim.

"Elle!" Kapıdaki fedai Ellen'ı kucakladı.

Bunu beklemiyordum.

"Cam, nasılsın?" Kız da ona sarılarak karşılık verdi.

"Her şey yolunda, kızım. Seni bir süredir burada görmemiştim."

"Farklı bir daireye taşındım. Yürüme mesafesinde değil."

"Araba veya toplu taşımadan haberin var mı?"

Ellen kahkaha attı. "Evet, evet... Cam, bu Flint."

"Hopkins'i tanıyorum." Yumruğumuzu tokuşturduk. "Herkes Hopkins'i tanır."

"Ah?" Ellen'ın gözleri büyüdü ve bakışlarıyla beni abartılı şekilde incelerken başını biraz geriye doğru çekti.

"Belli ki futbolu takip etmiyorsun," dedi Cam.

"Belli ki takip etmemi gerektirecek kadar iyi değil." Ellen dudaklarını yana doğru büzerken beni çözmeye çalışıyordu.

"İkiniz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Cam, kaslı kollarını siyah tişörtünün gerildiği göğsünde birleştirerek.

"Flint beni tahliye etmeye çalışan mülk sahibim çünkü işimi ya da farelerin en temiz ve akıllı evcil hayvanlar olduğu gerçeğini anlamıyor."

"Vay canına!" Gömleğimin yakasını çekiştirdim. "Beni otobüsün altına ittin."

Cam yumuşak bir müzik, uğultulu konuşmalar ve bardakların masaya vuruş seslerinin arasından içten bir kahkaha attı.

Ellen omuz silkti. "Bu sözleri ailene söylemek seni otobüsün altına itmek olurdu. Cam'e söylemekse seni tampona doğru itmek olur."

Cam sahneye doğru başıyla işaret etti. "Köşedeki bölüm boş."

Ellen'la aynı anda, "Teşekkürler," dedik.

"*On iki yaşında değilim* sözüne ne oldu?" diye kulağına fısıldarken yuvarlak masalar ve sandalyelerin etrafına toplanmış ufak grup insanların arasından yol aldık.

"Fikrimi değiştirdim." Kıvrımlı koltuklara doğru kayıp ceketini çıkardıktan sonra bacaklarını ve kalçasını güzelce ortaya çıkaran açık renkli kont pantolonuyla göğüs kıvrımlarını kavrayan boğazlı dar süveteri göründü. O koyu kızıl saçlar ve açık mavi gözler...

İkimiz de sahneyi güzelce görebilelim diye yanına kaydım. Garson, "Bay Hopkins, her zamankinden mi?" diye sordu.

Başımla onayladım.

"Peki ya sizin için?"

"Chardonnay lütfen."

"Demek eskiden şehir merkezinde yaşıyordun?" Sahnedeki performansı izlerken biraz sohbet etmeye çalıştım çünkü onu aramam konusunda içime neyin girdiğini bilmiyordum.

"Buraya geldiğimde altı ay merkezde yaşadım. Hastaneye yakın ve bütçeme uygun bir şey bulamadım. Bir ev arkadaşım vardı."

"Kız da altı aylık sözleşmeyi kabul mü etti?"

"Erkek."

Kravatımı gevşetip ceketimi çıkardım. "Erkek mi? Tanıdığın rastgele bir adamla aynı eve mi taşındın?"

"Kısmen. Binanın sahibiydi ama zamanının çoğunu diğer kiralık yerlerinin olduğu Florida'da geçiriyordu. Kız kardeşi hastanede hemşireydi. Onunla şehre iş görüşmesi için geldiğimde tanışmıştım. Sonra bana erkek kardeşinden bahsetti. Biliyorum, biliyorum, seri katil olmaması büyük şanstı."

"Burayı o zaman mı buldun?"

"Aynen. Nick -ev sahibim, oda arkadaşım, hani seri katil olmayan- beni bir kere buraya getirmişti. Ben de o şehirde değilken kendi başıma gelmeye devam ettim."

Garson içkilerimizi masaya bıraktı.

"Bu su mu?"

Başımla onayladım. "Limonlu. Araba süreceğim."

"Oldukça dikkatlisin."

"Öyleyim." Dikkatimi sahnede saksafon çalan kişiye çevirirken Ellen'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona konuyu daha fazla irdeleme şansı vermedim. "Aradığımda ne yapıyordun?"

"Mastürbasyon." Sırıtarak bakışlarını sahnede tuttu.

"Ciddiyim."

Omuz silkti. "Ben de öyle." Başını bana doğru çevirerek şarabını yudumladı. "Ama..." Kadehi masaya bıraktı. "Eğer senin için fazla dürüst bir cevap olacaksa..." Gözlerini tavana doğru devirdi, "diyelim ki gümüşlerimi cilalıyordum. Belki saçımı yıkıyordum. Konçerto yazıyordum. Teori veya kompozisyon çalışıyordum. Örgü örüyordum. İstediğini seç."

Ensemi kaşıdım. Onda vücudumun reddettiği bir şey vardı. Belki de sorun o değildi. Sorun bende ve onun hareketlerinin arkasındaki gerekçeyi anlama ihtiyacımdaydı. Bir gerekçesi olduğunu sanmıyordum. Bu beni huzursuz ediyordu. "Neden müzik terapistliği yapıyorsun?"

"Hah! Gerçekten mi? Bunu şimdi mi öğrenmek istiyorsun? Bu sorular görüşmemde neredeydi? Asla olmaz. Önce sen söyle."

Geriye yaslanıp kolumu koltuğunun arkasına doğru yasladım. "Pekâlâ. Ne bilmek istiyorsun?"

"Cam neden ünlüymüşsün gibi davranıyor?"

Sırıttım. "Ünlü değilim."

Vücudunu bana doğru döndürürken bir dizini göğsüne doğru çekip ayağını koltuğun oturak yerine yerleştirdi. "Belki değilsin ama Cam en azından futbol dünyasında önemli biri olduğunu düşünüyor."

Suyumu yudumlayıp buzun altında kalan limona baktım. "Üniversitede futbol oynadım. Dizimi mahvetmeseydim top yakalayıcı olarak profesyonel lige geçecektim. Onun yerine hukuk fakültesini bitirdim. Umut vaat eden bir oyun kurucu olmak yerine temsilci oldum. Buradaki insanlar beni öyle tanıyor. Minnesota'ya ilk Super Bowl zaferini veren oyuncunun arkasındaki adam. Erken emekli oldu. Ben de hukuk fakültesini bitirmek için geri döndüm ve gerisini zaten biliyorsun, anlatmaya gerek yok."

"İyi bir hikâyeydi."

İyi bir hikâye değildi. O kadar trajikti ki her sabah yataktan çıkacak iradeyi kendimde zor buluyordum.

"Mutlu görünmüyorsun. Karın bu hikâyenin bir yerinde öldü, değil mi?"

Başımla onayladım.

Konunun peşini bıraktı. Nasıl, neden veya nerede soruları yoktu. Hayatımı en iyi tanımlayan kısmı dahil etmemiştim ve o da başka bir şey sormamıştı. Bu kızın amacını yine çözememiştim.

Bir saat boyunca grubun performansını izledik. Bir kadeh şarabı bitirmişti ama garson ikinci kadehi teklif edince geri çevirmişti. Ölü eş konusu konuşmayı her zaman çıkmaza sürüklüyordu. Eninde sonunda konuşmayı öldürüyordu. Bu akşam da istisna olmamıştı.

"Hadi gidelim." Koltuktan kayarak kalktı.

Parayı masaya fırlatıp onu kapıdan çıkarken takip ettim. Bir saat boyunca konuşmadığım için suçlu hissediyordum. "Pek bir şey konuşmadığım için özür dilerim..."

Hızlıca dönüp ceketimin yakalarını tuttuktan sonra beni arka sokağın köşesine çekti. Beni öptü. Elleri benimkileri kavrayarak beline yönlendirdi. "Dokun bana," diye dudaklarıma doğru fısıldadı.

"Nereye?" Sırtını tuğla binanın köşesine bastırana kadar ona doğru ilerledim.

"Her yere..." Nefesi kesik kesik çıkıyordu ve kulağımla ceketimin yakası arasındaki teni yalayıp emiyordu. "Her yere... sadece... dokun bana." Sesindeki acı, sanki ölüyormuş ve ellerim onu kurtarabilecek tek şeymiş gibi etrafımıza işliyordu.

Vücudunun her yerine dokunup dudaklarıma doğru inlemesini sağlamıştım. Ayakta durabilmek için kollarımı sıkmasına, yalvarmasına, gece yarısı karanlık bir arka sokakta dokunuşlarımın altında parçalara ayrılmasına sebep olmuştum. Bizi gören herhangi biri sadece öpüştüğümüzü düşünürdü. Ceketim, süveterinin altında ve kot pantolonunun içinde olan ellerimi gizliyordu.

"Yüce Tanrım, Flint..." İsmim güçlükle ağzından dökülürken kravatımı dudaklarımızı yakınlaştırmak için çekti. Sanki tattığı en lezzetli şeymişim gibi mırıldanıyordu. Okşadığım kalçaları daireler halinde hareket ediyordu.

Hızlıca nefesini tuttu. Parmaklarım onu yavaşça doyuma ulaştırırken kesik nefesini bıraktı. Gözlerini kırpıştırarak açarken yüzümü aradı. "Teşekkür ederim," diye fısıldarken alnını omzuma yaslamıştı. Daha fazla dikkat çekmeden önce kot pantolonunun fermuarını çekip düğmesini kapattım.

Başının üstünü öptüm. "Hadi gidelim." Arabaya doğru giderken kolumu kavramıştı. Ona arka sokakta yaptıklarımdan ve benden yapmamı istediklerinden sonra kesinlikle olmadığım bir centilmen gibi kapısını açtım. Neden istemişti? Emin değildim.

Apartmanına giderken uyuyakalmıştı. Az önce yaşananları ve sonrasında neler olacağını anlamaya çalıştım.

"Ellen? Geldik. Seni yukarı kadar taşımama ihtiyacın var mı?"

Kımıldanıp gözlerini ovaladı. "Ne? Hayır." Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim. Sadece anahtarlarımı bulmama izin ver."

Arabanın etrafından dönerek kapısını açtım.

Uykulu bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Sana kapına kadar eşlik edeceğim."

"Tamam."

Onu ikinci kata, holün sonundaki kapısına kadar takip ettim. "İşte benimki." Kapının kilidini açtı ama sonuna kadar aralamadı. Onda ilk defa bir gerginlik sezdim. "İçeri gelmek is..."

"Hayır. Eve gitmeliyim."

Omuzları sanki rahatlamayla çökmüştü. Bundan ne anlamam gerektiğini bilmiyordum. Beynimin onu çözmek adına iyi bir girişim yapabilmesi için çok geçti.

Saatine bakarak iç çekti. "Geç oldu. Aradığın için teşekkür ederim. Kesinlikle... Beklenmedikti."

"Beklenmedikti," diye onu tekrar ettim. Kelimeler kulağa içi boş ve yanlış kullanılmış gibi geliyordu. Planlanmamış mı? Pişmanlık verici mi? Ne hissetmem gerektiğinden emin değildim.

"İyi geceler." Yüzüne ufak bir tebessüm kondurmaya çalıştı.

"İyi geceler." Onu tekrar öpmeyi düşünmeme fırsat vermedi, kapısını açıp içeri girerek arkasından kapattı.

Kilidin döndüğünü duyduğumda morarmış hayalarımı, dinmek bilmeyen sertliğimi ve bok gibi olmuş aklımı soğuk bir duş ile ihtiyacım olan uyku için eve götürdüm.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellen

Yaklaşan tahliye uyarısı, yedek bir planımın olmaması ve ara sokakta yetenekli parmakların bana orgazm vermesi düşünceleri pazar sabahı dörtte beni huzursuz bir uykudan uyandırmıştı. Yatakta debelenmek ya da günün geri kalanında gelmeyeceğini bildiğim uykuyla savaşmak yerine eski kıyafetlerimi üzerime geçirdim, Londra Filarmoni Orkestrası'ndan *Klasik Müziğin 50 Büyük Eseri* çalarken evimi temizledim.

İki saat sonra temizlenecek hiçbir şey kalmamıştı ama aklım hâlâ uykuya izin vermiyordu. O yüzden en sevdiğim kahveci ve pastaneye hızlıca yürüdüm. Kafein ve karbonhidratla donatılmış şekilde, duş alıp internette yeni bir ofis bakmak için eve yürüdüm.

"Saat daha yedi bile değil. Kafein bağımlılığın benden de kötü olmalı." Yaşadığım binanın kapısına uzandığım sırada, Flint'in alışılmamış şekilde neşeli sesi arkamdan bana seslendi.

Arkama döndüm, ciddi anlamda duş almaya ihtiyacım varken kimseyi görmeyi beklemiyor veya istemiyordum. *Sweatshirtün* kapüşonunu kafama çekmiştim.

"Merhaba..." Gülümsedim. "Kimliğimi gizliyordum. Beni nasıl tanıdın?"

"Kalça ve bacaklardan. Gözden kaçırılacak gibi değiller."

"Sapık."

"Bazen." İki sıcak bardak tutarak yanıma geldi, bu sabah takım elbise yerine sadece kot pantolon ve süveter giymişti.

"Ailen bu sabah gizlice dışarı çıkman için izin mi verdi? Yoksa eve gitmedin mi? Dün akşamki tek randevun ben değil miydim?"

"Kıskandın mı?" Başını yana doğru eğdi.

"Hayır." Kapıyı açarak merdivenlere doğru ilerledim. "Bunu söyleyerek egonu kabartmayı riske alıyorum ama bazı kadınların seks lolipopu diyeceği türde birisin. Bildiğin gibi ben sana Takım Elbiseli Seksi diyorum ama yine de seni paylaşmamak çok yazık olurdu. O yüzden benden sonra kim geldiyse... Senden en az benim kadar keyif aldığını umuyorum."

"Kendimi ucuz hissettim."

Kapımın kilidini açıp temiz dairemi ortaya çıkardım. "Hayır." Omzumun üzerinden ona flörtöz bir bakış atarken holümde ilerledim. "Takım elbiselerini, arabanı ve evini gördüm, Bay Hopkins. Ucuz olmaktan çok uzaksın."

Bakışları kapıda duran bir kova dolusu temizlik malzemesine çekildi. "Benim için temizlik yaptın. Sanki geleceğimi biliyordun."

Kahvemi mutfak tezgâhına bıraktıktan sonra simidi kese kâğıdından çıkardım. "Hah! Hayır... Bu sabahın sürprizi sen oldun."

Kahvesinin kapağını çıkarıp bardağı dudaklarına doğru götürürken sırıtıyordu. Bakışlarını üzerimde tutarak bir yudum aldı.

"Sadece bana kahve getirmek için mi uğradın? Yoksa sabahın erken saatlerinde bir seks daveti için mi? Ya da kiralamak için yeni bir yer bulmam gerektiğini mi hatırlatacaktın?"

Flint'in gülümsemesi soldu, bakışları benden başka her yerde gezinmeye başladı. "Kişisel değ..."

"Biliyorum biliyorum... İş için, kişisel olan bir şey yok."

"Lafımı bitirmeme izin verir misin?" Bana sert bir bakış attı.

Yavaşça nefesimi bırakarak başımı salladım.

"Kira sözleşmemizi imzalamadan önce uzmanlığının neyi kapsadığını tam anlamadığım için sinirli olduğunu biliyorum ama gerçek şu ki, günün yarısında davullara vurup şarkı söylerken işlerime odaklanamıyorum. Kişisel bir şey değil. Bir gün aniden uyanıp kindar olmaya karar vermedim. Tanıştığımda senden hoşlanmış, iyi bir kiracı olacağını düşünmüştüm. Buna inanmayı istesen de istemesen de işimi düzgün yapmam için konsantre olmam gerekiyor."

Kelimelerini tarttım ama benim problemimi çözmüyorlardı. "Soruma cevap vermedin. Neden buradasın?"

Başını sallarken çenesini eğdi.

"Seks mi? Söyleyebilirsin. Seni yargılamam. Hızlı bir duş almama izin ver, böylece sevişebiliriz."

"Tanrım..." diye fısıldadı. "Sanki bir işmiş gibi, sana seks için ödeme yapıyormuşum gibi konuşuyorsun. Nedeni bu değildi..."

"Pekâlâ. Oturup konuşmak ister misin? Ya da simidimin yarısını?"

Başını iki yana sallamaya devam etti.

"O zaman ne istiyorsun? Neden buradasın?"

"Bilmiyorum!" Bakışlarını bana çevirdiğinde kendi isyanı yüzünden irkilmişti.

"Eh, o zaman sen çözene kadar oynayabiliriz." Dönüp yatak odamın yanındaki odaya çekildim. "Günaydın baylar ve bayanlar." Kafesin kapısını açtım. "Gelin. Bu sabah misafirimiz var. Hadi gelin."

Flint kafa karışıklığı belirgin şekilde oturma odamın ortasında dikiliyordu. İfadesi iğrenmeye dönüştü ve holde arkamdan

neyin sıçradığını fark ettiğinde vücudu kaskatı kesildi. "Bu lanet olası şey nedir?" diye fısıldadı.

"Wolfgang Amadeus Mozart'la tanıştın ama Johann Sebastian Bach, Ludwig Van Beethoven, Frédérick Chopin ve tek kızımız olan Stefani Joanne Angelina Germanotta'yla da tanışmanı istiyorum. Ama Lady Gaga ismini kullanmayı tercih ediyor."

Beş evcil farem etrafında ve mobilyalarda dolaşırken Flint'in yüzündeki dehşeti tarif edemezdim.

"Hâlâ benimle sevişmeyi düşünüyor musun? Küçük klasik bestecilerim bizi rahatsız etmez ama yalan söyleyemeyeceğim... Gaga izlemeyi seviyor."

Evcil farelerimi daha önce bir erkeğin ilgisini uzaklaştırmak için hiç kullanmamıştım. Fareler yanlış anlaşılmış hayvanlardı. Niyetim bu yanlış anlaşılmayı onları tuhaf göstererek körüklemek değildi ama şu anda önümdeki adamla ne yapacağımı bilmiyordum.

Günlerimiz sayılıydı ve kolay bir çıkış arıyormuş gibi hissediyordum. Bebeklerimin onun çıkışı olmalarına izin verdim. "Harry sana söyledi mi bilmiyorum ama Mozart bir Dumbo faresi, bu yüzden tatlı kulakları üstte değil de kafasının yanında. Bach, Chopin ve Beethoven ise Rex faresi. Yumuşak ve kıvırcık kürkleri, kıvırcık bıyıkları var. Gördüğün üzere Lady Gaga ise tüysüz bir fare. Çok üşümemesi için ona dikkat etmeliyim."

Flint bebeklerimi biraz daha izledikten sonra bana baktı.

"Harry'yi onları görmesi için getirebilirsin. Mülk sahibim onları ofis binasına getirmeme izin vermiyor."

Birkaç yavaş göz kırpıştırması ve boş bakışla farelerimin uzun kuyruklarını izledikten sonra kapıya doğru yürüdü. "Hoşça kal."

"Güle güle," diye kapı onun arkasından kapandıktan çok sonra fısıldadım.

Televizyon koltuğuma çöküp telefonuma baktım. Biraz sevgi ye ihtiyacım vardı. O yüzden babamı aradım.

"Ne istiyorsun?"

Numaradan çıkan huysuz ses tonuna gülümsedim. "Alo baba, hâlâ balık tutmakla uğraştığını tahmin etmiştim."

"Çoktan hallettim bile. Yataktan yeni mi kalktın?"

"Evet... Üç saat kadar önce. Uyuyamadım."

"Kâbus mu gördün?"

"Hayır. Sadece aklımda çok şey var. Ziyarete gelmelisin."

"Ve botumu mu bırakayım?"

"Sensiz de hayatta kalır." Kıkırdadım.

"Sanırım ziyarete gelmesi gereken sensin."

"Hazır değilim."

"Sonsuza kadar orada kalamazsın."

Kahkaha attım. "Minnesota'yı seviyorum. Burası soğuk ama hoşuma gidiyor."

"Lanet olsun! Benim New Englandlı kızım ne zaman bu kadar nazik bir çiçeğe dönüştü?"

"Florida'ya ve sonrasında Güney Kaliforniya'ya taşındığımda."

"Bu saçmalık. Güney Kaliforniya, Arizona sayılmaz. Hasta mısın?"

"Ben iyiyim, baba."

"*Beni* aradın. Bu genellikle iyi olmadığın anlamına geliyor Neler oluyor?"

Lady Gaga *sweatshirtümün* ön cebine girdi. Akıllı kız. "Sadece seni özlüyorum. Sebepsiz yere sesini duymak istemiş olamaz mıyım?"

"Boğuk, yaşlı bir ses ama eğer ihtiyacın buysa bütün gün konuşabilirim."

"Herhangi biriyle görüşüyor musun?"

"Yeni bir annen var mı?"

"Baba..."

"Eh, onun yerine başkasını koyduğumu ima ediyorsun. Neden senin onun yerine başkasını koyup koymadığını soramıyorum?"

"Aynı şey olmadığının sen de farkındasın."

"Eğer ziyarete gelseydin, bana ateşli, genç bir kadın ayarlamana izin verirdim. Hiç arkadaşın var mı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Profesyonel birini tutabileceğimizi düşünüyordum."

"İşte şimdi konuşmaya başladın."

İkimiz de annemi kaybetmenin derinlere gömülmüş acısına rağmen kahkaha attık.

"Kendine saygıdeğer bir adam buldun mu? Hâlâ annen gibi utanmadan flört ediyorsan birçok kalp kırdığına eminim. Tanrım... O dişli bir kadındı."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Peki ya Alex?"

Ellerimi birkaç kere sıktım. "Onunla konuşmadım."

"Onu özlüyor musun?"

Titrek titrek nefes alırken başımla onayladım. Bazen. Her zaman. Onu her gün özlüyordum. Bana korkunç davranmış olmasına rağmen eski Alex'i hatırlıyordum.

"Belki de daha fazla zamana ihtiyacı vardır."

Boşanmıştık. Babam bunu biliyordu. Yine de ayrılmışız, barışmayı bekliyormuşuz gibi davranıyordu.

"Belki." Zaman her şeyi iyileştiremezdi. Bunu biliyordum. Aynı zamanda babamın ümidini kaybetmek istemediğinin de farkındaydım.

"Yeni ofisinin fotoğraflarını aldım. Mükemmel görünüyor."

Hırıltıyla güldüm. Yakın zamanda gelen tahliye uyarımı bilmiyordu. "İdare eder. Hâlâ giriş katta bir yer bulmak istiyorum. Asansörlerden korkan engelli bir hastamın gelme olasılığı var. O zaman ne olacak?"

"Evlerine gidersin. Yıllar önce sağlık hizmeti daha kişiseldi. Doktorlar evleri ziyaret ederlerdi. Şehirde bir yer kiralamaktansa hastaların evlerine gitmek muhtemelen daha ucuz olacaktır."

"Bu da bir fikir." Mükemmel bir fikir değildi ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. "Gerçekten sadece sesini duymak için aramıştım."

"Noel'de ne yapacaksın? Alex'i mi yoksa beni görmeye mi geleceksin?"

Yine eski kocamın bahsi açılmıştı. Babam tam bir hayalperestti.

"Senin yanıma gelebileceğini düşünmüştüm."

"Ufacık dairende Noel kutlamak mı?"

"Dairemi görmedin. Sana ufak olduğunu düşündüren nedir?" Evet ufacıktı.

"Sadece bir tahmin."

"Ayrıca, farelerime bakacak kimsem yok."

"Ah Elle... Hâlâ o haşerelerin sende olduğunu söyleme."

"Onlarla tanışmadın bile. Bu kadar önyargılı olma."

"Kısa bir ömürleri olduğunu söylemiştin. Öldüklerinde ve yeni bir fare almadan önce bana haber ver. Seni ziyarete geleceğim."

"Bu çok acımasızca. Öldüklerinde kalbim kırılmış olacak."

"Sana çiçek gönderirim."

"Korkunç. Sen acımasız bir adamsın. Gidip duş almalı ve torunlarınla oynamalıyım. Seni seviyorum."

Torun yorumunu duyunca homurdandı. "Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

***

Pazartesi. Tuhaf bir gün. Hâlâ bekleyen bir tahliye uyarısı mevcuttu. Beni ara sokakta doyuma ulaştırması ve farelerimle tanışma hadisesi de vardı. Bu haftadan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Flint'le birbirimizden sekip tekrar çarpana kadar farklı yönlere fırlayan tilt topları gibiydik. Her çarpışma daha fazla yıkıyordu.

Sabah hastanede hastalarımı gördüm, öğleden sonraki ilk randevum iptal olduğu için evde rahatça öğlen yemeğimi yedim. Ofise vardığımda Amanda çıkmak üzereydi.

"Tekrar kovuldun mu?"

Kahkaha attı. "Hem de her gün. Bu hafta çoğunlukla mahkemede olacak. O yüzden çocuklarımıza özel şoförlük yapmak için esnek saatlerim var. Yeni bir yer bulabildin mi?" Gülümseyişi hafif bir kaş çatışına döndü.

"Henüz değil. Yarın sabah bir yere bakacağım."

"Umarım işine yarar. Harrison öğrendiğinde yıkılacak."

Başımla onayladım. Harry'yi ne kadar yıkılacağını bilecek kadar tanımıyordum ama ben biraz yıkılacaktım çünkü onu çok sevmiştim.

"Yarın görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz." Yanımdan geçerken gülümsedim.

Yeni hastam Alzheimer'ın ilk safhalarındaydı. Ondan sonraki hasta ise yeme bozukluğu olan on yedi yaşındaki bir kızdı. Sonrasında güneş batarken camın yanındaki ufak masama oturup hasta notlarımı yazdığım sırada en sevdiğim Chopin Nocturn No. 2 E-Flat Major hoparlörden yankılanıyordu.

"Merhaba."

Yerimden zıpladım. "Tanrım! Beni şaşırttın."

Harry kaşlarını çattı. "Böö demedim ki."

"Burada ne yapıyorsun?" Laptopumu kapatıp onunla yüzleşmek için sandalyemle beraber döndüm.

"Babam evde işlere daha fazla yardımcı olursam ve söylenmeden ödevlerimi yapıp hazırladığı yemekler hakkında şikâyet etmezsem seninle gitar çalabileceğimi söyledi."

"Ah, anlıyorum." Açıklamasını düşünürken dudaklarımı dişlerimin arasına aldım. "Eh, biraz geç oldu. Ne kadar daha burada olacak?"

"Kim?"

"Baban."

"O burada değil."

"Seni bırakıp gitti mi?"

"Bisikletimi sürdüm."

"Bisikletini mi sürdün? Bu bir saatlik bir sürüş olmalı."

"Seksen dakika." Gitar kutusunu yere bıraktı.

Yüce Tanrım... Kayışı olmayan bir gitar kutusuyla bisikletini seksen dakika sürmüştü.

"Burada iki gitarım var."

"Bunu seviyorum. Mükemmel şekilde akort ettim."

"Baban bisikletinle buraya gelmene izin veriyor mu?"

Harry omuz silkti. "Kısmen. Evde yardımcı olursam, kendi kendime ödevlerimi yaparsam ve yaptığı yemekler konusunda söylenmeyi bırakırsam buraya gelebileceğimi söylemişti. Ben de okuldan eve gelir gelmez ödevlerimi bitirdim. Banyomu temizledim ve mutfaktaki çöpü boşalttım. Akşam yemeği için yaptığı berbat mercimekli ekmek ve kabaklı bir şey konusunda şikâyet etmedim."

"Harrison, baban burada olduğunu biliyor mu?"

İç çekti. "Burada olduğumu çözecektir."

Gitarını tıngırdatmasını izledim. İnanılmaz, doğal bir yeteneği vardı. Ama onun yeteneklerinin dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Nereye gittiğini söylemeden öylece yollara düşmüştü.

Flint'in numarasını bulup arama tuşuna bastım. Sonunda arama telesekretere döndü.

"Merhaba, ben Ellen. Harry benim yanımda. Ofise bisikletiyle gelmiş. Ben de çıkmak üzereydim, onu eve bırakacağım. Umarım bu mesajı alırsın ve benim yanımda güvende olduğunu bilirsin."

"Gitar çalacağımızı sanıyordum." Harry bana tam da Flint'e benzeyen bir şekilde kaşlarını çattı.

"Hadi arabada çalalım, arabada karaoke. Sen çal ben de şarkı söyleyeyim."

Bisikleti arabama sığmak için çok büyüktü, o yüzden kalması gerektiğine karar verdik. Gitarını göğsünde tutarak ön koltuğa yerleşti. Bu sırada telefonum Flint'ten gelen bir mesajla titredi.

Teşekkürler.

Onun evine doğru sürerken Harry çaldı, ben de şarkılar uydurdum. "Birkaç iyi müzik öğretmeni tanıyorum. Babana isimlerini verebilirim."

"Benim için sen varsın," diye masum bir şekilde cevap verdi.

"Ben daha çok terapistim. Seninle de çalışabilirim ama babanın hastammışsın gibi çalışmamızı istediğinden emin değilim."

"O zaman okuldan sonra babamın ofisine geldiğimde ya da evde işlerimi bitirdiğimde seninle çalmaya devam ederim." Kapıyı açıp dışarı fırladı. "Gel de odamı gör."

"Ah... Bugünün bunun için iyi bir zaman olduğunu sanmıyorum." Cevabımı kaçak oğlunu ön verandada beklerken Flint'in burnundan çıkan dumanlara göre vermiştim.

"Hadi ama!" Harry beni yanına çağırdı.

"Tek kelime etmeden kaçarken ne düşünüyordun?"

Flint, Harry'ye bağırınca yüzümü buruşturdum.

"Şu anda olmaz, baba. Tamam mı? Hadi gel, Elle."

Flint bakışlarını Harry'den sürücü koltuğuna gittikçe gömülen bana çevirdi. Geri çekilip tartışmalarına izin vermeliydim ama Harry'ye karşı sorumluluk hissediyordum. Elveda demeden öylece gitmek istemiyordum.

Arabadan çıkıp kapının ardında tetikte durdum. "Başka bir zaman, Harry. Tamam mı?"

"Neden?" derken ruh hali düştü.

"Kıçını hemen eve götürüyorsun." Flint dişlerini gıcırdattı.

"Elle, çok sürmez." Harry babasını görmezden geldi.

Camilla verandaya çıkıp Harry'yi kendine çekerek sarıldı. Harry ona bir şey söyledi ve kadın içeri girmem için beni çağırdı. Yüzümü buruşturarak bakışları hiç de davetkâr olmayan Flint'e döndüm.

"Çabuk. Kısa bir süre sonra eve gitmem gerekiyor." Verandanın merdivenlerini çıktım.

"Giderken gitarı yanında götür." Yanından geçerken Flint'in çenesi fazla kasılmıştı, ona onaylar şekilde hafifçe başımı salladım. Harry'ye ödünç verdiğim gitarı almak doğru bir cezalandırma sayılmazdı ama o benim oğlum değildi.

Benim evim değildi.

Benim kurallarım değildi.

Benim kararım da değildi.

Evleri Hamiltonların evi kadar mükemmel ve büyüleyiciydi ama salonda büyük bir piyano vardı. Harry'yi takip ederken birkaç saniyeliğine ağzım açık bakakaldım. Aynı tahmin ettiğim gibi çocuğun yatak odasında kocaman bir pencere oturağı vardı. Bana dans derslerinde çektiği fotoğraflardan balık yemi koleksiyonuna kadar her şeyi gösterdi.

"Babam balık tutmayı çok sever. Cape Cod'da yaşıyor," dedim.

"Gerçekten mi? Okyanusta balık tutmak harika olmalı."

Sırıtırken başımla onayladım. "Babam da öyle düşünüyor."

Flint'in geniş vücudu girişi kaplamıştı. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, gömleğinin üst düğmesini çözmüş ve kollarını kıvırmıştı. Onu teker teker bir araya getirmekle geri kalanını üzerinden çıkarmak arasında içsel bir savaş halindeydim. Hâlâ onu tamamen çıplak görmediğim için aldatılmış hissediyordum.

"Bu kim?" diye sorarak başımla bir fotoğrafı işaret ettim.

"Annem. Ben iki yaşındayken araba kazasında öldü."

Bitiş çizgisini geçen bir kadının çerçeveli fotoğrafını bana uzattı.

"Bu bir maraton mu?"

"Şikago, sanırım. Söylendiğine göre koşucuymuş."

Aynı zamanda güzelmiş. Flint boğazını temizlerken fotoğrafı inceledim.

"Konuşmamız gerekiyor, genç adam. Biz konuşurken Bayan Rodgers'ın burada olmasını istediğini sanmıyorum."

"Bana yapmamı söylediğin her şeyi yaptım. Ödev. Ev işi. Zor da olsa tek kelime etmeden yemeğimi yedim."

"Bayan Rodgers'a dışarıya kadar eşlik ettikten sonra konuşacağız."

Harry'ye sempatik bir şekilde gülümsedikten sonra annesinin fotoğrafını geri verdim. "Telefonun var mı?"

Başıyla onaylayıp cebinden çıkardı.

"Ekranını aç. Sana telefon numaramı vereceğim. Beni görmek için onca yolu geldin ama ofisten erken çıkmış olabilirdim. Bir dahaki sefere beni ara ya da mesaj at. Tamam mı?"

"Tamam." Telefonunu açtı ve ben de rehberine ismimi ekledim. "Bekle!"

Flint yolumdan çekilirken arkamı döndüm.

"Gülümse." Omuz silkti. "Ya da gülümseme." Harry fotoğrafı mı çekti. "Rehberdeki profilin için."

"Görüşürüz." Elimi kaldırırken onu son görüşüm olmadığını umuyordum ama Flint'in yüzüne bakılırsa bunun bir veda olması yüksek ihtimaldi.

"Sizi tekrar gördüğüme sevindim." Camilla ve Gene, merdivenden inip yanlarından geçerken bana gülümsedi.

Sanırım kulak misafiri olmuşlardı çünkü merdivenin dibinde dururken tuhaf görünüyorlardı.

"Seni de öyle."

"Belki yarın akşam yemeğe gelebilirsin."

Flint önümde durdu ve annesine dönerek kaşlarını çattı.

Yüce Tanrım, bu çok utanç vericiydi.

"Flint, sorun değil. Babanla yemeği hazırlarız. Bu hafta duruşman için işlerinin yoğun olduğunu biliyorum. Harrison'ın bisikletiyle onu görmeye gitmesindense onun buraya gelmesi daha iyi olacak."

"Anne..."

"Altı buçuk senin için iyi mi Ellen?" Gene onu dürtmeye çalışınca elini salladı. Adam muhtemelen beni yemeğe davet etmenin korkunç bir fikir olduğu konusunda karısını uyarıyordu. "Lütfen, Harrison buna bayılacaktır."

"Şey... Tabii."

"Harika. Yarın görüşürüz."

Flint'e dönüp utangaç bir şekilde gülümsedim. Bir şeyler homurdanıp ayaklarını yere vurarak kapıya kadar yürüdü.

"Ne yapmam gerekiyordu?" Uzun adımlarına koşarak yetiştim. Arabama kadar bana eşlik etmesine gerek yoktu. Dışarı atılmadan evden çıkabilirdim.

"Reddetmen."

"Pekâlâ." Durup eve doğru döndüm. "İçeri girip ona hayır diyeceğim."

"Dur. Sadece..."

Ona doğru döndüm.

Eliyle yüzünü ovaladı. "Tamam. Oluruna bırak."

Yanından geçtim, aile problemleriyle uğraşmak için fazla aç ve yorgundum. Belki de aile değil, Ellen Rodgers sorunuydu.

"Pekâlâ. Oluruna bırakacağım." Arabama bindim.

Flint ben kapatmadan önce kapıyı tutarak göz seviyesine gelene kadar eğildi. Arabada oksijene *ve* ona yer kalmamıştı. Kalbim hazineye yaklaşan bir metal dedektörü gibiydi.

Biraz daha yakınlaşırsak dudaklarımız buluşacaktı. Dudaklarını seviyordum ve benimkilere bakış şekli bu hissin karşılıklı olduğunu düşündürüyordu.

"Onu eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Bir şefin kokacağını hayal ettiğim gibi ot kokuyordu. Acıkmıştım. Onu yiyebilirdim ama menüde olduğunu sanmıyordum. Tatlı tepsisinde sadece gösteriş için duran, kimsenin yemediği tatlı gibiydi.

"Sorun değil. Onu sana nasıl getirdiğimi fark ettin mi? Zamanım hakkında sızlanmadım, oğlunu kahverengi bir keseye koymadım veya arabayı durdurmadan camdan fırlatmakla tehdit etmedim."

Dudaklarını birbirine bastırıp mırıldandı. "Çok naziksin." O koyu renkli gözler tekrar dudaklarıma, sonra da aşağılara doğru çekildi.

Bakışlarını her yerde hissediyordum. Sıcak ve yakıcıydı. "Üzerine fazla gitme."

"Bakacağız." Tamamen doğruldu. "İyi geceler."

Kapı kapandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Flört

"Nereye gittiğini haber vermeden evden çıkman doğru değil."

Harrison cam kenarındaki koltuğuna oturup burnunu kitabına gömerken beni görmezden geldi.

"Onunla gitar çalabileceğimi söyledin, eğer..."

"Her şeyi çok düz şekilde algılıyorsun. Eğer bunları alışkanlık haline getirirsen, bir hafta veya daha uzun süre yaparsan demek istemiştim. Sonrasında seni ofisine ben *götürürdüm*. Onun için de sorun olmayacağını öğrenmek için arardım. Sen daha on iki yaşındasın. O kadar uzaklığa bisikletinle tek başına gidemezsin. Akıllıca değil. Güvenli değil. Seni eve kadar getirmeseydi, karanlıkta üzerinde yansıtıcı kıyafetler olmadan, ışıksız bisikletinle ve yön duygusundan yoksun halde eve gelmek zorunda kalacaktın. Çünkü gündüz tanıdık gelen ama gece fark etmeyeceğin şeylere güvenip hareket ettiğini çok iyi biliyorum."

"Peki."

Peki yorumu karşısındaki sinirimi içimde tuttum. Bu onun özür dileme şekliydi. Bunu biliyordum ama yine de bu kadar baştan savar şekilde söylemesi canımı sıkıyordu.

"Büyükannen Ellen'ı yemeğe davet etti ama yarından sonra onu görmeye ara vermen gerekecek."

"Bu..."

Parmağımı kaldırdım. "Eğer benimle tartışırsan ödünç aldığın gıtarı bu akşam yapmam gerektiği gibi onunla gönderirim."

Ayağa fırlayıp ayaklarını yere vura vura yürüdükten sonra kapıyı yüzüme kapattı.

Kendime onu yetiştirmenin bir hediye ve borç olduğunu hatırlattım. Bu akşam pek hediye gibi hissettirmiyordu.

***

Davam uzadıkça uzadı. Şimdiye kadar bitmesi gerekiyordu ama karşı tarafın avukatı karşıma yeni tanık çıkarmıştı ve çapraz sorguya çekmeye hazırlanmak için elimde sadece hafta sonu vardı. Harrison benimle konuşmuyordu ki bu, sürekli sınırlarımı zorlayacak bir şeyler yapmasından daha iyiydi. Ailemse Ellen için, oğlumun ona olan saplantısını bastırabildiğim an tahliye edeceğim kadın için mutfakta fırtına gibi yemek hazırlığındaydı.

Kefaretimi itiraz etmeden çekiyordum. Karımı öldürmemin bir affı olmamalıydı.

"Geldi!" Bu, dün akşam yüzüme kapıyı çarptığından beri Harrison'ın ağzından duyduğum ilk kelimeydi.

Davanın bitmek bilmeyen delillerinin üzerinden geçerken ailemin Ellen'ı karşılama seslerinin yankılanmasını dinledim.

Annem, "Flint? Yemek neredeyse hazır. Ofisinden çıkıp bize katıl," diye seslendi.

"Bir dakika," diye kendime mırıldandım.

Bir dakika on beş dakikaya dönünce annem tarafından bir kere daha yemeğe çağırıldım. Çoktan gevşettiğim kravatımı çekiştirip iç çekerek ayağa kalktım. Takım elbisemi çıkarmam ge-

rekiyordu. O yüzden beni doğruca ana yatak odasına götürecek ofisimin köşesindeki yuvarlak merdivenlerden çıktım. Bu, eski eve dair en çok sevdiğim orijinal tasarımlardan biriydi.

Kravatımı çözüp çekmecesine bıraktıktan sonra gömleğimi çıkardım ve ebeveyn banyosundaki tuvaletin sifonu çekilirken pantolonumun fermuarını çektim. "Harrison, sana kaç kere kendi..."

Gizli kapı kayarak açıldı. Ellen hızlıca nefesini tuttu, gözleri de kocaman açılmıştı. "Ben... Holdeki banyo..." Bakışları çıplak göğsümden düğmesi açılmış pantolonuma kadar gezindi.

Onu farelerle ya da mükemmel dişlerinin arasında ıspanak kalmış şekilde hayal ederken aletimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyordum.

"Birazdan aşağıda olacağım."

Ellen yavaşça başını salladı ama gözleri hâlâ göğsümde takılı kalmıştı. Beyninin kelimelerimi algıladığı hissiyatına kapılmamıştım. Bana doğru hareket etti ama arkamdaki komodin geriye çekilmemi engellemişti. Çıplak göğsümdeki sıcak nefesi doğrudan aletime mesaj göndermişti. Fareler bile vücudunun benimkine yakınlığıyla yarışamazdı.

"Sanırım annen mükemmel bir aşçı. Aşağısı müthiş kokuyor."

Sürekli dudaklarını yaladığı için aletimi Ellen'ın ağzında hayal ettiğim sırada annemin aşçılığından bahsedilmesinden daha çok sevdiğim bir şey yoktu.

Fareler. Fareleri vardı. Penisimin bu nahoş mesajı alması gerekiyordu.

Olacak iş değil. Bu düşünce bile sertliğimin yok olmasını sağlamamıştı.

"Seni tahliye ediyorum," diye fısıldadım.

Geri adım atıp başıyla onayladıktan sonra bakışlarını göğsümden ayak uçlarına çevirdi. Bu konuda hödüklük yapmak

istemiyordum ama sertliğim olmadan yemek yemeye çalışıyordum. Profesyonel ilişkimizin gerçeği ve onun bu konudaki tepkisi pantolonumun içindeki durumu dindirmeye yetmişti.

Bakışlarını kaldırdı. "Bu sabah yeni bir sözleşme imzaladım."

Konuşmak için ağzımı açtım ama ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Aşağıda görüşürüz." Gülümsedi.

***

"Ara verip yemek için bize katılman ne hoş." Annem, Harrison ile Ellen'ın tam karşısındaki tek boş sandalyeyi işaret etti.

"Ellen bize babasının Cape Cod'da yaşadığını söylüyordu."

Peçetemi tek bir bacağıma sererken benim için tam bir gizem olan bu kadını inceliyordum. "Bunu bilmiyordum. Senin Kaliforniya'dan olduğunu sanıyordum."

Dudaklarını silip yutkundu. "Buraya Kaliforniya'dan taşındım ama orada büyümedim."

"Bir de buranın soğuk olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözlerim kısıldı.

"Florida'da üniversite okumam ve Güney Kaliforniya'daki ilk işim beni biraz şımarttı."

"Daha önce hiç Kaliforniya'da yaşamadım. San Andres fayının yakınlarında yaşamak için aptal olman gerekiyor. Eninde sonunda herkes ölüyor." Ağzının ayarı olmayan oğlum araya girdi.

"Harrison..."

"Sorun değil." Ellen kıkırdadı. "Buraya taşındığım iyi olmuş."

"Hiçbir yer güvenli değil. Annem yağmur yağdığı için öldü."

Annen ben sarhoş olduğum için öldü. Daha fazla ceza. Bunu ciğerimdeki oksijenden daha fazla hak ediyordum. Onun yerin-

de ben olmalıydım. Dünyada her şeyden çok sevdiğim bu oğlan kim olduğumun, bir katil olduğumun yürüyen kanıtıydı.

"Benim de annem öldü. Hayat adil değil. Kaderse kimseyi kayırmıyor." Ellen omuz silkti.

Harrison sanki onu anlıyormuş gibi, sanki onunla bir bağ kurmuş gibi başıyla onayladı.

"Kaliforniya'da deprem olurken Pasifik'te bir botun içinde bulunmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

Sırıttım. Harrison her zaman konuşmanın üç konu gerisinde deydi. Tek bir şey üzerine odaklanıp takılıyordu.

Ailem, Ellen'a işi hakkında milyonlarca soru sordu. Birkaç cevabını duymuştum ama düşüncelerim yarınki duruşma ile karanlık ara sokakta doyuma ulaştırdığım istekli kadın arasında savaş içindeydi.

"Akşam yemeği güzeldi, anne. Teşekkür ederim. Ama sabah olmadan halletmem gereken birkaç şey var." Ağzımı sildikten sonra sandalyemi geri çektim. "Bulaşıklara yardım et, Harrison. Sonrasında yatma vakti. Tamam mı?"

Beni görmezden geldi. Şaşırmamıştım.

"Yardım ettiğinden emin oluruz." Babam bana rahatlatıcı bir şekilde başını salladı.

"İyi geceler." Ellen'a kısa bir bakış gönderdikten sonra ofisime çekildim.

Bir saat boyunca konuşmalara ve mutfaktaki seslere kendimi kapatıp bütün dikkatimi yarınki duruşmaya hazırlanmaya odakladım. Bilgisayarımı kapatıp yorgun gözlerimi ovalarken sesler yükselmeye başladı.

"Gitmeden önce veda edebilirsin, sorun yok," dedi babam ofisimin hemen dışında, kapıya iki kere vurmadan önce.

"İçeri girin."

"Ellen gidiyor. İyi geceler dilemek istedi," dedi.

Başımla onayladım.

"Harrison yattı. Annenle ben de yatacağız. Centilmen gibi davran ve ona kapıya kadar eşlik et. Tamam mı?" Kızın ofisime girmesi için çekilmeden önce göz kırptı.

Ellen, "Teşekkürler. İyi geceler," diye fısıldadıktan sonra bana döndü.

Babamın merdivenlerden çıkmasını duymak için bekledim. Üçüncü ve sekizinci basamak gıcırdadı.

"Güzel ofis."

Kaybolmuş bir koyunun üzerine kapanmak üzere olan bir kurt gibi onu gözledim. Uzun bir günden sonra sudan sebeplerden konuşma havasında değildim.

"Akşam yemeği fevkaladeydi. Annen müthiş bir aşçı."

Yavaşça başımı sallarken parmağımı alt dudağımda dolandırdım. Ara sokakta onu okşadığım parmaktı.

Ofisimi dolaşarak sıkıcı hukuk kitaplarıyla dolu rafları inceleyip arada bana bakışlar attı. Ellen'ı dokunmadan, gözlerimle soymuştum ve her bakışla onu beceriyordum.

"Bu merdivenler nereye çıkıyor?" Korkuluğu tutarken mavi gözleri merakla bakıyordu.

Merak hoşuma giderdi. Aslında şu anda ben de çok merak ediyordum. Sandalyemden kalkıp arkasına doğru yürüdüm. Omzunun üzerinden bana baktı. Başımı hafifçe eğerek dudaklarımı büzdüm, *kahrolası bir kelime bile söylemeden* yapmasını istediğim şeyin gerçekleşmesini bekledim.

Bakışlarını üzerimde tutarken dikkatli bir şekilde birkaç adım attı. Ayaklarım onunkileri takip ederken vücudum sırtına yaslanmıştı ve aramızdan ısı yayılıyordu. Yuvarlak merdivenin son basamağını dönerken ellerim kalçalarını kavrayıp nefesinin kesilmesine sebep olarak hareket etmesini engelledi.

Her kıvrımı mükemmeldi. Ellerim ince siyah bluzunun altına kayarken parmak uçlarım gergin, ipeksi teninde geziniyordu. Sut yeni görünene kadar ilerledim, sonra da bluzu üzerinden çıkardım.

Göğüslerini avuçlayıp yoğurmaya başladığımda bir inlemeyle vücudu titreşti. Göğüs uçlarıyla oynadıktan sonra karnına bastırarak kalçalarına ve yumuşak, örgü eteğinin kenarından çıkan uyluklarının dış kısmına doğru yol aldım.

Bunu benim için giymişti. Uzun liseli kız çoraplarıyla botlarını, külotlu çorabını yırtmamam için seçmişti. Eteğini bacaklarından yukarı kaldırdım. Aralanmış dudaklarından kesik kesik nefesler dökülüyordu. Odadaki tek ses o nefeslere aitti. Ortaparmağımın ucunu, giydiği dantel çamaşırın ıslak kumaşı üzerinde gezdirdikten sonra bel kısmını kavrayıp formda, yumuşak ve çok seksi bacaklarının üzerinden indirip arkamdaki basamağa attım.

Dudaklarım sağ botunun üstündeki tenden başlayıp bacağından yukarı ilerledi.

"Flint..."

"Şşhh..." Kalçasının mükemmel kıvrımının hemen altındaki teni hafifçe ısırarak onu sessiz olması konusunda uyardım. Yasak bir şeymiş gibi kokuyordu ve en yeni bağımlılığım gibi bir tadı vardı. Ellerim eteğinden göğsüne, oradan başına kadar yol aldı. Sertçe çekip kollarını serbest bıraktırarak beraberinde gömleğini de aldım. Aynı şekilde hepsini arkama fırlattım.

Döndü. Ben de bir adım yukarı çıkıp kendimi dik göğüsleriyle aynı hizaya getirdim. Sarhoş bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım, sırıtarak sutyenini çıkarıp omzumun üzerinden fırlattım.

Siktir. Mükemmeldi.

Uzun kestane rengi saçları sırtına ve göğüslerine doğru dökülerek onu tanrıça gibi, bir artistin mükemmelleştirmek için aylar harcayacağı bir görüntüye sokmuştu. Ben onu şekillendirmek

istemiyordum. Onun altımdayken kıvranarak ve inleyerek arzunun milyonlarca parçasına bölündüğünü hissetmek istiyordum.

"Otur," diye emrettikten sonra gömleğimi çıkardım.

Göğsünde atan kalbini duyabildiğime yemin edebilirdim.

Dişlerini alt dudağı boyunca sürterken metal korkuluğa tutundu ve dar basamakların ucuna oturdu.

Oturduğundan birkaç basamak aşağısında dizlerimin üzerine düştüm. Bakışlarımız uzun bir süre buluştuktan sonra ortaparmağımı dudaklarıma götürüp, "Şşh," diye uyardım. Parmak boğumları bembeyaz olana kadar korkuluğu sıkıca tuttu. O dudaklarını ısırırken öne doğru eğilip bacaklarını omuzlarıma attım.

Nefesi kesilip karın kasları gerilirken dilim ilk dokunuşu yaptı, genizden bir inleme de peşi sıra geldi. Ellerinden biri korkuluğu bırakıp saçımı kavrarken kalçaları kasılıyor, bacakları yaptığım her hareketle biraz daha titriyordu. İçimdeki ahlaksız bir kısım bunu görüşme için geldiği günden beri yapmak istiyordu.

Elleri saçlarımı sıkıca çekerken kalçaları durmadan hareket ediyordu. Geri çekilip gözlerimin kızarmış teninde gezinmesine izin verdim, ardından başımı bir kere daha aşağı eğdim. Göğüs uçlarından birini dişlerimin arasına alıp sertçe çektikten sonra dilimi üzerinde birkaç kez gezdirip diğer göğüs ucunu delice sıktım.

"Yüce..."

Vücudu sarsılıp dizleri göğsüme çarparken ağzını ellerimle kapattım. Göğüs ucunu bırakıp başımı kaldırdım, ben sırıtırken sarsılmaları devam ediyordu ve ellerim hâlâ ağzındaydı. Birkaç saniyeliğine gözleri geriye doğru devrildi, ardından kocaman açılmış şekilde benimkilerle buluştu.

Ses tonunu kontrol edebileceğine güvendiğim an ellerimi ağzından kaydırdım. Vücudunu kendime çekip sarıldım ve kalan merdivenleri de çıkarak onu yatağıma kadar taşıdım.

"Nasıl beni doy..."

Onu dudaklarımla sustururken pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkardım. "Sessiz olmana ihtiyacım var," diye kulağına fısıldarken çekmeceden prezervatif alıp taktım, sonra onu aletim içine gömülmüş şekilde yatağa sapladım.

Harrison holün karşısında, ailemse yan odadaydı. Konuşmamıza gerek yoktu. Zaten konuşma havasında değildim.

ONUNCU BÖLÜM

Ellen

Hayatımın sonuna kadar aynı adamla sevişmek benim için sorun değildi ama olaylar beni Flint Hopkins'in yatağına düşürmüştü ve şimdi bu fırsat için minnettar olduğumdan suçluluk duyuyordum. Eşyalarımı resmen kaldırıma attığın için teşekkür ederim, Alex. Ona karşı hâlâ biraz öfkeli olduğum doğruydu.

Gözlerimi kapatmış, doyuma ulaşmıştım ancak Flint'in çarşaflarının dokuma sıklığının çıplak tenimdeki bıraktığı hissin keyfine varırken bir şey bacağımı gıdıkladı. İrkilerek gözlerimi açtım ve çenemi göğsüme doğru çektim.

"Ne yapıyor..."

"Şşş..." Bir saattir milyonlarca kez susturulmuştum. Flint iç çamaşırımı bacaklarımdan geçirip yukarı çekti. "Gitmen gerekiyor," diye fısıldadı.

Bilincimi mi kaybetmiştim? Daha *şimdi* bir kere daha orgazm olmuştum. Ne zaman üstünü giymişti?

Birinin beni giydirmesine izin veren itaatkâr çocuk gibi kıçımı kaldırdım. Sağlam kolumu tutup beni oturur pozisyona

getirdi. Sutyen. Süveter. Etek. Çoraplar ve botlar. Flint Hopkins insanları giydirmek konusunda uzmandı.

Elimi tutup beni arka merdivenlere, bu akşam her şeyin başladığı yere doğru çekiştirdi.

"Üç kere orgazm oldum. Bu..."

"Şşş." Döner merdivenlerden inerken beni yine susturdu. "Bu arada rica ederim."

"Ukala şerefsiz," diye mırıldandım.

Beni ön kapıya doğru çekiştirirken omzumun üzerinden baktı. Yüzündeki sırıtış, değerlendirmemi haklı kılıyordu ama merdivenlerden biri gıcırdadığında hemen yüzünü buruşturdu.

Flint, ana merdivenlerden kimin indiğini görmek için bakmama fırsat vermedi, beni portmantonun içine itip kapıyı ardımızdan kapattı. Başı kapının yanındaki duvara yaslanmıştı; böylelikle kıyafet askılarının altına eğilmek zorunda kalmamıştı. Eliyle ağzımı kapattı.

Ciddi misin sen? Gece yarısını biraz geçmişti ve biz portmantoda gizleniyorduk. Sanırım sessiz olmamız gerektiğini kendi başıma anlayabilirdim. Elini çekene kadar hafifçe ısırdım.

"Şşş," diye fısıldadı.

"Sessiz oluyorum," diye fısıldayarak bağırmaya çalıştım.

"Şşş..." Başımın arkasını kavrayarak yüzümü sanki beni boğarak sessiz tutmak istiyormuş gibi göğsüne doğru çekti.

Tanrım müthiş bir kokusu vardı... ama ciddi anlamda oksijene ihtiyaç duyuyordum. Göğsünü ittirdim. "Dur..."

Güçlü elleri sanki paslaşacak bir basketbol topuymuş gibi başımı kavradı, ardından dudaklarıma kapandı. Dilinin benimki üzerinde kayışına bayılıyordum. Bacaklarımın kemiksiz gibi hissetmesine sebep olan bir uyuşturucuydu. Ellerim, öncesinde üzerimde, içimde, çıplak, şehvetli ve seksi bir şekilde hareket ederken olduğu gibi pazılarını kavradı.

Dikkatimi dağıtıyordu ve beni dudaklarıyla susturuyordu. Kaba bir davranıştı. Doyuma ulaşır ulaşmaz ona ne kadar kırıldığımı gösterecektim. Otuzlarımızda yetişkin insanlardık. Bu portmantoda gizlenmemiz için bir neden yoktu.

Flint alt dudağımı ısırıp dudaklarını kulağıma götürdü. "Kes. Mırıldanmayı."

Mırıldanıyor muydum? Hah, hiç haberim yoktu.

Portmantonun kapısı açıldı. Flint'in tişörtünü kavrarken donakaldım.

"Mırıldanma sesi duydum." Gene, kırlaşmış gür saçlarını kaşırken esniyordu.

"Özür dilerim." Yüzümü buruştururken dudaklarımı ısırdım.

Gene'nin bakışları benden Flint'e yöneldi. "İlaçlarımı almayı unuttum. Sadece biraz suya ihtiyacım vardı."

"Tamam." Başımla onaylarken hâlâ Flint'in tişörtünü kavrıyordum. Flint'in olayı neydi? Söyleyecek bir şeyi yok muydu?

"Tamam." Gene hafifçe gülümsedi. "Akşamın geri kalanının keyfine varın."

Ve bunu diyerek... Kapıyı. Kapattı.

Karanlıkta dururken bir basamağın gıcırtısını, birkaç saniye sonra da diğerini duyduktan sonra her şey tekrar sessizliğe büründü.

Flint kapıyı açıp eli belimdeyken beni portmantodan çıkardı. Askıdan kabanımı alıp arabama doğru yürürken montumu kollarımdan geçirdim. Gülmeme engel olamıyordum.

"Bir sessiz kalamadın," diye homurdandı.

Arabanın kapısını açtıktan sonra bana yukarıdan bakan geniş omuzlu adama döndüm. "Şu anda on sekiz yaşında gibi ve hayat dolu hissediyorum. Aman Tanrım! *Baban* bizi portmantonun içinde yakaladı."

Yüzündeki belli belirsiz olan gülümseme soldu. "Ellen..."

Konuşmalıydım. bu akşamın neden daha ileri gidemeyeceği konusunda bahanesini üretmeden benim bahane sunmam gerekiyordu. Ama kendimi durdurdum. Ben onun problemi değildim. Önümüzdeki hafta yeni bir ofisim olacaktı. Bu akşam için pişmanlık duymuyordum. Eğer o duyuyorsa cesur olup bunu söyleyecekti.

"Harrison'ın bunu öğrenmemesi gerekiyor."

"Tamam." Detaylandırmak için ağzımı açtım ama kelimelerin sessiz bir şekilde nefes vermemle yok olmasına izin verdim. Bu akşamın hiç yaşanmadığını belirten bir kod muydu? Muhtaç veya yapışkan biri gibi görünmek yerine gülümsedim. "İyi geceler."

Flint ben arabama binerken bir kere başını salladı. Kapımı kapatıp araba yolundan uzaklaşmamı izledi. Beş gün sonra taşındığımda Flint'i bir daha görmemem olasıydı. Bu üzülmeme sebep oluyordu ama yine de gülümsedim çünkü bu akşam bir adam bana dokunmuş, beni iyileştirmiş ve geçmişimdeki bütün nefreti silip götürmüştü.

Flint

Bacaklarımın mı yoksa ciğerlerimin mi daha fazla yandığını bilmiyordum. Oğlumuz koridorun sonundayken yatağıma bir kadın aldığım için Heidi benden nefret ederdi. Heidi bir anlık bile zevk hissetme hakkım olduğunu düşündüğüm için benden iğrenirdi. Bu konuda da haklıydı.

"Günaydın. Koşu nasıl geçti?" diye sordu annem. Arka kapıyı itip içeri girerek buzdolabından yeşil bir içecek kapmıştım.

Harrison başını önündeki bir kâse meyveye doğru eğerken kulaklıkları onu dünyadan koparmıştı. Babam bana gazete elindeyken bilmiş bir şekilde sırıtıyordu.

"İyiydi."

"Ellen kabanını bulabildi mi?" diye sordu babam.

Ona gözlerimi kısarak baktım.

"Kabanını askıya asmıştım." Annem bana bir kupa kahve verdi.

Başımla reddettim.

"Ben de öyle düşünmüştüm..." Babam gazeteye odaklandı ama çene çalmaya devam etti, "ama Flint'le dikkatlerini portmantoya vermişlerdi."

"Ondan hoşlandım." Annem kahvesini yudumladı.

"Ben de öyle." Babam gazetesinin kenarını kıvırıp kahve kupasını kaptı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun, Flint?"

Ellen Rodgers'ın bir bela olduğunu düşünüyorum. "İyi biri diyebiliriz."

Babam çenesini eğip bana gözlüğünün çerçeveleri üzerinden bakarken kahve kupası dudaklarını ıskaladı. "On üzerinden değerlendirecek olursak ne kadar *iyi* biri?"

"Tuhaf davranıyorsun, Gene. Dün akşam haplarını yanlış mı aldın?" Annem içten bir şekilde onu inceledi.

"Ben iyiyim, Camilla. Soruma cevap ver, evlat."

Ortaparmağımla çenemi kaşıdım. "Yedi."

"Sadece yedi ha?"

Şişeyi geri dönüşüm kutusuna fırlatırken başımla onayladım. "Yedi."

"O kız yediden çok daha fazlasıydı, tatlım. Yemekten sonra çok kalmadın. Onu bizim kadar iyi tanırdın," dedi annem.

"Aynen." Babam başını bir kere salladı. "Muhtemelen senin görmediğin bir tarafını gördük. Belki de onu daha iyi tanımalısın."

Onu boğazlamak istiyordum.

"Çok güzel bir kız, Flint. Tanrım... Kestane rengi saçları o mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. Canlı bir bebek gibi görünüyor.

Ona bakmadan duramadım. Sonraki hayatımda onun gibi görünmek istiyorum. Çok çekici bir kız."

"Çekici." Babam öksürürken sırıtışını yumruğuyla gizledi. Tam bir ukalaydı.

"Ben duş alacağım."

Ellen

Cumaya iki günden az kalmıştı.

Yeni ofisimin sahibi seksen yaşında ve kısmen sağır diye sevinmiştim. Enstrümanların seslerini ve şarkı söylenmesini duymasından endişe etmem gerekmeyecekti. Aynı zamanda tahliye uyarısı verildikten sonra onunla sevişmeyi de kafama takmama gerek yoktu. Oğluna okuldan sonra onunla neden gitar çalamayacağımı açıklama derdi yoktu.

"Babam ayrılacağını ve gitarı geri vermem gerektiğini söyledi."

Sandalyemi özleyeceğim sese doğru döndürdüm.

"Merhaba, Harry. Evet, taşınıyorum ama gitarı vermene gerek yok. Sende kalmasını istiyorum."

"Tamam."

Hüzünlü heyecanına gülümsedim.

Gitarı kutusundan çıkarmak için yere eğildi.

"Burada olduğuna şaşırdım. Bugün babanı görmedim. Umarım nerede olduğunu biliyordur."

"Beni büyükannem getirdi. Babam da yolda. Yapacağımız ne varsa onu yaptıktan sonra eve birlikte döneceğiz." Elini boş verir gibi salladı.

"Seninle yemek yemek eğlenceliydi."

"Evet." Harry başıyla onaylarken birkaç teli tıngırdattı. "Dün bunun hakkında konuşuyorlardı."

"Öyle mi?"

"Herkes iyi olduğunu düşünüyor. Bir yedi."

"Yedi mi?"

"Öyle bir şey. Bilmiyorum. Büyükbabamın babama sorduğu bir şey işte." Mırıldanırken çalmaya devam etti.

"Büyükbaban babana ne sordu?"

"Bilmiyorum. On üzerinden değerlendirme yapması hakkında bir şey. Babam yedi olduğunu söyledi ki bu tuhaftı. Yedi demek yüzde yetmiş gibi bir şey. Bu, benim okulumda D almak demektir. Altmış altıdan yetmişe kadar D kabul edilir."

Uzmanlığımda her şeyi, hem de her şeyi duymuştum. Terapinin bir parçasıydı. Bu iş beni içten içe yiyordu. Flint bana yedi demişti. Tabii, biraz zaman geçmişti ama salı akşamına yedi demezdim. Oyunumu yükseltmek için ne yapabilirdim? Harry bana baktığında gülümsedim ama dişlerini gıcırdatan cinsten sahte bir gülümsemeydi. İçimden hiç de gülümsemiyordum. Birini parçalara ayırmaya hazırdım.

Sanki intikam tanrıları bugün ekstra dilek dağıtıyormuş gibi telefonum Bay Yedi'den gelen mesajla titredi.

Aşağıda evrak işlerimi bitiriyorum. Eğer gitmen gerekirse veya yapacağın başka şeyler varsa onu aşağı geri gönder. Teşekkur ederim.

"Harry kısa süreliğine aşağı ineceğim. Hemen dönerim."

"Tamam."

Merdivenleri seçtim, topuklarım beton basamaklarda yüksek sesler çıkarırken ayaklarımı yere vura vura ilk kata indim. Mırıldanarak öfkemi kontrol altına almaya çalıştım ama işe yaramıyordu.

"Merhaba, Elle." Amanda gülümserken aromalı çayının cam şişesinin kapağını açıyordu.

"Merhaba..." Yanından hızla geçerken parmağımı kaldırdım. "Patronunla hızlıca konuşmam gerekiyor."

Kapıyı ardımdan kapattım. Flint başını evraklardan kaldırırken dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Gösterişli bir gülümseme değildi. En fazla on üzerinden yedi verirdim.

"Bayan Rodgers." Hafif gülümsemesi sırıtışa dönerken yüzüne yumruk atmak istedim.

"Yüzünü bacaklarımın arasına gömdükten sonra beni Bayan Rodgers diye çağıramazsın."

Gülümsemesi soldu ve bakışları benden Amanda'ya çevrildi, ifadesi rahatsız bir hale dönüşmüştü. Vücudumu Flint'le masası arasına sıkıştırırken onu birkaç adım geri çekilmeye zorladım. Köşeye oturunca bakışlarıyla beni hızlıca inceledi.

Hızlıca Amanda'ya bakmasına ve aklından geçen düşüncelere bayılıyordum. *Ya arkasını dönerse? Bu durum nasıl görünüyordur? Neden "Bayan Rodgers" Amanda'nın ne düşündüğünü umursamıyor?*

Boğazını temizledi. "Özür dilerim, sana nasıl hitap etmeliyim? Ellen mi? Elle mi? Artık arkadaş mıyız?"

Bacağımı kaldırıp ayakkabımın ucunu karnının alt kısmına yerleştirdim ve topuğumun sivri kısmını kasıklarına bastırdım.

İnleyerek ayak bileğimi tuttu.

"Bana ON diye hitap etmeye ne dersin?"

Flint'in gözleri biraz kısılırken aletine uyguladığım baskıyla mücadele etmek için ayak bileğimdeki tutuşunu sıkılaştırdı. Birkaç saniye sonra durumun farkına vardığı ifadesinden anlaşılmıştı.

"O ufak hergele. Aldığı bilgiler konusunda çok seçici ama her şeyi duyuyor."

"Suçu ona yükleme. Sadece senin söylediğini tekrarladı. Buraya sana yedi olmadığımı bildirmek için geldim. Ben D değilim. O yüzden istediğin kadar hödük olabilirsin. Beni istediğin kadar değersiz ve istenmeyen biri gibi göstermeye çalışabilirsin ama ben artık o kız *değilim*. O yüzden git ve kendini becer. Eminim bu ON olarak değerlendirdiğin tek şeydir, seni egoist herif!"

Ayağımı tutuşundan kurtarıp masasını ittirdim. Bu hiç de hoş değildi. Biliyordum ama aynı doğum günü balonlarını patlattığım gün gibi utancımı aynı şekilde bastırıyordum.

"Güle güle, Elle," dedi Amanda.

"Güle güle." Laflamak için durmak yerine lobinin tuvaletine kadar koştum, yüzüme su vurduktan sonra gözlerimi kapayıp Chopin mırıldandım. Nabzım yavaşladığında ferahlatıcı bir nefes alıp asansöre yürüdüm. Kapılar ikinci katta açılınca Flint karşımdaydı; elleri pantolonun cebine sokulmuş, bir bacağı diğerinin üzerine atılmış şekilde duvara yaslanmıştı. Dudaklarını bükmüştü ve yavaşça beni inceliyordu.

Etraf sessizdi. Muhasebe ofisindeki ışıklar kapalıydı ve Harrison'ın gitar çalışını duymuyordum.

"Seni mükemmelden daha az hissettiren kimdi?"

Hafifçe kahkaha atıp asansörden çıktım. "Harry nerede?"

"Ofisimde ödevini yapıyor."

Ona çarparak yanından geçerken Chopin mırıldanıyordum.

"Soruma cevap ver."

Çalışma masamın sandalyesine çöküp geriye yaslandıktan sonra ayaklarımı masaya koydum ve dağılmış bulut yığınlarının ardındaki güneşin batışını izledim. "Senin dışında mı?"

Cevap vermedi. Vermeyeceğini biliyordum. Ona bakmadım. Onunla bu konuyu konuşmayacaktım.

"Beyni tamamen uyaran aktivitelerin sadece egzersiz ve müzik olduğunu biliyor muydun? Dopamin salgılanmasına sebep oluyor. Böylelikle beyin iyileşiyor. İyileşen sadece duygular da değil. Müzik beyin hasarını tamir edebilir. Parkinson hastalığı, felç hastaları, başına kurşun yemiş kurbanlar... Çok fazla insanla çalıştım ve hepsi bu mucizevi iyileşmenin sebebinin ben olduğumu düşünüyor. Ancak asıl iş müzikte. Ben sadece durumu yöne-

tiyorum. Bu durum sürekli beni şaşırtıyor. Tedavi boyunca neler olabileceğini hatta nelerin olması gerektiğini biliyorum ama her seferinde beni şaşırtmaya devam ediyor."

"Harrison'a yardımı olabileceğini düşünüyor musun?"

Ona doğru döndüm. "Belki. Her otizmli çocuk birbirinin ayrımsı değil. Ama dürüst olmam gerekirse o çoktan kendine yardımcı oluyor. Gitarı eline aldığı her zaman güzel şeyler oluyor. Saatlerce ekran karşısında vakit geçirmenin aksine aklı için iyi olan bir şeye odaklanmasına yardımcı oluyor. Onu sakinleştiriyor. Benimle gitar çaldığında -veya diyelim ki bir gün onu müzik grubuna soktuğunda- bu onun ilişkiler geliştirmesine yardımcı olacak. İyi çalışıp diğer insanlarla işbirliği yapmayı öğrenecek."

Flint yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Eğer düşüncelerin bir sesi olsaydı, onunkiler bando takımı gibi olurdu.

"Bu hafta sonu ailemle planlarımız var."

"Pazar akşamı ofisi boşaltmış olurum." Ayağımı masadan çekip ayağa kalkarak ona doğru yavaş adımlarla ilerledim. "O zaman bu bir veda?" Kravatını düzelttim. Ona dokunmak için her türlü fırsatı kullanıyordum. Onun aklında bir yedi olsam bile. Benimkinde o on puandı çünkü çok ihtiyacım olduğu bir zamanda bana dokunmuştu.

"Neden mırıldanıyorsun?"

"Çünkü," diye fısıldarken bakışlarımı kravatında tuttum. "kalbimi sakinleştiriyor."

"Kalbinin ne sorunu var?"

"Sana dokunduğumda sanki patlayacakmış gibi kontrolünü kaybediyor."

"O zaman neden bana dokunuyorsun?"

Başımı kaldırıp yumuşak bakışlarıyla buluştum. "Çünkü ölümle dans ettiğinde kendini daha fazla hayatta hissedersin."

"Ölümle dans ettin mi?"

Gülümsedim. "Evet."

Başını hafifçe salladı. "Sana bunun neden bir veda olduğunu söylememi ister misin?"

"Çoktan biliyorum. Kendini değerli hissetmiyorsun."

"Ne için?"

İç çektim. "Benim için. Sadece seni ilgilendiren bir konuda. Harry ve işinin dışında bir hayat için. Seranda seks için. Komşularınla şarap içmek için. İkinci bir randevu için. Evcil bir veya beş tane fare için. Suçluluk olmadan arzu hissetmen için. Dışarıda şimşek çakarken su birikintisinde zıplamak için. Direksiyonu tek elle tutarken arabayı sürmek için. Korunmadan sevişmek için." Elimi göğsüme bastırırken kravatını düzelttim. "Bilmiyorum... Belki karın seninle paylaşmak için yanında olmadığından kendini *hayata* değer görmüyorsun."

Sağ eli çenemi kavradı. Başparmağının ucu dudağımın kıvrımında gezinirken gözlerimi kapattım. "Belki," diye fısıldadı.

Gözlerimi açmadan önce parmağının yerini dudakları alırken nazik bir öpücük kondurdu. Ona bakamıyordum çünkü bu bir vedaysa, hissetmek istiyordum. Bana dokunduğunda kalbimin düştüğü bu ritmi hatırlamak istiyordum.

Dudakları dudaklarımı bırakırken ellerini de yüzümden çekti. Bizi bağlayan şey, parmaklarımdan bırakırken her kıvrımını hissettiğim ipek kravatıydı.

Kapalı gözlerim bütün duyguları bastırıyordu.

Vücudunun sıcaklığı adımlarıyla beraber yok olup gitti. Kalp atışlarım dokunuşunu kaybetmenin yasıyla yavaşladı. Gözlerimi önümdeki boş alanda açıp yavaş ve titrek bir şekilde nefes aldım.

"Elveda," diye fısıldadım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Flint

"Merhaba, patron. Hafta sonun güzel geçti mi? Dün akşam seni aramaya çalıştım. Ailenle dışarı çıkmış olmalısın." Yorgun vücudumu öğleden sonrasında işe sürüklemiştim. Amanda bana yapmam gereken aramaların listesini uzattı.

"Stenson artık anlaşmaya varmak istemiyor. 'Aldatan kaltak karısına kendi kahrolası elleriyle inşa ettiği evi' vereceğine sokaklarda yaşamayı yeğlediğini söyledi."

"Elbette öyle demiştir." Esneyerek ceketimin düğmelerini açtıktan sonra deri çalışma sandalyeme yaslandım.

Bam bam bam.

Yukarı doğru baktım.

"Bu da nedir?"

"Elle. O bir müzik terapisti. Bunları konuşmuştuk."

"Bugün pazartesi. Dün ofisi boşaltmış olması gerekiyordu."

"Ah, olayı duymadın mı ya da haberlerde izlemedin mi?"

Bam bam bam.

Gözlerimi tavana doğru tekrar çevirdim. "Neyi görmedin mi?"

"Dickson binası dün akşam yanıp kül oldu. Hâlâ sebebini öğrenemediler."

"Dur tahmin edeyim. Ofisinin olduğu yer orasıydı?"

"Bak sen şu işe... Göründüğünden çok daha akıllısın. Dün akşam telefonuna cevap verseydin, Elle'e başka bir yer bulana kadar kalabileceğini söylediğimi öğrenmiş olurdun."

Bam bam bam.

"Ne kadar naziksin."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Harrison çok fantastik olduğunu düşünecektir."

Bakışlarımı masamdan çevirdim.

Amanda omuz silkti. "Tamam, kendi halinde orta halli bir mutluluk yaşayacaktır."

"Seninle fantastik kelimesini konuşmam gerektiğini bana hatırlat."

Sandalyesinde döndü. "Hatırlatırım. Hemen telefonumda bir hatırlatma oluşturuyorum. Yarın 13.30 ile 14.00 arasında bir boşluğun var, oraya 'fantastik tartışmayı' koyuyorum."

Futbol dünyasında insanlar bana saygı duyuyor, mahkeme salonlarındaysa beni sayıyorlardı. Sanırım bu halka kadınlar söz konusu olunca kırılıyordu. Bir tür intikam veya karmaydı. Karımı öldürmüştüm ve şimdi de etrafımdaki kadınlar beni çılgına çevirmeye kararlıydılar.

"Jaluzileri ve kapımı kapat lütfen."

Amanda iç çekerek ofisimin köşesini döndü. "Lütfen hiç yerinden kalkma zahmetinde bulunma. Ben hallederim."

Saygı yoktu.

Ofisimle masasını ayıran cam duvara gidip jaluziyi kapattıktan sonra odadan çıkarken kapıyı kapattı. "Çalışma saatlerinde şekerleme yapacağını biliyorum."

Ceketimi çıkarıp kravatımı gevşettikten sonra ayaklarım masama uzanmış şekilde sandalyemde geri yaslandım. Kesinlikle şekerleme yapacaktım.

Bam bam bam.

Homurdanarak üst katımdaki gürültüyü bloke etmeye çalıştım.

"Otobüsün tekerleği yuvarlak yuvarlak..."

Ah Tanrı aşkına! Ayağa fırlayıp sandalyemin kitaplığa çarpmasına sebep oldum.

Ofisimden fırlayıp çıktığım sırada, "Kısa bir şekerleme oldu," dedi Amanda.

"Onun kalmasına izin verdiğin için kovuldun."

"Tabii patron. İşsizlik çekimi nereye göndereceğini biliyorsun."

Ellen'ın kapısının önüne geldiğimde dışarıda bekledim. Gürültü durmuştu ve Ellen konuşuyordu.

"Kaçırdın. Bugün şarkı söyledi."

Bir kadın ağlamaya başladı. Acısını hissetmiştim. Şarkı söylemeye başlayınca ben de ağlamak istiyordum.

"Teşekkür ederim." Kadın burnunu çekti.

Ona nazikçe başımla selam verirken gözü yaşlı kadınla bir başka yaşlı kadın yanımdan geçip asansöre yöneldiler.

"Beni de ağlatacak mısın?" Ofis alanına adım attım.

Ellen bana doğru dönüp telefonunu masasına bıraktı. Öfkem gittikçe azalıyordu çünkü yorgundum ve o hâlâ buradaydı. Dar kot pantolon, üzerine tam oturan bir süveter ve topuklu giyme ihtiyacı duymuştu. Onunla konuşmam gerekiyordu ama şu anda ona sahip olmak istiyordum.

Dudakları kenarda büzüldü. "Başka bir randevum var. İkimiz de sadece orgazm olduğunda ağladığını bildiğimiz için... Hayır diyeceğim. Belki başka bir zaman?"

"Eğer bir erkek senin ve Amanda'nın konuştuğu gibi bir kadınla konuşsaydı, herkes ona aşağılık herif derdi. Ama kadınlar benzer şeyler yaptığında küstah oluyorlar. Bu hiç doğru değil."

"Yanılıyorsun." Parmağını kaldırdı. "Senin oldukça küstah olduğunu düşünüyorum."

"Takım Elbiseli Seksi olduğumu düşünüyorsun."

Ellen dudaklarını ısırırken yanakları kızardı.

"Ya seni Seksi Etekli diye çağırsaydım? Cinsel taciz diye bağırırdın."

Gözleri kısa bir süreliğine büyüdükten sonra bana doğru ilerledi. Benimle, kravatımla, ceketimle, irademle uğraşacaktı. Ben de hareket etmeyecektim çünkü ellerinin üzerimde olmasını, saçının meyveli kokusunu ve burnumun dibindeyken göğüs dekoltesini seviyordum.

Mahvoldum.

"Nesneleştirilmiş mi hissediyorsun?" Elleri kravatımı kavradı. Bu noktada aletimi kavrasa da aynı şey olurdu çünkü kravatımı ne yöne çekiştirse ona cevap vermeye programlanmıştı. "Bugün etek giymiyorum ama son randevum bitince değiştirebilirim. Böylece takım elbiseli seksi ve seksi etekli rolünün senaryosunu oynayabiliriz. Ya da..."

Parmak uçlarına yükselip kravatımın üstünden çeneme doğru boynumu yaladı. "Birbirimize işi öğretebiliriz. Senin bongolarımla oynamana izin verebilirim ve sen de bana evrak çantanın içinde olanları gösterebilirsin."

Hem de fena dibe batmıştım. Sadece aletim, boynumu kıskandığı için de değildi. Onun bu saçma, davetkâr kelimeleri aklı başında olan bir adamı tahrik etmemeliydi. *Bongo ve evrak çantası mı?*

"*Cinsel taciz* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun ki?"

Kahkaha atıp kravatımı bıraktıktan sonra ellerini arka cepleri. ne koyarken bir adım geri attı. "Hey, bana yedi dediğin halde gö. güslerimi dikizlemenle bir alakası yok ama yeni bir yer bulana kadar kalmama izin verdiğin için ne kadar minnettarım bilemezsin."

İç çekerek başını iki yana salladı. "İki gün önce taşınmış olsaydım bütün eşyalarımı yangında kaybedeceğim düşüncesi bile çok korkutucu."

Davul veya zil olmayacak mıydı? Ne trajik.

"Yeni bir yer arayışın nasıl gidiyor? Vaat edici görünen bir şey var mı?"

Zorla güldü. "Henüz aramaya başlamadım. Çalışmakla meşguldüm. Bu yangın biraz beklenmedikti, o yüzden kendimi toparlayıp baştan başlamalıyım."

Saatime baktım. "Saat kaçta işin bitiyor?"

"Dört."

"Güzel. Seni aşağıda bekleyeceğim."

Başını yana eğerken boynunu ortaya çıkarmıştı. Boynunu, özellikle nabız atışlarını dudaklarımda hissetmeyi seviyordum. "Beni yemeğe mi davet ediyorsun? Eğer öyleyse, pazarlama konuşman konusunda çalışman gerekiyor."

"Hayır, seni kiralayabileceğin yeni yer arayışına çıkarıyorum."

"Kendi başıma yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bölgeyi tanıyorum. Uygun olabileceğini düşündüğüm bazı yerler biliyorum. Ancak herkese açık şekilde reklamları yapılmıyor."

"Ah, bağlantıların var."

"Evet."

"Burada olmama katlanamıyorsun."

"Sen buradayken çalışamıyorum."

"On olmadığım için mi?"

"Çünkü çok gürültücüsün." Arkamı dönüp bu iş daha çılgın bir hal almadan önce holde yürümeye başladım.

"On üzerinden söylemek gerekirse..." Tam merdivenlerin kapısını açarken başını köşeden uzattı. "Ne kadar gürültücüyüm?"

"On bir."

***

Amanda günün sonunda son dakika bir görüşme sıkıştırmadan önce şekerleme yapabilmiştim.

"Kocanın sana 'aynı şekilde bakmıyor' oluşu bir ilişkisi olduğunu kanıtlamaz. Bu konu üzerine bir dava oluşturamam. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Her hafta iş yerime çikolata gönderiyor. Bu suçlu bir bilinçaltı olduğunu... *ve* beni şişmanlatmaya çalıştığını kanıtlıyor çünkü kendimi iyi hissetmediğimde sevişmek istemeyeceğimi biliyor."

"Bernadette..."

"Bernie. Gordon bana Bernadette derdi. Sen benim tarafımdasın, onun değil."

Kalemimi bırakıp sandalyemde geri yaslandım. "Bernie... Sen kazansan da kaybetsen de ben paramı alıyorum. Ama elinde bakışlar ve çikolatalardan başka bir şey yokken kazanma şansın olmadığını bilerek paranı almak hoşuma gitmiyor. O yüzden ister kalıp işler daha iyiye gidebilir mi diye bir bakarsın ya da boşanma davası açarsın. Ama benim tavsiyemi dinlemeyerek evlilik sözleşmesi imzaladığın için ilişki konusunda kanıtın olmadan tek bir kuruş alamazsın."

İç çekerken parıldayan dudakları üzgün bir tebessümle büzüldü. "Bana evlilik sözleşmesinin aptal avukatının istediği bir şey olduğunu söylemişti. Sonsuza kadar onun olduğumu söyledi."

"Her iyi avukat zengin müşterilerinin evlilik sözleşmesi imzalamalarını ister. Ayrıca..." Ayağa kalkıp görüşmemizin sonlandığını anlaması için ceketimi düğümledim. "Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez."

"Olayı hoş gösterme." Ayağa kalkıp dar elbisesini çikolatayla şişmiş kalçalarına doğru indirdi.

"Hiçbir zaman yapmadım, asla da yapmam."

"Merhaba, Elle."

Ellen benimle göz göze gelmeden önce Amanda'ya gülümserken başımı kaldırdım. Jaluzimi kapalı tutmalıydım.

"Bugün son randevunun benimle olduğunu sanıyorum," dedi Bernie, havalı çantasını omzuna atarken.

"Benimle konuşmak için mi yoksa Flint'i görmek için mi buradasın?" diye sordu Amanda.

Ellen'ın gülümsemesi o kahrolası baştan çıkarıcı gözlerini üzerimde tutarken çoğaldı. "Flint. Bir buluşmamız var."

Gözlerim biraz kısılırken Bernie'yi bekleme odasına yönlendirdim.

"Buluşma mı?" Amanda gözleri kocaman açılmış halde hızla bana döndü.

"Eh..." Bernie ofladı. "Eğer senden evlilik sözleşmesi imzalamanı isterse, bunu yapmanı hiç önermem." Hızlıca Ellen'ın yanından geçip kapıya yöneldi.

Kadınlar. Eğer aletimi onlara ihtiyacı olmadığı konusunda kandırabilirsem, hayatım çok daha kolay olacaktı.

"Buluşma değil. Bayan Rodgers'a kiralayabileceği yeni bir yer bulacağım."

Yüzünde bilmiş bir ifade olduğunu anlamam için Amanda'ya bakmama gerek yoktu. Hiçbir şey bilmiyordu. Ellen'ın da bir şey bildiği yoktu ama bildiğini sandığı hissine kapılmıştım. Banaa doğru yürürken geri adım attım.

Bana dokunma. Onu sert bir bakışla uyardım.

Bir sonraki adımımla bacaklarım Amanda'nın masasına çarptı ve Ellen'ın vücudu bütün kişisel alan sınırlarını aşıyordu.

"Ama sonrasında sana yemek ısmarlarsam, bir randevu haline gelir." Ellen bakışlarını üzerimde tuttu.

Ellerinin kravatıma sarılmak yerine boşta kalması bir mucizeydi.

"Hayır, değil."

Amanda arkamdan, "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa burası sıcak mı oldu?" diye sordu.

"Bayan Rodgers'ın ateşi var, bu da gördüğü halüsinasyonları açıklıyor." Bir adım atıp gerilemesini sağladım, beni *rahatsız etmesine* izin vermeyecektim. "İşler daha da kötüleşmeden yola koyulalım mı?"

"*Yedi* gibi mi demek istedin?" Başını yana doğru eğdi. "Şu anda kendimi on gibi hissediyorum ama ateşim devam ederken durumum yediye düşebilir. Öğrendiğime göre yedi okulda D almak gibiymiş."

"Aynen," diye mırıldandı Amanda. "Burası *kesinlikle* sıcak oldu."

"Hadi. Gidelim," dedim.

Ellen sanki bir cevap daha yapıştıracakmış gibi çenesini kaldırdı. Gözlerimi kısarak sekreterimin önündeki bu konuşmanın bittiğini ona haber verdim. Fazlasıyla can sıkıcı ve inatçı olabiliyordu.

Arkamı görebilmek için eğilerek Amanda'ya sırıttı. "Hoşça kal. Yarın görüşürüz."

"İkinize de iyi eğlenceler."

Eğlence değil işkenceydi.

Binadan çıkarken yün kabanını giydiği sırada, "Benim arabam mı seninki mi?" diye sordu Ellen.

"Neden bunun bir randevu olduğunu söyledin? Söz konusu benim özel hayatım olunca Amanda kemiği kapmış bir köpek gibi davranıyor."

"Harry ne yapıyor? Uğrayabileceğini umuyordum."

Kolunu tutup onu kendime çevirdim. "Sorumu duydun mu?"

Mavi gözler yüzümü inceledikten sonra benimkilerle buluştu. Ardından dişlerini alt dudağına birkaç kere sürttü. "Evinde olanları hiç düşündün mü? Pişman mısın diye sormuyorum, sadece... Hiç aklına geliyor mu? Beni düşünüyor musun?"

Ağzım açık kaldı ama beynim bu olayı kabullenmeyi reddediyordu. "Benim arabamla gideceğiz." Başımla sağ tarafı işaret ettim.

Uzun adımların peşinden topuklularını yere vurarak beni takip ediyordu. "Soruma cevap vermedin. Harry nerede?"

"Sen de benimkini cevaplamadın." Arabamın kilini açtıktan sonra içgüdüsel olarak yolcu tarafının kapısını açtım. Heidi onun için kapıları açmamdan hoşlanırdı. Onu öldürdüğüm gece kendi kapısını kendi açmıştı.

Ellen çantasını koltuğa fırlatıp arabaya binmek yerine bana döndü. "Sorunu neden mi cevaplamadım? Amanda'ya bunun bir buluşma olduğunu neden mi söyledim? Eh, yaptıklarımızın beni spontane mi yoksa düpedüz ucuz mu gösterdiğini anlamaya çalışıyorum. Klişe erkek ve kadın rollerini analiz etmekten hoşlandığın için, o erkeğin hiçbir zaman ucuz hissetmediğini tahmin ediyorum. Bahse girerim yaptıklarımızın seni ucuz veya kolay gösterebileceği üzerine merak ederek bir an bile uykun kaçmamıştır. Haksız mıyım?"

"Lütfen bana bunun duygular ve beklentiler üzerine bir konuşmaya dönüşeceğini söyleme. Şu an hayatımda bunun için bir yer yok."

Yavaşça iç çekti, bir an ayaklarına baktıktan sonra bakışları benimle buluştu. "Ama seks güzeldi, değil mi?"

"Arabaya bin."

"Ortalamadan daha iyi miydi?"

"Arabaya bin."

"Yedi değerlendirmesi hangisi içindi? Görünüşüm mü yoksa performansım mı?"

"Lanet olsun kadın, arabaya bin!"

Aletimi yılan terbiyecisi gibi oynatan kadın sırıttı. Kendimi neyin içine sokmuştum?

***

"Bu işyerim için fazla *ev* havası veriyor." Ellen konuşacak kadar mırıldanmayı bırakmıştı.

Ona yatağımda sahip olmuştum ama beraber uyumamıştık. Klasik müzik şeklinde horlama ihtimali vardı.

Garaj yoluna çekerken güneşin ufukta batmasıyla gözlüklerimi çıkardım. "Harrison'ı almam gerekiyor."

Harrison ön kapıda belirirken sırt çantasını omzuna aldı. Verandan merdivenlerinden inerken bana kaşlarını çatmıştı ama ön koltukta Ellen'ı görünce sırıttı.

Ufak haylaz.

"Merhaba, Harry." Harry arka koltuğa yerleşirken Ellen onu karşılamak için yerinde döndü.

"Burada ne yapıyorsun? Lütfen bunun yemeğe çıkacağımız anlamına geldiğini söyle."

Ellen, "Evet," derken ben, "Hayır," dedim.

Garaj yolundan çıkarken ona iğrenmiş gibi bir bakış attım ama görmezden geldi.

"Baban yeni ofis bulmama yardım ettikten sonra bizi yemeğe götürmeyi teklif etti."

Ondan nefret ediyordum.

"Neden yeni ofise ihtiyacın var ki?"

"Yeni ofisim yanıp kül oldu."

"Neden babamın ofisinde kalmıyorsun? Niye gitmen gerektiğini anlamamıştım zaten."

Onunla detayları konuşma şansım olmamıştı.

"Baban beni çok dikkat dağıtıcı buluyor."

Ellen'ın benim yerime yapması ne kadar nazikti. Boğazımı temizledim. "Drew'la birlikte bilim projenizi tamamladınız mı?"

"Evet, ama malzemeler ucuz şeylerdi."

"Harrison," diye uyardım.

"Neden sana almanı söylediklerimi almadın ki?"

"Drew'un annesi eğer masrafların yarısını karşılarsam malzemeleri alacağını söyledi."

"Berbatlardı."

"Harrison."

Ellen dudaklarını birbirine bastırıp eğlendiğini gizlemeye çalıştı. Eminim fareleri ona böyle cevap yetiştirmiyorlardır.

"Büyükannemle büyükbabam nerede?"

"Evde, eşyalarını toparlıyorlar. Sabah yola çıkacaklar."

"Bu çok berbat."

"Her şeyin berbat olduğunu düşünüyorsun."

Ellen kıkırdadı.

Ona yan bir bakış attım. Tekrar dudaklarını birbirine bastırmıştı. Harrison kulaklığını takarak dalıp gitmişti. Ben de bir süreliğine kaçmak istiyordum.

Binanın otoparkına girerken, "Hayır," dedi Ellen. Sahibi müşterilerimden biriydi ve iki tane boş ofis alanı vardı.

"Neye hayır?" Arabayı park ettim.

"Bu iş olmaz." Başını iki yana salladı.

"Daha görmedin bile."

"Hemen yanındaki binayı yıkacaklar ki bu da yıkarlarken çok fazla ses olacağı anlamına gelir. Aynı şekilde binayı tekrar inşa ederken de ses olacak. Ses bazı hastalarım için çok dikkat dağıtıcı olacaktır."

Kahkaha atıp alnımı ovaladım. "Bu işteki ironiyi görüyorsun, değil mi? Sen diğer insanların dikkatini dağıtırken sorun yok ama biraz gürültüyle baş etmek zorunda kalırsan Tanrı korusun."

"Harry müzikten hoşlanıyor."

Kafam geriye atıp birkaç kez salladım. "Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Müzikten hoşlanıyor ama seninle yüz dolarına bahse girerim ki insanların yüksek sesle yemeklerini çiğnemesinden, fıskiye sesinden, eski kurmalı saatlerin tik taklarından ya da inşaat ekipmanlarının sürekli ötmesinden hoşlanmıyordur."

Söylediğini düşündüm. Eğer yüz dolarına bahse girersem kaybederdim ama yine de bu iş canımı sıkıyordu. "Nazik olmaya çalışıyorum. Sana yeni bir yer bulmak zorunda değilim. Bu benim problemim değil. Sadece..."

"O zaman bulma." Omuz silktikten sonra Harry'ye bir bakış attı.

Söylediklerimizin tek kelimesini bile duymadığını söylerdim ama yedi vakasından sonra ona güvenmiyordum.

Sanki onu izlediğimizi biliyormuş gibi kafasını telefon ekranından kaldırdı. "Ne oldu?"

"Hangi yiyecek kulağa hoş geliyor?" diye sordu Ellen.

"Ellen'ı arabasının yanına bıraktıktan sonra evde yiyeceğiz."

"Pizza." Harry sırıttı. "Lucé."

Ellen, "Oraya daha önce hiç gitmedim. Kulağa harika geliyor," dedi. Ardından bana göz kırptı.

Yılan terbiyecisi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Ellen

Harry'nin -Minneapolis'in merkezindeki- en sevdiği pizza salonunda yirmi dakika bekleme süresi vardı. Barda bekledik. Harry limonata alırken ben bir kadeh şarap istedim ve Flint de su aldı.

"Bir bira da mı yok?" diye sordum.

Suyunu yudumlarken başını iki yana salladı. "Araba sürüyorum."

Kıkırdadım. "Hafif sıklet olmalısın. Ama bu da iyi bir şey."

"Alkol almıyor," dedi Harry köşedeki televizyonu izlerken.

Şarap kadehime bakarken suçluluk hissettim. Flint hiçbir şey söylemiyordu. Başımı kaldırdığımda koyu renk gözleri tek kelime etmem için bana meydan okuyordu. Otizm semptomları için oğlunu sıkı bir diyete sokmuştu. Aklına gelebilecek her şeyi kendi yetiştiriyordu. Alkol almıyordu. Belki bir alkolikti ama o hissi almamıştım. Sanırım sadece sağlığına dikkat ediyordu.

Sanırım.

Flint'le yüz yüze gelmek için bar taburesinde döndüm. Dizlerim bacaklarının iç kısmına değiyordu. Vücutlarımızın birbirine

değdiği yere baktı. Nabzım hızlanmaya başlamıştı. Ona dokunmaya bayılıyordum. Vücudu kaskatı kesilirken bakışları hâlâ televizyon izleyip izlemediğini görmek için Harry'ye kaydı.

Kadehimi uzağa iterek, "Bununla işim bitti," dedim barmene. "Limonlu su getirebilir misiniz lütfen?"

"Yapma," dedi Flint, kadehi tekrar bana doğru çekerek.

Sağlığı konusunda saplantılı değildi. Bana attığı bakış daha fazlası olduğunu gösteriyordu. Ve o *daha fazla* olan şey beni hüzünlendirmişti.

"İşim bitti."

"Bir yudum aldın."

"İşim bitti."

"Parasını verdim."

Ona gözlerimi kısarak baktım.

Menüleri göğsüne bastıran neşeli bir kumral, "Masanız hazır," diye seslendi.

Harry tabureden atlayıp garsonu takip ederken Flint'le dip dibe duruyorduk. Kaşlarını daha fazla çattı. Gözlerimi devirerek cüzdanıma uzandım ve on dolarlık banknot çıkardım. Parayı pantolonunun cebine koyunca daha fazla kasıldı.

"Şarabı al."

"İşim. Bitti." Dönüp Harry'yi takip ettim. "Benim mi yoksa babanın mı yanında oturmak istersin?" diye sorarak köşeli koltuğa oturdum.

"Senin yanında," diyerek gülümsedi.

"İyi seçim." Göz kırpıp yanıma oturdu. Flint şarap kadehini masaya bırakıp karşımıza geçmeden önce takım elbisesinin ceketini çıkardı.

Bacak bacak üstüne atarken ayakkabımın ucu kasıklarına değdi. Flint inleyip bana gözlerini kısarak baktı.

"Buranın nesi güzel?"

"Sipariş verdiğimiz neydi baba?"

Flint bakışlarını menüyle gizledi. "Tavuklu ve sebzeli pizza."

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsedim. "Sadece büyük boy alın ki hepimiz paylaşabilelim."

Flint bakışlarını kaldırdı. "Glütensiz hamur."

Omuz silktim. "Bana uyar."

"Ve sütsüz peynirli."

Dudaklarımı dişlerimin arasından geçirip birkaç kez başımı salladım. "Bana. Uyar."

Flint ya iç çekti ya da homurdandı. "Sadece tek bir boyutu var."

"İki tane alırız. Çok açım," dedi Harrison.

Neden benimle pizza paylaşma fikri onu rahatsız etmiş gibiydi? Üç tane salata söyledik. Harry kendi salatasını sossuz istedi. Flint ise salatasını beyaz balzamik sirkeli sipariş ederken ben de aynısından söyledim. Bu da onu sinirlendirmişti.

"Şarabını iç." Garson siparişlerimizi alarak yanımızdan ayrıldıktan sonra başıyla kadehimi gösterdi.

Yüce Tanrım... Neden biradan bahsetmiştim ki? Bu iş kontrolden çıkıyordu.

"Böyle iyiyim teşekkür ederim."

Akşam yemeği de aynı şekilde geçmişti. Şarabımı içmedim. Bu onu sinirlendirmişti. Salata sosundan hoşlandığımı söyledim. Bu da onu öfkelendirmişti. Sütsüz peynirli glütensiz pizza hoşuma gitmişti. İşte bu onu *fazlasıyla* sinirlendirmişti. On iki yaşındaki otizmli oğlan, masadaki adamdan daha olgundu.

Gitmek için yerimizden kalktık ve Flint ceketini giyerken şarap kadehine baktı. Mağlup bir şekilde iç çekerek kadehi kaptım, içindekileri tek seferde kafaya diktim. "Mutlu oldun mu?" Ona

tavırlı bir bakış attıktan sonra döndüm ve restorandan çıkarken Harry'ye en iyi gülümsememi gönderdim.

"Bizim eve vardığımızda yeni şarkımı dinlemek ister misin?" diye sordu Harry, Flint arabayı trafiğe sokarken.

"Bayan Rodgers'ı ofisine bırakacağız. Arabası orada. Ayrıca yapman gereken ödevler var."

Tekrar *Bayan Rodgers* olmuştum. Camdan dışarı bakarken başımı iki yana salladım. İnanılmaz.

"Bilim projesi ödevimdi. Bu akşam yapacak başka bir şeyim yok."

"Yine de... Bu akşam olamaz."

Bir kadeh şarabı on saniyeden az bir sürede kafaya dikmek beynimin biraz fazla rahatlamasına, düşüncelerimin bulanıklaşmasına sebep olmuştu. "İçmem için zorlandığım şarap yüzünden başım dönüyor. Belki beni eve götürmelisin. Yarın arabamı almak için bir Uber çağırırım."

Flint telefonum çalarken kısık sesle bir şeyler homurdanıyordu. Çantamdan çıkarırken koltuk ile konsol arasında elimden kaydı.

"Hay aksi..." Elimi koltukların arasına sokmaya çalışırken çalmaya devam ediyordu.

"İşte burada." Harry eğilip eline aldı. "Ah ne hoş. Alex kim?" Bana vermeden önce ekrana biraz baktı.

Görüntü gözümde canlanınca nefesim kesildi.

"O adam bir uçaktan atlıyordu."

Yavaşça başımla onaylarken telefonumu çantama geri koydum. Flint bana meraklı bir bakış atınca kafamı uzağa çevirdim.

"Paraşütle atlayış yaptın mı?" diye sordu Harry.

Başımla onayladım.

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım.

"Paraşüt açılmasa ne yapacağını hiç düşündün mü?"

Hafifçe güldüm. Harry kesinlikle aklına ne geliyorsa onu söylüyordu.

"Bir yedeğin var."

"Ya çalışmazsa? Ölürdün, değil mi?"

"Harrison..." Flint dikiz aynasından ona bakış attı.

"Muhtemel senaryo öyle," dedim.

"Bir böcek gibi dağılacağını mı düşünüyorsun yoksa..."

"Harrison," derken Flint'in ses tonunda bir keskinlik vardı.

"Tanrım, ne oldu baba?"

Tartışmalarının sebebi olmaktan hoşlanmıyordum. Aynı zamanda Alex hakkında konuşmayı da sevmiyordum. Hayatımda hâlâ barışamadığım bir konuydu. Ama o an için Harry'yi kurtarmayı seçtim. "Alex her türlü havalı şeyi yaptı. Paraşütle atlama, tüple dalış ve fena sörf yapıyor. Ama dağlara çıkmayı her şeyden çok daha fazla seviyor. Tutkulu bir dağcı."

"Karda buz kıracaklarıyla falan mı?"

"Aynen."

"Everest Dağı'na tırmandı mı?"

"Kesinlikle tırmandı."

"Bir gün ben de yapmak istiyorum."

Flint arabasını apartmanımın önündeki alana çekince omzunun üzerinden baktı. "Öyle mi?"

Harry başıyla onayladı.

"Bu fiziksel aktivite gerektirir. Bunun farkındasın, değil mi?" dedi Flint.

"Kes sesini." Harry gözlerini devirdi.

Kapımı açtım. "Yemek için teşekkür ederim."

"Farelerini görebilir miyim?"

Bakışlarımı Flint'e çevirdim.

"Başka bir zaman."

"Hep böyle söyluyorsun. Sana ödevim olmadığını söyledim."

Omuz silktim. "Benim için sorun yok."

"Teşekkurler" Harry dışarı fırladı.

Bay Huysuz da bizi daireme kadar takip etti.

"Havalı mekân."

Kahkaha attım. Bu çocuk cidden havalı bir evde yaşıyordu ama benim iki odalık dairemi 'havalı' bulmuştu. Tekrar on iki yaşında olmak istiyordum. "Teşekkurler." Çantamı mutfak tezgâhının üzerine attım. "Beni takip et. Babanın tüyleri diken diken olurken onları dışarı çıkarıp yemek yediririz."

Flint omzunu duvara yaslarken telefonuyla uğraşıyordu. "Beş dakika, Harrison."

"Buraya gel." Harry'yi yatak odama yönlendirip kafesi açtım. "Gelin bebeklerim," diyerek öpücük sesleri çıkardım. "Mozart, gel de Harry'yi gör. Onu hatırlıyorsun, değil mi bebeğim?"

Mozart şişko fare kıçını kafesten sallana sallana çıkarınca Harry onu eline aldı.

"Bu çok daha ufak." Müzik dehalarının geri kalanı özgürlüklerine koşarken kafesinde kalan utangaç kızını başıyla gösterdi.

"Onun ismi Stefani Joanne Angeline Germanotta."

Mozart ellerinde kımıldanıp omzuna çıkmaya çalışırken Harry bana kafası karışmış halde tuhaf bir bakış attı.

"Lady Gaga."

"Bu onun gerçek ismi mi?"

Başımla onaylarken burnumla Beethoven'ı okşuyordum. "Gaga bugün oynamak için dışarı çıkmayabilir. Göreceğiz. Bu da Beethoven ve işte o da Chopin, şuradaki çılgın oğlan ise Bach."

"Büyükannem ve büyükbabamdan Noel için fare isteyeceğim. Babam benim için asla bir tane almaz."

Bu kesinlikle doğruydu. Beethoven'ı yere bırakıp ayağa kalktım. "Muzu al. Onlar için parçalara ayırabilirsin. Sana bayılacaklardır. Eğer paylaşacak yiyeceğin varsa Lady Gaga bile dışarı çıkabilir."

"Beni ısırırlar mı?"

"Hayır. Çok uysallar. Her zaman sürü halinde yaşadılar. Bu genellikle fareleri daha az agresif yapıyor. Ama hepsi elini yalayacaklardır. Bunu bir öpücük olarak düşünüyorum. Neyse ben diğer odada olacağım. Etrafta dolanmaları sorun olmaz ama muz ilgilerini bir süre çekecektir."

Flint hâlâ telefonuna odaklanmıştı ve bir bacağını diğer bacağının bileğine koymuştu. Hödük gibi davrandığı zamanlarda bile takım elbisesi içindeki boyu 1.80 santimin üzerindeydi.

"Sana bir bardak su getireyim mi?"

Bana bakmadan başıyla reddetti. "Alex kim?"

Tezgâhına yaslanırken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Alkolik misin?"

"Varsayımın bu mu?" Hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Kadeh dolusu şaraba ne kadar sinirlendiğini görene kadar böyle bir şey düşünmemiştim."

"Alex kim?"

"Eski kocam. Alkolik misin?"

"Kronik olarak ayığım. Neden telefonuna cevap vermedin?" Hâlâ bana bakmıyordu.

"Onunla konuşma havasında değildim. Sadece alkol bağımlılığın mı var?"

"Evet. Neden boşandın?"

"Çünkü ellerinin bir kısmı kesildikten sonra iki elim olduğu için benden nefret etti. Karının öldüğü gece arabayı sen mi sürüyordun?"

Şimdi başını kaldırmıştı. Yüzünde şaşkınlık, kafa karışıklığı ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Harrison, hemen gidiyoruz."

Bunu sorarak bir çizgiyi aştıysam, o da aynı çizgiyi aştığı içindi. Her şeyin ortasında gerçekliklerimiz çakışmıştı.

"Gaga dışarı çıktı." Harry benim ufak kızımı yanında getirdi.

Ona gülümsemek için acıyı bastırdım. Eminim babasının vicdanında bu kadar derin bir hüzün taşındığından haberi yoktu.

"Onu tutmak ister misin?" Lady Gaga'yı Flint'e uzatmaya çalıştı.

"O şeyi yere bırak, hemen gidiyoruz."

"O şey değil, bir hanımefendi," diye azarladı Harry.

Lady Gaga'yı elinden alıp koltuğa koydum. "Akşam yemeği için tekrar teşekkür ederim."

Flint kapıyı açtı.

"Görüşürüz," dedi Harry.

Ardından gitmek için döndüğünde Flint'in bileğini kavradım. Omzunun üzerinden onu tutan elime baktı.

"Bazen dünya sona ermiş ve seni beraberinde götürmeyi unutmuştur. Bunu anlıyorum."

Kolunu tutuşumdan kurtarıp bana boş, kalp kırıcı bir hiçliği yansıtan bakışını attıktan sonra Harry'nin peşinden gitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Flint

"Eğer Noel için ne hediye istediğimi merak ediyorsanız, en az üç tane fare istiyorum." Harry, annem ve babamla yaptığım bir konuşmayı -Noel hediyesi olarak fare istediğini söylemesiyle alakası olmayan- bölmüştü.

Babam kahkaha attı. "Sanırım bu mümkün olabilir."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Eğer fare sahibi olmasını istiyorsanız, onları kendi evinizde tutmanız gerekecek. Harrison onları görmeye gelir."

"Köpeklerden daha az hastalık taşıyorlar." Harrison oflayarak iç çekti.

"Köpek de almadığımız için bunu aklımda tutarım."

"Elle'in yarısı kadar bile havalı değilsin."

"Bütün gün şarkı mırıldanan fareli kadını mı diyorsun? Gerçekten kırıldım." Bir elimi kalbimin üzerime koyup diğeriyle merdivenleri işaret ettim. "Yatağına git."

Bana burnunu buruşturduktan sonra dikkatini kanepede sırıtarak oturan aileme çevirdi. "Elle paraşütle atlayış yapmış. Üs-

telik Everest Dağı'na tırmanmış bir arkadaşı var. O dağda hâlâ çok fazla ceset var. Onları almaya çalışmak çok tehlikeli, o yüzden oradalar... Bazıları ipler bellerine bağlanmış şekilde zamanda donmuş gibiler. Tepeye çıkan dağcılar karşılaştıkları ölüleri gömmeye çalışıyor. Bir ceset görünce –önemli bir şey değilmiş gibi– onu gömmek için ekipmanınızı kenara attığınızı hayal edebiliyor musunuz?"

"Vay canına!" dedi annem. "Buna... ne diyeceğimi bilemiyorum. Görünüşe göre tepeye çıkmayı istemek için biraz çılgın olman gerekiyor."

"Çılgın mı?" Harrison başını iki yana salladı. "Bir gün bunu yapacağım."

"Ama şimdilik..." Tekrar merdivenleri işaret ettim. "Yatağına gidiyorsun."

"Tamam tamam..." Merdivenlere yöneldi.

"İyi geceler, Harrison," dedi annemle babam.

"Elle, onun üzerinde çok fazla etki bırakmış." Babam bizi portmantoda bulduğu zamanı düşündüğünü gösteren bir sırıtışla bana baktı.

Ellerimi saçlarımda gezdirip yavaşça başımı salladım. "Maalesef."

"Olumlu bir kadın rol modeline sahip olmak onun için iyi bir şey olabilir." Annem bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Senin için de öyle."

"Olumlu kadın rol modelimizin sen olduğunu sanıyordum."

"Beni yılda sadece birkaç kez görüyorsun. Yeterli değil. Harry belli ki arkadaşın Ellen'ı bizden daha ilgi çekici buluyor."

"Ellen'ın *benim* arkadaşım olduğunu kim söyledi?"

Babam fazlasıyla gür kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi? Arkadaş değil misiniz? Yoksa arkadaştan öte misiniz?"

"Hapiste olmalıydım." Bakışlarım merdivenlere yönelirken acıyla mücadele ettim. *Oğlumuzun* geçmiş konusunda ne kadar

az şey bildiği düşüncesi göğsüme bir darbe gibi inmişti. "Bu artık benim hayatım değil, onun hayatı."

Annem ayağa kalkıp bana doğru yürürken sabahlığının bağını sıkılaştırdı. Ben küçükken yaptığı gibi çenemin altına parmağını bastırıp ona bakana kadar yukarı kaldırdı. "Eğer bu konuda ciddiysen, o zaman oğlana fare al." Gülümsedi. "Ama içinde biraz olsun mutluluğu hak ettiğini düşünen bir parça varsa, o zaman o kızı kaçırma. Bence Harrison ondan, farelerden hoşlandığından daha fazla hoşlanıyor."

Bakışlarım yana doğru kayarken babamın omzunu sildiğini yakaladım. Anneme portmanto olayını söylemişti.

Annem çenemi yukarıda tutup eğildi, yanağıma ve burnuma öpücük kondurdu. "İyi geceler, sevgili oğlum." Beni çokbilmiş babamla yalnız bıraktı.

"Harrison'a kahvaltı hazırlarız. Onu okula götürürüz ve bizi havaalanına bırakacağın vakte kadar dönmüş oluruz." Ellerini omzuma koyup sıktı.

Babam merdivenleri yarılamadan önce ona seslendim. "Ya ona fare alırsam?"

Kıkırdadı. "O zaman aptalın tekisin demektir. Yaşa ya da öl, Flint ama her şeyin ortasında... Sadece var olarak öylece durma."

***

Kapıya vurdum. Saat neredeyse on olmuştu. Bu kötü bir fikirdi ve zayıf bir anıma gelmişti. Kapıya cevap vermedi. Arkamı döndüm.

"Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?"

Tekrar dönüp kısa şortlu, tek omzundan sarkmış bol tişörtlü ve ayağında tüylü çoraplar olan görüntüsünü inceledim. Saçları dalgalı bir karmaşaydı ve... Çok ama çok güzeldi.

"Sarhoştum." Güçlükle yutkundum. Bu kelimeyi daha önce kimseye, bilenlere bile söylememiştim. Ailemle, Heidi'nin annesine ve Harrison'a bile söylememiştim. Katıldığım yüzlerce Anonim Alkolikler toplantılarında bile kimseye söylememiştim.

Ellen başıyla yavaşça onayladı. "Biliyorum."

Boğazımı temizledim. "Sanki... Affedilemeyecek bir şey gibi hissettiriyor."

Tekrar başıyla onayladı. Bana hiçbir şeyin affedilemez olmadığını söylemesi için bekledim. Heidi'nin beni affedeceğini söylemesini bekledim. Bekledim, bekledim ama bana sanki iturafım için dünyada söylenecek tek kelime yokmuş gibi hüzünle gülümsedi. Gerçek şuydu ki... Söylenecek bir şey yoktu.

Karımı öldürmüştüm.

Bu affedilemez bir şeydi.

Ama hayattaydım. Karşımdaki bu kadın ise farelerden çok daha iyiydi.

Öne bir adım atıp kravatımı kaptıktan sonra beni dairesine doğru çekti. Kapı ardımdan kapanınca beni kapıya doğru ittirdi. Kravatımı bir o yana bir bu yana çekiştirip gevşettikten sonra gömleğimin düğmeleriyle uğraşmaya başladı. Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi.

"Ona dokunmana izin vermedi mi?"

Son düğmeyi bırakırken mavi gözleri benimkilerle buluştu. Bunu gözlerini dolduran cam gibi gözyaşlarında görebiliyordum.

Kravatımı yakamdan uzaklaştırınca Ellen da yere bıraktı. Gömleğimi omuzlarımdan itmiş ve dudaklarını göğsüme bastırmıştı.

Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirip başını kaldırdım. "Çünkü sana dokunamıyordu."

Gözlerini kırpıştırırken iri iri gözyaşları yanaklarından aşağı kaydı. Onları başparmağımın ucuyla yakalarken başımı eğdim,

dudaklarının onunkilere dokunuşuyla nefesinin sıcaklığının tadına vardım.

Onu öpmeden hemen önce, "Seni tatmama izin ver," diye fısıldadım.

Yumuşak bir hıçkırık ağzından çıktıktan sonra dudakları bana cevap verdi. Dillerimiz daha derinleri ararken elleri sırtıma dolanmış, parmakları sanki bu öpücükten başka bir şeye ihtiyacı yokmuş gibi tenimi kavramıştı.

Kahrolası kalbim sanki milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibiydi. Çünkü şu anda bunu *hak ediyordum* ve on yıldır hiçbir şeyi hak etmemiştim.

Gömleğimi biraz daha ittirdi. Kolalanmış beyaz kumaşı kollarımdan çıkarıp yerdeki yığına eklemesi için ellerini bıraktıktan sonra onu yatak odasına doğru götürdüm.

"Fareler?" Boynundaki yumuşak tene doğru mırıldanırken tişörtünü vücudundan yukarı kaldırıyordum.

Üzerinden çıkarmama yardımcı olmak için kollarını kaldırdı. Kirpikleri hâlâ duygularla ıslakken sırıttı. Kırılganlık hiç bu kadar nefes kesici görünmemişti.

"Bu akşamlık kafeslerindeler."

Kalçasını avuçlayıp kaldırırken dudaklarını kavradım. Bacaklarını belime dolayıp kabarıklığımın başına doğru kendini sürttü.

Öpücüklerin arasında, "Prezervatif?" diye sordu.

"Cepte."

Dudaklarıma doğru kıkırdadı. "Bunu planladın mı?"

Yatak odasını ardımızdan tekmeleyerek kapatırken hâlâ o farelerin hepsinin kafeslerinde olduğundan emin değildim. "Bayan Rodgers..."

Köprücükkemiğimin üzerindeki boşluktan dilliyle geçerken dudakları tenimin üzerinde tebessüm etti.

"Seks kısmını planlamış olabilirim ama... Seni planlamadığımdan çok eminim."

Onu ayaklarının üzerine bıraktım. Yatağa oturup pantolonumu -benim şu anda sahip olmadığım bir sabırla- çözmeye başladı. Ellerim işi devralırken kıyafetimin geri kalanını çıkardım, tekrar dudaklarına sahip olarak vücudumu yumuşak ve sıcak kıvrımlarına bastırdım.

Sanki affedilme gibi bir tadı vardı ve özgürlük hissi veriyordu. Sesi bir dua gibi dudaklarıma doğru mırıldanıyordu. Bir inleme değildi, tanımadığım gerçek bir tınıydı. Gözlerini yavaşça kapatıp sırtını büktü ve içine girerken kafasını yana döndürmesiyle dudakları aralandı.

Karım öldüğünden beri gözlerimi kapatıp onu düşünmeden başka bir kadınla beraber olamıyordum. Ama şu anda Ellen Rodgers'ın altımda kıvranmasına, mırıldanmasına, gülümsemesine ve o nefes kesici gözlerini açınca gördüğüm kaçınılmaz açlığa bakmadan duramıyordum. Düşünebildiğim tek şey kelimelerle tarif edilemez olduğuydu.

"Flint..." Kalçaları bana doğru sarsıldı.

Onu tatmak için başımı eğdim.

"Elle..." Dudaklarına doğru fısıldadıktan sonra dilimi üzerinde gezdirdim.

Yavaşça gülümsedi. "Elle," dedi nefes nefese. "Bu arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

Ellerimizi birleştirip başının hemen üzerinde çarşaflara bastırdım ve daha derin bir şekilde içine girmeye çalıştım. Çünkü çok iyi hissettiriyordu. "Evet, sanırım resmi olarak arkadaş olduk." Bütün gece konuşmayı istesem de duramıyordum. Yavaşlayamazdım. Ayak bileklerini belime dolayıp sürekli *evet* diye fısıldayınca kendimi kaybettim.

Gözlerimi açtığımda rahatlamış bakışları ve seksi gülümsemesi beni karşıladı. "Ağlama," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım. "O tatlı dudaklarına fermuar vur."

"Yoksa ne olur?"

Ellerini bırakıp başını tutuktan sonra dudaklarını ördek gibi birbirine yapıştıracak şekilde ısırdım.

"Ayh!"

Sırtüstü yuvarlanıp kahkaha attım. Bu içten gelen kahkahanın oluşturduğu savunmasız an bana çok yabancı gelmişti.

"Isırmak mı? Cidden mi? Eğer böyle oynamak istiyorsan..." Kol kasımı ısırdı.

Yana doğru yuvarlandım.

Kürekkemiğimi ısırdı.

Biraz daha kahkaha attım.

Sonra dudaklarını birkaç saniyeliğine sırtımın ortasında bastırdı. Çıplak vücudu benimkini sarmalamıştı. "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Ona doğru yuvarlanırken suratındaki ciddi ifadeyi görünce gülüşüm soldu. "Ne için?"

Parmak uçları, karın kaslarımda teker teker gezinerek karnımın altındaki V şekline dokundu, sonra tekrar göğsümden boynuma ve çene hizama yükseldi. "Sana dokunmama izin verdiğin için... Bana dokunduğun için."

Ellerimizi birbirine bastırdım. "Burada kalamam."

"Biliyorum." Gözleri ellerimize odaklandı.

"Harrison'ın okulu var ve ailemi havaalanına götürmem gerekiyor."

Bana bakıp çeneme kadar öpmek için boynunu yana yatırdı. "Prezervatifini fare bebeklerimin ulaşacağı yerlerde bırakma."

"Tam da yanımda çarşaflara dolanmış şekilde ne kadar seksi göründüğünü ve seni yatakta bırakmanın ne kadar zor olacağını düşünüyordum. Ama sonrasında 'fare bebeklerim' dedin ve aletim sertliğini kaybetti."

"Harry fare bebeklerimin etrafında neşeli görünüyor. Ona fare almalısın."

Ona hafifçe tebessüm ettim. *Seni seçtim.* Aklımdan bu geçiyordu. Fareler yerine *kızı* seçmiştim. Ama kendime karşı dürüst olmam gerekirse bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Harrison'a annesi hakkındaki gerçeği söylemeden hayatımıza başka bir kadın sokamazdım. Sorun, gerçekten anlayacak kadar olgun olduğundan emin olamamamdı. Asperger olduğundan değil, on iki yaşında ve mantığını aklının tamamen yapabileceği bir şeye oturtmakta zorlanacağı.

"Gitar çalmayı seven ve fareleri olan bir kadın tanıyorum. Fare almak yerine fareleri görmek istediğinde onu arayıp görebilir mi diye sorabilirim."

Ellen üzerime doğru yuvarlanıp belimin üzerine dimdik şekilde oturdu. Görüntü muhteşemdi.

"Sanırım bahsettiğin bu kadını tanıyorum. Yüksek ihtimalle seninle takas yapacaktır."

"Takas ha?" Kalçalarını kavradım. "Seks mi?"

Gözlerini devirdi. "Kız o kadar kolay biri değil."

"Hayır mı?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Biraz yasal yardıma ihtiyacı var."

"Ah öyle mi?"

"Aynen." Elleri benimkileri kavradı. "Ofisinin sahibi onu tahliye ettirmeye çalışıyor ama kız kalmak istiyor."

"Eminim adamın onu tahliye etmesinin ardında iyi bir sebep vardır. Eğer onun kiralayabileceği bir yer olursa, herkes için kazançlı bir durum olur."

Sanırım ağzı açık kalmıştı. Göğüslerinin kıvrımlarına odaklanmakla meşguldüm.

"Üstünde çıplak bir şekilde oturuyorum! Beni nasıl dışarı atarsın?"

"Yerini değiştiriyorum, seni dışarı atmıyorum." Doğrulup yüzümü boynuna gömerken birden fazla prezervatif getirmem gerektiğini düşünüyordum. "Bu iş, kişisel..."

"Eğer o kelimeyi bir kere daha kullanırsan aletini kırarım."

Gülerek boynuna hafif ısırıklar bırakırken geri kalanını keşfediyordum. "Çok gürültücüsün. Üzgünüm ama gerçek bu. Çalışmam gerekiyor. Daha iyisi olmasa da sana aynı ayarda bir şey bulacağım."

"Ah." Vücudumu ittirerek yataktan çıkarken beni kullanmış prezervatif ve yeni bir sertlikle bırakmıştı. Sabahlığını giydi ve güvenmediğim bir bakış attı. "Amanda'yı her gün kovuyorsun ama hâlâ orada." Kapıdan çıkarken sesi gittikçe azalıyordu. "Beni binayı terk etmem için fiziksel olarak zorlamadan tahliye edemez misin?"

Odasına bakarken başımı iki yana salladım. Dağınık biriydi. Yerde kitap kuleleri, etrafta saçılmış kıyafetler ve yarı yarıya açılmış çekmeceler vardı. Köşede ofisindeki gibi enstrümanların olduğu bir sepetin yanında gitar duruyordu ve köşede eski bir kare masanın üzerinde aynı şekilde eski bir pikap vardı.

"Soruma cevap vermedin." Yatak odasıyla dış kapının önü arasında saçılmış olan kıyafetlerimin yarısını getirdi.

Yataktan çıkıp banyoya giderken iç çamaşırımı kaptım. "Amanda bazen can sıkıcı olsa da işimi yapmama engel değil."

Yatak odasına döndüğümde Ellen pantolonumu uzattı. Onu giyerken peşinden gömlek takip etti. Parmakları düğmeler üzerinde çalışmaya başladı. Herhangi bir erkek onun dokunuşunu nasıl istemezdi?

Kravatımı boynuma geçirirken sordu: "Gerçekten yüzünden mi yoksa sorun ben miyim?"

Bu kadar geç bir saatte evde kravat giymeme gerek yoktu ama hiçbir şey demedim çünkü yakınımda durup bana dokunurken gömleğin düğmelerini iliklemek ya da kravat bağlamak kadar basit şeyleri yaparken yavaşça baştan çıkarıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Neden çok fazla kravat bağlamışsın hissine kapıldım?"

Ellen omuz silkti. "Pek sayılmaz. Ama babamın milyonlarca defa yapışını izledim. Bilmeden bana birçok şey öğretti." Benim için ceketimi uzatınca kollarımı geçirdim. Yakasını tutup nazikçe çekiştirince göğsünü benimkine yaklaştırmıştı. "Flint Hopkins, kesinlikle duruma uygun görünüyorsun."

Parmaklarımı saçlarında gezdirdikten sonra eğilerek dudaklarımı kulağının hemen altına, nabzını hissettiğim yere bastırdım. "Hangi durummuş?"

Dokunuşuma doğru kendini yaklaştırınca titrek bir nefes aldım. Kırılganlığın gözlerinden, okyanusun kabarması gibi akıp gittiğini bilmek için bakmama gerek yoktu. "Henüz emin değilim," diye fısıldadı.

Vücudunun her kısmının tadını çıkarırken çenesinden vanalarına kadar öpüp dudaklarının üzerinde durdum. "Öyle mi?"

Başını iki yana salladı.

"Öğrendiğinde beni haberdar et."

Dudaklarımız birleşene kadar ayak parmaklarının ucunda durdu. Onu sanki bunu hak ediyormuşum gibi öptüm. Sanki geçmişimin bir önemi yokmuş gibi öptüm. Gerçeklik sonunda kafama dank edene kadar öptüm.

"İyi geceler."

Başıyla onaylayıp, "İyi geceler," diye fısıldadı.

***

Babama, "Kahveni gece yarısı yerine sabah içersen daha iyi uyursun." derken kravatımı gevşettim.

"Ah, yatak odanın kapısı kapalıydı ama dışarı çıktığını hissetmiştim. Erkek erkeğe söylemem gerekirse bu saatte eve geldiğin için biraz hayal kırıklığına uğradım. Seni geri mi çevirdi? Onu tahliye ediyorsun... Lanet olsun, kızın yerinde olsaydım ben de kıçına tekmeyi basardım."

Bir bardak su doldurup mutfak masasında babamın karşısına oturdum.

"Saçın dağılmış. Ya kıçına tekme atarken saçından sürükledi ya da başka bir sebepten parmakları oradaydı." Sırıttı.

"Böyle araştırmacı yorumlarda bulunmaya devam edersen sana 'anne' demeye başlayacağım."

Kahvesini yudumlayıp sana söylemiştim bakışıyla beni inceledi. "Annen ve ben ondan hoşlandık."

Birkaç kere başımı salladım.

"Harrison da onu seviyor."

Bir kere daha başımı salladım.

"Belli ki sen de ondan hoşlanıyorsun... Ya da en azından saçın hoşlanıyor."

Ona en iyi siktir git bakışımı attım.

"O zaman sorun nedir?"

"Harrison'a gerçeği anlatmadım."

"Anlat o zaman."

"Daha on iki yaşında."

"O akıllı bir çocuk."

Başımı iki yana salladım. "Akıl süzgecinden geçiremez. Her şey onun için fazlasıyla siyah ve beyaz. Beni affetmeyecek ve önümüzdeki altı yıl boyunca benden nefret eden bir çocuk yetiş

tırmek zorunda kalacağım. Bazı günler birbirimizi öldürmememiz için çözüm bulamaz hale geliyorum."

Babam sandalyesinden tepelerden eski bir vagon çekermiş gibi bir edayla kalktı. "Ellen belki de Harrison'ın mantık yaşına erişmesi için on yıl bekler."

Alay etmesi duruma yardımcı olmuyordu. Ellen'ın yanındayken onu hak ediyormuşum gibi davranmam kolaydı. Onu hayatıma dahil etmeyi hayal etmek kolaydı çünkü Harrison ondan hoşlanıyordu. İşte tam da bu yüzden her şey yanlışmış gibi hissettiriyordu. Eğer bu işi çözmezsek Harrison onu kaybedecekti. Ondan bir kadını almıştım. Bunu tekrar yapamazdım.

"Çok fazla düşünmeyi bırak." Kahvesinin geri kalanını lavaboya döküp babacan bir şekilde elini omzuma koydu. "Sadece siktir et ve olacakları gör. Hepimiz yarın ölebiliriz, o yüzden bu akşam seksi bir kadın ellerini saçından geçirdiği için yukarıdaki koca adama teşekkür et."

Son basamaklar babamın ağırlığı altında gıcırdadıktan sonra gözlerimi kapattım ve bana özel cehennemimde yaşayan insanların da hayatlarında siktir etme izinleri olup olmadığını merak ettim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ellen

"Korkunç görünüyorsun, neşeli şey. Kolun nasıl?" Dr Hamilton asansörün kapısı kapanırken sırıttı.

"Tamamen iyileşti. Ayrıca ben her zaman neşeliyim." Dijital numaraların artışını izledim. Bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Normalden biraz daha yüksek sesli mırıldanıyorsun."

Dönüp ona baktım. "Mırıldanmamı fark ettin mi?"

Kıkırdadı. "Herkes farkında. Biz gün boyunca homurdanırken sen mırıldanıyorsun. Sabah kahvene ne kattığını bana anlatmalısın. Biraz ihtiyacım olabilir."

Bu sabah kahvemde bir doz Flint vardı ama onu paylaşma konusunda ne hissettiğimi bilmiyordum.

"O gülümseme yüzünü ortadan ayıracak. Benim mahum komşumla alakalı bir şey olabilir mi?"

Asansörün kapıları açılınca dışarı adım attım. "Asla bilemezsin."

Kemoterapi alan kanserli hastamla olan günün ilk randevusuna doğru giderken Flint'e bir mesaj attım.

Ben: *Günaydın. :)*

Odanın kapısını açarken telefonum titredi.

Flint: *Günaydın.*

Telefonu cebime koyarken sırıttım. Eğer dün akşamdan pişman olmuşsa mesajımı görmezden gelirdi.

O tek kelimenin verdiği moral, Alex'in beni iki kere araması dışında sabahımın hızlıca geçmesini sağlamıştı. Her iki seferde de telesekretere yönlendirmiştim ama mesaj bırakmamıştı. Ona her şeyimi vermiştim ve şimdi hiçbir şey borçlu değildim.

Flint Hopkins'in sahip olduğu ofis binasına girerken bu öğleden sonrasında orada olup olmadığını görmek için yavaşladım. Amanda başını kaldırıp gülümsedi ama arkasındaki ofis boştu. Ona elimi sallayıp asansöre doğru yürümeye devam ettim ama Flint'i göremediğim için hayal kırıklığına uğramıştım.

Kapımın kilidini açıp alarmı devre dışı bırakarak ışıkları yaktım. "Vay..." Kocaman bir buket çiçek masamın üzerinde duruyordu. Çantamı sandalyeme bırakıp -çiçeklerin arasında olmayan- bir kart aradım.

Flint miydi? O olmalıydı. Kimse buraya giremezdi. Sırıtırken tepeden tırnağa kızardığımı hissettim. Birinin en son bana ne zaman çiçek gönderdiğini hatırlayamıyordum bile... Alex birçok şey olabilirdi ama çiçek veren bir adam değildi. O zaman bunu sorun etmiyordum çünkü çiçekleri önemseyen bir kız olduğumu düşünmemiştim. Ama şu anda -masamdaki bu renkli görüntü karşısında- çiçeklerin benim olayım olduğuna emindim.

Ben: *Teşekkür ederim.*

Göndermeden önce mesaja bakıp kalp ifadesi ya da belki XO yazmayı düşündüm ama henüz o aşamada olduğumuzdan emin

değildim. En son yapmak istediğim şey onu bir ifade yüzünden korkutmaktı. Alex'le birlikteyken çok fazla kalp ifadesi kullanırdım. Flint'le olunca tuhaf hissettiriyordu. Gülümseyen suratı seçip gönder tuşuna bastım.

Flint: *Rica ederim.*

Bu sırıtış, bugün yüzümden ancak tokmak ve keskiyle sökülebilirdi.

***

"Hey."

Bakışlarımı en son hastam gittiğinden beri organize etmeye çalıştığım her yere yayılmış nota kâğıtlarımdan kaldırdım. "Harry, n'aber?"

"İyi sanırım." İyor gibi sallana sallana yürüyordu.

Sırıttım.

İç çekerek sırt çantası ve gitar kutusuyla beraber yanıma çöktü. "Yani babamın tuhaf davranması dışında..."

Notlarımı birkaç yığın halinde bölerek düzenlemeyi bitirdikten sonra gitarımı kapıp askısını kafamdan geçirdim. "Onu bu kadar tuhaf yapan nedir?"

Biraz tıngırdatırken parmaklarına baktı. "Bilmiyorum. Bana tuhaf sorular soruyor."

"Peki, soruları tuhaf yapan nedir?"

"Kızlar hakkında konuşuyor. Daha önce kızlardan hiç bahsetmemiştik."

Parmaklarım onun izinden gitti. "Kız arkadaşın mı var?"

"Hayır, ama sanırım *o* bir kız arkadaş arıyor."

Parmaklarım tereddüt ederken birkaç ritim kaçırmıştım. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Eğer onun hoşlandığı bir kadınla tanışırsam ve onu eve davet etmek isterse nasıl hissedeceğimi öğrenmek istedi."

İşte şimdi kalbim teklemişti.

"Sen ne dedin?"

Omuz silkti. "*Keyfin bilir* dedim." Sanki acı bir şey yutmuş gibi burnunu kırıştırdı. "Eh, öğretmenlerimden biri veya sen olmadığın sürece."

Gergin bir kahkaha atarak nefesimi bırakırken kalbim tamamen durdu. "Öğretmenlerden biriyle mi randevulaştı?"

"Umarım yapmamıştır. Simon'ın babası 'yetişkin vakti' için eve kadınlar getiriyor ve bir keresinde Simon'ın öğretmenlerinden bir tanesini getirmişti. Öğretmen babasına kızmıştı ve Simon'a sanat dersi için D vermişti ki bu çılgıncaydı çünkü Simon o yılın en iyi çanak dizaynına sahipti. Simon D notunun sanatı için değil, babası için olduğunu söyledi. Bu ne demekse artık."

"Ben sana not vermiyorum o zaman..." Bu konuyu nereye çektiğimi bilmiyordum. Ne olmuş yani? Babasıyla çıkamaz mıydım?

"Evet, ama sen onun için çok havalısın."

Kahkaha attım. "Bu doğru. Ama baban da havalı biri. O bir avukat. Üniversitede futbol oynadı."

Çok seksi ve onu düşünmeden edemiyorum.

"İşi çok sıkıcı ve futbol oynarken yaralandı. O kadar da iyi bir oyuncu olmasa gerek."

Şarkıyı değiştirdim ve Harry'nin tanıyıp beni yakalamasını bekledim. Durup ellerime bakarken başını birkaç kez salladı sonra peşimden takip etti. Bu çocuk çok yetenekliydi.

"Bilirsin Harry, herkesin içinde bir yücelik vardır. Sıkıcı babanda bile."

Kapının olduğu tarafta bir gürültü koptuğunda başımı kaldırdım ve karşımda Flint'i buldum. Boğazını temizledi, kollarını takım elbiseyle kaplanmış göğsünde birleştirmişti. Kalbim tekrar ritim bozukluğuna döndü.

Sırıttım. "Merhaba."

"Bölmeme izin vermeyin. Ben sadece *sıkıcı* bir babayım."

Sırıtışım büyüdü.

"Şşş!" Harry, Flint'e kötü bir bakış attı.

"On dakika, Harrison."

"Şşş!"

Flint başını iki yana sallayıp odadan çıkarken dudaklarımı ısırdım ve telefonuma uzanıp gitar vokali çalan uygulamayı açtım. "Bunun için güzel bir eşleşme buldum."

Harry gözlerini kısarak telefona baktı. Hemen sonrasında başını sallarken parmakları en mükemmel tonu buldu.

"Ne seçtiğini duymak için hemen döneceğim."

Başıyla onayladı ya da başını salladı, hangisi olduğundan emin değildim. Flint'in ofisine inmek için merdivenleri kullandım. Binanın önünde biriyle konuşuyordu. Sanırım hemen karşısındaki göz doktoruydu.

Yaşlı adama gülümsedim. Flint bakışlarıyla beni incelerken yönümü ofisine doğru değiştirdim.

"Elle -kocam çocukları doğum günü partisine götürdüğü için- akşam yemeği ve biraz içki içmeye dışarı çıkıyorum. Restoranda birkaç kız arkadaşımla buluşacağım. Bize katılmalısın." Amanda kırmızı ceketini giydi.

Flint arkamdan gelirken Amanda çantasını en alt çekmeden çıkarmak için eğilmişti. Ofisine giderken elini bilerek benimkine değdirmesiyle kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. "Bayan Rodgers." Sadece ismimi söyleyerek beni doyuma yaklaştırmıştı.

Yanaklarımın utançtan kızarmasına sebep olmuştu. Amanda doğrulduğunda önce Flint'e sonra da bana kaşını kaldırdı. "Burası tekrar sıcak olmaya başladı."

"İyi akşamlar, Amanda," diye Flint ofisinden seslendi.

Dudaklarında bilmiş bir tebessüm belirmişti. "İyi akşamlar, patron."

Amanda'ya bir bakış atma riskine girdim.

"Bu akşam başka planlarının olduğunu varsayarsam yanılmış olmam, değil mi?"

Flint'e bakmadım. Bu bizi ele vermek olurdu ama tedbirli davranmak için biraz geç kaldığımıza emindim. "Yok aslında."

"Öyle mi?" Amanda bana birkaç saniye baktıktan sonra omzunun üzerinden Flint'e bakış attı. Başı eğilmiş şekilde bilgisayar ekranına odaklanmıştı.

"O zaman bize katılmak ister misin?"

"Şey... Tabii. Birkaç şeyi bitirmem gerekiyor."

"Fantastik. Nerede buluşacağımızı öğrendiğimde -ortalama bir saat içinde- sana adresi mesaj atarım."

"Bana uyar." Binanın ön kapısının keskin bir klik sesiyle kapanmasını duymamla yerimden kıpırdayabildim. "Çiçekler çok güzeldi." Flint'in ofisine doğru ufak adımlarla ilerledim.

Koyu renk gözleri her hareketimi incelerken sandalyesine yaslanıp ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Beğenmene sevindim. Kendi seramdan topladım."

Adımlarım durdu. Sanırım kalbim bir anlığına sekteye uğramıştı. Bir telefon görüşmesi yapıp kredi kartı numarasını söylememişti. Her çiçeği kendi kesip onları benim için bir vazoda aranje etmişti.

Gerçeklik tam bir kaltaktı. Yirmili yaşlarda zincirinden kurtulmuş, dünya oyun alanımızmış gibi davranan gençler değildik.

Bu dönemlerin üzerinden -işlerimiz, sorumluluklarımız, geçmişimiz ve beraber olmamızı istemeyen bir çocuk vardı- on yıl geçmişti.

Canımı acıtsa da yanından geçip arkasındaki pencereye yaklaşırken gülümsedim. Yapraklardan geriye kalanlar rüzgârın gücüyle yerlere savruluyordu. "Harry *kızlar* hakkında konuştuğunuzu söyledi. Öğretmenlerinden biri ya da..." Dönüp pencere kenarına yaslandım, "ben olmadığım sürece bu konuda bir sorunu yokmuş gibi görünüyor."

Parmaklarını alt dudağında gezdirirken gözleri arkamızdaki bir noktaya odaklanmış halde başını yavaşça salladı. "Öyle görünüyor. Ama o daha on iki yaşında."

"Ve Asperger'i var."

"Hafif bir vaka."

"Senin sayende mi?"

Flint omuz silkti. "Bilmiyorum. Hepsini araştırdım. Birkaç yıl öncekine göre çok daha iyi durumda. Belki ona yedirdiklerim, uygulattığım katı diyet, otlar ve kurduğumuz rutin yüzündendir. Belki de şans eseridir ve sahip olduğumu sandığım azıcık kontrol bile bir illüzyondur. Her şekilde yaptıklarımı yapmaya devam edeceğim çünkü iyi günler kötü günleri bastırıyor. Kötü günlerin beni alt edeceğini hissettiğim zamanlar vardı."

"Sen harika bir babasın."

Bana o da buna inanmak istiyormuş gibi baktı.

"Ben ciddiyim. Her türlüsünü gördüm. En iyisini kimin yaptığıyla ilgisi yok, kimin bundan sağ çıktığıyla alakası var. Sadece onun hayatı geliştirmekle kalmıyor ve bunu çok iyi beceriyorsun."

Flint omuz silkti. "Ona bunu borçluyum."

"Diğer ebeveynlerin çocuklarına borçlu olduğundan daha fazlasını değil."

Hafif bir kahkaha attı. "*Çok* daha fazlasını. Ondan her şeyi aldım. Kim çocuğundan her şeyi alır ki?"

"Sen buradasın. Demek ki *her şeyi* almamışsın."

"Ben olmamalıydım."

"Muhtemelen."

Kafasını hızla kaldırdı. Yüzündeki acıya rağmen birazcık bile pişmanlıkla irkilmedim.

Ellerimi siyah pantolonumun cebine sokarken ayakkabımın ucundaki sürtünme izine odaklandım. "İçki içtin. Direksiyon başına geçtin. Kaza yaptın. Karın bunun sonucunda öldü. Detaylarını bilmiyorum ama karma o gün onun yanında olsaydı, karın yerine sen ölmüş olurdun."

"Lütfen dobra bir şekilde yüzüme konuş."

"Konuşacağım. Bu bir sebep sonuç ilişkisi. Kazara içki mi içtin? İstemeyerek direksiyon başına mı geçtin? Bu işte evirip çevirecek bir şey yok. Dünyada sen de dahil herkes kendini affedebilmeli ama yaşadıklarının bir tamiri yok ve bu berbat bir şey. Yine de hayatına devam edebilir ve güzel şeyler için mücadele eden iyi bir insan olabilirsin. Kusurlarımızı benimsemek oldukça zor bir şeydir, özellikle böylesine yıkıcı bir konuda... Fakat sen de aslında herkes gibisin. Sen de bir insansın, Flint."

Flint

Çiçekler için teşekkürler havasının içki içip araba sürmek konusunda insaniyet konuşmasına ne zaman dönüştüğünden emin değildim ama hız bir anda sıfırdan yüze fırlamıştı. Suçluluğu ve suçlamalarını haklı oldukları için kaldırabilirdim. Bunu biliyordum ve iyi bir savunmam yoktu. Ama kelimelerini kullanış şeklinde onun için de kişisel olan bir şey varmış gibi hissettirmişti.

"Kim?"

Gözleri kısıldı. "Ne?"

"Alex elini sarhoşken kaza yaptığı için mi kaybetti?"

Kafası hızla geri çekilmişti. "Ne? Hayır."

"O zaman kim? Çünkü bu konuşma sadece benim hakkımda değildi."

"Merhaba? Geliyor musun?"

Harrison'ın sesine doğru döndüm.

"Çalmaya hazırım."

"Özür dilerim. Geliyorum," dedi Ellen, yanımdan gözlerimin içine bakmadan geçerken.

Ayağımı asansör kapıların arasına koyarak kapanmasını engellerken, "Bekle," dedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Harrison.

Ellen bakışlarını yerde tuttu.

"Çalışını dinlemeye geliyorum."

"Neden?"

Harrison'ın yanında durarak onu dürttüm. "Çünkü sen benim oğlumsun ve gitar çalışını dinlemek istiyorum."

"Her neyse."

Bunu "ben de seni seviyorum baba" demenin şifreli bir hali olarak alıyordum.

Kapılar açıldı ve Harrison önce fırlayıp giderken ben elimi Ellen'ın belinde tuttum. Kaskatı kesildi. Bir şekilde onu gücendirmiş olmak beni sinirlendiriyordu ama nedenini bilmiyordum. Asansörden çıkarken parmaklarımı pantolonunun belinden aşağı sokup onu geri çektim.

Sesli bir şekilde nefesini tutarken kapılar kapandı ve asansörde sadece ikimiz kaldık. "Ne yapıyorsun?"

Onu demire doğru yaslayıp ellerini arkasında tuttum. "Bir sorunumuz olmadığını bilmeden Amanda ve arkadaşlarıyla buluşmana izin veremem."

"Harry..."

Başımı iki yana sallayıp kollarını çekiştirirken göğsünün biraz daha önce çıkmasını sağlamıştım. "Harrison değil. Sen ve ben. İyi miyiz?"

Keşke gözlerindeki söylenmemiş duyguları okuyabilseydim ama okuyamadığım için bekledim. Gözlerini peşi sıra kırpıştırdı.

"Evet," diye fısıldadı.

Dudaklarım onunkilerin üzerine kapandı. Nefesini içime çekerken inlemesi uzak bir tını halindeydi. Öpücüğe kendini verirken geri çekildim ve kapıların açılması için düğmeye basarken sırıtarak kravatımı düzelttim.

"Ne oldu?" Harrison beklendiği gibi hemen orada bizi bekliyordu.

Asansörden çıkıp omuz silktim. "Ellen'ın biraz gazı vardı ve senin duymanı istemedi. O yüzden beni asansörde kendiyle beraber kilitli tuttu çünkü senin gibi, o da benim peşimde."

Arkamdaki Ellen'ın nefesini tutuşunu ve Harrison'ın kulaklarıma müzik gibi gelen kahkahasını duydum. Her zaman bu kadar sesli şekilde gülmüyordu. Ama o bir çocuktu; her çocuk osurukları, geğirmeleri ve vücudun çıkardığı diğer bütün sesleri komik bulurdu. Ellen'ın masasına oturup çiçeklerinden bir tanesini vazodan çıkardım. Bana öldürücü bir bakış atarken yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Harrison -sanki işaret verilmiş gibi- gaz çıkardı ve gitarının tellerini yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tıngırdatmaya başladı.

Ellen ona gözlerini devirdikten sonra bir başka kötü bakışla beni öldürmeye çalıştı. Telefonunda bir şarkı çalmaya başlayınca Harrison ona katıldı. Bütün kahkahalar dinerken Harrison gitarını sanki rock grubundaki deneyimli bir gitarist gibi çalmaya başladı. Nutkum tutulmuştu.

Çalmayı bitirdiğinde böbürlenme veya ayakta alkışlanmayı beklemese de bunu hak ediyordu. Onun yerine gitarını dikkat-

lice tekrar kutusuna koyup sırt çantasını omzuna geçirerek gitar kutusunu eline aldı. "Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum. Görüşürüz, Ellen." Dönüp asansöre doğru yürüdü.

Çalmayı bitirdiğinden beri gözlerimi kırptığımı sanmıyordum. Ellen çiçeği elimden çalıp burnuma onunla vurdu. İrkildim.

"Önünde çok nadir, inanılmaz bir şey var ve bu konuda ne yapacağını bilemiyorsun."

Doğrulup gömleğimin manşetlerini çekiştirdim. Ellen ceketimi düğmeledikten sonra başını kaldırıp bana baktı, uzun kestane rengi saçları sırtına dökülüyordu.

"Harrison hakkında mı konuşuyorsun?"

Ellen sırıttı. "O da kötü sayılmaz. Şimdi..." Yanımdan geçip telefonunda bir şeylere tıkladı. "Beni osurmak konusunda neden suçladığın da dahil, tüm sırlarını öğrenebileceğim kızlar gecesine gitmem gerekiyor."

Kapıya doğru yürürken bileğini kavradım. Dönüp bana baktı.

"Yaptığım kötü bir şeydi. Ama onun kahkahası..."

Başını salladı. "Kesinlikle değerdi."

Onu asansöre kadar takip ettim. Harrison binanın önünde -muhtemelen ayaklarını sabırsızca yere vurarak- bekliyordu. Ellen asansöre binip döndüğünde nefesini yakalamasına fırsat tanımadan dudaklarına sahip oldum. Asansörün dink sesi duyulduğunda geri çekildim, onu dengesini kaybetmiş halde ve nefes nefese bırakmıştım.

Göz kırpıp kravatımı düzelttim. "Önden buyurun, Bayan Rodgers."

"Hödük." Ağzını silip parmaklarını saçında gezdirdi. Omuzlarını dikleştirdikten sonra da lobiye giriş yaptı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Flint

"Yemek için dışarı mı çıkacağız? Bir ayda iki defa mı?" Harrison bana kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Tabii. Neden olmasın?"

"Çünkü fazla koruyucu madde yüzünden ölebilirim. Kendin böyle söylemiştin. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Bugün değil."

Şehirde düzgün bir glütensiz menüsü olan tek Meksika restoranına girdik. Harrison neredeyse menüdeki her şeyi sipariş etmişti. Bu çocuk doymak bilmiyordu ve pek fazla hareketli de değildi. Hayatını pantolonu sarkarak nasıl geçirebildiğini bilmiyordum. Bağırsak ve kıç olmadan.

"Bugün çaldığın şarkı karşısında nutkum tutuldu."

"Ne demek istiyorsun?" Suyundan bir yudum aldı.

"Oldukça yetenekli bir çocuk olduğunu kastetmiştim. Eğer ders almak, bir gruba katılmak veya... Bilmiyorum, öyle bir şey istersen elimden geldiğince gerçekleştirmeye çalışırım."

Omzunu silkti. "Sadece çalmak hoşuma gidiyor. Ellen gerçekten bir öğretmene ihtiyacım olmadığını söyledi."

"Ellen'dan hoşlanıyor musun?"

Bir kere daha omuz silkti. "Evet."

"Ben de öyle."

Başıyla onayladı.

"Eğer onu randevuya götürsem ne düşürdün?"

"Seks mi?" Başımı hızla kaldırırken restorandaki herkes bize biraz tuhaf bakışlar attılar.

Millete yüzümü buruşturarak özür diler gibi baktım.

"Bir *randevu*, Harrison."

"İnsanlar randevularda sevişir. Ellen'la sevişmek mi istiyorsun?"

"Şşş..." Gözlerimi kapatarak iç çektim. "İnsanlar randevularda yemeğe ya da sinemaya giderler."

"O zaman seks yok mu?"

"Harrison..."

Başını iki yana salladı. "Sadece Ellen ve öğretmenlerimle sevişmeyeceğine söz ver. Şu anda notlarım A."

"Ellen senin öğretmenin değil."

"O benim arkadaşım... *Benim* arkadaşım. Neden onunla sevişmek zorundasın ki? Kendi arkadaşlarından sevişecek birini bulamaz mısın?"

Garson kızarmış patates ve salsa sosunu bıraktı. Yüzümü buruşturdum. Eğer Harrison sevişme lafını bırakırsa bu akşam çok daha iyi olabilirdi.

"Akşam yemeği, Harrison. Akşam yemeği dediğimi duydun mu? Belki de sinema."

"Ve..." Harrison bana doğru eğilirken gözleri kocaman açılmıştı.

"Ve sonrasında onu evine götüreceğim."

"Seks yok mu?"

Küçük hergele. Onu boğazlamak üzereydim. Ne türlü bir müzik dâhisi olabileceği umurumda değildi. "Seks yok." Zaten cehenneme gidecektim. Her şeyin üzerine ufak bir yalan da eklense ne olurdu ki?

"Onu öpecek misin?"

Kravatımı gevşetip boynumu kaşıdım. Harrison'a karşı da bir alerjim oluşmaya başlamıştı. "Belki."

"O zaman hayır." Başını defalarca salladı. "Öpüşme sekse dönüşüyor. Bunu bize geçen yıl okulda öğrettiler."

"Nedense dersin amacının bu olduğunu sanmıyorum."

"Yalan söylemiyorum. Sağlık öğretmenimi arayıp ona sor."

"Öpüşme yok. Seks yok. Akşam yemeği ve sinema."

"Ben de gelebilir miyim?"

"Hayır."

"Neden ki?"

"Çünkü çocuklar yetişkinlerle beraber randevulara gitmezler."

"Eh, eğer seks yapmayacaksanız bu kadar büyüttüğün mesele ne?"

"Yetişkinleri ilgilendiren şeyler konuşacağız."

"Ne hakkında?"

"Tanrım... Siktir, beni şimdi öldür gitsin," diye ellerimi yüzüme kapamış şekilde mırıldandım.

"Siktir mi dedin?" Bu çocuğun ses tonunun ayarı yoktu. Her şey hoparlör ayarındaydı.

"Harrison..." Başımı yana eğip ona çok iyi bildiği son uyarı bakışımı attım.

Bana bakmayı reddederken bakışları pipetindeydi. Sınırlarını ne zaman zorlasa hep aynı tepkiyi veriyordu. Bir yıl önce olsa

devam edip beni dizlerimin üzerine çöktürmeye kararlı olunda. Ama o zamandan beri durumlar iyiydi. Sinir krizlerinden geç miştekı kadar korkmuyordum.

Yemeği hoş bir sessizlik içinde bitirdik. Eminim müşterilerin de hoşuna gitmiştir. Eve gittiğimizde kendini odasına tıkmıştı. Bense oğlumun ergenliğinin bu kısmına kadar tek damla alkol almadan geldiğim için kendimi alkışlıyordum. Karımı öldürme seydim, eminim o da benim direncim karşısında gurur duyardı.

Gece yarısında hâlâ uyanıktım ve Ellen'ı düşünüyordum. Telefonuma bakıp onu aramaya karar verdim.

"Yatma vaktiniz geçti, Bay Hopkins."

Gülümsedim. "Eve dönmüş olabileceğini bilmiyordum."

"On beş dakika önce içeri girdim. Bebeklerimle oynuyorum."

Yüzümü buruşturmamaya çalıştım ama farelerinden bahsedince yüzüm otomatik olarak o hale geliyordu. "Amanda en gizli sırlarımı sana söyledi mi?"

"Maalesef... Söylemedi. Çok sadık biri. Neden onu her gün kovmakta ısrar ettiğini anlamıyorum. Aramızdaki 'sıcaklıktan' bahsetmedi bile."

"Oldukça rahatsız edici biri... Aynı tanıdığım başka biri gibi."

"Harry *nasıl*?"

Kıkırdadım. "Oldukça *zorlayıcı*. Bu akşam yemeğe çıktık. Maalesef, bir daha aynı restorana gidebileceğimi sanmıyorum."

"Anlat lütfen."

Ona konuşmamızdan bahsettim. Kahkaha atarak beni daha kötü olabileceğine dair teselli etmeye çalıştı. Pek ikna olmamıştım. Bana kızlarla buluşmasını anlattı. Yarışı kazanmıştı. Harrison'ın gösterisi kadınların davranışlarının yakınından bile geçemezdi.

Kahkahalar dindikten sonra telefon hattında bir anlık sessizlik oldu.

"O zaman..." dedi. "Bu randevu..."

Kahkaha attım. "Seksten yoksun, fiziksel dokunuşun olmadığı randevu mu?"

"Evet, işte o. Beni arayacak, mesaj atacak ya da işte bana bir not mu bırakacaksın?"

"Beni bu kadar sıradan gördüğün için kırıldım. Genellikle gökyüzüne yazmayı tercih ederim ama havalı biri olduğun için yazmak yerine uçaktan atlamayı tercih edeceğine eminim."

"Hayatımı merak ediyorsun, değil mi? Görünüşe göre seksten yoksun randevumuzda konuşacak çok şeyimiz var. Kısa futbol kariyerine dair her şeyi öğrenmek istiyorum. Futbolu seviyorum. Bir ara oynamalıyız."

"Fareler *ve* futbol mu? Sürprizlerle dolusun."

"Başka türlü olmasını ister miydin?"

Hayır. İstemezdim. Geçmişteki trajediye ufak bir bakış atmamı sağlamıştı ama orada daha fazlası olduğunu biliyordum. Her şeyi öğrenmeyi istiyordum ama zamana bırakacaktım.

"En sevdiğin futbol takımı hangisi?" diye sordum.

"Profesyonellerden mi yoksa üniversite takımlarından mı?"

"İkisi de."

"Patriots ve Miami Üniversitesi."

"Ah... Ciddi misin? Bu nasıl oldu?"

Kahkaha attı. "Ben New Englandlıyım ama üniversiteyi Miami'de okudum. Eminim sen de Minnesota hayranısındır."

"Elbette."

"Peki üniversite?"

"Nebraska."

Yine kahkaha attı. "Harrison'ın üniversiteyi nerede okuduğuna dair hiçbir fikri yoktur."

"Elbette yoktur."

"O iyi bir çocuk. Onunla zaman geçirmeye bayılıyorum."

"Senin *onun* arkadaşı olduğunu sanıyor. Bana kendi arkadaşlarımı bulmamı söyledi."

"Eh, senin sadece *bir* tane arkadaşın var. Beni paylaşman gerekiyor."

Geriye yaslanıp ellerimi saçımdan geçirdim. "Onu suçlayamam. Ben de seni paylaşmak istemiyorum."

"Özür dilerim. Eğer ikinizden birini seçmem gerekirse Harry'yi seçeceğim çünkü o müziği ve farelerimi seviyor."

"Fareler." Başımı iki yana salladım. "Hangi noktada kedi veya köpek seçmeyi bırakıp kemirgenlerde karar kıldın?"

"Bu..." Sesindeki esnemeyi duyabiliyordum. "Başka zaman anlatılacak bir hikâye."

"Uyumana izin vereyim."

"Cumartesi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Her zamanki şeyler. Egzersiz. Bahçede ve serada çalışmak. Oğlumu temiz hava alması için odasından dışarı sürüklemek."

"Sen ve Harrison için evimde yemek hazırlamak istiyorum."

"Yemek mi yapıyorsun?"

Kıkırdadı. "Evet. Bu kadar şaşkın görünme."

"Harrison'ın sıkı bir diyeti var."

"Biliyorum. Bana yiyemeyeceği şeyleri mesaj at."

"Kendimi istenmeyen üçüncü kişi gibi hissedeceğim."

"Zavallı bebeğim benim. Seni fare oyunlarına dahil etmeye çalışacağız."

"Belki yemeği benim evimde yemeliyiz."

"Harry farelerimle oynamaktan hoşlanıyor. Onları kendi evinde istiyor musun?"

"İyi noktaya parmak bastın. Saat kaçta?"

"Altı olur mu?"

"Altı o zaman. İyi geceler."

"İyi geceler, Flint."

Telefonumu yatakta yanıma fırlatıp aptal gibi sırıttım. Yüzüm, dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasını nasıl karşılayacağını bilemez haldeydi. Şimdilik... Bu şansı, bu hissi ve bu kadını hak ettiğime inanmak için kendime izin verdim. Hiçbir şey sonsuza kadar sürmezdi ama bunu olabildiğince sürdürmek istiyordum çünkü tekrar *hissetmek* inanılmaz iyi geliyordu.

Eller

Cumartesi sabahını dairemi toparlayarak ve -Flint'in geçen akşamki ziyaretinde işler biraz dağınık olsa da- farelerin kafeslerini temizleyerek geçirdim. Umarım çıplak ve istekli kadın dikkatinin onlardan uzaklaşmasını sağlamıştır.

Fırındaki kıtır yüzünden tüm ev elma ve tarçın kokuyordu. Glütensiz noodle ile bir tencere tavuk çorbası yaptım. Aynı zamanda ilk randevusuna çıkan on altı yaşındaki bir genç kız gibi beş defa kıyafetimi değiştirdim. Gergin olmak için bir neden yoktu. Flint beni tüylü çoraplarım, dağınık saçlarımla çekici bulmuştu ama bu seks yok durumu beni geriyordu. Harry'le orta yolda buluşana kadar beni çekici bulmaya devam ettiğinden emin olmak istiyordum.

Tanrım... Umarım Harry'le bir orta yol bulabilirdik.

Bu akşam, planımın ilk adımıydı. Eğer üçümüz yeterince zaman geçirirsek Harry, babasıyla benim ne kadar iyi geçindiğimizi görebilirdi ve -parmaklarımı birleştirip dinleyecek herhangi bir Tanrı'ya dua ettim- umarım fiziksel temas kuralı hakkında fikrini değiştirirdi.

Zor işti. Biliyorum. Ama bir kızın şansını denemesi gerekiyordu.

"Buradalar!" Kapının vurulmasıyla yumruklarımı sıkıp heyecanla salladım. Otuz iki yaşındaydım. Şimdiye kadar kendimi dizginlemeyi öğrenmem gerekirdi.

"Merhaba, beyler!"

"Merhaba." Harry bana hafifçe gülümseyip yanımdan geçti, gitarı elindeydi. "Fareleri dışarı çıkarabilir miyim?"

Kahkaha attım. "Kesinlikle. Onlara sadece 'gel' demen yeterli."

Hole çıkıp kapıyı ardımdan kapattım. Flint bana tek kaşını kaldırdı, dudakları öpülmemek için çok çekici bir şekilde bükülmüştü.

"Pantolon içine sokulmamış gömlek ve kot pantolon mu? Takım elbiseli seksi dozumu alamadığım için ihanete uğramış hissediyorum." Gömleğini kavrayıp parmak uçlarımın üzerinde durarak onu öptüm. Kalçamı kavrayışı saf bir arzuyla mırıldanmama sebep oluyordu ve bu tam bir eziyetti.

Geri çekilip dudaklarımı birbirine sürttüm.

Kolları kıvrılmış beyaz gömleğimi, kısa eteğimi, diz boyunda çoraplarımı ve ayak bileğime gelen botlarımı hızlıca inceledi.

"Yüce Tanrım, işleri kızıştırıyorsun. Çocuğu tarafından bakirliğe zorlanmış bir babaya bunu yapamazsın."

"Sadece şu an elde edemeyeceğin şeye karşı ilgini kaybetmeni istemedim." Kapıyı açıp içeri girdim.

"İnsanların en çok sahip olamadıklarını arzuladığının farkındasındır umarım."

"Mmm, ben de buna güveniyorum." Onu holden mutfağa yönlendirdim.

"Güzel kokuyor."

Fırını kapattım ama kıtırı yemekten sonrasına kadar sıcak kalması için fırında bıraktım. "O kadar şaşırmış görünme."

"Şaşkın değilim."

"Lady Gaga benim için dışarı çıktı." Harry tüysüz faremi oturma odasına taşıdı.

"Sen tam bir fare fısıldayıcısın." Ona göz kırptım.

"Fısıldamadım ki. Sadece normal ses tonumda 'gel' dedim."

Flint'le bir kahkahayı paylaştık.

"Fısıldayıcı, belirli bir hayvan türünde iyi olan kişilere denir. Köpek fısıldayıcısı. At fısıldayıcısı gibi," dedim.

"Hah..." Harry, Lady Gaga'nın göğsünden omzuna kadar tırmanmasına izin verdi. "Sanırım bir gün fare fısıldayıcısı olabilirim."

"Babalığın verdiği gururla göğsümün şimdiden kabardığını hissedebiliyorum. *Oğlun ne iş yapıyor? Çok aranan bir fare fısıldayıcısıdır.*"

"Biliyor musun..." Ellerimi belime koydum. "Bazı fareler tüberkülozu sezebilirler. Kara mayınlarını bulabilen özel bir fare türü de var. Aslında fareler hayat kurtarıyor."

"Gerçekten mi? Bu çok havalı." Harry, Lady Gaga'yla oynarken diğer bebeklerim odaya doğru yol aldılar.

Flint ayağını taburenin üstüne kaldırdı ve bana yüzüne zorla oturtulmuş bir gülümseme gönderdi. "Fareler konusunda oluşturduğun bu savunmaya bayıldım. Eğer mahkemede bir tanesinin hareketlerini savunmam gerekirse danışacağım bilirkişi sen olacaksın."

"Ah, bu laflar en sevdiğim kötü şöhretli avukatımdan geldiği için büyük bir önem arz ediyor. Şey... İşini bilen avukat demek istemiştim."

Gülümseme Flint'in yakışıklı yüzünde yavaşça belirdi. Daha önceki gülüşlerinden çok daha farklıydı... Diğerlerinde herhangi bir içtenlik olduğundan değildi. Bazen kahkahalarının, gülümsemesinin, hatta *hayatının* Harry'nin annesiyle beraber

ölüp ölmediğini merak ediyordum. Eğer öyle olduysa onu suçlayamazdım.

Ona geçen gün söylediğimde ciddiydim. *Bazen dünya sona ermiş ve seni beraberinde götürmeyi unutmuştur.*

Alex bana bunu ellerini kaybettikten sonra söylemişti. Aynı kelimeler annem öldüğünde ve eski kocam bana boşanma kâğıtlarını verdiğinde de beynimde yankılanmıştı.

Ama şu anda... Flint sanki biri ona ölümden sonra büyülü, güzel bir yaşam olduğunu söylemiş gibi gülüyordu ve *bana* o bakışı gönderiyordu. Bu maceranın bizi nereye götüreceğini bilmiyordum ama bu bakışı ve ondan bir kol uzakta durduğum halde bana fiziksel olarak nasıl hissettirdiğini hiç unutmayacaktım.

"Harry, beylere ve hanımefendiye 'kafes' der misin? Yemekten sonra onlarla biraz daha oynarken yemeklerini yedirebilirsin."

Harry, Lady Gaga'nın bile tam ismini söyleyip onlara 'kafes' dedi.

Flint mutfak taburesinden inip ocağa doğru ilerlerken kolları benimkilere değdi. Parmaklarını çıplak bacaklarımın dışına, kısa eteğimin hemen altına gelecek şekilde dokundurmak için durakladı.

Onu dürterek uzaklaştırdım. "Şimdi kim işleri kızıştırıyor?"

Kıkırdayarak çorba tenceresinin kapağını açtı. "Harrison tavuk noodle çorbasına bayılır."

"Bütün çocuklar sever." Üç kâseyi kapıp onları tezgâha yerleştirdim.

"Çocuklar konusunda uzman mısın?" Çorbayı karıştırdı.

Ocağın yanındaki tezgâhıma yaslanıp onu izledim. Çorba karıştırmayı seksi göstermeyi başarmıştı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Eh, ben de bir çocuktum, o yüzden bu konuda on sekiz yıllık bir tecrübem var. Ayrıca birçok çocukla çalıştığım için az biraz uzmanlığım var."

Flint omzunun üzerinden baktı. "Ellerini yıka, Harrison."

"Üzerime işemediler."

"Sevindım. Ellerini yıka."

Dudaklarımı ısırdım.

"Farelerin uyanık oldukları zamanın çoğunu kendilerini veya birbirlerini temizleyerek geçirdiklerini okudum. Kediler den bile daha fazla." Harry ayakları üzerinde ileri geri sallanırken ellerini birleştirip döndürüyordu.

"Boş zamanlarını fareler hakkında araştırarak geçirdiğini öğrendiğime sevindim. Kendilerini nasıl temizlediklerini göre bildin mi? Bir küvette mi? Duşta sıcak su ve sabunla mı? Yoksa kendilerini yalıyorlar mı?" diye sordu Flint.

"Kendilerini yalıyorlar."

"O zaman ellerini yalarsam, yemek yemeden önce ellerini yıkama ihtiyacı duyar mısın?"

"Bu çok iğrenç. Neden elimi yalayasın ki?"

"Yalamazdım. Sadece gidip ellerini yıka."

Kepçeyi alıp Flint'i kalçamla yana ittim. "Holde salya alışverişi yaptık. Bu senin yemeğini mahvedecek mi?"

"Sadece Harrison'a söyleyip başımı belaya sokarsan."

"Asla yapmam." Kâseye çorba koydum ve Flint de onları masaya götürdü. "Bu arada bilgin olsun... Farelerimle banyo yapıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Buna neden şaşırmadım acaba?"

Masaya otururken, "Bu glütensiz mi?" diye sordu Harry.

"Evet." Gülümseyip yanına oturdum ve Flint'i karşımıza geçmeye zorladım.

"Süt ürünü yok mu?"

"Süt ürünü yok."

"Fıstık?"

"Fıstık da yok. Hepsi baban tarafından onaylandı."

"Yediklerimin beynimi etkilediğini düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?" Dumanı tüten çorbayı kaşığımla azar azar içtim.

"Bilmiyorum. Büyükannem fazla korumacı olmanın onun işi olduğunu söylemişti. Tuhaf bir iş."

Flint sırıtarak dizine peçete yerleştirdi.

"Çocuklarına karşı *daha fazla* korumacı olması gereken bazı ebeveynlerle tanıştım, o yüzden babanın seni bu kadar önemsemesi güzel bir şey."

Harry omuz silkerek çorbasına üfledi. "Ellen'ı randevuya davet edecek misin?"

Flint çorbasını karıştırırken başını hafifçe salladı. "Ah, Harrison, tam bir yoldaşsın."

"Ne demek istedin?" diye sordu Harry.

"Bana buluşma ayarlamak konusunda çok yardımcısın."

Aralarındaki konuşmayı, gidişatı eğlenceli bularak izledim.

"Buluşma ayarlamana yardımcı olmuyorum. Sadece davet edecek misin diye soruyorum." Harry bana hızlı bir bakış attı. "Seni buluşmaya davet etmek istiyor. Seks yok. Öpüşmek yok. Sadece akşam yemeği ve sinema. Ayrıca ben sizinle gelemiyorum."

Ağzımı peçeteyle kapadım ama yüzüme, yanaklarıma ve burnuma yayılan kızarıklığı hissedebiliyordum.

Flint çorbasından bir kaşık alırken gözlerini devirerek bana baktı. "Kulağa hoş geliyor. Uzun süredir sinemaya gitmemiştim."

"Sadece yeni Örümcek Adam filmine gitmeyin çünkü ben de gitmek istiyorum."

"Eh, baban beni henüz randevuya davet etmedi. O yüzden film seçmeyi dert etmemize gerek yok."

"Ona soracak mısın?"

Botumun ucuyla Flint'in ayakkabısını dürttüm. Su içerken bana baktı

"Belki," dedi. "Ama hadi yeni Örümcek Adam filminden konuşalım."

Bununla beraber, önümüzdeki yarım saat bütün süper kahramanları karşılaştırmakla geçti. İtiraf etmem gerekirse Supermen en sevdiğim süper kahramandı, özellikle Henry Cavill tarafından oynanan hali. Flint'in vücudunun ve seksi gülümsemesinin Henry ile tuhaf bir benzerlik taşıdığından bahsetmedim. İçimdeki bir şey Harry'nin bu karşılaştırmadan hoşlanmayacağını söylemişti.

İkisinden de onay alan tatlımdan sonra, Flint bulaşıkları yıkarken beni Harry ve farelerle oynamam için gönderdi. Yedi puanı ve tahliye uyarısı olmasa mükemmel bir adam olabilirdi.

"Aman Tanrım... Basketbol oynuyorlar."

Bach ile Chopin'in ufak halka ve toplarıyla basketbol oynadığını gösterdiğimde Harry'nin yüzünde oluşan heyecana bayılmıştım. Ona Diva Gaga dışındakilerin geçebilecekleri engelli bir yolu nasıl kuracağını öğrettim ve farelere yedirmesi için ödül maması verdim.

"Babanın mutfakta yardıma ihtiyaç duymadığından emin olacağım. Eşyalarımı nereye koyduğumu bilemez."

"Tamam." Harry mırıldanırken fare sürümle o kadar büyülenmişti ki kafasını bile kaldırmamıştı.

Süpermen'im mutfaktaydı, yanındaki tezgâha yerleştim. "Takım elbise dışındaki bir halini bu kadar beğeneceğimi düşünmezdim." Bacaklarımı birleştirip bulaşık makinesine hızlı bir bakış attım. "Ama gömleğini kıvırıp evcimen haline büründüğünde biraz ateşli oluyorsun. Aynı Bahçıvan Flint gibi, ne kadar kirlenirsen düşüncelerim de o kadar edepsizleşiyor."

Çenesini aşağı eğip tavayı köpüklü suya batırırken nazikçe alt dudağını ısırdı.

"Harry'ye engelli parkuru kurmayı gösterdim ve bebeklerim için atıştırmalık verdim. Eminim onu bir süre göremeyeceğiz. Banyoda hızlı bir sekse ne dersin?"

Bana hafifçe güldükten sonra kurulamam için tavayı uzattı. "Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bulaşıkların mı?" Havluyu tavanın üzerine sürttüm. "Hayır. Bulaşık yıkamaktan nefret ediyorum. Ama banyoda hızlı bir seksin oldukça eğlenceli olacağını düşünüyorum." Tezgâhtan yere atladım ve tavayı ocağın altındaki çekmeceye koydum. "Ay!" Tavayı dank diye çekmeceye bırakıp sırtımı düzleştirirken elimle bacağımın arkasına, kalçamın hemen altına uzandım. Sızlayan bir kısım vardı.

Flint bükülmüş ıslak havlunun bir ucunu elinde kırbaç gibi tutuyordu.

"Aman Tanrım! Gerçekten beni havluyla mı kırbaçladın?" diye yüksek sesle fısıldadım. "Bir çizgi oluştu. Beni damgaladın."

"Eteğin çok kısa. Tavayı çekmeceye koymak için eğildiğinde siyah dantelli iç çamaşırını görebiliyordum."

"Beni o yüzden mi kırbaçladın?"

Onunla göz göze gelmek için boynumu yukarı kaldıracağım kadar yanıma geldi. "Hayır," diye fısıldadı. "Seni işleri kızıştırdığın için kırbaçladım."

"Korkunç bir rol modelsin. Harry'nin zavallı, masum bir kadını kıçından kırbaçlamasını ister miydin?"

Gözleri birkaç saniyeliğine dekolteme odaklandıktan sonra bakışlarımla buluştu. Onu göğüslerime bakarken yakaladığım için üzgün olduğunu gösteren bir işaret yoktu. "O daha on iki yaşında. Sanırım hayatının şu noktasında iyi bir fikir olmayacağını

düşünüyorum ama eğer biraz azarlanmaya ihtiyacı olan enerjik, seksi ve oyunbaz bir kadın bulduğu günler gelirse, o zaman onun arkasını ufak bir kıstırdığı fikrinin beni gururlandırabileceğini söylemek istiyorum. Farelere fısıldamaktan çok daha fazla gururlandıracağı kesin."

"İnatçı ve sinir bozucusun." Gözlerimi kıstım.

Yatak odamın olduğu yöne bakarken orta ve işaretparmağını dudaklarına bastırdı. Parmakları sızlayan yerimi kavrayana kadar bacaklarımda yukarı doğru gezindi. "Sen de on yıldır ciğerlerime giren ilk nefessin," diye kulağıma fısıldadı.

Gözyaşları hemen gözlerimi acıtmaya başlamıştı. Alex'i affettiğimi sanmıştım. Ama Flint böyle şeyler söylediğinde yeniden bir acı dalgası ve gittikçe kabaran öfkenin hayata geçtiğini hissettim. *Her zaman* Alex'in ciğerlerindeki oksijen olmalıydım.

Flint ellerini yavaşça çekti ve baştan çıkarıcı şekilde kırbaçlanmış bacağımda gezdirdi. Kaşlarını çatmıştı. "O kadar çok acıyor mu?"

Gözyaşlarını kırpıştırarak uzaklaştırıp gülümsedim. "Evet. Ama bacaklarım değil."

Koyu renk gözleri benimkileri araştırdı.

"Bu nedir?" diye seslendi Harry.

Gözümün kenarını silerek sesini yatak odama kadar takip ettim.

"Harrison yatak odasını izin almadan karıştıramazsın."

"Karıştırmıyordum. Mozart'ı buraya kadar takip ettim. Bu nedir?" Pikabımı gösterdi.

"Bir plakçalar, pikap. Annem bir sürü taş plakla birlikte mezuniyet hediyesi olarak bana hediye etmişti."

"Benim yaşlarımda müziği böyle mi dinliyordun?"

Kahkaha attım. "Pek sayılmaz. Kaset ve sonrasında da CD çalarları kullanmıştım. Ama babamın taş plakçaları vardı. Hâlâ

kullanır." Pikabın altındaki raftan bir plak aldım. "*Abbey Road* The Beatles'a ne dersin?"

Harry bana boş bakışlarla baktı. Flint ise yatağımın kenarına oturmuştu.

Sırıtarak plağı çıkardım. "Sana bu albümdeki en sevdiğim şarkıyı çalacağım. Eskiden annemle babam uyuduğumu sandıklarında geç saatlerde bu şarkıyla dans ederlerdi. Merdivenlerin yarısına kadar gizlice iner ve dans etmelerini izlerdim." Burnumu buruşturdum. "Sonra öpüşürlerdi ve ben de yatağıma geri koşup başımı örtülerin altına gömerdim."

Harry'nin yanakları biraz kızardı. Daha önce kızardığını görmemiştim. Çok tatlıydı.

Something çalmaya başladı.

"Bana dans hareketlerini göster, Harrison Hopkins." Ona kolumu uzattım.

Başını iki yana salladı. "Bu bildiğim bir dans çeşidi değil."

Elini tutup belime koydum. Diğer elini benimkiyle birleşmiş şekilde yanında tutarken kaskatı kesildi.

"Hiç okul dansına katıldın mı? Bir kızla slow dans yaptın mı?"

"Tabii ki hayır." Başını iki yana salladı ve sağa sola hareket etmemize gergin bir şekilde izin verdi.

"Eh, eğer bir gün mezun toplantısına ya da baloya katılacaksan sana slow dans konusunda dans dersi verebilirim. Kızlar nasıl yönlendireceğini bilen erkekleri severler."

"Çok tuhaf." Beni bırakıp birkaç adım geri çekilirken başını sallıyordu.

Biraz kahkaha atarak dudaklarımı büzerken yatağımın köşesine konmuş seksi adama odaklandım. "Baban dans etmeyi biliyor mu?"

"Sanmam." Harry pikabı sanki çözmeye çalışırmış gibi izliyordu.

"Bay Hopkins. Dans hareketleriniz var mı?" Elimi uzatıp göz kırparken onun bazı *hareketleri* olduğunu çok iyi biliyordum.

Yatak odamın köşesinde duran ve meşgul görünen oğluna baktı. Ayağa kalkıp elimi tuttu, belimi kavrayarak beni kendine çekerken diğer elimi göğsüne getirdi. Bunlar olurken nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

Bakışları dudaklarıma çekilirken beni yatağımla kapı arasındaki dar alanda yönlendirdi. Bu kaçak, yasak anlara dair bir şey, yatak odamda en son olduğumuz zamandan daha mahrem hissettiriyordu.

"Kim..." Sesimi düzeltmek için durdum. Tanrım, nefes nefese konuşuyordum.

Flint sırıttı, sadece bir bakışıyla bana uygunsuz şeyler yapıyordu.

Tekrar denedim. "Sana dans etmeyi kim öğretti?"

"Annem."

"Gerçekten mi?"

Sanki çok bir önemi yokmuş gibi, "Gerçekten," dedi.

Şarkı sona erdiğinde beni serbest bıraktı ama lanet olsun! Çıplak olduğumu hayal ediyormuş gibi bakmayı bırakması gerekiyordu. Kıyafetimi göğsümden biraz uzaklaştırarak sertleşmiş göğüs uçlarımı gizlemeye çalıştım.

Gülümsedi, elbette onları görmüştü.

"Gitmemiz gerekiyor, evlat. Ellen'ın fare bebeklerinin kafeslerine girdiklerinden emin olmaya ne dersin?"

"Tamam." Arkasını döndü.

Gülümserken ne kadar kızarmış olduğumu görmek için çok ufak olduğunu umuyordum... Çünkü babası vücudumu seksi bir bakışla heyecanlandırmıştı.

"İyi misin?"

"Kes sesini," diye haykırdım.

Bana doğru bir adım attı.

"Yapma." Başımı iki yana sallarken geri adım attım.

Bana evinin ofisinde ya da yuvarlak merdivende yaptığı edepsiz şeylerden önce baktığı gibi bakıyordu.

Bakışlarım ellerine çekildi. Futbol topunu tutup kavgalar kazanmış güçlü ellerdi. Masabaşı işi ve narin manikürlü elleri olan kibirli adamlar gibi değildi. Onu takım elbise içinde bu kadar seksi yapan da buydu. İnce zevk ve sağlamlığın mükemmel bir çakışmasıydı. Geniş omuzlarını ve göğsünü ortaya çıkarıyordu. Takım elbiseyle otururken uyluk kaslarının hatlarını görebiliyordum.

"Mırıldanıyorsun."

Bakışlarım ellerinden hızla yüzüne çekildi. "Gerginim."

"Neden?"

"Çünkü çok yakınımdasın ve ben..."

"Bu kadar kısa bir etek ve ince dantel iç çamaşırı giydiğin için pişman mısın?"

Güçlükle yutkundum. "Belki."

Dişlerini alt dudağında gezdirip bacaklarıma biraz baktıktan sonra bakışlarımla buluştu. "Harry birkaç saatliğine evde tek kalabilir ama onu sadece gündüzleri tek başına bırakıyorum. Yarın öğle yemeğine ve matineye ne dersin?"

"Bu bir randevu mu?" Başımı yana eğdim.

"Evet, randevu." Sırıttı.

"Gökyüzüne yazmak yok mu?"

Sırıtışı biraz daha genişledi.

Omuz silktim. "Sanırım olur. Yemeğe nereye gidiyoruz?"

Sırıtışı yırtıcı bir hal aldı, bakışları vücudumdan aşağı ilerlerken dilinin ucunu alt dudağında gezdirdi.

Ayak bileklerimi birleştirdim. Evet, ince etek ile yarışacak ve kısa etek giymek korkunç bir fikirdi.

"Yakında denediğim bir yer. Oldukça *nefis*."

Yutkundum.

"Hazır mısın?" Harry odaya kafasını uzattı.

"Evet, hazırım."

Cümleğimi bir kere daha göğsümden uzaklaştırarak boğazımı temizledim. "Sizi kapıya kadar geçireyim." Derin bir nefes alıp hızlıca yanından geçerken bana dokunmak için kurnazca bir harekette bulunmaması için dua ediyordum. Doyuma ulaşmaya bir parmak, herhangi bir parmak uzaktaydım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sadece benim duyabileceğim bir fısıltıyla, "Henüz... gelmedim," dedi Flint.

Sıktır. Öldürün beni. Hem de hemen.

Harry kollarını kapüşonlusuna geçirirken, "Elma kıtırının geri kalanıyla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Ah, Tanrım... Ona ihtiyacım yok. Senin olsun." Tezgâha gittim.

Flint arkamda dururken, "Hepsine ihtiyacımız yok," dedi.

"Hayır. Hepsini al."

Kıtırın üzerini folyo kâğıtla kapattım.

"İhtiyacımız..."

Tabağı Flint'in göğsüne ittim.

"Hepsini yemeni istiyorum."

Dudağının bir tarafı hafifçe kıvrılırken tek kaşı alnına kadar kalkmıştı.

Yüzümü buruşturdum. "Kıtırı yani."

"Kıtırı." Yavaşça başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Sabırsızlıkla bekliyorum."

Otuz iki yıl boyunca hiçbir zaman şu anda olduğu kadar doyuma ulaşmaya ihtiyacım olmamıştı. Pembe hayalar diye bir şey vardı.*

"Eğlenceliydi." Flint'in yanından geçerken dudağımın iç kısmını çiğniyordum. Bacaklarımın arasına o kadar fazla kan inmişti ve zevk doyumunu bekliyordu ki yürümek bile rahatsız ediciydi. "Tekrar yapmalıyız."

"Ah!" Harry durup yönünü değiştirirken neredeyse bana çarpacaktı. "Gitarımı unuttum. Çalma şansımız olmadı." Farelerin odasına geri döndü.

"Bir dahaki sefere," derken bakışlarımı beni kıvrandırma gücüne sahip tek adamdan başka her yerde tuttum.

"Bu akşam hangi parmağı ya da parmakları kıskanmalıyım?" diye kısık ve derinden bir sesle sordu.

Nefesimi tuttuğumu gizledim ama oradaydı işte. Görünüşe göre şaşırtıcı derecede edepsiz yorumlar bu akşamın temasıydı. Bu oyunu oynayabilirdim. Yakınımızdaki genç kulaklar adına omzumun üzerinden hızlıca baktım ve sonra dönüp işaretparmağımla ortaparmağımı kaldırdım. "Bu ikisi ön için..." Sonra yüzük parmağımı da ekledim. "Bu da arkası için."

Ve işte olmuştu... Flint Hopkins'in ifadesi donmuş ve nutku tutulmuştu. Tuhaf bir şekilde güzel bir görüntüydü.

"Aldım." Harry yanımızdan geçip ön kapıyı açtı.

Sırıtıp kirpiklerimi ilk defa lens takmış biri gibi kırpıştırdım. "İyi geceler, beyler."

---

* Yazar burada erkeklerin doyumlarını geciktirmeye bağlı yaşadıkları durumu kadınlara uyarlamıştır. (ç.n)

ON ALTINCI BÖLÜM

Saat yediye kurduğum alarm sabahımı mahvetmişti. Uyuyakalmayı seviyordum ama hayatımdaki yeni adam, vücudunun nasıl göründüğü konusunda güveni olmayan tipik bir kadına dönüşmem konusunda bana ilham veriyordu. Bütün erkekler başka bir hayata kadın olarak gelmeye zorlanmalıydılar.

On dört dakikalık mükemmel antrenman uygulamamı açtım. Bir dizi iple atlama, burpee, çömelme, şınav ve arka kol çömelmeyi uzun bir duşla Flint Hopkins hakkında düşünceler takip etmişti.

"Beni sekizden önce kim arıyor?" Başımı havluya sarıp bornozumu giyerek telefonuma cevap vermek için yatak odama koştum.

"Alo baba? Bugün pazar ve seninle aynı zaman diliminde değilim. Bunu sürekli unutuyor musun?"

"Seni uyandırdım mı?"

İç çektim. "Hayır ama..."

"O zaman bu yaşlı adamı kötü hissettirmeyi bırak."

"Özür dilerim. Nasılsın?"

"Yaşlı."

Kahkaha atıp yatağıma lap diye geri düştüm. "Yıllanmış bir şarap gibi yaşlandın."

"Kendine saygıdeğer bir adam buldun mu?"

"Eh..." Sırıttım. "Adam olduğu kesin."

"İyi bir adam mı?"

Flint iyi bir adam mıydı?

"Sanırım. Bir oğlu var."

"Boşanmış mı?"

"Dul."

"Ah..."

"Evet. Durum biraz karmaşık. Adı Flint. O aslında ofisimin sahibi."

"O zaman emlak olaylarıyla alakası var?"

"Kendisi bir avukat."

"İyi bir avukat mı?"

Kahkaha attım. "Emin değilim. Yasal hizmetlerine ihtiyacım olmadı. Bir önemi var mı?"

"Elbette bir önemi var. Doğru taraftaki bir adamla olmak istersin."

"Cumhuriyetçi mi yani?"

"Cumhuriyetçi ya da demokrat olması farelerin kıçı kadar umurumda değil. Ayrıca senin bebek kemiricilerini kırmak istemedim."

Sessiz kahkahalarla sarsılırken gözlerimi devirdim.

"Demek istediğim iyi ahlaki değerleri var mı? Doğru insanları savunuyor mu?"

"Sanırım çoğunlukla aile hukukuyla ilgileniyor. Eminim her iki tarafı da savunuyordur."

Kapı zilim çaldı. Cidden, insanlar pazar günleri uyumanın kutsallığına neden saygı duymuyorlardı?

Hızla yataktan fırlayıp kapıya cevap verdim.

Kapımın önünde paket tutan bir adam vardı. Telefondaki babam, "Randevuya çıkmaya değer bulduysan eminim öyledir," diye konuşmaya devam ediyordu.

"O iyi bir adam. Gerçekten buna inanıyorum. Bir saniye..." Telefonu bornozumun cebine koydum. "Merhaba."

"Bayan Rodgers?"

"Evet benim."

"Kargonuz var."

"Pazar günü mü?"

Kargo üniforması giymiyordu.

"Evet, bayan."

"Hangi şirketle çalışıyorsun?"

"Bir şirketle çalışmıyorum. İyi günler." Bana ufak bir kutu verip daha fazla açıklama yapmadan arkasını döndü.

Telefonumu cebimden çıkardım. "Özür dilerim. Kargo geldi."

"Pazar günü mü?" diye babam sordu.

"Aynen! Ben de ne olduğunu bilmiyorum." Babamı hoparlöre verip kutuyu açmak için mutfak tezgâhına koydum.

"Çikolata mı? Çiçek mi?"

Kahkaha attım. "Kutu çok ufak."

"Acele et. Gerilim beni öldürüyor."

"Kargo benim."

"Ama beni meraklandırdın."

"Tamam tamam... Bir saniye..." Kahverengi paketin içinde kurdeleli mavi bir kutu vardı. "Aman Tanrım... Mavi bir kutu."

"Mavi iyi şans için miydi?"

Gözlerimi devirdim. "Lüks bir mücevher dükkânından."

"Eğer bu adam benim iznimi almadan evlilik teklifi edebileceğini düşünüyorsa..."

"Sakin ol, genç adam. Bir yüzük için çok büyük. Belki bir saat veya bileziktir." Bana mücevher göndermişti. İnanamıyordum. Kapağı kaldırdım. "Aman Tanrım..."

"Ne?"

"Şey..." Su bazlı kişisel kayganlaştırıcı... Ufak şişenin yanında duran kartı aldım.

Müstehcen leydim için. Senin yüzük parmağından çok daha büyüğüm. Öğleden sonra seni alırım.
-Flint

"Elle, ben yaşlıyım... Ölmeden önce kutunun içindekini bilmek istiyorum." Eğer ona kutuda ne olduğunu söylersem Flint'i öldürürdü.

"Bir saat."

"Saat kullanıyor musun?"

"Bazen."

"Pahalı görünüyor mu?"

"Çok fazla değil."

"Eh, bu iyi bir şey. İlişkinin bu kadar başında çok pahalı şeyler alınması hiçbir zaman iyi bir fikir değildir. Bileğine uyuyor mu?"

Kıkırdamamak için dudaklarımı bastırdım. "Ben... şey... Sanırım standart beden."

"İşlemeli mi?" Vücudum güçlükle tuttuğum kahkahalar yüzünden gözlerimden yaş gelene kadar titredi. "Hayır..." demeyi başarmıştım.

"Tanrı aşkına... Bedavaya işleme yapmayan lüks bir mücevher mağazası mı? Eğer öyleyse kıçına geçiren sahtekârın tekidir."

Aman. Tanrım... Nefes alamıyordum. Karnım bastırdığım kahkahalarım yüzünden ağrıyordu. Kahkaha atabilmek için telefonumu sessize aldım. Haykıran gülüşüm dairemde yankılandı.

"Yeni adamına sana öğrettiğim gibi iyi bir hizmet alma konusunda ders vermelisin. Hiç kimsenin bu şekilde sana geçirmesine izin vermemelisin."

Altıma işeyebilirdim. Kazaya uğramamak için bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Derin nefesler almaya kendimi zorlarken mikrofonu açtım. "Bu aralar nasıl hissediyorsun, baba?"

"İyi. Kaskatı. Karnım yumuşak ama iyiyim."

Edepsiz düşünceler içinde boğuluyordum. Odaklanmalıydım. "Seni özlüyorum."

"O zaman uçağa bin ve beni görmeye gel."

"Baba..."

"Hayatı yaşa, güzel kızım. Yeni bir yol çizerek risk al ve mutluluğu bul. Korku yok."

Başımla onayladım. Anı öldürmek konusunda bir yeteneği vardı.

"Yapacağım."

"Beni görmeye gelecek misin?"

"Evet?"

"Ne zaman?"

Gülümsedim. "Yakında."

"Noel kadar yakında mı?"

"Yakında."

"Ah... Pekâlâ. Seni seviyorum. Adamına sana mücevher almak için daha iyi bir yer bulmasını söyle."

"Söylerim, baba."

"Hamiltonları aradım. Ben geri gelmeden önce -hastanenin acilin de yardımı istenmediği sürece- bütün gün evde olacaklarmış."

Harrison telefonunun kablosunu kanepenin yanındaki prize taktı. "Telefon şarjımın çalıştığını sanmıyorum."

"Çok acil bir durum değil." Olabildiğince çok ışığı kapattığımdan emin oldum. Işıkları kapatmanın neden önemli olduğunu hiç anlayamamıştı. Bir gün elektrik faturası adında ufak bir kâğıtla tanışacaktı. "Soracağın bir şey var mı?"

"Bana yeni bir şarj kablosu alacak mısın?"

"Hayır."

"Berbatsın."

"Elimden geleni yapıyorum. Birkaç saat içinde görüşürüz."

Gerçekten bir kadınla en son randevuya çıktığımda çocuğum veya suçluluk hisseden vicdanım yoktu. Birkaç randevudan sonra işlerin sona ermesi çok önemli bir şey değildi. Kırgınlık yoktu... Sadece başka bir kadınla yola devam ederdim.

İşler artık o kadar basit değildi. Bu işten neler çıkacağından çok korkuyordum. Neler çıkmayacağından da aynı şekilde korkuyordum.

Oğlumun "arkadaşıyla" sevişiyordum. Eğer bunun farkına varırsa benden nefret ederdi. Onun kalbini kırarsam benden nefret ederdi. Yine de Ellen'ın apartmanının hemen önünde duruyordum ve birileri kırılmadan veya öfkelenmeden önce işleri bitirmek için onu arayamıyordum.

Ellen kapıyı açtı. Birkaç saniye boyunca önümdeki görüntüyü beğeniyle izledim. Uzun kızıl saçlarına ve o mavi gözlerine bayılıyordum. Ama bundan daha fazlası, sanki aklında bana ne yapacağına dair yüzlerce fikri varmış da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi bakmasına bayılıyordum.

"Açıklamanız gereken bazı şeyler var, bayım."

"Öyle mi?"

İçeri girmem için işaret etti. Başımı iki yana salladım.

"Öğlen yemeği yedikten sonra sinemaya gideceğiz."

"Evet. Ceketimi ve çantamı almam gerekiyor." Kahkaha attı.

"Seni bekleyeceğim. Centilmen olmaya çalışıyorum."

Dudakları kenara doğru büzüldü. "Centilmenler eve davet edildikleri halde koridorda mı beklerler?"

"Şu anda sadece bu şekilde centilmen kalabiliyorum."

Yüzünde dalgın bir ifadeyle gözlerini birkaç kere kırpıştırdı.

"Ellen... Ya ceketini çantanı alırsın ve Harrison'a yapacağımızı söylediğim gibi öğlen yemeği ile sinemaya gideriz ya da bana böyle bakmaya devam edersin ve yemekle sinema yerine en sevdiğim oyunu oynamak zorunda kalırız."

Bakışları benimkilerle buluştu. "En sevdiğin oyun nedir?"

"Adına Ellen ile Seks deniyor."

Dudakları aralanıp gözleri biraz daha büyürken yanakları biraz kızarmıştı. Kapıyı kapattıktan hemen sonra çantası ve ceketiyle döndü. "Öğlen yemeğine ve sinemaya gidiyoruz o zaman." Gülümseyerek kapıyı ardından kilitledi.

Anahtarlarını çantasına koyduktan sonra elini tuttum. Bir kadının elini toplum içinde en son tuttuğumda onu restorandan dışarı çıkarıyordum. Otuz dakika sonra takla atmış bir arabanın içinde sıkışmış halde son nefesini vermişti.

"İki araban mı var?" Ona siyah Jaguar Coupe aracımın kapısını açarken beni inceledi.

"Evet."

Bana sinsice güldü. Ne anlama geldiğinden emin değildim.

Başının her iki tarafını da tutup eğildim. "Bana bir şey vermelisin," diye dudaklarına doğru fısıldadım. "Burada yavaş yavaş

ölüyorum." Onu öptüm. Ceketimi kavrayıp o da sanki şu anda biraz ölmek üzereymiş gibi beni geri öptü. Öğlen yemeği istemiyordum. Sinemaya gitmek istemediğim de kesindi. Bu kadar her yerine sahip olmak istiyordum çünkü onunlayken daha fazlasını hak ediyormuşum gibi hissediyordum.

"Şimdi arabaya bin." Poposuna şaplak attım. "Sözümü daha fazla çiğnemeden önce..."

Eller.

"Bu sabah kapıma gelen beyefendi kimdi?"

Bakışlarını yolda tutan Flint sırıttı.

"Yakışıklı ve kocamandı. Sığabilmesi için şişenin yarısını kullanmak zorunda kaldık."

"Şişenin yarısı ha? Belli ki ne yaptığını bilmiyormuş."

"Götün tekisin, Flint Hopkins. Paket geldiğinde *babamla* telefonda konuşuyordum. Cidden, hafta sonu ayak işlerini yapan kişi kim?"

Omzunu silkti. "Kaynaklarımı ifşa edemem."

"Pekâlâ. O zaman tahliye uyarımdan bahsederiz. Kalmama izin vermeni istiyorum. Dün akşam sana ve Harrison'a yemek yaptım. Benim farelerimle oynadı. Beatles şarkısında dans ettik. Kalçamı kırbaçladın. Şimdi de resmi olarak randevuya çıkıyoruz. Beni kovamazsın."

"Kovabilirim. İstersen bu konuda biraz öfke nöbeti geçirebilirsin... Ama bu durum *işle* alakalı."

"Ahh! Neden bu konuda bu kadar mantıksız davranıyorsun? Seviştik. Arkadaş olduğumuzu söyledin. Arkadaşını dışarı atamazsın. Bunu yapamazsın işte."

Güldü. Onu tokatlamak istiyordum.

"Mahkeme salonunda yıllardır tanıdığım avukatların boğazlarına sarılıyorum. Eşlerini ve çocuklarını tanıyorum. Vaftiz ve mezuniyet törenlerine katıldım. Arkadaşız ama mahkeme salonunda onlar karşı tarafın avukatları. Arkadaşımın davasını mahvetmek, onu hazırlıksız ve beceriksiz göstermek anlamına gelse de müvekkilimin yararı için ne gerekirse onu yapmalıyım."

Arabayı park yerine çekti.

Flint kapımı açma şansı bulamadan dışarı çıktım. Elimi tutmaya çalıştığında ceketimin cebine koydum. Böylelikle elini belime koyup beni restorana yönlendirdi. Pastanesi olan hoş bir kafeydi. Yeni pişmiş ekmek kokusunu çok sevmiştim. Cam kenarındaki bir bölmede oturduk. Dışarısı çok kasvetliydi, sanki kar yağacak gibiydi. Bugün ben de kasvetli hissediyordum.

"Şarap ister misin?"

Başımı menüden kaldırdım. "Siktir git. Benim için şarap olayını mahvettiğine eminim."

"Gayet makul." Yavaşça başıyla onayladı. "En son dışarı çıkışımızda çocukça davrandım. Yakın zamanda ruh halinin değişiminden, çocukça davranma sırasının sende olduğunu anlıyorum."

Menüyü masaya vurdum. "Bu konuda sorun yaşadığım için özür dilerim ama yaşıyorum işte. Ya benimle yatabilirsin ya da beni tahliye edebilirsin. İkisini birden yapabileceğini sanmıyorum."

Kirli sakallı çenesini kaşıdı. Birkaç gündür sakallarını kesmediğini ilk defa görmüştüm. "Varsayalım ki... Lütfen varsayalım kelimesine odaklan çünkü gerçek fikrim değil, sadece merak ediyorum... Ofisinde kalıp bir daha sevişmememizi mi isterdin yoksa sevişmemizi ama yeni bir ofis aramayı mı?"

"Bu senaryo, düşünmeye tenezzül etmem için bile duygusal olarak çok objektif."

"Bu bir varsayım."

Koltuğa yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Varsayım olmayan şey ise beraber olabileceğim tek adam sen değilsin. Başka biriyle sevişmek ve yeni ofis alanı bulmak ile başka biriyle beraber olup ofisimde kalmak arasında seçim yapmam gerekirse yeni birini bulmayı tercih ederim ... Varsayım olarak." Gerçekten bunu kastetmemiştim ama lanet olsun! Bu konuda sınırlıydım.

"Komik oluyorsun."

"Komik olmuyorum. Komik olan sensin. Bir an beni özel ve arzulanan biri gibi hissettirirken sonrasında kıçıma tekmeyi vurup kapı önüne koyuyorsun."

"İş bu."

"İş değil!"

Restorandaki bir avuç müşteri bize bakarken Flint etrafa göz attı.

"Zaten baş etmem gereken bir çocuk var, birine daha ihtiyacım yok." Masaya yirmilik banknot atıp ayağa kalkarak ceketini giydi.

Tek bir şey bile sipariş etmemiştik. Bu öğlen yemeğimin parası mıydı? Taksimin mi? Bu lanet şey neydi? Yerimden kalktım ama daha eşyalarımı kapamadan... Flint kapıdan çıkmıştı.

"Beni terk mi ediyorsun?" Serin hava nefesimi keserken ceketimi düğmeledim.

"Aynen öyle." Arabasının kilidini açtı.

Kolunu tutup benimle yüzleşene kadar çekiştirdim. Tutuşumdan kurtulup benimle yüz yüze gelmek için eğildi.

"Bütün hafta dır dır eden aptallarla uğraşıyorum. Duygusal olarak benden bir dünya uzakta bir çocuk yetiştirmeye çalışıyorum. İhtiyaç duyduğum son şey, adil olmayan ricalarda bulunan ve sonrasında ona karşı gelme cesaretim olduğu için bana rastgele 'beraber olacak bir adam' muamelesi yapan çıkarcı bir kadın."

Benden uzaklaşması için onu ittirdim. "Seninle bir sözleşme imzaladım. Adil olmayan bir ricada bulunmamıştım. Yeni ofi-

sının adresi olan kartvizitler sipariş verdim. Mekâna badana yaptım. İsmimin kapıya yazılmasını sağladım ve ön taraftaki tabelaya eklenmesi için para ödedim. Hepsi bin dolar kadar tuttu. SONRA... İşyeri sahibim hesap makinesini çıkarıp ikiyle ikiyi topladı ve müzik terapistinin MÜZİK çaldığını fark etti. Yeni bir yer bakmak zorunda kaldım çünkü paramı alıp gerekli yerleri imzalamadan önce kafanı kullanamayacak kadar aptaldın."

Vay canına. Bütün bunları ben söylemiştim. Düşünmem bile gerekmemişti. Kelimeler ağzımdan çıkmayı bekliyordu ve şu ana kadar farkında değildim.

İşte... Sessizlik. Haftalarca bu konunun etrafında takılıp durmuştuk. Şakacı ve çekici olmaya çalışmıştım. O da nazik ve uyumlu olmaya uğraşmıştı. Ama gerçek şuydu ki... Kalmama hiçbir zaman izin vermeyecekti. Eğer gitmeme sebep olursa ona karşı kin tutacaktım. Dünyadaki bütün seksler bunu değiştirmeyecekti. Akşam yemekleri... Harry'le gitar çalmak ya da öğlen yemeği ve sinema randevuları bile...

Bu çok berbattı çünkü Flint Hopkins'ten gerçekten hoşlanmıştım. Ama daha beteri... Bu kira sözleşmesi ve tahliye uyarısı -herkesçe bilenen- masada kalan bir kadeh şarabım gibiydi. Beni tetikleyen bir şeydi ve tetikleyiciler çok can yakardı.

"Seni eve bırakacağım ve yarın Amanda'ya tabelayla kartvizit masraflarını karşılaması için bir çek yazdıracağım."

Göğsüne baktım. Gözünün içine bile bakamıyordum. "Paranı da beni eve bırakmanı da istemiyorum."

"Ellen hava soğuk. Sadece arabaya bin."

Restorana doğru yürürken başımı iki yana salladım. Bir taksi çağırır ya da yürürdüm ama arabasına binmeyecektim çünkü dengemi tekrar bulmam için biraz zamana ihtiyacım vardı.

***

Her şeye sünger çekmek için biraz geçti. Eve gitmek için taksi çevirdikten sonra birkaç kutu alıp ofisime gittim. Bir şeyleri sona erdirmek için eşyalarımı toplayacaktım. Park yeri pazar günü öğle saatlerinde boştu. O yüzden eşyalarımı taşımak için doğrudan kapının önüne park ettim.

Kutuları topladıktan ve çok da havalı olmayan masam demonte edildikten sonra bu hafta randevumun olduğu hastalarımı yeniden planlamak için arayıp ilerleyen vakitlerde yeni adresimi bildireceğimi söyledim. Eğer hafta sonuna kadar yeni bir yer bulamazsam evlere ziyarete gidecektim. Babam benimle gurur duyacaktı.

Telefonum çaldı. Numarayı tanıyamadım, eyalet dışındandı.

"Ellen Rodgers," diye cevap verdim.

"Ellen, ben babanın komşusu Lori Willet."

"Merhaba." Son kutuyu da bantladım.

"Forrest, babanı bahçesinde baygın şekilde buldu. Şimdi ambulansla götürdüler. Biz de hastaneye geçiyoruz. Oraya gittiğimizde sana daha detaylı bilgi veririz."

Elimle ağzımı kapatırken gözyaşları gözlerime doluyordu.

"Tatlım, orada mısın?"

"B-baygın mı yoksa..."

"Hâlâ nefes alıyor, sadece tepki vermiyor."

"Tamam... şey... Olabildiğince hızlı şekilde orada olacağım. Daha fazlasını öğrendiğinde beni ara."

"Arayacağız. İyi yolculuklar. Onun için dua ediyoruz."

Telefon titrek ellerimden düştü. Tekrar tutup gözyaşlarımı silerken Abigail Hamilton'ın numarasını buldum.

"Alo?"

"Abigail..." Boğazımı temizleyip kabaran duygularımı yutkundum. "Ben Ellen. Çok büyük bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Nedir, tatlım?"

"Babamı hastaneye kaldırıyorlar." Sessiz hıçkırıklarla sarsıldım.

"Üzgünüm. Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Komşusu onu bahçede baygın halde bulmuş. Uçağa binmem gerekiyor."

"Ah... Sana uçak bileti almamı mı istiyorsun?"

Burnumun kemerini sıktım. "Hayır, bana... Bana uçağa binebilmem için *bir şey* vermen gerekiyor."

"Anlaya... Ah tatlım, uçmaktan mı korkuyorsun?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak başımla onayladım.

"Ellen?"

"Evet." Boğazımdaki düğüm yüzünden fısıldayabildim. "Annem..." Bu çok canımı yakıyordu. "O... uçak kazasında öldü."

"Ellen bilmiyordum. Ben... Tabii veririm... Neredesin?"

"Ofisimde. Arabam burada."

"Orada kal. Seni almaya geleceğiz. Eve arabayla dönmeni istemiyorum bile. Sadece olduğun yerde kal. Tamam."

Başımla onayladım. *Sonlandır* seçeneğine basarken diyecek bir kelime bile bulamamıştım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Flint

"Sadece seni izlerken bile sırtım ağrıdı." Martin Hamilton kahkaha atarken bahçelerimiz arasındaki çite yaslanmıştı.

Korkunç randevumdan döndüğümde eski kıyafetlerimi üzerime geçirdim ve kış için bitkilerimi kesme işine giriştim. Harrison'ın başını telefonundan -evde olduğumu anlayacak kadar- kaldırdığı an soracağını bildiğim sorulardan kaçmak için her şeyi yapardım. Evden çıkalı bir saat bile olmamıştı. En kısa randevu olarak yeni bir rekor kırmıştık.

"Henüz sorun olmuyor. Sanırım birkaç yıl içinde olabilir."

"Yok ya, hâlâ genç bir adamsın. Eminim önünde bel bükücü işler yapacağın çok zaman olacaktır."

"Martin?" Abigail çitlere doğru koşarken bağırdı.

"Ah Tanrım..." diye homurdandı Martin. "Başım belada falan olmalı."

"Martin, beni Flint'in işyerine götürmen gerekiyor."

Topuklarımın üzerine oturup bacaklarımdaki toprağı silkeledim. "Pazar günü orada kimse yoktur," derken gözlerimi kafa karışıklığıyla kıstım.

Başını iki yana salladı. "Ellen orada. Onun evine arabasıyla gitmesini istemiyorum. Babası hastaneye kaldırılmış. Uçağa binmesine yardımcı olabilir miyim diye bir bakmam gerekiyor."

Martin, "Ona uçak bileti alalım mı? Ben alabilirim..." diye konuşmaya başladı.

"Hayır." Başını iki yana sallayan Abigail'in ifadesi acıyla hafif buruşmuştu. "Annesi uçak kazasında ölmüş. Uçağa binebilmesi için ona güçlü bir şey vermem gerekiyor."

Sıktır.

Eldivenlerimi çıkardım.

"Abby, onu uyuşturduktan sonra uçağa tek başına bindiremezsin. Ellen'la beraber gidiyor musun?" diye sordu Martin.

"Hastaneden aramalarını beklemem gerekiyor. Onun için bir sevler bulmaya çalışırım ama şimdilik yanına gitmem lazım."

"Ben hallederim." Ayağa kalktım.

Martin ve Abigail bana baktı.

"Neyi halledeceksin?" diye sordu Abigail.

"Her şeyi." Dönüp eve doğru ilerledim.

Tek kelime etmediler çünkü bir şeyi hallederim dediysem bunu yapacağımı kişisel deneyimlerinden biliyorlardı. Soru sormadan. Tereddüt etmeden.

Amanda telefonu ilk çalışta açarken, "Patron," diye cevap verdi.

"İki güne ve Harry'yi almana ihtiyacım var. Ona toparlanmasını söylerim."

"Ne..."

"Ayrıca bana soru sormamanı istiyorum."

"Bir saat içinde orada olurum."

Merdivenleri çıkarken Harrison'ın telefonunu elinden kaptım.

"Hey!" Beni merdivenlerde kovaladı.

"Dikkatin dağılmadan altmış saniyene ihtiyacım var." Çantaya biraz kıyafet fırlatmak için yatak odama ilerledim.

"Tamam. Ne oldu?" Yatağa hopladı.

"Ellen'ın babası hastanede. Babasını görmesi için onunla gideceğim. İki günlüğüne yokum. Amanda seni almaya geliyor. İki güne yetecek kadar kıyafet toparla. Temiz iç çamaşırı almayı unutma."

Olayın nasıl işlediğini biliyordu. Amanda diğer acil durumlarımda da ona birkaç kez göz kulak olmuştu.

"Babası ölecek mi?"

"Bilmiyorum."

"Neden onu götürüyorsun?"

"Çünkü bağlantılarım var ve oraya gitmesi için bazı *özel* yardımlara ihtiyaç duyuyor." Ona telefonunu verdikten sonra ensesini avuçlarımın arasına alıp alnını öptüm. "Uslu ol. Seni seviyorum."

Ellen

Lori beni geri aradı. Hastane aileden olmadığı için ona hiçbir şey söylemiyordu. O yüzden hastaneyi aradım. Babam felç geçirmişti. Hâlâ nedenini anlamaya çalışıyorlardı ve ameliyata ihtiyacı var mı bilmiyorlardı.

Karnım haricinde her yerim uyuşmuştu. Orada sadece acı verici bir bulantı hissediyordum.

Her şeye sahipken bu hale nasıl gelmiştim? Beni seven, birbirlerine âşık iki ebeveynim vardı. Beni delice seven bir kocam vardı. Sıkı bir arkadaş çevremiz vardı. Maceraperesttik. Birçok kişinin hayal etmeye cesaret ettiğinden bile daha büyük bir hayali yaşıyordum. Yirmi dört ay içinde babam hariç hepsini kaybetmiştim.

Beni bir insan, eş ve arkadaş olarak kırık dökük bırakan iki yıldan sonra Alex'e istediği boşanmayı vererek nakliye aracına eşyalarımı yüklemiş ve Minnesota'ya arabayla üç günde gelmiştim.

Arkadaşım yoktu.

Ailem yoktu.

Sadece bir hastaneden gelen iş teklifi vardı.

Sorun yoktu. Hayat bugün beni kıçımdan tekmeleyene kadar hiç kimseye ihtiyacım olduğunu sanmıyordum. Bulabileceğimin en iyisinin bana reçete yazabilecek bir iş arkadaşı olduğunun farkına vardım.

Asansör kapısı dink sesi çıkardı. Şişmiş gözlerimi sildim, çantamı kapıp omzuma attım. Flint kapımda belirdiğinde andan durdum.

Telefonuma baktım. Abigail neredeydi?

Kan çanağı olmuş gözlerime bakmak zorunda kalmasın diye başımı eğik tutarak mırıldandım. "Seni Abigail sandım."

Lütfen git. Lütfen git. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Ayakkabıları benden birkaç adım ötede belirdi.

"Seni o gönderdi," diye fısıldadım.

"Hayır. Ben kendim geldim."

"Neden?" Ona bakmak istiyordum ama bakamadım.

"Çünkü Massachusetts'e hızlı bir şekilde gitmen gerekiyor. Senin için bunu sağlayabilirim."

"Kahramana ihtiyacım yok." Yanından geçtim, merdivenleri kullanıp alt kata inerken peşimden geliyordu. Gözyaşlarım sürekli akarken ön kapıya koştum. Kimden kaçtığımı bilmiyordum.

Flint'ten mi?

Uçağa binme korkumdan mı?

Babamı tekrar göremeden kaybetmekten mi?

Ön kapıyı iterek açtım, boğuk bir hıçkırık ağzımdan kaçarken iki kol belime dolandı. Flint beni kendine çevirirken dizlerimin bağı çözülmüştü. Beni bir çocuk gibi kucağına aldı. Kollarımı boynuna dolarken hüzün ve korku içindeydim.

Beni uzun ve kontrollü adımlarla taşıdı. Bedenimi arabanın arkasına bıraktığında bile ondan uzaklaşmadım. Araba hareket etmeye başladı ama beni tutmaya devam etti. Arabayı kimin sürdüğünü bilmiyordum. Umurumda değildi.

"Ağzını aç," dedi.

Hıçkırarak ağlarken sızlayacak kadar şişmiş gözlerimi açtım. "Neden?"

İtiraz edemeden ağzıma damlalık soktu.

"Iyy!"

Başımı boynuna doğru çekerek sırtımı sıvazladı.

Flint kötü tadı olan sıvıyı araç durmadan önce üç kere daha zorla içirmişti. Yorgundum... Veya ölüydüm. Bilmiyordum ama öncesinden daha hissiz ve cansız hissediyordum. Sesleri duyabiliyordum, sadece neler dediklerini anlayamıyordum. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda birkaç insan, kocaman bir alan ve ufak bir uçak gördüm. Panik vücudumu ele geçirmeye çalıştı ama her şey tepki vermek için çok yavaş gibiydi.

İtiraz ederek kıvranmaya başladığımda Flint iğrenç şeyi boğazımdan aşağı döktü ve kulaklık gibi bir şeyi kulaklarıma bastırdı. Bastırılmış ses yankıları ve... Chopin'in *Nocturne No:2 E-Flat Major* melodisi duyabildiğim tek şeydi. Gözlerimi kapattım. Parmaklarım ellerimin altındaki fildişini hissetti. Çok güzeldi... Sanki dans ediyormuşum gibi... Hafif... İşte o zaman babamı gördüm. Bir mezura boynuna dolanmıştı.

"Elle, bana iğnelerimi getir lütfen."

Ona mavi minderi verdim. Pikapta Chopin çalarken kırmızı saçlarım etrafımda uçuşarak daireler halinde koşuyordum. Takım elbisesi üzerine ayarlanan adam bana aynadan gülümsedi.

"Bütün oğlanların kalbini kıracak," dedi babama.

"Aynen öyle... Aynı annesi gibi."

"Ben prensimle evleneceğim, babacığım."

"Ancak ben seni hak ettiğini düşünürsem, küçük prensesim."

Biraz daha dönüp durdum. "Ben müzik çalacağım, babacığım."

"Biliyorum, tatlım."

Durup babamın takım elbiseyi biraz bu tarafa çekiştirip bir yeri işaretlemesini ve diğer taraftaki kumaşı da iğnelemesini izledim. Babamı izlemeyi, adamların bana aynadan sırıtmalarını ve babamın onlar için yaptığı takım elbiseler karşısında hayranlıkla gülümsemelerini izlemeyi seviyordum.

"Ellen..."

Chopin. Neden Chopin çalmıyordu?

"Ellen..."

Zorla gözlerimi açtım.

"Bunu iç."

Flint beni kucağından kaldırıp emniyet kemerimi taktı. "İşte." Bana bir şişe meyve suyu verdi.

Aracın camından dışarı bakınca ilk olarak karanlığı fark ettim ama birkaç tanıdık binayı geçtiğimizde nerede olduğumuzu anladım. Falmouth, Massachusetts. "Aman Tanrım! Ben buraya nasıl geldim?"

"Müzik terapisiyle." Flint bana hafifçe gülümsedi.

Başımı iki yana salladım.

Omuz silkerek camından yola baktı. "Birkaç medikal bitkinin de katkısı olabilir."

Beni uyuşturmuştu. O küçük... Hayır, ufacık uçağı gördüğümü hatırlıyordum. Bir önemi yoktu. Olayların gerçekliği zihnime işlemeye başlamıştı. Babam...

"İç." Flint başıyla meyve suyunu gösterdi.

Kapağını açıp içtim.

Hafifçe titreyen bacaklarımla ayağa kalkmak için aracın durmasını beklemedim ve acil çıkışına doğru hızla ilerledim.

"Jonathan Anderson."

Bir oda numarasına ihtiyacım vardı. Felç bölümü. Benimle bir doktorun gelip konuşacağını söyleyen o bakış dışında her şey kabulümdü. O bakışın ve dikkat dağınıklığının yöneltildiği ailelerle birlikte olmuştum. Sadece bir anlama geliyordu.

Hemşire bana oda numarasını verdi.

Teşekkür ederim, Tanrım.

Saat akşam sekizi geçmişti. Hemşire babamı görmeden önce bana durumunu bildirecek bir doktor bulacaktı. Babam şu anda uyuyordu. Ben de öyle umuyordum. Ama hayattaydı.

"Beni bırakamazsın, yaşlı adam." Gözyaşları yanaklarımdan akarken kahkaha atarak elini avuçlarımın arasına aldım. "Seni görmeye gelecektim. Bunun için felç geçirmene gerek yoktu."

Daha fazla gözyaşı.

"Seni seviyorum. Sana *ihtiyacım* var. Eğer beni bırakırsan..." Sadece bu kadarını dillendirebilmiştim. Çok fazla canımı acıtıyordu ama bunu bildiğinin farkındaydım. Duygularımızı hiçbir zaman içimizde tutmazdık.

"Sevgili kızım, seni seviyorum sözü sadece onları özgür bırakmaya izin vermeyen insanları incitir. Neyi hissedersen dile getir."

"Ama babacığım, ya içimden gelmiyorsa?"

"Duygular bizim en iyi pusulamızdır. Seni her zaman gerçeğe yönlendirir."

"Gerçekten çok korkuyorum, baba," diye fısıldadım.

Hemşire hayati değerlerini kontrol etmek için geldiğinde bekleme odasına gittim. Flint'in orada olup olmadığını bilmiyordum. Belki beni Massachusetts'e getirmiş ve eve dönmek için uçağa binmişti. Uzun süren günler tarihinde, bugün üçüncü sıradaydı. Birinci sırada annemin uçağının düşüşü vardı. İkinci sırada Alex'in heyelan sonrası kaybolması geliyordu. Bu durumun daha iyi bir şekilde sonuçlanmasına ihtiyacım vardı.

O hâlâ burada.

Bekleme salonunun girişinde durdum. Flint camın kenarındaki duvara yaslanmış, telefonunun ekranına odaklanmıştı. Darmadağınık haldeydi. Saçında jöle yoktu, uzun kollu gömleği kırışıktı ve yarısı pantolonunun içine sokulmuş haldeydi. Sanırım kot pantolonunda bir delik vardı ve serada işleri ilerlettiğimiz gün giydiği spor ayakkabılarını giyiyordu.

Ama... Buradaydı.

Sanki dikilip ona baktığımı biliyormuş gibi başını kaldırdı.

Dinginlik ve minnettarlığa benzer bir şeyler hissetmeye çalıştım ama babam uyanana kadar kalbim tekrar atma izni beklerken yapması çok zordu.

"Teşekkür ederim." Güçlükle yutkunup dudaklarımı birbirine sürttüm. Bütün gün gözyaşlarıyla yıkandıkları için tuzlu bir tatları vardı. "Bu, yaptıkların için gerçekten yeterli değil." Acı veren bir kahkaha attım. "Her şeyi hatırlamıyorum ama beni özel bir jete bindirdiğine eminim. Nasıl yaptığını bilmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Ama teşekkür ederim demek çok yetersiz kalıyor."

Kaşları -sanki kendi de acı içindeymiş gibi- çatılmış halde yavaşça başını salladı. "Baban nasıl?"

"Uyuyor. Felç geçirmiş. Yirmi dört saat sonra durumuna dair daha fazla şey öğrenecekler ama ameliyat olmasına gerek yok. Bir hafta içinde eve dönebilir."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet. Henüz tehlikeyi atlatamadı. Ama..." Odasının olduğu hole doğru başımla işaret ettim. "Bu akşam burada kalacağım. O yüzden..." Omuz silktim. "Benden kurtuldun. Eve gitmek için bir yol bulurum. Trenler ve kiralık araçlar konusunda iyiyimdir. Eşyalarım kutulara toplanmış şekilde ofisinde. Sabah onları binandan alması ve arabamı apartmanımın önüne getirmesi için birini ararım."

"Bir şey yemelisin."

Başımı iki yana salladım. "Yerim ama yarına kadar olmaz."

"Ellen?"

Sese doğru döndüm.

"Lori." Flint'e dönmeden önce gülümsedim. "Yetersiz olsa da tekrar çok teşekkür ederim. Harry'ye seni bugün götürdüğüm için özür dilediğimi söyle." Ellerimi koluna koydum. "Sana iyi uçuşlar."

Tekrar döndüğümde Lori beni kendine çekerek sarıldı. Omzunun üzerinden Flint'in gidişini izledim.

Ofisinden, gitmemi istediği gün çıkmalıydım. Ama orayı sevmiştim... Ve *ondan* hoşlanmıştım.

Flint

Bir otel odası bulup duş aldıktan sonra birkaç arama yaptım. Gecenin birinde hâlâ uyuyamamıştım. O yüzden hastaneye geri döndüm.

Ellen babasının odasındaydı ama... Herhangi bir şeye ihtiyacı olursa diye yanında olmak istiyordum. Bunun farkına varmak bir anlığına duraklamama sebep olmuştu. Bana ihtiyacı olabilir diye mi buradaydım yoksa ona ihtiyacım olabileceğinden mi?

Bekleme odasında kanepeye benzer bir şey vardı. Aralarını ayıran kollukları olmayan üç sandalyenin birleşimiydi. Ceketimi

vastık olarak kullanarak iş görmesini sağladım. Hemşireler kabelerini doldurmak için gelip geçiyordu. Uzaktaki floresan ışıkla rından biri arada yanıp dönüyordu. Dezenfektanın keskin kokusu, dahili hattan ara sıra gelen çağrılar ve arada asansör kapısının çınlak sesi yüzünden olabileceğiniz en ürkütücü yerlerden biriydi.

Sabahın üçünde göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. İnce bir figür holde yürüyordu. Gölgelerden önünü göremiyordum ama dağınık saçları tanıdım. Ayakları zemine sürtüyordu. Birkaç adımda vücudunu bir yöne, sonra diğer yöne çevirmeden önce kollarını başının üzerine kaldırıp yine bir sağa bir sola eğilerek bekleme odasına doğru ilerlemeye devam etti.

Yüzü ışıkla aydınlanınca durdu, gözleri üzerimdeydi. Birkaç saniyeliğine elleriyle ağzını kapattı.

Oturur pozisyona geçtim, dirseklerimi dizlerime yaslayıp eğilirken yüzümdeki yorgunluğu ovalayarak götürmeye çalıştım. Bakışlarımı yukarı kaldırdığımda hâlâ olduğu yerde donakalmış duruyordu. Onu parmağımla çağırınca tereddütlü adımlarla yaklaştı. Elleri hâlâ ağzının yakınlarındaydı.

Elini tutarak dudaklarımı bileğinin iç kısmına bastırdım.

Titrek bir nefes aldı. "Gitmelisin," diye fısıldadı.

"Neden?" Bakışlarımı kaldırırken dudaklarım hâlâ tenının ılıklığının tadına varıyordu.

"Çünkü gitmezsen sana âşık olacağım."

Gözlerimizi kırpmadan bir süre birbirimize baktık. Diğer elimi beline dolayarak onu yakınıma çektim. Kucağıma çıktı, beni dizlerinin arasına almıştı. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim. "Bu riski alacağım." Onu öptüm. Kollarını boynuma dolayıp mırıldanmaya başlarken dudaklarını çenemden aşağı doğru gezdirdi. Sonra da boynumun kıvrımına yerleşerek memnun bir şekilde iç çekti.

Gözlerimi kapattım ve bana bir ninni mırıldanmasına izin verdim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellen

Uyuyan Flint'in üzerinden kalkarken kafeteryadan biraz kahve alıp babamı kontrol ettim. Uyuyordu. Bütün gün uyuması mümkündü. Her felç vakası aynı değildi. Hemşireler doktorların birkaç saat daha kontrole gelmesini beklemiyorlardı.

Telefonumun pili azalmıştı. Benim enerjim azalmıştı. Duşa, yemeğe ve diş fırçasına ihtiyacım vardı. Lanet olsun, kıyafetlere ve iç çamaşıra ihtiyacım vardı. Orijinal plan, Abigail'in toparlanmam için beni eve götürmesiydi. Flint beni uçağa bindirmenin en iyi şansının arabada uyuşturmak ve tereddüt etmeden kalkışa geçmemi sağlamak olduğunu düşünmüştü.

Hemşireye, "Ben dönmeden önce uyanırsa ya da doktor erken gelirse arayabilir misiniz?" diye sorarken kartvizitimi uzattım.

Başıyla onaylayıp gülümsedi.

Minnesota'da saat altıyı beş geçiyordu. Bebeklerim konusunda yardım bulmam gerekiyordu. Yakında yiyecek ve suya ihtiyaçları olacaktı ama kimseyi bu kadar erken saatte aramak istemiyordum.

Flint Hopkins'i bekleme odasında bulamadım. Belki kahve almaya gitmişti. Belki çok fazla şey söylemiştim ve o da temelli gitmişti. Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Babamın bil gece öğüdünü uygulayıp Flint'e nasıl hissettiğimi söylemiştim. O yüzden ona âşık olmamı kaldıramıyorsa kaçsa iyi ederdi.

Telefonum tamamen ölmeden önce ona mesaj attım.

Ben: *Hızlıca duş almak ve yemek yemek için dışarı çıkıyorum. Neredesin? Eğer Minnesota'ya varmak üzereysen tekrar teşekkür ederim.*

Asansörün düğmesine bastım.

"Tuvalet holün sonunda."

Arkamdan gelen sesine güldüm.

Sanki tuhaf bir varsayımmış gibi, "Minnesota'ya varmak üzere değilim," diyerek lafını bitirdi.

Dönüp omuz silktim. "Seni bu konuda suçlamazdım."

Asansörün kapısı açıldı. Flint elimi tutup beni içeri çekti. Ufak ellerimin onunkilerinin içindeki hissi hoşuma gidiyordu. Diğer eliyle telefonunu tutup ekranda bir şeyler kaydırırken bile elimi tutmak istemesi hoşuma gitmişti.

"Sana bağlı olan insanlar var, o yüzden kalamayacağını biliyorum. Eve gitmelisin."

Bakışlarını ekranda tuttu. "Benden kurtulmaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Bana acıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Öyle bir şey yok." Flint beni asansörden dışarı yönlendirdi. "Hadi babamın evine taksiyle gidelim. Böylelikle onun arabasını alıp bana birkaç kıyafet ve kozmetik malzemeleri buluruz."

"Kırmızı sedan benim." Öndeki arabayı işaret etti.

"Senin mi?"

"Kiralık yani." Kapıyı benim için açtı. "Sana biraz kıyafet aldıktan sonra yakın olduğu için otele gideriz. Tabii babanın evine gitmek istemiyorsan veya gitmek zorunda değilsen..."

Başımı iki yana salladım.

Bir saat içinde gerekli eşyalarla ve Flint'in daha iyi bir yere götürme ısrarına rağmen paket yiyeceklerle otele vardık. Sadece duş alıp hastaneye dönmek istiyordum.

"Duşa gireceğim," demeden önce sandviçimin yarısını yemiştim. "Ah..." Banyo kapısının önünde ona doğru döndüm. "Ev sahibime ulaşmaya çalıştım, o yüzden telefonum çalarsa cevap verir misin? Hastaneden de arayabilirler."

"Tabii. Neden ev sahibine mesaj attın?"

"Farelerimi beslemesi için birini içeri almasına ihtiyacım var."

"Ben hallederim." Yatağın başlığına yaslandı.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Amanda okuldan sonra fareleri beslemesi, sularını vermesi ve oynaması için Harrison'ı senin evine götürecek."

"Onun anahtarı yok."

Bana gergin bir şekilde gülümsedi. "Biliyorum. Eğer ev sahibin geri ararsa onların girmelerine yardımcı olur."

Başımı iki yana salladım. "Ev sahibimi aradığımı bilmiyordun. Sana bundan daha şimdi bahsetmişsem, nasıl içeri gireceklerdi?"

"Bir arkadaşım onları içeri *sokacaktı*."

"Maymuncukla mı açacaktı?"

"Öyle de denebilir."

Şaşkınlıkla öylece durdum. "Ben... Minnettar mı olmalıyım yoksa öfkelenmeli miyim bilemiyorum."

"Minnettar olmayı seçelim." Başını telefondan kaldırırken kaşları çatılmıştı ve ilk seçeneği tercih etmem için ümitli görünüyordu.

Başımı tekrar iki yana sallayarak yorgun vücudumu duşa sürükledim.

***

Babam bugün yirmi dakikadan daha az bir süre uyanık kalmıştı. Beyin hasarlarını iyileştirmek için çok uyuması gerekiyordu. Bunu biliyordum ama bildiklerimin korkuyu uzaklaştırması zordu. Uçak kazasında ölme olasılığının araba kazasında ölmeye göre çok daha az olduğunu biliyordum ama bu konuda hiçbir bilgi o korkuyu azaltmıyordu. Eminim annemle aynı uçakta olan en az bir kişi, "Bu uçağın düşme olasılığı nedir ki?" diye düşünmüştür.

Olasılık, beş milyon ile on bir milyonda bir arasındaydı. Evet, yıllar boyunca bu konuyu araştırmış ve takıntı haline getirmiştim. Yıldırım çarpma olasılığı çok daha fazlaydı ama yağmur yağdığında her zaman evde kalmıyordum. Ama annem yıldırım çarpmasından ölseydi kalırdım.

Akşam yedide babamın odasından çıktım. Gözlerini açmıştı. Beni tanımıştı. Bu bir lütuftu. Konuşamaması kalbimi parçalıyordu ama şimdilik konuşmakta belirli bir derecede zorluk yaşayacağını biliyordum. Yine de onun çabaladığını görmek kalbimi parçalara ayırıyordu.

"Hâlâ burada mısın?"

Flint telefondan değil de dergiden başını kaldırdı. Özellikle dedikodu dergisi olduğu için tuhaf bir görüntü olmuştu. "Gerçekten sana bir şey demeden gideceğimi düşündün mü?"

Yanına oturdum. Elini bacağıma koyup bana doğru eğilerek başımın yanını öptü.

"Özür dilerim, daha erken çıkardım ama tekrar uyanır diye umdum."

"Söylemiştin ki doktorlar..."

"Biliyorum biliyorum... Uyumaya ihtiyacı var. Her saat başı nabzı atıyor mu diye yeni doğan bebeğini uyandıran bir anne gibiyim."

"Artık burada olduğuna göre sabah gideceğimi sana söylemeliyim."

"Özel jetle mi?" Ona göz kırptım.

"Hayır. Bu iyiliği sadece başkaları için istiyorum. Kendim için ticarî uçuş tercih ediyorum."

"*Business Class* mı?"

"Neden uçak statümle bu kadar ilgileniyorsun?"

Parmaklarımı saçımda gezdirerek dolaşmış saçlarla uğraştım. Yine uzun bir gün geçirmiştim ve kesinlikle görüntümden belli oluyordu. "Beni sen ilgilendiriyorsun. Seni oldukça ilgi çekici bir varlık olarak görüyorum. Alışkanlıklarını, huylarını incelemek istiyorum."

"Sanırım uykusuzluktan hayal görmeye başladın. Huylarım yoktur."

"Hayal mi görüyorum? Hayır. Uykusuz muyum? Kesinlikle. Ayrıca huylarına da başlatma şimdi." Ayağa kalktım. "Babamın ailesi yarın burada olacak. Evine gidip kontrol etmek istiyorum. Gerekirse temizlemem gerekiyor."

"Vay canına, babanın ebeveynlerinin ikisi de hayatta mı? Nerede yaşıyorlar?"

Flint uzattığım elimi tuttu. Nefes alışları arasındaki bu kısacık anlarda dünyam büyükbabamı ve büyükannemi, hâlâ el ele tutuşmalarını düşünecek kadar durdu. Babamın her zaman, farkında bile olmadan anneme uzanışını hatırladım. Sanki zamanla hiç solmayan içgüdüsel bir ihtiyaç gibiydi.

"New Haven'da yaşıyorlar ama şehir dışına çıkmışlardı. Dün akşam eve döndüler. Bu sabaha kadar onlara ulaşamamıştım bile." Flint ayağa kalkıp ellerimizi parmaklarımız birleşecek şekilde ayarladı.

Alex nadiren elimi tutardı. Duygusal olarak açık ve samimi değildi. Sekste mi? Kesinlikle. Fakat diğer şeyler yoktu. Elleri-

ni kaybetmenin bu tip basit şeyleri görmesine neden olup olmadığını merak ediyordum. Her zaman bir sonraki maceranın peşinde koşardı ve gençliğini kaybetmeden dünyayı fethedemeyeceğinden korkardı. Ama bazen... İnsanlar olarak en büyük değişimlerimizin birbirimiz olduğunu unutuyorduk.

"Hadi yemek yiyelim ve seni babanın evine bırakayım."

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkür ederim."

***

"Bir kadeh şarap sipariş etmelisin." Flint bakışlarını menüden bana çevirdi.

"Kırk sekiz saatten az bir süre önce restoranın otoparkında ağız dalaşı yaptık. Sen hızla mekânı terk etmeden önce su bile sipariş edememiştik. Benimle kafa bulmayı kes. Havamda değilim." Ona şakacı bir şekilde gözlerimi kısarak baktım. Gerçekten şu anda ikimizin de sorunlarını tekrar dillendirmek istemiyordum.

"Sadece başından geçen stresli zamanlardan sonra rahatlamak için bir kadeh şarap hoşuna gidebilir diye teklifte bulundum."

"Teşekkür ederim, ben böyle iyiyim. Gerçekten."

Omuz silkip menüyü incelemeye döndü.

"Karınla sürekli kavga eder miydin?" Menüyü masanın ucuna bıraktım.

Flint dudaklarını büzüştürürken gözleriyle hızlıca menüyü inceliyordu. Kendi menüsünü benimkinin üzerine koyup burnundan nefes verdi. "Tabii. Genellikle içki içmem konusunda olurdu. Ama bazen aptalca şeyler üzerine de kavga ederdik."

Başımla onayladım. "Alex'le kazasına kadar hiç kavga etmemiştik." Kahkaha attım. "Ben kavga etmek istemiştim. Bazen beni çok kızdırıyordu ama ya çekip giderdi ya da tartışma çabalarımı görmezden gelirdi. Basitçe *her neyse* diyerek *tartışırdı.*"

Sırıttım. "Restorandan çekip giderek beni öylece bıraktığında çok sinirlenmiştim. Peşinden takip ettiğimde arabana binerek

basıp gitmeni bekliyordum. Ama... Tepemin tası attı. Beni kız dırdın. O ana kadar kavga edecek kadar umursayan birine nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Sonra sen gidince daha başlama şansımız olmadan her şeyin bittiğini hissettim ama senin umur sadığını biliyordum. İpleyecek kadar umursuyordun."

Flint suyunu yudumlarken beni inceledi. Gerçekten umursa dığını mı *düşünüyordu*? "Alex'le nasıl tanıştın?"

Tam konuşmaya başladığımda garsonumuz siparişi almak için geldi. Sipariş verdikten sonra ceketimi çıkardım ve bir ka deh şarap almayı tekrar düşündüm. Alex hakkında konuşmak bir şişe votka olmasa da bir kadeh şarap gerektiriyordu.

"Onunla lisede tanıştık."

"Lise aşkı mı?" Flint şaşkınlıkla kaşını kaldırdı.

"Evet."

"Bu... çok tatlı." Sırıttı.

"Evet, çok tatlı. O çok tatlıydı. Dışadönüktü. Herkes onu se verdi. Eğlenceli ve maceraperestti. Üniversitedeki ilk yılımızda bana evlenme teklif ettiğinde hayatımızın çok maceralı geçece ğini biliyordum."

Flint başıyla onayladı. "Öyle miydi?"

Parmaklarımı masaya vurdum "Evet." Acıya rağmen pay laşacak ufak bir tebessüm buldum. "Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum. Eğer sonucunu bilerek tekrar yapmam gerekirse gözümü kırpmadan yaparım." Kahkaha atarak başımı salladım. "Vay canına... bunu daha önce hiç sesli söylememiştim. Şu ana kadar bu düşüncelerin aklımdan geçtiğinden bile emin değilim."

"Nasıl bitti?"

Homurdandım. "Trajik şekilde. Bir dağa çıkmaya çalıştı ama dağ kazandı. Arkadaşıyla birlikte çığ enkazında kapana kısıldılar. Alex kurtuldu ama geri dönüp arkadaşını bulmaya karar verdi.

onu bulana kadar arkadaşı çoktan olmüştü. Alex'te de çok ciddi bir soğuk yanması vardı. Ellerinin bir kısmını kesmek zorunda kaldılar. Bir elinde başparmağı, diğerindeyse iki parmağı kalmıştı."

"Üzüldüm." Kaşlarını çattı.

"Ben de. Kendimize olan saygımızın yapabileceklerimize nasıl bağlı olması, içimizde ne kadar az güven olduğunu görmek ilginçti. Bunu yargılayıcı bir şekilde söylemiyorum. Söylüyorum çünkü kocamın ruhunun ölüşünü ve geride tanımadığım bir adam bırakışını izledim. Beni çok kötü etkiledi çünkü onun başına gelebildiyse bana da olabileceğini düşündüm."

Sözlerime devam ettim. "Eğer biri ellerimi keserse bu beni nasıl etkilerdi? Sadece fiziksel açıdan da değil. Kendimi nasıl görürdüm? Amacım ne olurdu? Hayallerim? İşimde ellerim olmadan iyi olabilir miydim? Ellerim olmazsa arkadaşlarının yeni dairesine taşınmasına yardım eden iyi biri olabilir miydim? Ellerim olmazsa kocam için iyi bir âşık olabilir miydim? O yüzden, 'Ölüm sizi ayırana dek,' kutsal yemini, görünenden biraz daha çetrefilli. Alex'i ölene kadar seveceğim, o yüzden o konuda sözlerimi tuttum. İşler hastalıkta ve sağlıkta kısmında zorlaşıyor."

"O yüzden terk mi ettin?"

"Hayır." Kahkaha attım ama gerçekte en acılı kahkahamı atmış gibiydim. "İki yıl daha onunla kaldım. 'Ölüm bizi ayırana dek' kısmına kadar yanında kalırdım ama beni orada istemedi. Onun için eskiden olduğu halinin, kaybettiklerinin ve asla olamayacağı kişinin bir hatırlatmasıydım. Dokunulmak istemiyordu. Öpülmek bile. Saçını okşamak da yoktu. Eninde sonunda bir tebessüm bile onu öfkelendirmeye başladı. Depresyona girince durum sözlü tacize döndü. Sözlerinin darbesi etrafıma sardığım koruyucu kalkandan sekerken Alex'imin bana dönmesini bekliyordum."

"Boşanma kâğıtları?"

"Evet. Hem de evlilik yıldönümümüzde. Hakkını vermeliyim, her zaman zamanlama konusunda biraz şiirsel takılırdı. Kaza-

sından sonraki ilk yıldönümümüzde düğün videolarımızı izledik. Bana evlilik yüzüğünü getirmemi söyledi ve tepki vermeden önce, 'Ah, doğru ya. Koyacak bir parmağım yok. Belki aletimin etrafına sığar. Belki kullanılmadığı için zayıflayıp kurumuştur,' dedi. Boylece ikinci evlilik yıl dönümümüzde boşanma kâğıtları aldım. İki gün sonra, imzalamayı reddedince, bir arkadaşından yardım isteyip butun eşyalarımı bahçeye attı."

Flint irkildi "Kâğıtları imzaladın mı?"

"Hah! Bunu sormak zorunda olmandan nefret ediyorum ama benim inatçı tarafımı gördün. Evet, imzaladım."

"Ve seni geçen hafta arıyordu ha?"

"Aynen. Birkaç kere denedi. Onunla konuşmayacağım. Bana söylediği o korkunç ve acımasız şeyler Minnesota'ya taşındıktan sonra vicdanıma ve kalbime işlemişti. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Ailesi hâlâ buralarda yaşıyor. Sanırım babam onun babasıyla ayda bir kez kahve içmek için buluşuyor. Alex'in acil bir durumu olsaydı babam beni arardı."

"Belki seni geri istiyordur."

"Belki de sözlerini fırlatacağı bir kum torbasına ihtiyacı vardır."

Garson yemeklerimizi getirdikten sonra daha fazla Alex hakkında konuşmadık.

Flint

"Bu evde mi büyüdün?" İki katlı, etrafı verandayla çevrili ve denize nazır bir evin araba yoluna çekerken sordum. Güzel bir evdi ve hiç de ucuz değildi.

"Hayır. Providence'da yaşadık." Dışarı çıktı. "Brr..." Verandaya kadar koşup kapıyı açmaya çalıştı. "Elbette kilitli. Hadi ama..."

Arkaya doğru ilerlerken sıralı evlerin ışıkları suya yansıyordu.

"Bahçede bayıldıysa evin bütün kapıları nasıl kilitli oluyor? İddiasına varım ki evi kilitleyip kendini dışarıda bırakmıştır." Ellen kapıyı çekiştirdi.

"Dışarıda mı kaldık?" diye sordum.

"Tut." Bana çantasını uzattı. "Hayır." Elleri ve dizleri üzerine çökerek köpek girişinden emekleyerek girdi.

Gülerken başımı iki yana salladım. Veranda ışıkları yandı ve kapıyı açtı. "Köpek nerede?"

"Yarın burada olacak. Büyükannemle büyükbabamın köpeği."

"Burası bir terzi için fazlasıyla havalı bir emeklilik evi." Kiraz ağacından, beyaz granit mermerden ve paslanmaz çelikten büyük bir mutfağa adım attım.

Ellen birkaç ışığı yaktı. "Üç nesildir babamın ailesine ait. Annem öldükten sonra yenilemek ve balık tutmak için buraya taşındı." Gülümseyip ceketini çıkardı. "Büyükanne ve büyükbabam yazın çoğunu burada geçiriyor. Gençken yazlarımı burada geçirirdim. Ama merak ettiğin şeye cevap vereyim, büyük büyük annem birçok arazisi olan zengin bir adamın kızıydı. Petrolden zengin olan insanlar yani... O ve büyük büyük babam Oklahoma'dan Providence'e taşınmıştı. Kısa süre sonra büyükbabam dünyaya geldi ve bu evi inşa ettiler."

Onu oryantal halılarla döşenmiş ahşap zemini olan geniş alanda takip ettim. Ebeveyn yatak odasının ışıklarını yaktı. Kusursuzdu.

"Ne konusunda endişelendiğini merak ediyorum. Burası tertemiz."

"Lori..." diye mırıldanırken başını hemen yandaki banyoya soktu. "O ve Forrest babama kısa bir ziyaret yapmışlar. Eminim bugün etrafı toparlamışlardır. Umarım babamın çıplak kız dergilerine rastlamamıştır."

Meraklı bir şekilde kaşımı kaldırdım.

Ellen omuz silkti. "O bir erkek. Bütün heteroseksüel erkekler çıplak kadınlara bakmıyor mu?" Beklediğim, hatta belki de ihtiyacım olan şekilde bana doğru yürüdü.

Kravatım yoktu ama üzerimde biraz düzeltilmesi gereken bir şeyler bulurdu.

"Bütün heteroseksüel erkekler için konuşamam ama yorum yapmayı reddediyorum."

Yakamdan başladı. Düzgünce katlandığından emin olduktan sonra elleriyle gömleğimi düzeltti. "Başka şekilde ifade edeyim, avukat bey. Çıplak kadınlara bakmaktan *hoşlanıyor* musun?"

Elleri belime doğru ilerleyip pantolonumun arka ceplerine girerken göğüsleri gövdeme bastırılmıştı.

"Sırıtıyorsun." Bana hem oyuncu hem de meydan okuyan bir ifadeyle baktı.

Ellerim boş bir şekilde duruyordu. Eğer ona dokunursam duramayacaktım. Benimle uğraşırken ve şakalaşırken ne kadar seksi olsa da kambur duruşunda, yorgun gözlerinde son iki günün koşturmacasını görebiliyordum.

"*Seni* çıplak hayal ettiğim için sırıtıyorum."

Üst dudağını içeri çekerek alt dudağının sarkık görünmesini sağlamıştı.

"Şimdi de biraz uyuyabilmen için gidiyorum."

Kafası bir anda geri çekildi. "Gidiyor musun? Kalmıyor musun?"

"Eşyalarım otelde ve sabah altıda uçağım var. Ticari uçuşa bineceğim için kırk dakika veya daha önce havalimanında olmam gerekiyor."

Bir geri adım atınca ellerini cebimden çıkardı. "Haklısın." Başını iki yana sallayıp gözlerini kapattı. "Düşünemedim. Belli ki uyumaya ihtiyacım var."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellen

Gitmesini istemiyordum ama kalmasını da söyleyemezdim. Beni buraya getirip iki gün kalarak daha önce söylediklerini ve tahliye durumu dahil üzülmemi sağlayan her şeyi affettirmişti.

"Sabah eve dönmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim." Sana. Gitmeden önce sana ihtiyacım var. Korkarım ki sen gittikten sonra da sana ihtiyacım olacak. Ama bunlar en büyük korkularım değildi.

Başımı ellerinin arasına aldığında gözlerimi kapattım. Çok nazik bir hareketti ama ellerinde öyle bir kuvvet vardı ki bu tarz hareketleri her yaptığında sanki bana hayatımı değiştirecek bir şey söyleyecekmiş gibi önemli ve kaçınılmaz hissettiriyordu.

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Tamam mı?"

Başımla onaylarken gözlerimi kapattım çünkü gözyaşları akmak üzereydi. Siktir git gözyaşı! Bu veda partisine davetli değilsin.

Ellerine uzanırken hıçkırıklarımı tutuyordum. Başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerek alnımı öptü.

"Neden ağlıyorsun, Elle?"

Elle. Bana şu anda Elle deme. Ellen. Bayan Rodgers. Sinir bozucu kiracı. Hatta Yedi bile diyebilirsin. Ama kendimi toparlamam gerekirken Elle çok kişisel hissettiriyordu.

"Baban hakkında mı endişelisin?" diye sordu.

Babam konusunda çok endişeliydim. Ama bu gözyaşları onun için değildi. Başımı iki yana salladım. "Gitsen iyi edersin. Daha önce söylemiştim, eğer kalırsan sana..." *Âşık olacağım.* "Şimdi olmam için iyi bir zaman değil."

Yoğun bir bakışın ardından başını bir kere salladı. "Farkına varmadan evde olacaksın."

Kahkaha atarken geri çekilip uzaklaştım. Mutfakta bir bardak su doldururken konuştum ama ona bakmadım. "Büyükanne ve büyükbabamdan ona bakmasını istemeyeceğim. Çok yaşlılar. Annem öldü. Ben de tek çocuğum." Pencereye gidip suda dans eden yansımalara baktım. "Bu onun için hayat değiştirici bir durum olabilir. Henüz bilmiyoruz. Ama eğer öyle olursa, benim de hayatım değişecek. Eğer yardım olmadan yaşayamazsa..."

"Onunla ilgilenmek için buraya taşınacaksın."

Başımla onaylayıp onunla yüzleştim. "Haftalardır *bir şey* olmaya çalışıyormuşuz gibi hissediyorum. Eğer aptal pelerininle benim için suda yürümeye hazır şekilde belirmeseydin, o park yerinde aramızdakinin ölmesine izin verecektim. Bunu yapmaya hazırdım. Bu yüzden eşyalarımı toplamıştım."

Daha fazla gözyaşını silerek acılı bir kahkaha attım. "Ama sen Süpermen pelerinini giydin ve aklı olan hiçbir kız süper kahramanlara âşık olmayı engelleyemez. O yüzden gözyaşlarım benim için bencilce çünkü... Senin beraber olmamızı istemeyen bir oğlun ve benim de terapist aklımla bile bana burada ihtiyacı olduğunu bildiğim bir babam var."

Flint ellerini kalçalarına koyarak ayaklarına baktı. "İşini bırakacak mısın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ama bana ihtiyacı varsa, o zamanı burada bir iş bulacağım."

Sıkıntılı bir şekilde elini yüzüne sürttükten sonra bana baktı. "Bu doğru bir seçim. Gereken neyse onu yapmalısın."

Başımla onayladım.

"Ama..." Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerini yanağıma bastırdı. "Herhangi bir şeye... Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ya sana ihtiyacım varsa?

Beni vücuduna doğru çekerken güçlükle gülümsedim. Gömleğinin yakasını tutup parmak uçlarıma yükselirken kalbimi kıran veda öpüşü için benimle ortada buluştu. Çaresizlik ortadan kalkıp nefes almak için ayrıldığımızda alnımı göğsüne yaslayarak yakasını tutmaya devam ettim.

"Harry'ye onu özleyeceğimi ve bebeklerimle ilgilendiği için teşekkür ettiğimi söyle." Onu bırakıp çantama uzandım ve dairemin anahtarlarını çıkararak eline koydum. Bakışlarıyla buluşmak için zorla başımı kaldırdım.

Flint başıyla onayladı.

"Her şekilde ikinizi de yakında göreceğim," dedim. Son bir veda için olabileceğini biliyordum ama o kelimeleri henüz söylemek istemiyordum. "Teşekkür ederim, Flint Hopkins. İyi yolculuklar."

Yüzü acıyla buruştuktan hemen sonra son bir kez beni öptü. Sert ve acılıydı ama başladığı gibi bitmişti. Arkasına bakmadan ceketini kaptı ve kapı ardından kapandı.

***

Ertesi sabah kahvemi yudumlarken doktorun gelmesini ve babamın uyanmasını bekliyordum. Yapacak başka bir şey olmadığı için gençlik anılarımı hatırladım. Anı yaşadığım ve Alex'le son-

raki büyük maceramdan ötesini planlayamadığım günler vardı. Dağ tırmanışı, bisiklete binme veya sörf yapmakla geçecek uzun bir hafta sonuna yetecek kadar kıyafeti büyük bir çantaya sıkıştırıp son anda arabaya atlardık.

Ufak Subaru Outback arabamızda en az yatağımızdaki kadar çok uyumuştuk. Ailelerimiz mutlu ve sağlıklıydı. Bize bel bağlayan kimse yoktu. Eğlenceye yetecek kadar çalışarak geçiniyorduk.

Pişmanlık yok.

Hayatını bir defa yaşıyorsun.

Anı yakala.

Bunlar hayat felsefemizdi.

Ama kazalar olabilirdi. İşler meslek haline gelebilirdi. Hayat sorumluluk istemeye başlayabilirdi.

"Günaydın." Doktor gerçekliğe dönmemi sağlamıştı.

"Günaydın." Otuz iki yaşındayım ve sorumluluk sahibi olmakla sıkıntım yok diyen sahte bir gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim.

Babamı muayene ettikten sonra bazı testler yaptı. İzlerken kendimi uyuşuk hissediyordum. Ta ki... Babam kıpırdanıp gözlerini açana kadar.

"Baba!"

Görüş açısına girerken doktor veya hemşirenin önüne çıktığımı umursamıyordum.

Birbirine girmiş sesler dudaklarından dökülünce hüsranla irkildi.

Elini sıktım. Onun da elimi hafifçe sıkarak karşılık vermesi çok iyiydi. "Merak etme." Gülümsedim. "Kelimelerini bulacağız."

Başı onaylarmış gibi hafifçe hareket etti.

Doktorun muayeneyi bitirmesi için geri çekildim. Kelimeleri sanki tünelin diğer tarafından duyuyormuş gibi yankı yapıyordu. Bu durumun geleceğini biliyordum ama her şeyi anlamaya

çalışırken babamın gözlerinde beliren acıyı tam olarak hayal edememiştim.

Yutma güçlüğü.

Yarı felç.

Acı.

Spastik.

Muhtemel kasılma nöbetleri.

Bozuk görüş.

Vücut fonksiyonlarına hâkim olamama.

Konuşma ve anlama güçlüğü.

Ama... İşte geliyor...

"Hastalığın seyri iyi gidiyor."

Doktora gülümsedim ama aslında ona kahkahalarla gülüyordum. Beyin felci sonrası sıraladığı muhtemel durumlarda iyi denebilecek bir şey yoktu.

"Teşekkür ederim," dedim doktora, odayı terk etmeden önce başını nazikçe sallarken gülümsememi yüzümde tutmayı başardım. Bu acı verici gülümseme tamir edilemez milyonlarca parçaya bölünmememi sağlayan tek şeydi.

Babamın mavi gözleri üzerime odaklandı. Bu işi ne kadar anladığını bilmiyordum. Önündeki muhtemel değişiklikleri tamamen anlamaması ufak bir lütuf olabilirdi.

Yatağının kenarına oturarak ellerini tuttum, sonra da dudaklarıma götürdüm. "Bu işin üstesinden geleceğiz," diye fısıldadım.

Flint

Amanda beni, "Güvenli bir şekilde eve dönebilmene sevindim," diye gülümseyerek karşıladı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim." Montumu çıkardım. "Harrison nasıl?"

"İyi. Okuldan sonra eve döneceği için mutlu olacağına eminim. Alışkanlıklarına çok bağlı."

Güldüm. "Evet, aynen öyle. Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim ve Ellen'in..."

"Fareleri! Aman Tanrım..." Sandalyesinden fırlayıp beni ofisime kadar takip etti. "İlk başta, asla beş tane farenin yakınına gitmem diyordum ama çok tatlı ve akıllılar. Basketbol oynuyorlar. Hiç gördün mü?"

Gözlerimi devirirken sırıtışımı gizleyemedim. Bu konuşma Ellen'in yüzüne gülümseme kondururdu. "Onlarla pek fazla nasebet kurmadım ama Harrison'ın yeni saplantısı haline geldiler. Noel için sadece onlardan istiyor."

Amanda'nın gülümsemesi soldu. "Elle'in babası nasıl?"

"Hayatta. Önümüzdeki haftalarda vucudunun veya akıl durumunun nasıl olacağından emin değilim. Sanırım çok fazla terapiye ve ekstra bakıma ihtiyacı olacak." Bilgisayarımı açıp e-postalarıma tıkladım.

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Bunu konuşmayacağız."

"Harrison ondan hoşlanıyor."

"Harrison onunla olmamdan hoşlanmıyor." Bu konuda konuşmayı bitirdiğimizi anlaması gereken bir bakış attım.

"Daha denemedin..."

"Amanda bu konuyu seninle konuşmayacağım. Ellen babasına bakmak için muhtemelen Cape Cod'a taşınacak. Ölçümler konusunda iyi değilsen diye söylüyorum, orası Minneapolis'ten iki bin beş yüz kilometre kadar uzakta."

Bana acırmış gibi beklemesine ihtiyacım olmadığı için pes etmesini bekledim. Biraz sonra masasına geri döndü.

Birkaç saat sonra Harrison geldiğinde çantasını masama bir anda bıraktı. Ben de yere koydum.

"Elle nerede?" diye sordu.

"Cape Cod'da."

"Babası öldü mü?"

"Hayır." Yarın gerçekleşecek yeminli ifade için notlarımı aldım.

"O zaman neden seninle birlikte eve geri dönmedi?"

"Babası hastanede. Beyin felci geçirmiş. Ellen bir süre gelmeyebilir."

"Fareleri beslemek için beni sen mi götüreceksin?"

"Evet."

"Ne zaman eve dönecek?"

Burnumdan kontrollü bir şekilde nefes verdim. "Bilmiyorum."

"Neden ona sormadın?"

"Çünkü o da cevabını bilmiyor. Babasının iyileşmesine bağlı. Felcin iyileşmesi uzun bir süreç."

"Eğer burada değilse onunla nasıl gitar çalacağız?"

Burnumun direğini sıkarak başımı iki yana salladım. "Belki de sana gösterdiği uygulamayı kullanabilirsin."

"Uygulamanın ismini bilmiyorum. Onu arayacağım." Telefonunu çıkardı.

"Arama. Muhtemelen hastanededir. Soracağın şey acil değil. Bekleyebilir, Harrison."

"Ne zamana kadar bekleyeceğim? Akşama kadar mı? Yarına mı? Önümüzdeki haftaya kadar mı?"

"Harrison!"

Kaşlarını çattı.

"Özür dilerim..." Ellerimi saçımda gezdirdim. "Yorgunum. Bana cevabını bilmediğim sorular soruyorsun. Hadi..." Ceketimi kaptım. "Eve gidelim."

"Amanda'nın evinde eşyalarım var."

Elimi ensesine koyup onu ofisimden dışarı yönlendirdim. "Fareleri beslemeye gittikten sonra uğrayıp alırız."

***

Serada iki saat çalıştıktan ve Harrison'a ödevlerinde yardım ederek bir saat geçirdikten sonra duş aldım ve bir saat daha çalışmak için ofisime geçtim.

Ellen: *Uyuyor musun?*

Telefon ekranıma gülerek baktım.

Ben: *Evet*

Ellen: *Yatağın hangi tarafında uyuyorsun?*

Ben: *Ortasında*

Ellen: *Ne! Kimse ortada yatmaz*

Ben: *Görünüşe göre kimseye benzemiyorum*

Ellen: *Bebeklerim nasıl?*

Ben: *Ürkütücüler*

Ben: *Babanın durumu nasıl?*

Ellen: *Geçici olduğunu umduğumuz bir felç geçiriyor. Tuvaletini tutamıyor, konuşma sorunu var... ve liste uzayıp gidiyor.*

Dişlerimi alt dudağıma bastırıp mesajına baktım. Buna nasıl bir cevap verilirdi ki?

Ben: *Üzüldüm*

Berbat ve genelleyici bir cevaptı ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

Ellen: *Hepsi sıkça görünen şeyler. Önümüzdeki haftalarda bu çok fiziksel gelişme görebilirsiniz gözlemliyiz. Kavrama, konuşma ve duygusal olarak iyileşmesi daha uzun sürebilir.*

Ben: *Sen nasıl dayanıyorsun?*

Ellen: *İyiyim. Büyükbabamla büyükannem ihtiyacım olan duygusal destek için buradalar ama yaşlı ve yavaşlar. Onları çok seviyorum. AMA utak kanışleri Bungie her yere işiyor. Temizlemek için kâğıt havluyu almaları yirmi dakika sürüyor. O yüzden onların yerine ben yapıyorum. Babama VE Bungie ve bakma fikri konusunda çok heyecanlı sayılmam.*

Ben: *İşte bu yüzden evcil hayvanım yok.*

Ellen: *Biliyorum ama sen kontrol manyağısın.*

Güldüm.

Ben: *Düzenliyim.*

Ellen: *Ben de öyle söyledim.*

Ben: *Harrison ona gösterdiğin müzik uygulamasının ismini istiyor.*

Ellen: *Onun yatmış olması gerekmez mi?*

Ben: *Yatağında, öncesinde sormuştu. Seni arayamayacağını söyledim.*

Ellen: *Beni HER ZAMAN arayabilir ya da bana mesaj atabilir ama sözlerimi yanlış şekilde aktarma diye bunu ona uygulamayı hediye ettiğimde kendim söyleyeceğim. :)*

Ensemi ovarak mesajını birkaç kez okudum. Bir arayışta değildim ama oğlumun hayatında olabilecek mükemmel kadını bulmuştum. Fakat bu iş olmayacaktı. Ellen Rodgers kaçırılmış bir fırsattı. Kıl payı kaçırılmış bir fırsattı. Bir varsayımdı.

Ben: *Bir şeye ihtiyacın var mı?*

Üç nokta belirdi. Kayboldu. Tekrar belirdi. Kayboldu ama mesaj gelmedi. Belki uzun bir mesaj yazıyordu. Belki cevaplarını değiştirip duruyordu.

Ellen: *Sahip olabileceğim bir şey değil.*

Şifreli.

Ben: *Daha açıklayıcı olman gerekiyor.*

Ellen: *Uykuya geri dön, her şey için teşekkür ederim. XO*

Ben: *İyi geceler.*

Ellen: *İyi uykular.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ellen

Babam felç geçireli üç hafta olmuştu. Hastanedeki işimden izin almak zorunda kalmış ve diğer hastalarımı ise Minneapolis'teki başka bir terapiste yonlendirmiştim. Babam evdeydi ve her gün gelişme gösteriyordu ama iyileşmesi yavaştı. Günlerim onu konuşma, fizik ve rehabilitasyon terapisine götürmekle geçiyordu. Terapi onu çok zorladığı için sonrasında uzun süre kestiriyordu.

Akşamları onunla müzik terapisi yapıyordum. Eve kadar yürümesinin üzerinde çalışırken de müzik ve belirli ritimler kullanıyorduk. Büyükannemle büyükbabam yemekleri yapmak konusunda harikaydılar. Günde en az iki kere Bungie'nin ardını temizlediğim için adil bir takastı. Burada olmak istediklerini biliyordum. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Babam onların oğluydu. Kocaman bir çocuğun -anne babasından daha çok- yardıma ihtiyacı olunca işlerin dengesi bozulmuş gibi hissettiriyordu.

Sanki ölüm gibiydi. İşlerin doğal bir düzeni vardı. Çocuklar ebeveynlerinden önce ölmemelilerdi. Flint'i haftada en az bir kez

bebeklerimi kontrol etmek için arıyor veya mesaj atıyordum. Onlar farelerimi besleme ve haftada bir tuvalet yerlerini temizleme konusunda iyiydiler. Onlar derken Harry'den bahsediyordum. Flint, Harry'nin evcil hayvan isteğini gördükçe çocuğun her şeyi kendi başına yapması gerektiğini düşünüyordu. Sanırım bu düşüncesi mantıklıydı.

Babam ve büyükannemler yattıktan sonra üst kattaki küvete sıcak su doldurup banyo bombası kullandım. Kocaman bir küvet değildi ama sessizdi ve uyuyana kadar bir saat boyunca benimdi. Duşta müzik listemi bulup köpüklü huzurun içine dalmadan önce telefonumu tuvalet kapağının üstüne koydum.

"Gelin annenize bakayım..." İnleyerek gözlerimi kapatırken sıcak su bütün kaslarımı gevşetiyordu. Paula Cole aşkı 'hissetmek' konusunda şarkı söylüyordu. Bir saatliğine kaygısız olabiliyordum. Bir saatliğine aklımdaki fantezilere kaçabiliyordum. Bir saatliğine çıplak ve ıslak olup seksi hissedebiliyordum.

Alex beraberliğimizi sonlandırdıktan sonra bile fantezilerimde başrol oynamıştı. Duygularını açıkça gösteren biri olmasa da seks her zaman gerçekten iyiydi. Ama şimdi sarışın ve sörfçü eski kocamı düşünmüyordum. Sıcak ve köpüklü suyun derinlerine dalarak kendime uzanırken, bana dokunduğunu hayat ettiğim tek adam uzun boylu, oldukça yapılı, koyu renk saçlı, takım elbiseyi mükemmel bir şekilde taşıyan, parmaklarıyla... dudaklarıyla... ve o yaramaz diliyle en büyülü şeyleri yapan adamdı.

Aralanmış dudaklarımdan yumuşak bir inleme çıktıktan sonra alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve ortaparmağımı bacaklarımın arasına kaydırdım. Telefon çalınca şarkım bir kere kesildi. Görmezden geldim. Sonra yine kesildi.

"Haaaayıır..." Havlumu kapıp telefonumu tuvalet kapağından almadan önce ellerimi sildim. Benim kutsal banyo vaktimi bölen kimdi?

Üç hafta önce gittiğinden beri beni bir kere aramamış veya mesaj atmamıştı. Arayıp mesaj atan bendim. Onu düşünerek kendime dokunduğumu biliyor muydu?

"0(900) DOKUN BANA hattını aradığınız için teşekkürler. Bu akşam fantezilerinizi nasıl gerçekleştirebilirim?"

Ses yoktu.

Telefonumu uzaklaştırdım. Arama hâlâ sürüyordu.

"Özür dilerim, yanlış numarayı aramış olmalıyım. Ama madem aradım, bunun mutlu bir hata olduğunu düşünelim... Fantezilerimi gerçekleştirmen hakkında konuşmaya devam edebilir miyiz?"

Sırıttım. "Senin hatan olmaktan nefret ediyorum ama mutlu bir hata olduğumu düşünürsen bununla baş edebilirim."

"Neşeli bir havadasın."

Mırıldandım. "Kendime vakit ayırıyorum. Banyo vakti."

"Siktir... Bunu neden bana söyledin ki?"

Kıkırdadım. "Özür dilerim. Islak ve çıplak değilim. Ayrıca takım elbiseli malum bir adamı düşünerek kendime dokunmuyorum. Köpek kusmuğuna ek olarak uzun bir günün teri ve pisliği içindeyim. Bu daha iyi mi?"

"Vücudunun neresine dokunuyorsun?" diye boğuk bir sesle sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp yavaşça nefesimi verdim. Bu bir işkenceydi. "Beni aramanı neye borçluyum?"

"O seksi bacaklarının arasına mı dokunuyorsun?"

Bahsedilen seksi bacakları birbirine bastırdım. "Belki."

"Yüce Tanrım, Elle..."

Sadece sesiyle bile bacaklarımın arası nabız gibi atmaya başladı. Sesi biraz acı içinde ve fazlasıyla tahrik olmuş gibi çıkıyordu.

"Seni özlüyorum," diye mırıldandım çünkü Flint'i düşünmek beni tahrik etse de kalbimi görmezden gelemezdim.

"Evet." Zayıf bir yenilgiyle cevap verdi.

"Evet," diyerek dalga geçerken inanamayarak hafifçe nefes bıraktım. "İkimizin de seni özlediğimi bildiğine sevindim." Kalbim o gittiğinden beri görmezden geldiğim tanıdık bir acıyla sızladı.

"Ne dememi istiyorsun?"

Gözlerimi tavana doğru devirirken gözyaşları yüzeye çıkmaya çalışıyordu. "Hiçbir şey. Neden aradın?"

"Seni özlemek bir şeyi değiştirmeyecek."

Ama her şey anlamına gelebilirdi.

"Neden aradın?"

"Sadece babanın nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Ayrıca senin bir şeye ihtiyacın olup olmadığını merak ettim."

"İdare ediyor. Her gün biraz biraz iyileşiyor. Bana gelirsek, ihtiyaçlarımı düşünmek için pek vaktim olmadı. Sanırım ihtiyaç duyulma hissi yeterliydi. Babamın bana ihtiyacı vardı. Özlenme hissi de çok özel ama ikisinden birinin olması o kadar kötü sayılmazdı."

"Elle..."

"Yapma. Sorun değil. Anlıyorum." Boğazımı temizledim. "Lori ve Forrest babama yardımcı olacaklar, ben de önümüzdeki hafta Minneapolis'e trenle geleceğim. Bir buçuk günlük bir yolculuk olacak. Hastaneyle konuşmam ve hastalarımla uzun süreli ne yapmak istediğim konusuna bir çözüm bulmam gerekiyor. Sonra Şükran Günü'nde arabama atlayıp bebeklerimi buraya getireceğim."

"Kesinleşti o zaman? Taşınıyorsun?"

"Evet. Onu bakımevine koyma fikrini reddediyorum. Tamamen iyileşebilir ama aylar... Belki yıllar alacak. O benim babam..." Sesim çatallandı. "O, sahip olduğum tek şey."

"Trenin varış saatini bana haber ver. İstasyondan alınmanı ayarlarım."

"Alınmamı *ayarlayacaksın*," diye ondan çok kendime kelimeleri tekrarlarken başımla yavaşça onayladım. "Ben koca bir kızım, Flint. Tren istasyonundan daireme kadar kendi başıma gidebileceğime eminim."

"Tamam."

Tamam. Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyordum.

"İyi geceler."

Başımla onaylarken gözyaşlarını gözlerimi kırpıştırarak serbest bıraktım.

Aramayı sonlandırdı.

"İyi uykular," diye boşluğa fısıldadım.

***

Otuz altı saat. Trenle Providence'tan Minneapolis'e bu kadar sürede varılıyordu. Uçağa binmekten biraz, sadece *birazcık* daha uzundu.

Hem acı hem de tatlıydı. Otuz altı saat boyunca babamla başka biri ilgilenmişti. Otuz altı saat boyunca kalbimin parçalara ayrıldığını hissetmiştim. Eğer başına bir şey gelirse, üç hafta önce başladığım yere dönecektim. Eminim Flint günümü tekrar kurtarmak için pelerinini giyerdi ama ben bunu istemiyordum. Otuz altı saat bana empati kurabilmem için yeterli zaman vermişti.

Ya onu ve Harry'yi önemsediğimin yarısı kadar bile olsa beni önemsiyorsa? Eğer bu doğruysa, o zaman taşınarak canını yakmış oluyordum. Bana karşı bu kadar dürüst olup hislerini göstereceğini düşünmüyordum. Kalbi koruma altına alınmıştı ve bunu yapmaya hakkı vardı.

Beni özlemesi nasıl hissettiğini değiştirmeyecekti. Bunu bana söylemesi kalmamı sağlamayacaktı. Benimle bir şey paylaşmasını beklemek bencilce olurdu. Ben gidiyordum.

Tren istasyonundan çıkıp evime gitmek için taksi tuttum. Çantamdaki yedek anahtarı çıkardıktan sonra kilide soktum ama kapı kilitli değildi. Yavaşça açıp dinledim.

Harry.

Farelerimle konuşuyordu. Yemek vakitleriydi.

Çantamı yere bıraktım. Babamdaki eşyalarım oraya vardığımda aldığım şeyler olduğu için kıyafet getirmemiştim.

"Merhaba?"

"Ellen?" Harry başını yatak odasından çıkardı. "Neden buradasın?"

Gülümseyerek holde ilerledim. "Burada yaşıyorum." Ama çok sürmeyecekti. Flint'in bakışlarıyla buluşunca gülümsemem soldu. Farelerimin odasında duvara yaslanmıştı. İşte bu... Beklenmediktı.

"Merhaba," diye fısıldarken kalbimde her türlü duygu çarpışmıştı. Acı aralarında en güçlüsüydü.

"Merhaba." Gülümsedi. Soğuk, zorlanmış ve yürek burkan bir hali vardı.

"Gitarımı getirmeliydim."

Lady Gaga'yı elime alırken duygularımı kontrol altında tutmak için titrek bir nefes aldım. "Merhaba bebeğim," diyerek onu öptüm. "Gitmeden önce biraz oynarız."

"Tekrar gidiyor musun?"

Bakışlarım Harry'den Flint'e çekildi. Ona söylediğini varsayıyordum. Yanılmışım.

Flint ifadesiz şekilde kalmaya devam etti.

"Evet." Dikkatimi Harry'ye çevirdim. "Babamın beyin felci geçirdiğini biliyorsun, değil mi?"

Harry başıyla onayladı. "Baban ölmedi."

"Evet. Ama tamamen iyileşmesi çok uzun zaman alacak ve ben sahip olduğu tek aileyim. Anne babası hâlâ hayatta ama ihtiyacı olan bakımı ona verebilmek için çok yaşlılar."

"Noel'den önce geri dönmüş olacak mısın? Büyükannem ve büyükbabamdan Noel için bana fare almalarını istedim. Farelerimin seninkilerle güzelce oynayıp oynayamayacağını görmek istiyorum."

Flint'e baktım. Kaşları çatılmıştı.

"Ben Cape Cod'a taşınıyorum, Harry. Geçici bir şey değil... en azından birkaç aylığına..."

"Ama eninde sonunda geri döneceksin, değil mi? Sanırım babam farelerinle ilgilenmem için beni buraya getirmekten sıkıldı. Belki sen buraya dönene kadar onları bizim eve taşımalıyız."

Flint elbette farelerimle ilgilenmekten sıkılmıştı.

Harry'ye gülümsedim. "Aslında onları da yanımda götürüyorum."

"Ah..." Alnı kırıştı. "Gel," dedi farelerime.

Farelerim sanki Harry alfalarıymış gibi kafeslerine doğru ilerlediler. Lady Gaga'yı kafesine bırakıp oğullarını kapılarını kapatmadan önce hızlıca sevdim.

"Gel buraya, Harry." Odama girip çorap çekmeceme uzanarak üç yüz dolar çıkardım. "Bu farelerimle çok iyi ilgilendiğin için."

Gözleri kocaman oldu. "Üç yüz dolar mı?"

Elimi yanağına koydum. İlk başta gerilse de sonra biraz rahatladı. "Teşekkür ederim, Harry." Diğer yanağını öperek kulağına fısıldadım. "Seni çok özleyeceğim."

"Gitmeden önce gitar çalacağımızı söylemiştin."

Yüzünü bırakarak gülümsedim. "Çalacağız. Söz veriyorum. Eşyaları toplamak için bir haftalığına burada olacağım."

"Tamam." Başıyla onayladı. "Hadi gidelim." Bizi yatak odasının kapısından izleyen Flint'e seslendi.

Flint ona anahtarlığı uzattı. "Seninle arabada görüşürüz."

Kapı Harry'nin ardından kapanana kadar birbirimize bakmadık.

"Üzgünüm. Ona söylemediğini bilmiyordum." Parmaklarımı kot pantolonumun ön cebine koyarak omuz silktim. "Sanırım bu konuda bir sorunu yok."

"Ne mutlu ona." Çenesindeki kaslar gerildi.

"İlk günden beri hayatından çıkmamı istiyordun."

"Ofisimin olduğu binadan çıkmanı istemiştim."

"Eh..." Ona gergin şekilde gülümsedim. "Çıktım işte."

"Bunu düzeltemem," diye öyle gergin bir sesle konuştu ki sanki kopmaya hazır bir lastik bant gibiydi.

Başımı iki yana salladım. "Senin düzelteceğin bir şey değil." Yanından sıkışarak geçtim, çantamı ve ön kapıda yere bıraktığım telefonumu aldım.

Flint bileğimi kavrayıp onunla yüzleşene kadar kolumu çekti. Çenesi gerilmiş şekilde elimi tutup göğsüne bastırırken yüzü öfkeyle kararmıştı.

Kan damarlarımda çağlarken nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Bu," diye güçlükle konuştu, elimi göğsüne sanki kelimelerine vurgu yapmak istermiş gibi sertçe bastırdı. "*Bunu* düzeltemem." Elimi bir kere daha sertçe göğsüne vurdu.

Parmaklarım gömleğini sanki kalbini çekip kurtaracakmış gibi kavradı. "Hayat çok acımasız," diye fısıldadım.

Başımı ellerinin arasına alarak alnını alnıma bastırdı. "Kal."

Gözümü bile kırpmamıştım. Gözyaşları hızlıca akmaya başladı. Sanki kalbimi ikiye ayırmış gibiydi ve kanamayı durduramıyordum.

"Kalamam." O tek kelime, çoktan ölmek üzere olan kalbimi jiletle kesiyorlarmış gibi hissettirmişti.

"Seni özledim." Alnını ileri geri bana sürterken tutuşu sıkılaştı.

"Flint..." diye hıçkırarak ağlarken diğer elimle gömleğini kavradım. Onu bırakmayı hiç istemiyordum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve hemen ardından dudaklarını benimkilerle birleştirdi.

Onu öptüm ama ağladım.

Öptüm ama parçalara ayrıldım.

Öptüm ve bir önemi varmış gibi davrandım.

Aslında... Bir önemi yoktu, sadece onu öpmeye devam ettim.

Hiçbir zaman Subaru Outback, kıyafetlerin birkaç top halinde sıkıştırıldığı çanta veya en çok ihtiyaç duyduğun anda bekleyen büyük bir macera olmayacaktı.

Nefes nefese öpücüğü keserken gözlerime baktı.

Bir şey demek için ağzımı açtım... Tanrım, ne demem gerektiğini bilmiyordum. Acı beni içine alarak geride hiçbir şey bırakmamıştı. Tek. Bir. Kelime. Bile.

Bir şey söyle!

Bakışlarını yere çevirdikten sonra dairemden çıktı.

***

Gece yarısı olana kadar arabamda bekledim. İşte o zaman ışıklar sönmüştü. Yün ceketimi iliklleyip dışarı fırladıktan sonra sokakta koşuşturarak veranda basamaklarını çıktım. Telefonumu cebimden çıkardım.

Ben: *Bir hafta kalabilirim*

Rüzgâr vardı ve soğuktu. Titreyerek cevap vermesini beklerken kendime sarıldım.

Flint: *Kabul*

Ben: *O zaman beni içeri al.*

Sırıttım. Bu kendime yaptığım en sadist şey olabilirdi. Bir hafta sonra gittiğimde çok canımı yakacaktı ama ne kadar hızlı geçecek olsa da bu anı yaşamazsam pişman olacaktım.

Kapı yavaşça açıldı. Titreyerek içeri girdim. Flint sadece siyah iç çamaşırı giyiyordu ve kaşlarını çatmıştı. Kaş çatışlarının her birini seviyordum. Sessiz bir meydan okuma gibiydi. Onları yanımda götürebilir miydim? Bana ardından gelecek olan gülümsemeyi verir miydi? Ben buna değer miydim?

Ceketimin düğmelerini çözdükten sonra askılığa astım ve soğuk ellerimi göğsüne bastırdım. İrkilmemişti bile. Alnında kafa karışıklığının izleri, gözlerindeyse endişe belirgindi.

"Kaşlarını çatmayı kes, Bay Hopkins. Önümüzdeki yedi gün boyunca bütün cinsel fantezilerini gerçekleştireceğim."

Dudağının kenarında hafif bir tebessüm belirdi.

Bana.

Bana gülümsemişti.

Onu mutlu ediyordum.

Dünyanın gözden kaçmış bir başka mucizesi: Birine eksiksiz ve baş döndürücü bir mutluluk getirmek. O sarkık dudaklarını yakalamak için parmak uçlarımda durdum. Beni kaldırıp bacaklarımı beline sardıktan sonra üst kata taşıdı.

"Şşş..." derken dudaklarını kulağıma bastırdı ve holden geçerek beni odasına taşıdı. "Eğer mırıldanmayı kesmezsen ağzına bir şey tıkayacağım. Evde çocuk var."

Boynunu öptüm.

"Boynumda sırıtışını hissediyorum," diye fısıldarken yatak odasının kapısını ardımızdan yavaşça kapatarak kilitledi.

"Beni seviyorsun." Ayaklarımın üzerine bırakılınca gülümsedim.

"Bana çok iyiliği dokundu." Bir kere daha kaşlarını çattı.

Atkımı uzaklaştırırken yere düşmesine izin verdim. "Birini sevmekten asla pişman olma. Onlar için değil, kendin için sev."

Bakışlarıyla yavaş yavaş beni yiyip bitiriyordu. Ve işte... Karşımda diliyle yavaşça alt dudağını yalıyordu. Çok seksiydi. Hem de çok *seksiydi*.

Geri adım atarak gömleğimi çıkarıp en sevdiğim siyah dantel sutyenimi ortaya çıkarırken iyice görmesini sağladım. "Eğer sevdiğin insan için bir şey yapmak istiyorsan..." -taytımı indirdim- "... seni sevmelerine izin vermek için kalbini aç." Ellerimi ona uzattım.

Elimi tuttu ve onu yatağa çekmeme izin verdi.

"Otur," diye fısıldadım.

Seksi külot ve sutyenime uzun bir bakış attıktan sonra uzun vücudunu bükerek yatağın köşesine oturdu. Bacaklarının arasına girdim. Elleri bacaklarımın arkasını kavrarken kalçamın kıvrımlarını ezberlemeye çalışıyordu. Avuç içlerimi yanaklarına bastırarak başparmağımın ucunu alt dudağına dokundurdum.

"Kalbini bana açacak mısın?"

Elleri sutyenimin kopçalarına doğru hareket ederken bakışları üzerimdeydi. "Evet."

"Güzel." Alnını öptükten sonra burnundan elmacıkkemiklerine doğru öperek yol aldım. "Çünkü seni o kadar çok seveceğim ki zamanın bir önemi olmayacak." Sutyenimi çıkarırken dudağının bir kenarını öptüm. "Mesafelerin bir önemi olmayacak." Dudağının diğer kenarını öptüm. "Her nefes aldığında sadece," dudaklarının üzerinde duraksadım, "sana olan aşkımı hissedeceksin."

Gecenin geri kalanında birbirimize fiziksel, duygusal ve ruhsal açıdan bağlılığımızı gösterdik. Dudaklarım ve ellerim vücu-

dunun her yerine dokunmadan ya da onun dudakları ve elleri her yerime sahip olmadan durmayı reddediyordum. Kendini bende kaybettiği andaki bakışını ezberlemiştim. Sırtını germişti. Ellerim gergin karın kaslarında dolanırken parmaklarım gergin teninde sanki ona sahip oluyormuşum gibi kıvrıldı. Hem de. Her. Bir. Parçasına.

Duygusaldı.

Hassastı.

Güzeldi.

Benimdi. Bu bakışın sonsuza kadar sadece bana ait olmasını istiyordum.

En büyük gücü ve en büyük zaafı olmak istiyordum.

Yalanları sakladığı yer olup gerçeklerini bulmak istiyordum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Flört

"Gitmen gerekiyor." Yatağımda çıplak halde yatan kadını gönülsüzce giydirmeye çalıştım. Her tarafta nevresim vardı. Yastıkların yarısı yatakta, diğer kısmı komodinin üzerindeydi. Örtü yatağın ucunda yere düşmüştü. Battaniyeler yatağın kenarında toparlanmıştı. Lastikli çarşafın iki köşesi yataktan kurtulmuş, yüzüstü uykuya dalan çıplak kadının etrafına dolanmıştı. Ter, seks ve meyveli şampuan kokusu odada ağır basıyordu.

"Elle..." Çarşafı çekiştirdim ama düğümlenmişti. Bu nasıl olmuştu? Sırıttım. Nasıl olduğunu biliyordum.

Kolları kurtulup sanki iyice esnemiş gibi nevresimin ucuna uzandı. Ama parmakları rahatlamak yerine nevresimin ucuna sanki uzun bir binanın çatısından sallanıyormuş gibi tutunmuştu.

"Elle?"

Yatağa doğru, "Ben gitmiyorum," diye mırıldandı.

"Kalamazsın."

"Saat kaç?" Kafasını gömülü halde tutmaya devam etti.

"Dört."

Homurdandı. "Beni iki saat sonra kaldır."

İç çekerek ellerimi dört saat boyunca iyice çekiştirilmiş saçlarında gezdirdim. "Harry saat altıda uyanıyor."

"Güzel. Herkese kahvaltı hazırlarım."

Hüsranla homurdandım. "Ona sevişmeyeceğimizi söyledim."

"O zaman yazıklar olsun sana." Ufak tefek seksi vücudu sessiz kahkahalarla sarsılıyordu.

Dişlerimi kalçasının açıkta kalmış kıvrımına geçirmek ve bu kadar inatçı olup kötü halime güldüğü için onu kendinden geçene kadar becermek istiyordum. Gözlerimi kısarak bakarken biraz yaklaştım. Kalçasındakiler benim diş izlerim olabilirdi. Hak ettiğini bulmuştu.

"Ellen..."

"Üşümeye başladım." Başını yana döndürdü ve tek gözünü kırpıştırarak açtı. "Bir battaniye kapıp bana çıplak sıcaklığını ver."

"Saat tam *altıda* arka merdivenlerden gizlice çıkacaksın." Yerden bir battaniye kapıp yatağa girmeye çalıştım.

"Olmaz... Çıplak vücut sıcaklığın," diyerek sırıttı.

İç çamaşırımı çıkarıp üzerimizi battaniyeyle örttüm. Çarşafın altından kıpırdanarak kurtuldu ve tüm vücuduyla bana sarıldı. Onu mırıldandığı için üç kere susturduktan sonra vazgeçtim, beni yatıştırarak uyutmasına izin verdim.

***

Bam! Bam! Bam!

"Çorabımın tekini bulamıyorum. Kapın neden kilitli? Kapını asla kilitlemezdin."

Gözlerim bir anda açılırken hızlıca doğruldum. Ellen yanımda yavaşça oturur hale gelirken gözlerini ovuşturdu.

Tıkır. Tıkır. Tıkır.

Çoktan kapının üstündeki anahtarı deliğe sokmuş, açmaya çalışıyordu. Anahtarı bu kadar hızlı nasıl almıştı?

"Harrison dışarıda kal..."

Açık kapının önünde elinde tek bir çorapla dururken holden gelen ışık gözlerimizi kamaştırdı. Elle battaniyeyi çıplak göğsünü kapatması için kaldırdı ama Harrison'ın görme ihtimalinin yüksek olduğunu sanıyordum. Belki de değildi. Belki de içerisi çok karanlıktı.

Kahretsin. Umarım çok karanlıktır.

"Ellen?"

"Günaydın, Harry."

"Harrison. Bir dakikaya geliyorum. Lütfen kapıyı kapat."

"Ellen'la seviştin mi?" Harrison yatak odasına bir adım attığında gözleri dağılmış kıyafetlerimizi ve benim iç çamaşırımı bulacağı zeminde gezindi.

"Harrison hemen kapıyı kapat."

Kapıyı hâlâ *içerideyken* kapattı.

"Bunu demek istememiştim."

Işıkları açtı. Tekrar gözlerimi kısarak baktım.

"Tanrı aşkına, Harrison."

"Ellen'la seviştin mi? Onunla sevişmeyeceğini söylemiştin. Ellen ya da öğretmenlerimle sevişmeyeceğine söz vermiştin. Eğer onu öpersen bunun olacağını sana söyledim. Onu öptün mü?"

Bundan çok daha akıllıydı. Bu soruların cevabını biliyordu. Ama üzgün olduğunda yüksek sesli düşünmeye başlıyordu. O yüzden ona izin verdim çünkü ikimiz de battaniyenin altında çıplaktık. İkimiz de ayağa kalkıp diğerini çıplak bırakmadan üzerimizi kapatamazdık. Tamamen onun merhametine kalmıştık.

"Neden?"

Ellen battaniyenin altındaki elini benimkiyle birleştirdi. Onun çabaladığını hissetmişti. İşte bundan kaçınmaya çalışıyordu.

"Sana kendi arkadaşını bulmanı söylemiştim. O benim arkadaşım. Ondan hoşlanmıyorsun bile. Ellen'a D, yedi, yüzde yetmiş vermiştin."

Ellen tırnaklarını elime geçirdi. Oğlum ne iyi yapmıştı da yedi olayını açmıştı.

"Harrison, okul için hazırlan. Bunu sonrasında konuşacağız."

"Baba söz vermiştin..."

"Harrison! Bitti. Bu konu akşama kadar açılmayacak."

Dişlerini sıkarak ellerini yumruk haline getirdi ve kapıya doğru döndü. Kapıyı açtıktan sonra döndü ve Ellen'a, "Kurabiye yapacak mısın?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. Simon ve aptalca şeyler yapan babası.

"Ah..." Ellen bana baktı.

"Damla çikolatalı. Glütensiz. Sütsüz."

"Harrison, dışarı."

"Çocukları olan erkeklerle seks yaptığında kurabiye pişirmelisin."

Ellen kahkahasını bastırdı. "Okuldan geldiğinde fırından çıkmış olacaklar."

Gergin şekilde başıyla onaylayıp kapıyı kapattı.

Başımı ellerimin arasına aldım. "Siktir..."

Ellen kıkırdayarak yatağa geri düştü.

"Komik değil. Neden alarmım çalmadı?" Komodinden telefonumu aldım. Alarm çalmalıydı. Telefonu kenara fırlatıp bacağını bacağımla dürtüm. "Üstünü giy. Okul. İş. Tek çorabı olan bir çocuk. Büyük ve çok uzun bir gün olacak."

Ellen battaniyeyi üzerimden alarak hâlâ yatakta duran tek yastığı göğsüne çekip bana arkasını döndü. "Birkaç saat daha

gitmem gereken bir yer yok." Esnedi. "Çok ses çıkarmayın. Ben uykuya geri dönüyorum."

"Bu ne şimdi? Merhaba? Harrison diğer odada. Hani az önce bizi bırakan çocuk. Aklın neredeydi senin?"

Dizlerini göğsüne çekip burnunu battaniyenin kenarıyla kapadı. "Benim problemim değil. Bir tepsi kurabiyeyle işin içinden sıyrılacağım."

Kızıl saçları yastığa dağılmıştı, sırtına birkaç saniye bakınca ciddi olduğunun farkına vardım.

"İnanamıyorum..." Duş almaya giderken mırıldandım.

Gözlerimi sıcak suyun altında kapatırken Ellen'la geçecek bir haftayı düşündüm. Yeterli değildi. Mantığım bunu yapmamam, kabul etmemem gerektiğini söylüyordu. Kendi de söylemişti. Aramızdaki şey daha başlamadan bitmişti. Kaçınılmaz olanı erteliyordum. Sevdiğim bir kadını kaybetmiştim ve şimdi diğerini de kaybedecektim. Heidi'yle bir günümüz, bir haftamız daha olmasını dilediğim onca zamanı hatırlamadan edemedim.

Bunlar benim bir gün daha dediğim zamanlarımdı. İşte bu, o dilediğim bir haftaydı. Geleceği değiştirmeyecekti. Babasını iyileştirmeyecekti. Aramızdaki iki bin beş yüz kilometreyi kapatmayacaktı. Önümüzdeki yedi günde onun hayatımda olmasını, olmamasına yeğlerdim. İşte bu kadar basitti.

Rutin sabah bakımımı yaptıktan sonra bugün giyeceğim takım elbisemi seçtim.

"İzin ver."

Uykulu sese doğru döndüm. Siyah iç çamaşırı ve sutyensiz haliyle çok güzeldi ama yeşil fuları omuzlarına dökülmüş şekilde göğüslerini kapatıyordu.

"Güzel fular," diyerek sırıttım.

Mavi gözlerini giyinme dolabının ışığına alışması için kırpıştırırken gülümsedi. Takım elbisemin ceketini alıp kollarımı

geçirmem için tuttu. Düğmeleri ilikledikten sonra kravatımı düzeltti ve ceketimin yakalarını tuttu.

"Flint Hopkins, kesinlikle duruma uygun görünüyorsun."

"Hangi durummuş bu?"

Acıya benzer bir şey kaşlarını bir anlığına gerginleştirmişti ama hemen gülümsedi. "Kaçan fırsat durumu..."

Ensesini kavrayarak dudaklarımı kulağının hemen altına bastırdım, nabzını hissedene kadar bekledim. "Önümüzdeki haftaya kadar kimse kaçmıyor," diye fısıldadım. "Sonra görüşürüz." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup fuları boynundan çekiştirip çıkardım ve yatağa atıp odadan çıkarken muzip bir şekilde güldüm.

Ellen

Flint'in yatağında kalarak arada sırada uykuya daldım, biraz da gözyaşı döktüm. Yirmi dört saatte kalbimi fethetmişti. Gerçek mutluluğu hak etmediğini hisseden adam kalbinin tamamını bana açmıştı. En çok neyin acıttığını bilmiyordum; beni sevdiğini söylerken gözlerindeki çaresizlik mi yoksa yüzünden beni ne kadar sevse de burada tutamayacağı anlaşıldığı zaman mı?

Babamı hayatım boyunca sevmiştim. Düşünüp taşınacak bir şey yoktu.

Saat dokuzda kıyafetlerimi giyip duş almak ve bebeklerimle vakit geçirmek için eve gittim. Öğlen yemeğinden sonra hastanede her şeyi ayarlamıştım. Onlarla bir sözleşme imzalamıştım ama durumlar söz konusu olunca beni anlaşma dışında bırakmışlardı. Geçici olarak başka bir terapiste yönlendirdiğim hastalarıma da bir mektup yazmam gerekiyordu. Artık durum kalıcı bir hal almıştı. Ama bunu yarına bıraktım. Bebeklerimi yedirmeli ve kurabiye için malzemeleri almalıydım.

***

"Kurabiyeler." Harrison arka kapıdan yüzünde kocaman gülümsemeyle girerken Flint de peşinden takip ediyordu.

"Ellerini yıka," dedi Flint.

"Tamam tamam..." Harrison çantasını bırakıp banyoya doğru kayboldu.

"Güzel kokuyor." Flint beni inceledi. Kurabiyelerden bahsedip bahsetmediğinden emin değildim. Yorumu kurabiye olayına uyuyordu ama gözleri farklı türde bir açlığı gösteriyordu.

"Sıcak ve ıslak." Kaşlarımı oynatırken bir tanesini soğutma rafından alıp dişlerimi geçirdim.

Flint bana karnımdan aşağısını aynı şekilde sıcak ve ıslak hale getirecek bir bakış gönderdi. "İki," diye uyardı Flint, Harry üçüncü kurabiyeyi ufak tabağına koyarken.

"Onlar benim kurabiyelerim," diye mırıldandı Harry ve merdivenlerden çıkarak ortadan kayboldu.

Flint'e sırıttım. Bileğimi tutup kurabiyemin diğer yarısını ağzına attı.

"Mmm... Pişirme konusunda yeteneklisin." Bileğimi bırakmadan önce her bir parmağımı emdi.

"Yeteneğim olduğu için bu kadar şaşkın görünmeyi bırakmalısın. Ayrıca neden bu kadar erkencisin? Saat daha beş bile olmadı."

"Kurabiyeler." Kabanının düğmelerini açtı.

Kahkaha attım. "Kurabiye mi? İşten kurabiye için mi erken çıktın?"

"Pastacı için işten erken çıktım." Yün kabanını asıp takım elbisesinin ceketini çıkararak mutfak sandalyesine astı.

"Gururum okşandı." Arkamı ve ellerimi tezgâhın kenarına yaslayıp Takım Elbiseli Seksi'nin kravatını gevşetip gömleğinin en üst düğmesini çözmesini takdir ederek izledim.

Hareket etmeyi bıraktı, bakışları yana kayarken birkaç kere havayı kokladı. "Sanki kurabiyelerden fazlası varmış gibi kokuyor."

"Yemek fırında."

"Yemek mi?" Bana doğru sinsice hareket ederken ellerini tezgâhta benimkilerin yanına koydu ve beni tezgâhla arasına sıkıştırdı.

Alt dudağımı ısırarak birkaç kere başımla onayladım.

"Harrison'a da uygun mu?"

Başımla onayladım. "Yeni Örümcek Adam filmi için de biletlerim var."

Flint kaşını kaldırdı. "Yarın okul var."

"Hadi kuralları yıkalım. Yarın muffin pişirip bütün hataları düzeltirim."

Elini sırtıma götürüp kendine çekti ve dudakları beni tüketirken ereksiyonunu karnıma bastırdı.

Bu hayatı istiyorum.

Flint'in pişirdiklerim için bana takdirini göstermesini istiyordum. Harry'nin soğuması için rafa kaldırılmış kurabiyeleri gördüğünde sırıtmasını istiyordum. Tutkulu öpücükleri vaat ederek birbirimize sarılmış uzun geceleri istiyordum.

Ağzını benden çekip ikimizi de nefessiz bıraktı. Ben de dudaklarımı birbirine sürttüm.

Sırıttı. "Kuralları çiğnemeni unlu mamuller pişirerek telafi edebileceğini düşünmene bayıldım."

Omuz silktim. "Şimdiye kadar işe yaramıştı. Belki de yeni pişmiş kurabiyeleri mahkeme günün olduğunda hâkim ve jürilere götürmelisin."

"Mmm..." Harry'nin inişiyle merdiven gıcırdayınca aramıza mesafe koymak için geri adım attı.

"Gitar çalabilir miyiz?" Harry tabağını tezgâha koydu.

"Gitarım burada değil ama hâlâ müzik yapabiliriz." Başparmağımı salon yönüne çevirdim. "Piyanonuz var."

"Piyano çalıyor musun?" Harry şaşırmış görünüyordu.

Kahkaha atarak Flint'e hızlıca bakış attım. Onun da yüzünde bir sırıtış vardı.

"Evet. Birçok enstrüman çalabiliyorum."

"Harika." Harry hızlıca odasına koştu.

"Yemeğe ne kadar kaldı?" Flint saatine baktı.

"Kırk beş dakika."

"Sabah yapamadığım için koşuya çıkacağım."

"Bu konuda suçlu hissetmeli miyim?"

Harry hızlıca elinde gitarla merdivenlerden aşağı koştu.

Flint ise merdivenlere yönelmeden önce göz kırptı. "Evet, suçlu hissetmelisin."

***

Bu hayatı istiyorum.

Harry'le müzik çalmak. Üç kişilik masa kurmak. Ona yemekten sonra yeni Örümcek Adam filmine gideceğimizi söylediğimde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.

Beraber yemeğimizi yedik. Harry ödevlerini yaparken Flint'le mutfağı temizledik; gizlice seksi öpücükler paylaşıyor, birbirimize kur yapan bakışlar atıyorduk ve gülümsemeler... Bana her güldüğünde boğulup gidiyordum.

Bu hayatı istiyorum.

Harry filmi izlerken aramıza oturdu. Flint gözlerini devirdi. Ben de kahkaha attım. Eve dönerken filmin öne çıkan kısımlarının hepsini tekrarladı, özel efektler konusunda detaylı bir açıklama da yapıyordu.

"Yatağa," dedi Flint içeri girer girmez.

"Ama..."

"Ama yok, Harrison. Yatağa."

"Ellen kalacak mı?"

Yüz ifadesini anlayamıyordum. Meraktan mı soruyordu yoksa meydan mı okuyordu?

"Hayır." Gülümsedim. "Bebeklerimle ilgilenmem gerekiyor. Aynı zamanda biraz toparlanmam da lazım."

"O zaman yarın kurabiye yok mu?"

Flint başını sallarken yüzünü göremiyordum ama beraberinde gözünü devirdiğine emindim.

"Altı tane kurabiye kaldı."

Harry kaşlarını çattı. Ne kadar Flint'e benziyordu.

"Ben kaçtım," diyerek kahkaha attım. Hopkins beyleri kendi sorunlarını bensiz çözebilirlerdi. "İyi geceler, Harry." Kollarımı ona sararken gerildiğini ama kısa sürede rahatladığını hissettim.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Flint merdivenleri gösterdi. "Yatağa."

"Tamam... Tamam..."

Kapıyı açtım. Flint bana dışarıya kadar eşlik ederken elimi tutuyordu. Arabamın sürücü kapısına yaslanıp bana sarıldı. Ne o ne de ben konuştuk. Ne söyleyebilirdik ki? Yaşamım beklenmedik, hayat değiştiren anlardan ibaretti. Benzerlik acıyı dindirmiyordu ama canını en çok yaktığı anda bile bir şeyin veya birinin seni iyileştirmek için karşına çıkacağını öğrenmiştim.

"Futbolda iyi miydin?"

Kıkırdayarak bana daha sıkı sarıldı. "Evet."

"Biliyordum işte."

"Kaç yerden atlayış yaptın?"

"Yirmi üç."

Geri çekilerek bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Omuz silktim. "Gerçeği söylüyorum. İnanılmaz bir histi."

"Yine de uçağa binemiyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Yirmi üç atlamam da annemin uçağı düşmeden önceydi."

Flint yavaşça başını sallarken kasları gerilmişti.

"Bebeklerimi beslemeye gidiyorum."

"Fareleri."

"Evet, ama onlar benim bebek farelerim."

Elleri enseme doğru kaydı. Güçlüydü ama dokunuşu beni bir anlığına öpmeden önce yüzüme kayarken ve gözlerimin içine bakarken nazikti.

Bu... Hayatı... İstiyorum.

Dudaklarıma, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Seninleyken bencil olmak istiyorum..." Dudaklarını bir kere daha benimkilere değdirdi.

Dengemi sağlayabilmek için kabanını tuttum.

"Ben..." Katlanamayacağı bir acı içindeymiş gibi gözlerini kapattı. "Bunu hak etmiyorum." Dudakları belli belirsiz bir dokunuşla yanağımdan çeneme, sonra kulağıma doğru ilerledi. "Ama çok fazla istiyorum."

Dayandım ve kaderin kendi yoluna gitmesine izin verdim.

İstekler.

Arzular.

Bunlar acıyı besliyorlardı. Öfkeyi çoğaltıyorlardı, ancak onları bırakmak zorunda kaldığımızda da bizi güçlendiriyorlardı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sabahın geri kalanı, babamı kontrol edip Rod Stewart'la kalp kırmak ve birine sevgi dilemek hakkında şarkı söylerken toparlanmakla geçmişti. Duruma çok uyuyordu.

"Cape Cod'dan hoşlanacaksın." Mozart'ı severken yatak odamın zeminindeki karmaşıklıkta ilerleyerek kucağıma çıktı. "Bungie dışında. Bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değilim."

Telefonum çaldı.

Flint: *Öğlen yemeği için kırk dakikam var. Müsait misin?*

Ben: *Seninle herhangi bir yerde buluşmam yirmi dakikamı alır.*

Flint: *Eminim bir dakikadan az bir sürede ön kapını açabilirsin.*

Mozart'ı yere bırakıp yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayağa fırladım ve karışıklığımın arasından kapıya ulaşmaya çalıştım.

"Bay Hopkins." Seksi bir poz vermeye çalıştım. Tayt, kocaman bir süveter ile tüylü çorapların ne kadar seksi görünebileceğinden emin değildim ama üzerinde çalışıyordum.

"Bayan Rodgers." Kapı ardından kapanıp beni duvara sıkıştırmadan önce iki küçük adım atmıştı.

Birbirimizin kıyafetlerini yırtan heyecanlı eller, derin öpücükler ve yumuşak inlemeler haline dönmüştüm.

Kesik kesik nefes alırken boynumdan aşağı doğru yalayıp ısırarak ilerledi. Ellerimi saçına geçirdim. "Öğlen yemeği getirmedin, değil mi?"

"Elle..." Dudaklarını hafifçe göğsümün kabarıklığında gezdirirken arzuyla mırıldandı. "Öğlen yemeği *sensin*." Flint dizleri üzerine çökerek taytımı ve iç çamaşırımı beraberinde götürdü.

Başım duvara vururken gözlerim kafamın içine doğru devrilmişti.

Flint Hopkins bütün gece performans gösterebilir ya da oldukça etkili olabilirdi. Bugün doyumumdan en ufacık bir şey feda etmeden ve kapımın yanındaki duvardan birazcık bile ayrılmadan hızlı sevişmeye yeni bir anlam kazandırıyordu. Dikiş olayı dışında serada yaşamamız gereken çılgınca ve bir anda oluveren sevişme buydu.

Bu hayatı istiyorum.

Bir anda onun için en önemli insan olabileceğim, diğerinde ise saf fiziksel zevk arayışında anı yaşayabileceğim bir arzuyu bana gösteren bu adamı istiyordum.

Flint, beni girişin zemininde kemiksiz bir halde bıraktıktan sonra prezervatifini atmak için banyoya yöneldi.

"Siktir! Lanet olsun!" Banyodan gömleği yarıya kadar içeri tıkıştırılmış, pantolonun önü hâlâ açık şekilde fırladı.

Mükemmel bir şekilde dağılmıştı. Tam da onu sevdiğim gibi.

İç çamaşırımı ve taytımı giydikten sonra süveterimi üzerime geçirdim. "Dur tahmin edeyim... Lady Gaga lavaboda." Sırıttım. "İzlemekten hoşlandığını söylemiştim."

Flint gömleğinin geri kalanını pantolonuna sokup başını iki yana salladı. "Farelerle nasıl yaşadığını bilmiyorum."

"Bebeklerimi korku filmlerindeki lağım fareleriymiş gibi gösteriyorsun." Gömleğini düğmelemeyi ve kravatını bağlamayı onun yerine hallettim.

"Sen gittiğinde beni kim giydirecek?" Sırıttı.

"Sanırım ikimiz de herkesten daha iyi yaptığımı biliyoruz ama evcil hayvanı olmayan, sakın, sıkıcı bir işte çalışan seksi bir kadın bulacağına eminim. Harry ondan -benden hoşlandığı kadar- hoşlanmayacaktır. Fakat eminim ki bu kadın, senin yatağına giden yolun kurabiyelerden geçtiğini çözecektir. Muhtemelen onları bir pastaneden satın alacaktır çünkü bir şeyler pişiren kadınların soyu azalıyor." Kravatını son bir kez çekiştirdim. "Şu anda ne kadar iyi göründüğünü bilmiyorsun."

Beni kendine çekerek burnunu saçıma sürttü. "Çok yanılıyorsun."

"Sana gerçek bir yemek getirebilir miyim?" Tutuşundan kurtulup buzdolabına yöneldim, kalbimi bu uzun vedadan ayırmak için herhangi bir yere gidebilirdim.

"İşe dönmem gerekiyor." Ceketini giydi.

"İş..." Ona gergin şekilde güldüm. "Kendi iş durumlarımı çözmem gerekiyor."

"Paraya ihtiyacın var mı?"

Homurdanarak güldüm. "Hayır. Orada büyük bir geçim masrafım yok. En azından şimdilik."

"Eğer ihtiyacın olursa..."

Başımı iki yana sallarken benim onu aramamı beklediğini biliyordum.

"Benim yeteneklerim var. İş bulabilirim. Babamın biraz daha iyi olduğunu bildiğim an işe girmek istiyorum. Sonra çalışırken gündüzleri ona bakabilecek birini arayacağım. Böylelikle akşamları ve hafta sonları onunla birlikte olabilirim."

"Eh..." Bana üzgün bir şekilde gülümsedi.

"Sonrasında akşam yemeği yiyelim mi?"

"Tabii." Hüzünlü gülümsemesine yavaşça başını sallayarak eşlik etti.

Onu kapıya kadar geçirdim. "Sorun nedir?"

Kapıyı açıp bana döndü. "Her gün sonsuza kadar ayrılacakmışız gibi davranmak zorlaşıyor."

"Uzun bir veda olacak."

Başıyla onayladı.

"Çok uzun mu?"

"Ben..." Başını salladı. "Bilmiyorum."

"Tek kelime yeterli. Şu anda söyleyebilirsin. Telefonda diyebilirsin. Mesaj atabilirsin." Güçlükle yutkunurken ikimiz içinde güçlü olmaya çalışıyordum. "Ya da hiç söylemeyebilirsin. Sadece... Çekip gitmek de sorun değil. Söylenmesi gereken her şeyi söyledik, değil mi?"

Flint

İçki içsem fena olmazdı. On yıl, acıyı uyuşturmak için bir damla bir şey kullanmadan geçirmek için uzun bir zamandı. Söylenmesi gereken her şeyi söylemiş miydik? Bir ömür geçse de söylenecek her şeyi söylemiş olur muyduk?

"Veda etmeyeceğim. Çekip gitmiyorum da. Ama..." boğazımı temizledim, "... çekip gidişini izleyeceğim."

Mavi gözleri yaşlarla doldu.

"Akşam yemeği için seni arayacağım." Dönüp işyerime gittim çünkü kalıp gözyaşlarının akışını izlerken kahrolası aklımı kaybedecektim. Arabaya biner binmez elimi direksiyona vurdum. "SİKTİR!" Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra Amanda'yı arayıp randevularımı yeniden programlamasını söyledim ve katılacak bir toplantı buldum. Beş yıldır ilk defa gidiyordum. Heidi'yi öldüren tek şeyin, hayatımdaki kadını -sevdiğim kadını- kaybetmeye hazırken en çok istediğim şey olmasını anlamak zordu.

***

"Neden beni okuldan alıyorsun?" diye sordu Harrison, okuldan sonra aracıma binerken.

"Çünkü sen benim oğlumsun."

Gözlerini devirdi.

Çünkü neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Bu sözde hayatı neden yaşadığımı hatırlamalıydım.

Eve varmaya beş dakika kala sessizliği bozdu. "Simon'ın babası ona tekrar evlenmeyeceğini söylemiş. Ellen'la evlenecek misin?"

Belki onu okuldan almak o kadar iyi bir fikir değildi.

"Hayır."

"Eğer onunla evlenirsen taşınmak zorunda mıyız? Taşınmak istemiyorum."

"Ellen'la evlenmiyorum."

"Onunla sadece sevişiyor musun?"

"Durumlar... Biraz karışık."

"Seks mi?"

"Hisler yüzünden biraz karışık. Gerçekten duygular hakkında konuşmak istiyor musun? Sanırım bu, hakkında konuşmayı en sevmediğin şey."

"Ama taşınmıyoruz, değil mi? Taşınmak istemiyorum. Bitkilerim ölür, seninkiler de öyle."

"Elle taşınıyor. Biz değil."

Sek viski. Benim kurtarıcımdı. Ama sadece bira varsa onunla da bir sorunum yoktu. Çok fazla bira içebilirdim. Tüm biraları... içecek bira kalmayana kadar içebilirdim. Ama uykuya geçebilmem için evde her zaman sakladığım bir şişe viskim vardı.

"Hey, Ellen geldi!" Harrison arabayı tamamen durduramadan dışarı fırladı.

Gitar kutusuyla beraber kabanı, şapkası ve eldiveni giyilmiş şekilde neden verandanın merdivenlerinde oturuyordu?

Harrison arka kapıya doğru dönerek kendi anahtarıyla açtı. Ellen ise ön verandanın merdivenlerinde bekliyordu.

"Hey." Ben yaklaşınca ayağa kalktı.

"Merhaba." Bir sorun vardı. Yüzünde görebiliyordum. Gözlerindeki kızarıklıktan anlayabiliyordum.

"Gitar çalmaya mı geldin?" Harrison ön kapıyı açarken gülümsüyordu. Sadece Ellen Rodgers'ın yüzüne koyabileceği bu bakışa bayılıyordum.

"Evet." Gitar kutusunu içeri taşıdı. "Gitarım üşüdü. Üst kata götürüp biz çalmadan önce ısıtır mısın?"

"Tabii." Harrison gitarı aldı.

"Erken gidiyorsun." Biliyordum. Hissediyordum. Üzerinde bir kasvet bulutu vardı.

"Yarın." Ellen titrek bir nefes aldı. "Babam bu sabah düşmüş. Durumu iyi ama Lori onun nöbetindeyken olduğu için çok etkilendi. O yüzden..." Nefesini bir kere daha, onu bir arada tutan tek şeymiş gibi yavaşça verdi. "Nakliye aracı sabah gelecek."

Sanki o toplantıya gitmemiş gibiydim. Bir içkiye o kadar ihtiyacım vardı ki sanki damarlarımda tadını alabiliyordum.

"Son bir kez Harry'le gitar çalmak istedim."

Başımı sallarken çenem kasılmıştı.

"Seni görmek istedim." Titreyen alt dudağını ısırdı.

Eğer ona sarılırsam bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Eğer ona her şeyin yoluna gireceğini söylersem bu yalan olurdu. Eğer ona kalması için yalvarsam yine de gidecekti. Ama biraz içki içersem Acı yok olacaktı.

"Yemeği hazırlayayım. Sen gidip gitarını çal."

Başını yavaşça salladı, merdivenlerden Harrison'ın odasına çıkmadan önce kaşları acıyla buruşmuştu. Kendimi yemek hazırlamakla meşgul ederken yaklaşık on yıldır olduğu gibi acının kendi başına uyuşmasını bekledim. Bu benim kefaretimdi. Bu benim cezamdı. Bu seçtiğim hayattı.

Bir hayata karşılık başka bir hayat.

Harrison akşam yemeğinde geleceğin uçakları hakkındaki en son internet yayınının özetiyle konuşmaya yön vermişti. İçgüdüsel olarak onu anladığımı belirtmek adına başımı sallıyordum ama konuştuğunun tek kelimesini bile anlayamıyordum. Arada sırada Ellen'a bakış atınca onun da odaklanamadığından emin oldum.

"Yatağa," dedim yemeğini ve hikâyesini bitirdikten sonra.

"Saat daha sekiz."

"Harrison..."

İç çekti.

Ellen ayağa kalktı. "Hadi sarılalım. Yarın gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Gülerken gözlerinin yaşlarla dolmasını izledim. "Cape Cod."

"Ah, tabii ya." Utangaç bir şekilde sırıttı. "Bunu biliyordum."

Ellen ona sarıldı, birkaç saniye sonra Harrison da karşılık verdi.

Viski. Bira. Votka. Bir önemi yoktu. Şu noktada her şey iş görürdü. Ayağa kalkıp kirli tabakları topladım. Bunu izleyemez dim. Uzaklaşırken Ellen'in hıçkırarak ağladığını duydum.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu Harrison.

Boğazını temizledi. "Ben... seni özleyeceğim."

"Tamam."

Tamam. Tanrım... Hayatımda sadece bir kere kendimi -duygusal olarak- onun kadar uzak tutabilmeyi diliyordum.

"İyi geceler," diyerek yatak odasına gitti. Duygu yoktu. Gözyaşı yoktu. Pişmanlık yoktu. *Acı* yoktu.

Bulaşıkları lavaboya yerleştirdim. Lanet olsun. Bundan nefret ediyordum.

Arkamda burnunu çektiğini duydum.

"Şimdi." Nabzım kalbimden hızla pompalanan kan akışı dışında bir şeyi duymama engel oluyordu. "Hemen şimdi uzaklaş. Hiçbir şey söyleme. Ben..." Kendime hâkim olmak için dişlerimi sıktım. "Ben yalan söyledim. Uzaklaşıp gitmeni izlemek istemiyorum."

"Flint."

"Git." Ellerimi tezgâhın kenarına koyarak başımı eğdim.

Kollarımı okşayıp ellerimde durduğunda göğsü sırtıma yaslanmıştı. Parmakları tezgâhın kenarında benimkilerle birleşti.

"Git... Lütfen..." Kelimelerim bir fısıldama gibiydi. İçimde sadece bu kadarını söyleyecek kadar güç kalmıştı.

"Ben de yalan söyledim." Kollarımın altından girip kendini benimle tezgâh arasına, aynı hayatıma, kalbime, ruhuma soktuğu gibi sıkıştırmıştı. "Bir vedadan çok daha fazlasına ihtiyacım var."

Ellen

Gözyaşları.

Benim yüzümden Flint Hopkins'in suratından aşağı gözyaşları akıyordu. Çenesindeki kas geriliyordu ve sulu gözleri duygu-

ları yüzünden kızarmıştı. Ellerim yüzüne yaklaştı. Parmaklarının yanağındaki ıslaklığa sanki gerçek olduklarına dair bir kanıta ihtiyacı varmış gibi dokunmuştu.

Alex benim için hiç ağlamamıştı, hiç ağladığını da görmemiştim zaten. Annem öldüğünde ağlamamıştı. Ben arkadaşı ve ellerinin kaybı için ağlarken de ağlamamıştı. Evliliğimiz sona erdiğinde de ağlamamıştı.

Islak parmaklarımı birbirine sürterken hâlâ babam dışında bir adam için bu kadar önemli olabildiğime inanamıyordum. "Bu hayatı istiyorum," diye fısıldadım. "Seni istiyorum." Bana hayatın nasıl bir şey olacağına dair verdiği her bir parça yavaşça ölüyordu.

"Ama..." Yanağı başıma yaslanana kadar sırtını büktü.

Avcumu göğsüne yasladım. "Ama..." Gözlerim kapandı.

Ama insanlar farklı çeşitlerde aşka sahip olabilirlerdi. Babamın şu anda tek kızının sevgisine, aynı Harrison'ın baba sevgisine olduğu gibi ihtiyacı vardı. Bu zaman bizim için uygun değildi.

Ama bunu kalbime veya Flint'in kalbine anlatamıyordum. Sadece acıtıyordu.

Bakışlarımız buluştuğunda bir şey söylememize gerek yoktu.

O biliyordu.

Ben de öyle.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca birbirimize veda ettik. En acı verici kaçırılmış fırsat buydu. Sanki nefes almaya çalışıyordum ama oksijen yoktu. İstediğim hayatın hatırası olarak tenimdeki dokunuşunu sonsuza kadar taşıyacaktım.

Sabahın erken saatlerinde, nefesi düzenli hale gelip üzerimdeki dokunuşu gevşediğinde, güneş doğmadan ve Harrison uyanmadan önce yataktan karanlıkta sessizce, sanki hiç burada değilmişim gibi kalktım.

Flint uyurken kısık sesle, "Seni seviyorum," dediğimde yatak odasının kapısında duruyordum. "Elveda."

Uzaklaştım, ayrılışımdan onu korumuştum. Son elveda sana karşı sağır kalmıştı.

Saatler sonra, güneş yeni bir güne doğunca hiçbir arama veya mesaj gelmemişti. Sanki bir seçeneği varmış gibi gitmeme izin veriyordu. Nakliyeciler varır varmaz onlara talimatları verip anahtarımı ev sahibime teslim ettim. Farelerimle saat on olmadan Cape Cod'a doğru yola çıkmıştık.

Bir gün sonsuza kadar mutlu olacağım hayatı yaşayacaktım. Artık eşyalarımı toplayıp sevdiğim adamdan uzağa sürüp gitmek yoktu. Herkesin kendi vakti vardı. Ben de kendi vaktimi bulacaktım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Flört

Amanda, "Berbat görünüyorsun," diyerek beni karşıladı.

"Teşekkür ederim."

"Noel'e dört gün kaldı. Şimdiye kadar tatil ruhuna bürünmüş olacağını düşünmüştüm."

Kabanımı çıkarıp ofisimin köşesindeki askılığa astım. "Hayır."

"Bu sabah Cage aradı. Mesajlarına dönmediğini söyledi. Senin için endişeleniyor. Ben de senin için endişeliyim. Tek arkadaşını görmezden gelmeye başlayınca işler biraz endişe verici bir hal aldı."

Homurdanarak sandalyeme oturduktan sonra bilgisayarımı açtım. "Neden herkes Cage'in tek arkadaşım olduğunu düşünüyor? Kravatımda leke mi var? Yoksa dişlerimin arasında ıspanak mı kalmış? Bu sabah berbat görünmemi sağlayan tam olarak nedir?"

Amanda bana sırtını dönerken bilgisayarına bir şeyler yazmaya başladı. "Gözlerinin altındaki torbalar ve sürekli kaşını çattığın için alnında oluşan derin çizgiler. İçki içiyor musun?"

"Amanda." Onu beklediğimden daha sert bir sesle tersledim.

Sırtı hâlâ bana dönmüş şekilde omuz silkti. "Sadece arkadaşın için soru soruyorum. Bu konuda bir kural yok. Resmen bir ar-

kadaş için -senin arkadaşın için- soruyorum. Ah... Ailen yarın burada olacak. Onlar da beni aradılar. Telefonunu mu kaybettin? Annen senin yapmayacağını bildiği için Sandy'yi arayıp davet edeceğini söyledi."

Ailem ve eşimin annesi. Siktir. Bana mutlu Noeller...

"Arkadaşın olarak bir şey diyebilir miyim?" Sandalyesinde döndü.

Başımı kaldırıp baktım. "Sadece bir arkadaşım varsa seninle nasıl arkadaş oluyoruz?"

Amanda sırıttı. "Neden onu aramıyorsun ya da görmeye gitmiyorsun?"

"Kimden bahsettiğini bilmem mi gerekiyor?"

"Eminim Elle seni görmeyi çok isterdi. Harrison'ı yeni yıl için New York ya da Boston'a götür ve Ellen'ı görmek için uğra."

"Ne anlamı var ki?" Dikkatimi bilgisayara verdim.

"Noel neşesini yaymak mesela..."

Ellen, Şükran Günü'nden önceki hafta gitmişti. O zamandan beri hiç bağlantı kurmamıştık. Temiz bir ayrılık. Böyle olmalıydı. Sanki takvimde Ellen ayıklığımın günlerini işaretliyordum. Onu görüp tüm bu olaya baştan başlayamazdım.

"Sanırım burada Noel neşesini yaymakla yeterince meşgul olacağım."

Burnundan ses çıkararak kahkaha attı. "Pekâlâ, patron."

***

Harrison'ı okuldan aldıktan sonra market alışverişi yapıp eve gittik.

Araba yoluna çekmeden önce posta kutumuzun yanında durarak, "Postaları al," dedim oğluma.

Bir tomar mektup ve reklamı aldıktan sonra onları kucağına bıraktı. "Bak! Elle bana kartpostal göndermiş."

Bir bakış attım. Kart kesinlikle Harry Hopkins adına gelmişti.

Mutlu Noeller! Umarım bu sezon çok fazla müzik çalıyorsundur.

Seni çok özlüyoruz!

-Elle, Beethoven, Bach, Chopin, Mozart & Lady Gaga

Kartpostalın arkasını çevirdi. "Ah! Şuna bak."

Fotoğrafta fareleri de vardı ve Ellen dahil hepsi Noel Baba şapkası takıyordu. Ellen mutlu görünüyordu. Aferin ona. Boğazımdaki kahrolası jileti yutkunmaya çalışıp garaja çektim.

"Onunla görüntülü konuşacağım." Harrison arabadan zıplayıp çıkarken koltuğa postaları dağıtmıştı.

Kıyafetlerimizi değiştirip sıcaklığın sabit kaldığından emin olmak için seraya ilerledim. İçeri girdiğimde Harrison mutfakta elma yiyip iPad'inin ekranına konuşuyordu.

"Dostum, şimdiden bu kadar karınızın olmasına inanamıyorum. Burası bok gibi soğuk."

Ona lafı için kaşlarımı çattım.

Gözlerini devirdi. "Özür dilerim. Burası çok fena soğuk. Babam şimdi içeri girdi ve bok dediğim için bana sinirli bir bakış attı."

Ellerimi yıkayıp başımı salladım. Bu çocuk...

"Ona merhaba demek ister misin?"

Vücudum kaskatı kesildi.

"Şey... Tabii."

Bir aydan uzun bir süredir sesini ilk defa duyuyordum. Aynı zamanda yüzünü de görebileceğimden emin değildim.

"Ellen'ın camına baksana. Bütün karı görebiliyor musun?" Harrison iPad'ini getirip bana karı görmekten başka bir seçenek bırakmadı. Ama tek görebildiğim oydu. Sandalyesine tayt ve *sweatshirtünü* giymiş şekilde sokulmuştu, kestane rengi saçları sırtıyla göğsünü bir eşarp gibi kapatırken çok ama çok güzel görünüyordu. Ah o mavi gözler...

"Çok fazla kar," dedim.

Gülümseyerek yumuşak bir tonda konuştu. "Merhaba, Flint."

Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama çok zordu.

"Mutlu Noeller."

Başımla onaylarken hâlâ gülümsemeye benzer bir şey arama-ya çalışıyordum.

'Çok fazla kar' sözüme, 'Baban nasıl?' gibi ekleyecek bir şey bulamadan Harrison iPad'ini aldı. "Babam tatillerden nefret eder."

"Bu çok kötü. Tatillere bayılırım."

Elbette bayılırdı. Tüm gün mırıldanıp şarkı söyleyen insanlar tatillere bayılırdı. Her zaman fantastik diyen Amanda gibi tatil âşığıydı.

"Üç haftalık okul tatilim var."

"Bu harika. Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Hiçbir zaman bir şey yapmayız."

Beni mükemmel bir baba gibi gösteriyordu. Hiçbir şey yapmayan ve cimri.

Ellen kıkırdadı. "Ben de pek bir şey yapmıyorum, o yüzden kendini kötü hissetme. Ama gidip yemek yapmaya başlamam gerekiyor. Büyükannemle büyükbabam birkaç hafta önce evlerine gittiler; yemeklerden artık ben sorumluyum."

"Tamam. Görüşürüz." Harrison, kız başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırmıştı.

Buzlu kahvemi yudumlayıp başımı salladım.

"Ne?"

"Hattın diğer ucundaki insana aramayı sonlandırmadan veda etme şansı vermek nezakettendir."

Omuz silkti. "Her neyse."

Babam bana sorgulayıcı bir bakış attı. Konuşması hâlâ sorunluydu. O yüzden bakışlarından ve havalı beyaz tahtasından medet umuyordum. Geçtiğimiz iki haftada sağ elinin motor kontrolü bana mesajlar yazacak kadar gelişmişti.

Beyaz tahtasına uzanırken sırıttım.

"Harrison aradı. Ona Noel kartı göndermiştim. Bugün eline geçmiş."

Peki babası?

"Flint. Ne olmuş ona?"

Babam sanki bana ne sorduğunu bilmem gerekiyormuş gibi kaşlarını çattı.

Ne zaman evine döneceksin?

"Benim evim burası. Sana söylemiştim."

Kelimelerini silip yenilerini yazmak için beyaz bezi ittirdi.

Onu seviyor musun?

"Seni seviyorum." Sandalyeden kalkarken eğilip başını öptüm.

Titrek elleriyle bileğime uzandı.

İç çektim. Bu şu anda konuşmaya değer bir konu değildi.

Yeni kelimeler karaladı.

Senin işin haline gelmek istemiyorum. Sana yük olmak istemiyorum.

"Gündüzleri seni randevularına götürecek birini çoktan aramaya başladım. Yeni kartvizitlerimin siparişini de verdim. Ev ziyaretleri yapmaya başlayacağım. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Onu seviyor musun?

"Seni bırakmayacağım. Bu seni bakımevine koymak anlamına gelir. Orada iyileşemezsin. Orası yaşlı insanların ölmeye gittiği yer. Daha altmış yaşında bile değilsin."

Tekrar beyaz tahtasını kaldırdı.

İç çektim. "Onu seviyor muyum? Evet. Seni, fare bebeklerimi ve çikolatayı da seviyorum. İçimde verebilecek çok fazla sevgi var. Başka neyi seviyorum biliyor musun? Taco. O yüzden akşam yemeği için taco yapacağım."

"El... len..."

Mutfağa doğru giderken durdum. Hâlâ konuşmaya çalışmak canını sıkıyordu. Konuşma terapisi günün en sevmediği vaktiydi. O yüzden konuşmaya çalıştığında onun için önemli bir şey olduğunu biliyordum.

Ona dönerek sandalyesinin yanına çömeldim ve elleri bir şeyleri kararlarken dikkatimi ona verdim.

Ona seni beklemesini söyle. SENİN için iyileşeceğim. Eğer onu seviyorsan, kaçıp gitmesine izin verme.

Flint'den beni sonsuza kadar beklemesini isteyemezdim. Onu boş bir beklenti içine sokmak istemiyordum. "İyileşeceğini biliyorum. Sana en iyi terapistlerin yardımcı olmasını sağladım. Ama seni terk edersem iyileşmeyeceksin. Eğer Flint'le beraber olmalıysam o zaman..." Omuz silktim.

O zaman ne?

"Ayrıca ne zamandan beri Flint hayranı oldun? Hâlâ Alex'le tekrar uzlaşacağım gibi ihtimal dışı bir hayale tutunduğunu sanıyordum."

Yazısını silip kaleminin kapağını kaldırdı.

Ron, Alex'in sana kötü davrandığını söyledi.

Alex'in bana ne kadar kötü davrandığını babama hiç söylememiştim. Bana söylediği her şeye rağmen Alex'i koruma isteğim -ve babamı koruma arzum- yüzünden susmuştum. Babam, Alex'in babası Ron'la yıllardır arkadaştı.

Babama hüzünlü bir şekilde gülümsedim. Tahtayı silip tekrar yazdı.

Bana yalan söyleme.

"Evet. Alex hoş olmayan birçok şey söyledi. Acı ve öfkeden böyle konuştuğunu biliyordum ama... Sonunu göremedim. Benim gitmemi istedi. Boşanmak istedi."

Daha iyisini hak ediyorsun.

Başımla onayladım. "Evet."

'İyisinin' elinden kaçmasına izin verme.

Kahkaha attım. "Tahtayı kullanmayı bırakıp düşmeden merdivenlerden çıkmaya başladığında aşk hayatımı konuşacağız. Gencim ve annem gibi çok güzelim." Ona göz kırpınca sırıttı. "O yüzden Noel ağacı gibi bir adama yapışmama gerek yok. Eğer hazır olduğumda oradaysa demek ki beraber olmamız gerekiyormuş. Değilse başka birini bulacağım."

Babam bir kere daha kaşlarını çattı ama kaş çatışlarını sorun etmiyordum. Gülmekten çok daha fazla yüz kasını çalıştırmayı gerektiriyordu. Onu üzmem hasar görmüş bazı sinirleri için iyi bir egzersiz oluyordu.

Z şekilli bir Noel ağacı çizdi.

İyi adamlar, iyi ağaçlardan çok daha az.

Kahkaha attım. "Doğru. Sana bu konuda katılıyorum."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Flint

"Fareler!" Harrison beyaz battaniye kaplı kafesten kırmızı kurdeleyi çekti.

"Bu da neyin nesi..." Heidi'nin annesi Sandy ağzını elleriyle kapattı.

"Bunlar fare, büyükanne. Aynı Ellen'ın fareleri gibi."

"Ellen kim?"

"Bana gitar verdiğini ve paraşütle uçtuğunu söylemiştim. Aynı zamanda babamla sevişip bana en güzel damla çikolatalı kurabiyeleri pişirdi."

Harrison, Ellen hakkında sanki özgeçmişiymiş gibi rastgele şeyler söylerken annemle babam yüzünü buruşturdu. Sandy çok mutlu görünmüyordu. Harrison'ın gitar ve belki de paraşütle uçuş olayından bahsettiği hissine kapılmıştım ama seks kısmı onun için yeniydi ve iyi türde bir haber değildi.

"Erkek mi kız mı?" diye sordu Harrison.

"Konuşabilir miyiz Flint?" Sandy ayağa kalktı.

"Buraya gel, evlat."

Babam Harrison'la ağacın önünde yere oturdu ve fareler hakkında bilgiler verdi.

Sandy'yi ofisime kadar takip ettim.

"Harrison'ın velayetini sana verdim çünkü olgun bir baba olmaya hazır sayıldığını düşünmüştüm ama..."

"Vay canına! Bana velayeti sen mi *verdin*? Hukuk lisansımı almamın tek nedeni sen bütün dünyaya kirli çamaşırlarımı dökmeden onu geri almaktı. Bana hiçbir şey *vermedin*."

Parmağını kaldırarak bir adım yaklaştı. "Gerekene sahip olduğunu kanıtlaman adına onun için savaşmanı sağladım. Uzun süreliğine bu işin içinde olduğunu bilmem gerekiyordu. Özel ihtiyaçları konusunda ona *anne* gibi yardım edebilecek bir babaya ihtiyacı olan oğlundan vazgeçmeyeceğini bilmem gerekiyordu."

Sandy'nin en büyük pişmanlığı durumlar berbat olduğunda bile benim için durumu kurtarmıştı. O akşam Heidi'yi benim muhakememe güvenmesi konusunda cesaretlendirmişti. Bunu yapmamalıydı. Beni hapishaneden uzak tutan onun suçluluk hissiydi. Kazadan hemen sonra kanımdaki alkol seviyesini kontrol etmelerinde ısrarcı olmalıydı ama yapmamıştı. Şaşkınlık, hüzün ve suçluluk kimseye bir şey söylememesini sağlamıştı. Bu arada ambulans görevlileri oğlum ve karımla ilgilenirken sistemimdeki bütün alkol temizlenmişti.

Kaza beni dışarıdan yarasız bıraksa da içten ölmüştüm.

Heidi'yi gömdükten sonra velayet davası açmıştı. Alkolik olmamın kazaya sebep olduğunu kanıtlamak için çok geçti ama torununu daha fazla üzüntüden korumak için hiçbir zaman geç değildi.

Onunla mücadele bile etmemiş, her konuda işi bozduğum için oğlumu almasına izin vermiştim.

"Harrison birbiriyle alakalı olmayan şeyler hep söyler. Bunu biliyorsun."

"Ellen denen bu kişiyle sevişmedin mi yani?"

"Seks hayatım seni ilgilendirmez."

"Belki öyle ama torunumun genelevde yaşıyormuş gibi konuşması kesinlikle beni ilgilendirir."

"Genelev mi? Ciddi misin?" Gülmemeye çalıştım.

"Ona bu kadınla seviştiğini söyledin mi yoksa sizi sevişirken mi gördü?"

İç çekerken ensemi ovuşturdum. "İsmi Ellen, 'bu kadın' değil ve bu konu hakkında seninle tartışmayacağım. O *benim* oğlum. Benim sorumluluğum. Onu nasıl uygun görürsem öyle yetiştireceğim."

"Tekrar içmeye mi başladın?"

"Tanrım Sandy..."

"En son ne zaman toplantıya katıldın?"

"Bir önemi var mı?"

"Benim kızım öldü. Hoşuna gitse de gitmese de ben onu temsil ediyorum. O yüzden ya benim soruma cevap verirsin ya da kendime bir avukat tutarım."

"O zaman kendine bir avukat tut."

"Onu öldürdün." Sesi kesildi.

İrkildim. Bu gerçek konusunda asla tartışmayacaktım.

"Harrison'ın hayatındaki yerini öylece dolduramazsın."

"Onun yerini başkasıyla doldurmuyorum."

"Altı yıl. Yetişkin olana kadar bekle. Bunu yapabilir misin? Biraz minnettarlık gösterip bunu onun için yapabilir misin? Onu önceliğin haline getirebilir misin? Fiziksel ihtiyaçlarından vazgeçip sadece bir baba olabilir misin?"

Kelimeleri beni yansıtıyordu. Heidi olduğünden beri kendime bu düşüncelerle karşı koyuyordum. Elle bunu değiştirmişti ama bunun şu anda bir önemi yoktu. O artık bizimle değildi.

"Evet."

Sandy yavaşça nefesini verdi. "Teşekkür ederim." Arkasını dönüp uzaklaştı.

Ellen'a beni terk ettiği için kızmak zordu. Kalsaydı Sandy'le aramda ciddi problemlere sebep olacaktı. Yine de onu her gün özlüyordum.

"Ellen, farelerime bak!"

Harrison, Ellen'la görüntülü görüşme yaparken Sandy sanki bu konuyu kontrol edebilirmişim gibi bana sert bir bakış attı. Omuz silkerek Sandy ve Ellen hakkındaki her şeyi görmezden gelmek için mutfağa yöneldim.

"İyi iş çıkardın, evlat." Babam omzuma vurarak hafifçe okşadı.

"Nasıl yani?" Kahvaltı bulaşıklarını bulaşık makinesine doldurdum.

"Fareler."

"Hemen gururlanma. Bugünden sonra kendi odasında kalacaklarını ve evin diğer odalarına girmelerinin yasak olduğunu yoksa bu evden gideceklerini öğrenecek."

"Gayet makul." Babam eğilerek fısıldadı. "Çok ürkütücüler."

Kıkırdadım. "Sana söylemiştim."

"Sandy'le her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Harrison'ın dışında bir hayatın olması konusunda seni suçlu hissettirmesine izin verme."

"Kendi başıma gayet iyiyim, baba."

"Ellen'a merhaba dedin mi? Bugün mükemmel görünüyor."

Her gün mükemmel görünüyordu. "Hayır."

"Oğlanı da toparlayıp oraya giderek kızı almalısın."

Homurdanarak güldüm. "İyi fikir. Ona taşınmayacağımıza dair söz verdiğim çocuğu toparlayayım. Sonra da Sandy'ye önümüzdeki altı yıl bakir bir hayat yaşayacağıma söz verdikten sonra giderek kızı alırım. Büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum, baba. Düşünmeden sadece aklıma geleni yapmak istiyorum. 'Fantastik' bir dünyada yaşıyorsun."

"Düşünmek, hayallerinin peşine gitmeyen insanların yaptığı şeydir."

"Önümüzdeki altı yıl düşünmeyi bırakıp hayal etmeye başlarım."

"O zamana kadar evlenip iki çocuk yapmış olur." Babam lavaboyu sabunlu sıcak suyla doldurdu. Annem ona iyi öğretmişti.

"Ne şanslıyım ki dünyadaki son kadın o değil."

"Annen ve ben Sandy'le konuşabiliriz."

Bulaşık makinesinin kapağını kapattım. "Baba bu işin peşini bırak. Gerçek şu ki, gitmesi en iyisiydi. Kısa bir anlığına hayatımıza uyabileceğini düşünsem de gerçekte çok zorlu olurdu. Korkarım bir facia olarak sona erecekti."

"Ellen'a mutlu Noeller demek ister misin?"

Babamla birlikte Harrison'ın elindeki iPad'e döndük. Kahretsin. Bizi duymuştu. Yüzündeki bakıştan bunu anlamıştım.

"Mutlu Noeller, Ellen." Babam ona gülümsedi. Bu aletin ne kadar iyi sesi ilettiğini bilmiyordu ama ben biliyordum.

Doğrudan kalbime bıçak saplayacak şekilde güçlükle gülümsedi. "Teşekkürler, Gene."

"Mutlu Noeller," dedim.

Güçlükle bana başını sallarken bakışlarını etrafındaki odada bir şeye çevirmişti. Teknoloji berbattı. Ben hödüğün tekiydim.

Harrison tekrar koşarak uzaklaştı.

Babamla bulaşıkları yıkarken salondaki hediye paketi felaketini topladım, Harrison fareleri ve diğer Noel hediyeleriyle oynarken biraz yalnız kalmak için ofisime kaçtım. Ailem ve Sandy öğlen uykularına yattılar.

Ellen'ı özür dilemek için aramanın ne yararı olacağı konusunda düşünüp taşınırken bu işten iyi hiçbir şey çıkmayacağına karar verdim. Onu yine de aradım çünkü kafamda sadece sesini duyuyordum.

"Seni o kadar çok seveceğim ki zamanın bir önemi olmayacak... Mesafelerin bir önemi olmayacak... Her nefes alışında tek hissedeceğin... Sana duyduğum aşk olacak."

"Alo," diye cevap verdi.

"Merhaba. Ben... şey... Duyduğun şey için özür dilemek istedim."

"Bir şey duyduğumu sana düşündüren nedir?"

"Ellen..."

"Bir önemi yok. O kelimeleri duymamı istemediğini biliyorum. Anlıyorum."

"Öyle demek..."

Kahkaha attı. Sesi acı dolu çıkmıştı. "Öyle demek istedin."

"Sadece... Kırıcı bir şey demek istememiştim. Açıklamaya"

"Hayatı," diye fısıldadı. "Biliyorum."

"Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum."

"Eh," kıkırdadı, "bunu göreceğiz bakalım."

"Pişman değilim." Sözlerime inanmaması beni mahvediyordu.

"Benimle tanıştığına seni pişman edeceğim... Hem de tek kelimeyle..."

"Elle, asla pişman olmam..."

"Hamileyim."

Ne?

Sandalyeme yaslanıp elimi saçımdan geçirip sıkarken uyanık olduğumdan, hayal veya halüsinasyon görmediğimden emin olmak zordu. Hayır. Bu olamazdı... "Biz prezervatif..."

"Her seferinde değil."

Gözlerimi kapatarak alnımı ovdum. Her seferinde prezervatif kullanmamıştık. Evimde, yatağımda uyanıp içinde olmaya ihtiyaç duyduğum birkaç sefer vardı. Yorgun gözlerini kırpıştırarak açıp beni öpmüştü. Bir kere bile prezervatifin olmayışını sorgulamamıştı. Sadece yavaşça vücudunu benimkiyle beraber hareket ettirmişti.

"Her seferinde değil..." diye fısıldadım.

"Bunu bugün paylaşmayacaktım ama beni aradın. Sonra da hiçbir şeyden pişmanlık duymadığına dair beni ikna etmeye çalıştın ve... eh... Tüm bunlara katlanması zordu. Gününü mahvetmesine izin verme. Yani kırk sekiz saattir kusuyorum ama cidden, ailenle Noel'in keyfini çıkar. Bu konuyu sonra konuşuruz."

İrkildim. Beynim durmuş gibi hissediyordum. Bunu gerçekten sindirmek zordu. Ellen... Benim çocuğuma hamileydi.

"Bunu düzelteceğim."

"Düzeltmek mi? Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Yani bir yolunu bulacağım."

"Ha! Vay canına... Tamam o zaman. Bu düşüncen konusunda sorun şu, ben kırık dökük biri ya da çözmen gereken bir bulmaca değilim. Ben hamileyim. İşte o kadar."

Doğrulup dirseklerimi masaya yasladım. "Buraya geri taşınacaksın."

"Babamı yalnız bırakmıyorum. Sen buraya taşın."

"Yapamam. Davalarım var, unutdun mu? Harrison mu taşınsın? Babamı buraya taşı."

"Yani bizim sorumsuzluğumuz yüzünden, hasta babamızı bu durumunda toplayıp evinden, ailesinden, doktorlarından, ilaçlarından, hayatından uzağa mı taşımalıyım?" Tabii, bu kulağa çok adil geliyor. ah, hayır, yine olamaz," diye mırıldandı.

"Ellen?"

Öğürme ve öksürme sesi sonrasında tuvalet sifonunun çekildiğini duydum.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Muhtemelen lavabonun suyu akıyordu. "Biraz uzanmam gerekiyor."

"Ellen..."

"Mutlu Noeller, Flint." Konuşmayı sonlandırdı.

***

"Öldüğünü sanmıştım." Cage, yani 'tek' arkadaşım, telefonuna cevap verdi.

"Ölseydim bari."

"Tekrar içmeye mi başladın?"

"Hayır. Ama oldukça çekici geliyor. Mutlu Noeller."

Cage kıkırdadı. "Teşekkürler. Sana da."

"Arayı kapatıp aile işleri nasıl konuşmalarını sonra yapabiliriz? Kötü bir vaziyetteyim."

"Bu tarz şeylerin senden gelmesi bir ilk. Gerçekten kötü bir durum olmalı."

"Benden bir sperm kaçtı."

Kahkaha attı. "Ah lanet olsun! Bir bebek mi?"

"Evet, bir kadını hamile bıraktım ama bu konuda kendimi paralıyor da sayılmam."

Kahkaha attı.

"Komik değil, adamım."

"Hayır. Eminim sana komik gelmiyordur. Benim dünyama hoş geldin diyecektim."

"Senin hayatını her gün kendiminkine tercih ederim."

"Harrison harika bir çocuk."

Başımla onayladım. "Evet öyle. Gitar çalışını duymalısın. Eğer soyalleşme konusunda tuhaf olmasaydı stadyumlarda çalabilirdi."

"Evet, eh... Büyük kabalıklar için çalmak biraz fazla abartılıyor."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Demek bebeğin annesi tek gecelik bir şeydi."

"Hayır."

"O zaman sorun nedir? Parmağına yüzüğü tak, geriye yaslan ve yolculuğun tadını çıkar."

"Coğrafi açıdan uyumlu değiliz. Bazı durumlar onun Doğu Yakası'na taşınmasına sebep oldu ve oradan ayrılamıyor. Benim ise bütün hayatım burada. Harrison taşınmayacağımız konusunda bana söz verdirdi."

"Onu çok fazla şımartıyorsun. Babam beni asla şımartmadı. Bunu yapmamanı tavsiye ederim."

"Onu şımartmıyorum. Sadece diğer çocuklar gibi duruma uyum sağlayamıyor."

"Bu kadından hoşlanıyor mu?"

"Ellen. İsmi Ellen."

"Ah. Ondan hoşlanıyorsun. Bir ismi olması umurunda."

"Kes sesini... Ahmak... Evet, ondan hoşlanıyorum. Ama Harrison'ın arkadaşı olarak. Benim arkadaşım değil. Harrison'la gitar çalıyorlar. Ama eminim ki Ellen'ın onun üvey erkek veya kız kardeşini doğurmasından hoşlanmayacaktır."

"Yine onu şımartıyorsun. Anlıyorum. Çocuk otizmli. Farklı şekilde tepkiler verip uyum sağlıyor ama hayatla baş etmesine izin vermelisin. Onu gerçeklikten koruyamazsın. Gerçek şu ki... *Ellen'la* bir bebeğiniz olacak."

"Nasihat için teşekkür ederim. Sanırım öyle. Kocaman Monaghan klanını benim için kucakla."

"Kucaklarım. Bu arada... Flint?"

"Evet?"

"Tebrikler."

Başımı sallayıp konuşmayı sonlandırdım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellen

Bir günde altı defa kustuktan sonra aklımı kaybetmeye başladım. Bunu yapamazdım. Hamilelik hormonları berbattı. En fazla altı haftalık hamileydim. Bunu yapamazdım. Boğazım acıyordu. Karnımdaki her kas sanki durmadan mekik çekmişim gibi acıyordu. Ayrıca yorgundum. Hem de. Çok. Yorgun.

"Kendini biraz daha iyi hissedene kadar kalacağız, tatlım," dedi büyükannem ve bana bir fincan zencefil çayı verdi.

"Teşekkür ederim." Çayımla beraber kanepeye kıvrıldım.

Babam beni inceledi ama bir şey demeye çalışmadı ya da beyaz tahtasını eline almadı. Yine de yüzünde o bakış vardı. Çocukken yanlış yaptığımda bana yönlendirdiği bakış... Nadiren bir şey söylemek zorunda kalırdı. Çünkü bana 'o bakışı' yeterince yönlendirirse dayanamaz ve bütün yanlışlarımı itiraf ederdim.

"Sen de biraz çay ister misin baba?"

Başını salladı.

Beni incelemeyi bırakmasını diliyordum.

"Yarın yılbaşı gecesi. Dışarı çıkmalısın. Gençliğini yaşa. Eğlen." Büyükannem gülümsedi.

Yüzüm yemyeşil olmuştu ve saçlarım yağlanmıştı. Saçımda biraz kusmuk bile olabilirdi. Yerdeki kara yirmi santim daha eklenmişti ve yıllardır burada yaşamamıştım. Ama... Yılbaşı gecesinde büyük planlarım olabileceğini düşündüğü için canı sağ olsun...

"Sanırım genç olmayı ve eğlenmeyi önümüzdeki seneye saklayacağım. Yine de teşekkür ederim, büyükanne." Çayımı yudumlayıp midemde kalması için dua ettim.

"Büyükbaban dün Ron'u gördü. Alex tatil için eve gelmiş. Bugün bize uğrayabilirler."

Babam sanki konuşmaya çalışırmış gibi ses çıkardı ama sonunda öksürük nöbetine dönüşmüştü. Bunu atlattıktan sonra beyaz tahtasına bir şeyler yazdı.

Sana bir özür borçlu.

Özür dilesin veya dilemesin, onu görmek istemiyordum. Bu şekilde olmazdı.

"Bugün ziyaret için iyi bir gün mü bilmiyorum. Eğer iyi hissetmiyorsan odanda kal. Ama Alex senin kocandı. Seni görmek istememesini hayal edemiyorum. Eminim daha önce hastalandığını görmüştür."

Hasta? Evet. Hamile? Hayır.

Yeni bir mide bulantısı vurduğunda çayımı bırakıp üst kattaki banyoya doğru fırladım. Sadece kusmukla karışık biraz çay çıkabilmişti. Ne hoş. Ağzımı hızlıca çalkaladıktan sonra yatak odasına doğru ilerleyip yatağıma çöktüm. Telefonumu kapıp tamamen hamilelik hormonlarına kapılarak mesaj yazdım.

Ben: *Senden ve içime koyduğun bu şeytandan nefret ediyorum.*

Birkaç saniye sonra telefon titredi.

Flint: *Nasılsın?*

Ben: *Siktir git.*

Flint: *Neye ihtiyacın var?*

Kahkaha attım. Neye mi ihtiyacım vardı? Ciddi miydi?

Ben: *Hamile ve hasta olmamaya.*

Flint: *Bu konuda ciddi misin?*

Gözlerim sulandı. Hem evet hem de hayır. İlk hamileliğimi böyle hayal etmemiştim. Ona mesaj atmamalıydım. Berbat hissederken düzgün düşünmek zordu. En sevdiğim klasik müzik listemi açarak gözlerimi yumdum, huzur ve uyku için dua ettim.

***

"Hey..."

Başımı döndürdüm. İyi bir rüyaydı. Hasta değildim.

"Hey... Elle..." Ses uzaktan geliyordu ama tanıdıktı. Uzun bir süredir rüyalarımda duymamıştım.

Yorgunluk vücudumu terk etmemişti ama yine de gözlerimi açtım.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"İyi hissetmediğini duydum."

Kendimi oturur pozisyona getirdim. "Alex..." Gözlerim doğrudan ön koluna ve kalan üç parmağına takılmış robotik ellerine çekildi.

"Çok havalı, değil mi?" Robotik elini kaldırıp parmaklarını oynattı.

Çok havalı. Yeni parmaklarıma baksana. İzin ver de onunla seni büyüleyeyim ki sana söylediğim onca kötü lafı ve kötü ismi düşünme.

"Alex..." Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Bana ellerini kaybetmeden önceki gibi bakıyordu. Sanki cehennem gibi olan o iki yıl hiç yaşanmamıştı. Ona karşı kinim elle tutulabilir haldeydi. Benliğimin yaşayan ve nefes alan bir parçasıydı. Bu öfkenin hâlâ onu sevdiğim için hayatta olduğunu biliyordum. On beş yıl önce âşık olduğum oğlanın hatıraları birazcık bile yok olmamıştı. Aşkı hatırlıyordum. Gerçekti. Biz gerçektik.

Aşk. Heyecan verici hayat.

Kalp kırıklığı. Trajedi.

"Özür dilerim," derken ellerini bacağıma koydu. Ellerini kaybettiğinden beri bana ilk dokunuşuydu.

En affedilemeyecek şeyi yapıp akla gelmeyecek sözler söylemişti. Beni hem içerden hem de dışardan kırık dökük hale getirmiş, parçalarımı kendim toplamam için tek başıma bırakmıştı. Bütün parçaları toparladığımdan emin bile değildim. O günden beri temizlenmemiş yaralarım ve dağılmış kalbimi bir arada tutan kancalı iğneler sayesinde duygusal olarak darmadağın hissediyordum.

Tüm bunlar basit bir 'özür dilerim' sözüyle affedilebilir miydi?

"Kusacağım..." Yataktan fırlayıp tuvalete koştum.

Boğazımı yakan kusmuk sızıntısı ve midemin kasılmasına sebep olan kuru öğürmelerden başka bir şey yoktu. Kaburgalarım bile ağrıyordu. Saçımda bir şey hissetmemle irkildim. Alex'in saçlarımı yüzümden çeken elleriydi. Sanki dokunuşu için bir ömür beklemiş gibiydim. Ellerinin bir kısmını kaybettiği gün onu ne olursa olsun seveceğimi biliyordum. Bu yeniliği kucaklayıp geçmişten kalanlara sonsuza kadar değer vereceğimi biliyordum. Ama bana o şansı hiç vermemişti.

"Mide iltihabı mı yoksa yiyecek zehirlenmesi mi?" diye sorarken yerde yanımda oturup beni kucağına çekti. Çok nazikti. Bu bana yapışkan kaltak diyerek eşyalarımı bahçeye fırlatan adam

değildi. Bana her şeyini kaybettiğinde bittiğimizi söyleyen adam değildi. Ne komik... Onun her şeyi olduğumu düşünüyordum. Bakış açısı sinsi kaltağın tekiydi.

İç çekerek vücudunun tanıdık kıvrımlarına yaslandım. "Sır tutabilir misin?"

Alex hafifçe kıkırdadı. Eskiden bana sonraki büyük macerasını ya da beraber çıkacağımız yeni yolculuk hakkında heyecan verici ufak tefek bilgiler vermeden önce bunu sorardı. İkimiz de sır tutamayacağımı biliyorduk.

"Evet, sanırım aramızda sadece ben sır tutabilirim."

Bu intikam, acımasızlık hatta karma bile değildi. Sadece bu adama karşı yalan söyleyemiyordum. Kendimi korumak için yalan söylemem gerekse bile yapmadım, yapamadım. Hâlâ yapamıyordum.

"Hamileyim."

Tutuşu kaskatı kesildi. "Tanrım..."

"Evet." Geri çekilip ayağa kalkarak ağzımı çalkaladım.

Alex arkamda ağır hareketlerle ayağa kalktı. Banyo aynasındaki yansımasına baktım. Hâlâ yakışıklıydı, belki de onu en son gördüğümdeki halinden bile yakışıklıydı. Sarışın sörfçü saçı ona her zaman uyuyordu. Bronz ten. Koyu safir rengi gözler. Yakışıklıydı.

"Babası kim?"

Omuz silktim. "Durumlar karışık."

"Bu ortada olmadığı anlamına geliyor."

Yanından geçip merdivenlere giderken başımı salladım. "Hayır. Herhangi bir anlama gelmiyor. Sadece durumlar karışık."

Kolumu tuttu. Hızlıca dönüp beni tutuşuna gözlerimi kısarak baktım. Sesimdeki keskin tonla, "Bırak beni," diye fısıldadım.

Beni bıraktı.

"Artık bana dokunamazsın. Bir daha asla."

Alex yeni ellerini kaldırdı. "Öncesinde sana dokunamıyordum. Dokunurdum ama yapamıyordum."

"Elinin tamamını kaybetmemiştin. Kollarını, bacağını, dudağını *aletini* kaybetmemiştin. Bana dokunmak *isteseydin*, kesinlikle dokunurdun. Ama istemedin. Sorun değil. Kendimi senin yerine koymaya çalıştım. Nasıl tam bir adam gibi hissedemeyeceğini anlamaya çalıştım. Ama *benim sana* dokunmama bile izin vermedin. En kötü kısmı ne biliyor musun? Ellerini kullanamayan biri için beni kum torbası gibi kullandın. Ön bahçemizde kuşumun üzerine düşene kadar laf üstüne laf savurdun."

İrkildi. "O zamanlar iyi bir durumda değildim ama şimdi daha iyiyim. Seni aramaya çalıştım. Konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

Kahkaha attım. "Aferin sana. Umarım bu 'ıyi durumun' sana uyuyordur ama bizim konuşacak bir şeyimiz yok." Dönüp merdivenlerden indim.

"Ellen." Ron bana sarıldı. "İyi hissetmediğini duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim." Geri çekilip tam olarak içten hissetmediğim bir gülümsemeyi yüzüme kondurmaya çalıştım.

Ron, Alex'i inceledi. "İkiniz konuştunuz mu?"

Alex başıyla onaylarken bana endişeli bir bakış attı. Eskiden, "Merak etme, Elle. Arkandayım," derdi.

Sanırım arkamı kollamak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Artık desteğini istediğim adam o değildi. Bakışlarım daha önce defalarca öptüğüm dudaklarına takıldı ama şimdi tek düşünebildiğim onlardan saçtığı zehirlerdi. Ben iyi olandım. Aynı annemin her zaman olduğu gibi ben de iyi bir insandım.

İyi günlerde Alex'i affettiğimi ama her korkunç anının hafızamda yok olmasına izin vermezsem asla unutmayacağıma dair

kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Hatıralar acı verici bir şekil de kalıcı hasar bırakarak orada kalmışlardı.

"Zencefil gazozu?" Büyükannem bana ufak bir bardak verdi.

"Teşekkür ederim." Elinden bardağı aldım ve babamın yattığı koltuğun yanındaki sandalyeye oturdum.

Beni daha dikkatli inceledi. Ona her şeyin iyi olduğunu bildirmek için gülümsedim. Öyle olmasa bile. Olacağına inanmalıydım.

"Alex dağ tırmanışına geri dönecek," dedi Ron.

Babam kaşlarını çattı. Uzanıp elini sıktım. Bana baktı. Bana karşı bu kadar korumacı hissetmesine bayılıyordum. İşte bu sebepten buradaydım, onu koruyordum ve iyi şekilde bakılıp sevildiğinden emin oluyordum. Aileler böyle yapmalıydı.

"Gerçekten mi?" Büyükbabamın gür kaşları alnına kadar kalktı. "O tür ellerle bu mümkün mü?"

Alex başıyla onayladı. "Evet. Aslında yarışıyor olsaydım, insanlar bana adil olmayan bir avantaj verdiğini söyleyebilirdi. Ama yarışmıyorum. Sadece sevdiğim için yapıyorum." Dikkatı bir anlığına bana döndü.

Gülümsedim. O da gülümsedi. Alnında acılı bakışının sebep olduğu çizgiler kalmıştı. Üzgün olabilirdi, pişmanlık içinde boğulabilirdi ve onu affedebilirdim ama sonsuza kadar parçalanmıştık.

"Bazı sponsorları var, o yüzden seyahatlerinin ve aletlerinin parası verildi," diye ekledi Ron.

Belki o anda babamın çok fazla konuşamaması bir lütuftu. İçine düştüğü çatışmayı hissedebiliyordum. Ron onun arkadaşıydı ama şimdi Alex hakkında bildiklerini göz ardı edemiyordu. Bu beni üzüyordu.

Umarım Alex gibi fiziksel bir kayıpla hiçbir zaman baş etmek zorunda kalmazdım. Ama başıma gelirse, etrafımdaki insanlara biraz daha fazla sevgi ve anlayış sunabilmeyi umuyordum. On-

dan tamamen nefret etmemi engelleyen şey belirsizlikti. Özgüvenin yıkılması etrafındaki herkesi zehirliyordu. Alex'in başına gelmişti. Sanırım bir noktaya kadar Flint de aynı şeyleri yaşamıştı. O yüzden kelimeleri henüz yüksek sesle söyleyemesem de Alex'i affetmek istiyordum.

***

Ertesi sabah geç saatlerde ölü gibi kalktım. Çok zayıf hissediyordum. Kıçımı yataktan kaldıramıyordum bile. Korkarım susuz kalmıştım. Eğer kusacakmış gibi hissedersem yere düşecektim. Babama ve büyükannemlere gerçeği söyleme vakti olabilirdi. Hastabakıcı olmam gerekiyordu ama babamı randevularına götüremiyordum. Büyükannem ve büyükbabamdan onu özellikle bu karlı havada götürmelerini isteyemezdim.

Kahve. Iyy! Alt katta kahve yapıyorlardı. Çok uzun zamandır sevdiğim sabah aroması artık midemi bulandıran bir koku haline gelmişti. Kapı zili çaldı.

"Harika..." Yana doğru kıvrılıp karnıma sarıldım.

Alex bugün beni kontrol edeceğini söylemişti. Beni bu şekilde görmesini istemiyordum. Ama sanırım *ihtiyacım* vardı. Boğazıma takılan sonraki şey gururum olurdu ama yutup geçecektim çünkü artık tek kişi değildim. Aynı zamanda içimdeki şeytan benden bekten de sorumluydu.

Konuşma sesleri bile mide bulandırıcıydı. Büyükannem bir şey hakkında kahkaha attı ve büyükbabam 'üst kat' kelimesini söyledi. Ayak sesleri yaklaştı. Battaniyeleri kafamın üzerine çektim. Duş alalı iki gün olmuştu ve dişlerimi fırçalamaktan vazgeçmiştim. Perişan haldeydim. Açıklayacak başka bir kelime yoktu.

Ama Alex'in banyo yapmaya ve kıçının silinmesine ihtiyacı olmuştu. Sanırım bu adildi.

"Hissettiğimden daha kötü kokuyorum. Ölü gibi hissediyorum," derken kapının önündeki adımları duymuştum.

Adımlar devam ettiğinde yatak çöktü. Bu çok utanç vericiydi. Bu örtülerin altında sonsuza kadar saklı kalmak istiyordum.

Büyükannem alt kattan, "Doktor, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, termometre, su, soğuk pres, bizi haberdar etmeniz yeterli," diye seslendi.

Kaşlarımı çaktım. *Doktor* mu? Örtüleri sanki öcüden korkuvermişim gibi yavaşça indirerek *doktora* bir bakış attım. "Aman Tanrım..." diye fısıldadım.

"Tanrı, doktor, ne olmama ihtiyacın varsa," diye sırıttı Flint.

Titrek ellerle sanki gerçekliğinden emin olmam gerekirmiş gibi ona uzandım. Kolunu sırtımdan geçirip beni oturur pozisyona getirdi. Kollarımı ona sardım. Bu kadar susuz kalmasaydım cidden ağlamış olurdum.

"Bebeğime ve annesine iyi bakıyor musun?"

Hafifçe hıçkırırken ona daha sıkı sarıldım. "Hayır." Doğrusu buydu. Belli ki işlerin o kadar da iyi gitmediğini görebiliyordu.

Bebeğim ve annesi. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

"İşte bundan korkuyordum." Bana bakmak için geri çekildi.

Ah. Görüntü hiç de iyi değildi. Hissedebiliyordum.

"Neden buradasın?"

Gülümseyerek iğrenç ve matlaşmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Elle..." Eğilip alnıma bir öpücük kondururken el ter ensemi kavradı. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Kokuyorum."

Dudakları hâlâ alnıma bastırılmış şekilde kıkırdadı. "Belki."

"Duş almam lazım ama çok halsiz hissediyorum."

"Dr. Hopkins bu yüzden burada." Ayağa kalkıp takım elbisesinin ceketini omuzlarını silkerek çıkardı.

"Takım elbise mi giyiyorsun?"

Kravatını gevşetti. "Duruma uygun görünmeliydim."

Kendimi ne kadar kötü hissetsem de gülümsemeden edeme-dim. Kahretsin! Dişlerim bulanık görünüyordu. Çok iğrenç.

"Bana biraz müsaade et..." Holden geçip banyoya gidip suyu açtı.

Bacaklarımı yatağın kenarından yavaşça indirirken vücudu-mu ele geçiren bulantı ve baş dönmesiyle yüzümü buruşturdum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Önümde diz çöktü, doktorla-rınkine bezeyen eskimiş, deri bir çantayı açtı.

"Çok uzak değil," diye mırıldandım.

"Ağzını aç." Bir damlalık tuttu.

Başımı iki yana salladım.

"Ağzını aç," diye biraz daha otoriter şekilde tekrarladı.

"Üzerine kusarım."

"Şansımı deneyeceğim. Şimdi ağzını aç."

Yüzümü hafifçe buruşturarak ağzımı açtım.

Iyy! "İğrenç!"

Sırıttı. Damlalığı şişeye geri koyarak ağzını kapattı. "Evet. Şimdi iç." Bana içinde bir çeşit sıvı olan şişeyi uzattı.

Burnum tekrar kırıştı.

İç çekti. "Sadece dediğimi yap, tamam mı?"

Henüz kusmuyordum, o yüzden sıvıyı içtim. Sanki tatlandı-rılmış su gibiydi. Kötü değildi.

Flint gömleğinin kolunu kıvırıp saatine baktı. "Yirmi dakika sonra bir dolu damlalık daha." Ayağa kalkıp beyaz gömleğinin düğmelerini açtı.

Çıplak göğsüne baktım.

Sırıttı. "Bak, şimdiden iyi hissediyorsun."

Bakışlarım ona çevrildi. Göz kırptı. Ukala herif.

Dikkatlice gömleğini yatağa serip pantolonunu çözmeye başladı.

Bakışlarım ondan doğruca kapıya çevrildi. "Ne yapıyorsun?"

"Soyunuyorum. Seni yün bir takım elbise giyerken yıkamayacağım."

"Kapı açık, ne yapıyor..."

"Aşağıdaki kapıyı açmaları on beş dakika süren iki yaşlı insan ve fiziksel olarak güçsüz baban konusunda çok endişeli değilim. İyi adam bu arada. Ayrıca baban çoktan takım elbiseme iltifat etti."

"Beyaz tahtasına güzel takım diye mi yazdı?"

"Hayır." İç çamaşırını da çıkardı.

Eh, kahretsin...

"*Güzel takım* dedi. Konuşması biraz tutuktu ama bunu söyledi." Flint tişörtümün ucunu tutup yukarı çekti. "Kollarını boynuma dola, bebeğim."

Bebeğim mi?

Öne eğilip kollarımı boynuna doladım. Pijamamın altını ve iç çamaşırımı çıkarmasını sağlayacak kadar kalçamı kaldırdı. Basit tek bir hareketle beni kucağına alıp banyoya taşıdı ve sonra kapıyı ardımızdan tekmeleyerek kapattı.

"Tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Başımı iki yana salladım.

Beni yavaşça oturturken kaşlarını çattı. "Çok fazla susuz kalmışsın."

Başımla onayladım. Flint suyu kapatıp küvete girdi. Sonra içeri girmeme yardımcı olup bacaklarının arasına, sırtım göğsüne gelecek şekilde oturmam için yönlendirdi. Saçımı yıkamak için hiç zaman kaybetmemişti. Parmaklarının kafama masaj yapması mükemmel hissettiriyordu. Eminim ki bütün senfoniyi mırıldanmıştım.

Vücudumu tepeden tırnağa nazikçe yıkadıktan sonra geri yaslandı ve sağ elini karnıma koyarken kollarını bana sardı. Şu anda elleri karnımın tamamını kavrıyordu. "Seni istiyorum." Başımı öptü.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ama cevap vermedim.

"Ve bu bebeği istiyorum." Başımı tekrar öptü.

Elimi elinin üzerine koyup parmaklarımızı birleştirdim. Büyük fedakârlıklar olmadan bu işin nasıl yürüyeceğini bilmiyordum ama şu anda bu konuda endişelenmeyi reddediyordum. Kapı açılana kadar mükemmel hissettiren bu anda...

"Ellen? Ah!" Büyükannem yerinden zıplarken elini kalbine götürmüştü.

Umarım kalbi hâlâ atıyordur.

"Dr. Hopkins... Eh ben... Sadece işlerin nasıl gittiğini görmek istedim."

Yüzümü buruştururken alt dudağımı ısırdım ama Flint irkilmedi hatta kaslarından bir tanesi bile hareket etmedi.

"Bir seans hidroterapiyi bitirmek üzereydik. Birkaç dakika içinde çıkmış oluruz. Eğer sorun olmazsa ve elinizde malzemeler varsa Ellen biraz et suyuyla yapılmış çorba alabilir."

"Hidroterapi..." Yavaşça başını salladı. "Et suyuna çorba... Evet, bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim."

Yavaşça kapıyı kapattı.

Elini bırakıp tüm vücudumu suyun altına soktum çünkü... Beni. Hemen. Öldürün. Flint kolumu tutup beni tekrar kaldırırken yüzümü silmem için havluyu uzattı.

"Hayatımdaki *en* utanç verici an."

Flint kıkırdadı. "Gayet iyi gittiğini düşünmüştüm."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Flint

"Sanırım dişlerini üç defa fırçalamak yeterli olmuştur."

Banyonun girişine yaslanıp Ellen'ın bir ağız dolusu köpük tükürerek her seferinde biraz daha öğürmesini izledim. İçimdeki ses, uzun bir süreliğine oral seksin söz konusu olmayacağını söyleyip duruyordu. Bunun aklıma gelmesi bile acınasıydı ama gelmişti işte.

"Temiz dişlerin gücünü asla küçümseme." Diş fırçasını lavaboya bırakıp bana döndü. "Halsiz hissediyorum ama kusacakmış gibi değilim. Bu iyi bir şey, değil mi?"

Gülerek onu göğsüme çektim. "Otların gücünü asla küçümseme. Ama sana biraz yemek yedirmek lazım. Et suyuna çorbayla başlayacağız."

Hole çıkacakken kravatımı kavradı. Elini bu şekilde üzerime koymasını özlemiştim. "Harrison nerede?"

"Ailemle New York'ta. Bu akşam topun düşüşünü izleyecekler."

Hâlâ korkunç şekilde solgun gözükse de neşelendi ama gözlerinde biraz ışıltı vardı. "Biliyorlar mı?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına alarak başımı salladım. "Henüz kendim de mantığını bulabilmiş değilim. Sahip olduğum

çocukla ilişkimi feda etmeden, başka bir çocuğu dünyaya nasıl getireceğimi çözmeye çalışıyorum."

Sanki hamile kalması onun suçuymuş gibi kaşlarını çattı. "Ve iki çocuğumun arasında iki bin beş yüz kilometreyi nasıl aşacağımı çözmeye çalışıyorsun."

Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma sürterken naneli nefesini içime çektim. "*İkimiz* arasındaki mesafeyi nasıl aşacağımızı çözmeye çalışıyorum."

"Bizden bahsetmişken. Bu iş nasıl olacak?" Başıyla merdivenleri gösterdi.

"Bemden hoşlandılar. Hem de hepsi. Büyükbaban bugünlerde ev ziyareti yapan doktorlar bulmanın ne kadar nadir olduğunu söyledi ve baban da gülümsedi. Sanırım sadece takım elbisemden değil, aynı zamanda doktor tutumumdan da hoşlanmıştı."

"Doktor tutumu mu?" Tek kaşını kaldırdı. "Bana bir şişe kayganlaştırıcı gönderdin. Babam saat olduğunu düşündü. İsim yazdırmadığın için sinirlenmişti!"

Kısık sesle güldüm. Tanrım, bu kadını seviyordum. İşte gerçek buydu. Onu seviyordum ve onunla nasıl beraber olacağımı bilmemek çok canımı yakıyordu. Endişemi gizlemek için sırıttım. "Ne kadar boş bir alışveriş yapmışım. Ama o bölgeyi keşfedene kadar sen kendi kendine de çok kayganlaşmıştın."

Ağzı açık kalmıştı.

Yanaklarını çimdikledim. "İşte benim kızım. Sonunda yüzüne biraz renk geldi. Yemeğe gidelim mi?"

Beklendiği üzere büyükanne beni şüpheyle inceliyordu. Buradaki ruh hali değişmişti. Artık ev ziyaretinde bulunan kahraman doktor gibi değil, elleri öğrencisinin eteğinin altında yakalanmış bir öğretmen gibi hissediyordum.

"*Hidroterapin* nasıldı, tatlım?" Büyükannesi masaya bir kâse çorbayı koyup Ellen'ın yanındaki sandalyeye oturdu.

Ellen gülümseyerek bana hızlı bir bakış attı. "Büyükanne, Dr Hopkins aslında gerçek bir doktor değil. İsmi Flint. Sana ondan ve oğlu Harry'den bahsetmiştim. Hatırladın mı?"

Büyükanne bana baktı. Ellen'ın karşısına oturarak ona goz kırptım.

"Ah, neden doktor olduğunu söyledin o zaman?"

"Söylemedim. Ellen'la ilgilenmek için burada olduğumu söyledim. Siz bundan doktor olduğum anlamını çıkardınız. Ben de itiraz etmedim."

Ellen çorbasından bir yudum alıp peçetesiyle ağzını sıldı. "Flint avukatlık yapıyor. Sözel manipülasyon konusunda iyidir" Bir yudum daha çorba almadan önce sırıttı.

"Samuel, o doktor değilmiş." Büyükanne sanki komşularının da duymasını istermiş gibi seslendi. "Hidroterapi gerçek bir şey değilmiş. Sadece sapıklıkmış."

"Ne?" Samuel ya iyi duymuyordu ya da televizyonun sesini azaltması gerekiyordu. Oldukça yüksek sesliydi.

"El-len..." Ellen'ın babası seslendi.

Ellen masadan yavaşça kalkıp babasının yatan koltuğunun koluna oturdu.

"Fl-int?"

"Evet. Sana bahsettiğim adam."

"Onu... Seviyorsun..."

En sevdiğim mavi gözler, bakışlarımla buluşmak için bana döndü ve başıyla onaylayıp dikkatini tekrar babasına çevirdi. "Evet. Onu seviyorum."

Göğsüme vurmak istiyordum. En son böyle hissettiğim gün Harrison dünyaya gelmişti.

Babası masanın kenarından beyaz bir tahta kapıp üzerine yazdı. Ellen okuduktan sonra bana yine gülümsedi.

"Ailesi, Harrison'la birlikte New York'ta. Flint yılbaşı gecesini benimle geçirmek için geldi."

Sanırım bebek haberini henüz paylaşmıyorduk. Rahatlamıştım çünkü hasta bir kadın ve doğmamış bir bebekle ilgilenmek dışında burada ne yaptığımı bilmiyordum. Hâlâ bunu Harrison'a dünyasını altüst etmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Harrison çarşaflarını ya da salondaki mobilyaların yerini değiştirmemden hoşlanmıyordu. Bir bebek ve muhtemel olarak taşınmak onu tamamen bunaltacaktı. Cage haklıydı, onu şımartıyordum. Ama annesini öldürmek ona normalden daha çok şımartılma hakkı veriyordu. Annesini öldürmek ona altüst etmediğim bir hayat borçlu olduğum anlamına geliyordu.

"İyi hissediyorum, baba. Flint bir doktor değil ama bitkiler konusunda çok bilgili. Aslında sen felç geçirdikten sonra beni uçağa bindirmek için otlarını kullandı. Bu kadar öküz olmadığı durumlarda oldukça *fantastik* biri."

Ona gözlerimi kısarak baktım. *Fantastik.*

Ellen

"Eh..." Flint'in çarşaflarımı yıkamak için çıkardığı çıplak yatağıma uzandım. Ev temizliği konusundaki yetenekleri çok etkileyiciydi. "Doktor olmasan bile sanırım babam senden hoşlandı." Sırıttım. "Ama büyükbabamın seni hâlâ doktor sandığına eminim." Flint yanıma uzanıp elimi tuttu. "Ama büyükannem... Yüz dolarına bahse girerim ki şu anda iPad'inde hidroterapi hakkında araştırma yapıyordur."

Bana dönerek başını ellerinin arasına aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Yeni bir kadın gibi. Hâlâ yorgunum ve hiçbir şey yapmadım ama midem bulanmıyor. Sen ve kaçak bitkilerin benim büyülü atım gibiydiler." Esnedim. "Ama biraz kestirmeye ihtiyacım var.

Bizimle kestirmeleri için bebeklerimi kafeslerinden çıkarır mısın?"

Flint başını çevirerek bebeklerime bir bakış attı. Hoş bir bakış olduğunu hiç sanmıyordum. "Belki de yarına ya da gittiğimden sonraki güne kadar beklemeliyiz."

Gittiğinde. Elbette gidecekti. Beynim bunu biliyordu ama kalbim burada olmasının, bebeğimle beni istediğini itiraf etmesinin müthiş heyecanını üzerinden atamamıştı.

"Plan nedir, Flint? Seni bir planın olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Nasıl uygulayacağından emin olmasan bile... Buraya bir planın olmadan gelmezdin."

Alnında düşünceler yüzünden derin çizgiler belirirken uzanıp saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ya sana bir planım olmadığını söylersem? Dün hamile olmak istemediğini söylediğin masadan sonra son anda bu seyahat için bilet aldığımı söylersem?"

"Flint, öyle demek..."

Başını salladı. "Öyle demek istemediğini biliyorum, en azından şimdi biliyorum. O zaman tek bildiğim kendini kötü hissettiğin ve sana bakacak kimsenin olmadığıydı. O yüzden sadece harekete geçtim. Çok büyük planlarım yok."

Büyük bir plan yok. Bunun birkaç dakikalığına zihnime yerleşmesine izin verdim. "Daha çok erken. Düşük yapabilirim. Sen..."

"Tanrım, Elle..." Yüzünü buruşturdu.

Ellerimi göğsüne yasladım. "Bunu istemiyorum, sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Düşük yapabilirim. Daha önce hiç hamile kalmadım. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ama birçok kadının defalarca düşük yaptığını biliyorum. Söylemeye çalıştığım, şu anda bu konuda endişelenmeni istemediğim. Eve dönüp Harry'ye söyleyebilirsin. Eğer iyi bir tepki vermezse, ilişkinize belki de hiç var olmayacak bir şey yüzünden zarar vermiş olursun."

"Hiç var olmayabilecek bir şey mi?"

Başımla onayladım.

Doğrulup yatağın kenarında kambur şekilde durarak saçlarımı kavradı. "Biraz hava almaya ihtiyacım var. Daha sonra geri gelirim."

"Hava mı?" Ben doğrulurken o uzaklaştı. "Dışarısı soğuk ve karlı."

Yatak odamdan çıkıp merdivenlerden tek kelime etmeden indi. Yatağa geri düşüp biraz uyumaya çalıştım ama bitmek bilmeyen düşünceler sonrasında doğruldum. Üzerime sıcak tutacak kıyafetler geçirip bot giydikten sonra parmak uçlarımda alt kata indim, arka kapıdan çıkarken ayrılışımı kimseye duyurmamaya çalışıyordum.

"Kahretsin! Çok soğuk." Şapkamı iyice kulaklarıma kadar çekip atkımı daha sıkı sardım. Araba yolunda bir araç vardı. Çok uzaklaşmış olamazdı. Kardaki ayak izlerini, Flint'in sırtı bana dönük şekilde durduğu rıhtıma kadar takip ettim.

Bana dönmeden, "Hava soğuk. İçeri geç," dedi.

"Üzgünsün. Neden üzüldün?" Ona biraz alan bırakmak için birkaç adım geride durdum.

"Üzgün değilim. Sadece her şeyi çözmeye çalışıyorum."

"Beni dinlemiyor muydun? Bunlara çözüm bulmak için çok erken olduğunu söyledim."

Bana doğru döndü. Yanakları buz gibi hava yüzünden kızarmıştı. Çenesi sanki donakalmış gibiydi. "Diyelim ki düşük yaptın. Sonra ne olacak?" Omuzlarını kulağına kadar kaldırdı.

"Sonra..." Başımı salladım. "Hiçbir şey olmayacak."

"Hiçbir şey," diye tekrar ederken alaycı bir kahkaha attı. "İkimiz de hayatlarımıza geri mi döneceğiz?"

Yüzümü buruşturup rüzgârdan korumak için vücudumu döndürdüm. Buz gibi havanın mı yoksa kelimelerinin mi daha

çok dondurduğundan emin değildim. "Ben... Ben bilmiyorum. Belki."

"Belki." Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle başını salladı. "Peki ya düşük yapmazsan?"

"O zaman bir çaresini bulacağız."

Nefesini verişiyle sıcak havanın omuzları etrafında dolanması orada olduğunun kanıtıydı. Hâlâ inanamıyordum.

Bunu bir anlığına da olsa düşünmem ne kadar komikti. Elbette buradaydı. Ne zaman dağılsam beni Flint topluyordu.

"Hadi içeri dönelim. Daha fazla soğukta kalmanı istemiyorum." Kollarını omuzlarıma dolayarak beni eve kadar götürdü.

"Ah kahretsin." Durarak arka kapıya ve sanki orada yaşıyormuş gibi açarak içeri giren adama baktım.

"Kim o?"

"Alex."

"Eski kocan mı?"

"Evet. Tatil için ailesini ziyarete geldi."

"Bunu nerden biliyorsun?"

Kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. "Dün uğradılar."

"Anladım."

Buz gibi soğuktan içeri girince, "İşte buradasın. Nereye gittin?" diye sordu büyükannem.

"Birkaç dakikalığına temiz hava almaya çıktık." Gülümsedim ve bakışlarımı Alex'e çevirdim ama Alex bana bakmıyordu.

"Arkadaşın kim?" diye sanki hâlâ berabermişiz ve yanımdaki adamı merak ediyormuş gibi sordu.

"Alex, bu Flint. Flint, bu da Alex."

Alex elini uzatmamıştı ama belki de elleri robotik olduğu için tuhaf durabileceğinden yapmamıştı. Bu konudaki protokolü bilmiyordum. "Ellen'ımı nereden tanıyorsun?"

Ellen'ım mı? Ne zamandan beri öyleydim? Gözlerimi kısarak Alex'e döndüm ama o hâlâ bana bakmıyordu.

"Bir köpek gibi çip takılıp belirli bir sahip üzerine kaydedildi ginden haberim yoktu."

Flint'in cevabını duyunca alaycı bir şekilde burnumdan soludum.

"Özür dilerim." Alex kısa bir anlığına bana baktı. "Alışkanlık olmuş. Sanki sonsuza kadar berabermişiz gibi hissediyorum."

Berbat bir şekilde davrandığı iki yıl ve beni boşadığı yıl dışında. Ama kim sayıyordu ki...

Alex eskiden olduğu gibi hayranlık dolu bir bakışla bana doğru adım atarken kolunu kaldırıp yanağıma soğuk, protez parmaklarıyla dokundu.

Flint'in elleri Alex'in kolunu tutup yüzümden uzaklaştırırken kaskatı kesildim. "Ama açıklığa kavuşturmam gerekirse... *Eğer* herhangi bir erkek Ellen'ın içine bir şey sokup onun üzerinde hak iddia edecekse... Bu ben olurdum."

Açıklığa kavuşturmam gerekirse... Flint Hopkins'e *yeniden* âşık olmuştum.

Mutfak masasında oturan babamın ve büyükannemlerin yüzünde kafa karışıklığı belirirken Alex'in yüzü farkına varmayla aydınlandı. Hemen ardından kolunu Flint'in tutuşundan çekti. Flint, Alex'le aramıza sanki beni koruyormuş gibi girmişti. Artık beni Alex'ten korumasına gerek yoktu. Ama cidden, bu adama şu anda deliler gibi âşıktım.

Alex geri adım attı. İyi sörfçüler ve tırmanıcılar gibi atletik, esnek ama güçlüydü. Ama çocuğumun babası eskiden futbol oyuncusuydu, muhtemelen daha sert yumruk atabilirdi.

"O zaman onun bu *durumda* olmasının sebebi sensin. Ne kadar naziksin," dedi Alex.

"Ne durumu?" diye sordu büyükannem.

Flint'in etrafından dönerek Alex'e en iyi defol git bakışımı attım. "Bir durum yok, büyükanne. Ben iyiyim, Alex. Bakmaya geldiğin için teşekkürler."

Alex, Flint'e baktı. *Onun* yüzündeki ifadeyi görmekten korktuğum için dönmeye çekiniyordum.

"Eğer ihtiyacın olursa beni ara." Alex'in yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. Sırrımı bilmekten daha fazla sevdiği şey, Flint'in *onun* bildiğini anlamasıydı. "İşler çok karmaşık bir hal alırsa yani."

"Böyle bir şey olmasını beklemiyorum." Ona gergin şekilde gülümsedim.

Alex yavaşça başını salladı. "Mutlu yıllar." Bizimkilere dönüp başıyla nazikçe selam verdi.

Kapıya kadar gitmesini izledim. Kapı ardından kapandığında Flint'e döndüm. Kendine özel, anlaşılmaz yüz ifadesini takınmıştı ama keyfi kaçmış gibiydi. Alex mi yoksa ben mi keyfini kaçırmıştım?

Bilmiyordum.

"El-len?"

"Evet baba?" Ona gülümsedim.

Bana anlaşılması çok daha kolay bir bakış gönderdi. Buradan hemen çıkmazsam itirafta bulunmamı sağlayacak bir bakıştı. O kadar yıldan ve beyin felcinden sonra bile o bakışa sahipti.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Yoksa seni randevuna götürmek için hazırlanacağım."

Babam bana bakmaya devam etti. Hayır. İrademi kırmasına izin vermeyecektim. Şu anda olmazdı. "Tamam, bana yirmi dakika ver." Dönüp Flint'e bakmadan merdivenlerden çıktım ama vücudunun sıcaklığını hemen arkamda hissetmiştim. Belki vücudu değil de öfkesiydi.

"Öfkelisin ama neden olduğundan emin değilim." Yatak odama adım attığım anda ona döndüm.

Bana her zamanki dip dibe duruşumuzla yukarıdan bakıyordu. "Baban bebeği bilmiyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Büyükannenler biliyor mu?"

Bir kere daha başımı salladım.

"Ama kahrolası eski koca an bebeği biliyor, öyle mi?"

Yüzüm düşerken bakışlarımı yere çevirdim. "O buradaydı. Ben midemdekileri kusmuştum. Sadece..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. Ağzımdan çıkıverdi. Berbat hissediyordum. Sana ve dünyaya öfkeliydim çünkü bu şekilde hissetmek hayattan biraz nefret etmeme sebep oluyordu."

"Bana öfkeli miydin?"

Başımı kaldırdım. "Çünkü bu hamilelikten kısmen sen sorumlusun ve bütün kaslarım acıyana kadar kuru kuru öğürerek tuvalete eğilmişken yüzümden saçlarımı çeken eller senin değil, onun elleriydi. Ve bu beni öfkelendirdi. Burada olmadığına sinirlendim. Onun burada *olmasına* kızdım. Benim..." İç çektim. "Birine söylemem gerekiyordu."

"Sana dokunmuş olmasından nefret ediyorum. Saçını tutanın onun sikik elleri olmasından nefret ediyorum. Burada olmamaktan nefret ediyorum."

Başımla onayladım. "Biliyorum."

Yüzündeki acı daha da çoğaldı. Aklından geçenleri hayal etmek bile can yakıyordu.

"Babamın terapi randevusu var. Bizimle geliyor musun?"

Beni göğsüne doğru çekti. "Evet."

***

Flint bizi karla kaplı yollardan babamın randevusuna götürdü. Ailem için akşam yemeği hazırladı. Her şey hakkındaki bil-

gisiyle bizi büyüledi. Ben dinleneyim diye bebeği yatmaya hazırlamaya bile yardımcı oldu.

Ona itiraf etmeden çok önceden neden bu kadar kolayca âşık olduğumu bana hatırlatmıştı. Kendime bile itiraf etmeden önceden.

Bu adam sadece benimle değil, benim için en önemli olan şeylerle ilgilenmek için gelmişti. Seni en çok sevenler, senin sevdiklerine de değer verirler. Seni sen yapan şeyleri beslerler.

Bir bardak su kapıp ışıkları kapattıktan sonra yatmak için üst kata ilerledim. Flint yatağımı sanki askeri bir inceleme olacakmış gibi yapmıştı. Çarşaflarımı ütülediğini sanmıyordum ama emin de olamıyordum. Mükemmel şekilde altüst edilmiş yatakta tek bir kırışık bile görmemiştim. Mükemmelden bahsetmişken. Yastıkları kılıflarına sıkıştırırken sadece önü kısmen açık pantolon giyen heykel gibi bu adam midemde bulantı dışında bir şey hissetmemi sağlıyordu. "Gitmene izin vermeyeceğim."

Flint çarşafları bir kere daha düzeltti. "Öyle mi?" Elimdeki suyu alıp komodine yerleştirdi.

"Evet." Elimi göğsüne bastırıp parmaklarımla her kasına dokundum. "Eğer oğlansa..." diye fısıldadım, "... umarım sana benzer."

Parmakları başımı tuttu, bakışlarım onunkilerle buluşsun diye geri çekene kadar saçımda gezindi. "Peki ya kızsa?"

Gülümsedim. "Umarım her gün seni dize getirir."

"Annesi gibi mi?"

Anne. Bunun beni nasıl hissettirdiğini hiçbir kelime tarif edemezdi. Hayatım boşandıktan sonra başlamıştı. Hayallerim yok olmuştu. Hayatın bana tekrar nereye uyum sağlayabileceğimi göstermesini bekliyordum. *Anne*.

Bu hayatı istiyordum.

"Seni dize getiriyor muyum?"

Flint beni yatağa çekip köşede oturacak şekilde yönlendirdi. Bacaklarımın arasına çöküp kollarını belime dolayarak yanağını kalbimin hemen yanına yasladı. "Herkesten daha fazla."

Parmaklarım çıplak sırtının sert hatlarında dolanırken Harry'nın annesini düşündüm. "Eminim ki *herkesten* daha fazla değildir."

Dudakları göğsüme değecek şekilde başını hareket ettirdi. "Herkesten," diye fısıldadı.

Ellerimi kaydırıp yavaşça saçlarını kavradıktan sonra eğildim ve dudaklarımı başına bastırdım.

Bu hayatı istiyorum.

Bu adamı istiyorum.

İmkânsızı mı istiyorum?

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Flört

Bu kadın -ve çocuğum- kollarımdayken nefes nefese uyandım. Kâbus yüzünden alnımda terler birikmişti.

Doğumhanedeydik ve Heidi kapıda başını sallayıp duruyordu. Bir hayalet gibi yok olup gitmeden önce dudak hareketleriyle 'Kefaret' demişti. Ellen son bir kere sertçe ıkındı. Doktor bir kız doğduğunu bildirdi. Ellen'ı dudakları benimkiler üzerinde hareketsiz kalana kadar öptüm. Makineler bip sesi çıkarmaya başladı. Herkes koşuşturuyordu. Doktor, "Onu kaybediyoruz," dedi.

Gözümü kırptığımda Ellen'ın mezarının önünde, kucağımda bebekle duruyordum.

"Mmm..." diye mırıldanırken kalçasını sabah sertliğime bastırmıştı. "Ellerinin olduğu yeri sevdim," derken ellerini karnının üzerinde ellerimin üzerine koydu. "Mutlu yıllar."

"Mutlu yıllar. Nasıl hissediyorsun?"

"Şöyle böyle. Biraz midem bulanıyor."

"Sana yemek ve biraz daha kaçak otlar verilecek." Doğrulup hafifçe renklendirilmiş suyla dolu cam şişeye uzandım

Kıkırdadı. "Bu esrar mı? Bana esrar mı veriyorsun?"

"Doğru ismi kenevir. Aç ağzını."

Doğrularak bana kötü kötü baktı. "O zaman bu evet mi demek?"

"Ağzını aç." Damlalığı kaldırdım.

"Flint..."

"Elle, aç ağzını."

"Bana söyleyene kadar olmaz."

"Esrar değil."

"O zaman hayır diyorsun?"

"Aç ağzını."

"Söyle bana!"

"Kendi karışımımı yapıyorum. Minnesota'da esrar yetiştirmek yasadışı."

İnatçı bir şekilde iç çekerek ağzını açtı. Ağzına bir damlalık dolusu sıvıyı sıktım.

"Iyy!"

Ona suyu uzattım. "İç biraz. Hadi sana yemek hazırlayalım."

"Sorumu görmezden geliyorsun. 'Ellen, bebeğine esrar karışımı vermiyorum,' demeni bekliyorum."

Eşofman altımı ve tişörtümü giydim. "*Bizim* bebeğimiz."

"Bebeğimiz. Her şeyi yetiştirmeye başlayıp karışımlar yapmaya nasıl başladığını bana anlatmalısın. Futbol oyuncusu, spor menajeri ve avukat kişiliğine hiç uymuyor."

Omuz silktim. "Botanik her zaman ilgimi çekmiştir. Okulda merakımı uyandırırdı. Bilime veya müziğe karşı takıntısı konusunda Harrison'a zorluk çıkardığımı biliyorum ama tohum toplayan ve yer bulduğunda her şeyi yetiştirmeye çalışan bir çocuktum. Sadece bekle... Bir noktada ailem sana ön bahçemizin ortasında havuç yetiştirdiğimin hikâyesini anlatacaktır."

[illegible] sırıttı. "Ama yine de avukat oldun."

"Evet, insanlar nadiren sevdikleri şeyleri yaparlar. O zaman [illegible] akıllıca olan neyse onu yaparız. Futbolu da seviyordum ama o [illegible] yürümediğinde akıllıca görüneni yaptım."

"Gem, Flint hakkında hikâyeler duymak hoşuma gitti." Gü[illegible]sevip sırtını bükerek esnedi. Geceliğine baskı uygulayan gö[illegible]göz uçlarına odaklandım.

"Neye bakıyorsun?"

Bakışlarım hızla ona çekildi.

Yakalanmıştım.

"Sana zencefilli çay yapacağım. Bir dilim tost, yumurta ya da [illegible]vulaf ezmesi ister misin?" Eşofman altımı ve tişörtümü olabildi[illegible]ince aşağıya çektim.

"Şşş... Bunu duydun mu?" Parmağını dudaklarına bastırdı.

Dinlenip başımı salladım. "Hiçbir şey duymuyorum."

"Aynen." Dizleri üzerine kalkıp geceliğini üzerinden çıkardı.

"Elle..."

"Şşş..." Başını salladı. "Mide bulantısını başka neyin geçire[illegible]bileceğini biliyor musun?" Dizleri üzerinde yatağına kenarına doğru yürüdü. "Endorfin. Vücuduma biraz endorfin salgılatmak ister misin?"

"Ellen... Yapamayız... Sıktır..." Elleri doğrudan eşofmanımın önüne dalarken güçlükle nefes aldım.

Beni okşadı. "Bunu bir evet olarak alıyorum."

"Yemek yemen gerekiyor." Tutuşunu sıkılaştırıp başparmağını aletimin ucunda gezdirirken yüzümü buruşturdum.

"O zaman bana mide bulantısını geçiren endorfinleri ne kadar hızlı salgılatabileceğine bakmalısın." Tişörtümün yakasını kavrayarak beni yüzüne yaklaştıracak şekilde kendine çekti. Du-

dakları kulağıma değdi. "Beni ne kadar hızlı doyuma ulaştırabi
lirsin, Bay Hopkins?"

"Sana karşı centilmen olmaya çalışıyorum. Seninle ilgilen
mek için buradayım." Bileğini kaptım ama onu durmaya zorla
yamadım.

"Centilmen olmaya biraz ara ver." Kulak mememi dişlerken
eşofman altım ve iç çamaşırlarımla uğraşıp kalçalarıma ulaştı.

"Farelerin izliyor"

Sırıtarak elini birkaç defa aletim boyunca gezdirdi. "Sa
dece Gaga."

"Beş dakika?"

Ellen başıyla onayladı. Dağınık kızıl saçlarını, o gözlerini...
Çillerini seviyordum.

Onu inletene kadar dilimle uzun dokunuşlar halinde sertçe
öptüm. Tişörtümü çekiştirdi. Geri çekilip onu yatağa bastırma
dan önce üzerimden çıkardım. "İç çamaşırını kenara çek," diye
kulağına fısıldadım.

"Eveeeet!" İç çamaşırının alt kısmını kenara çekip gözlerini
kapattı ve ona tüm endorfinleri vermeme izin verdi.

Kendime bunu istediğini hatırlattım.

İlk fırsatta doyumunu kovalayan düşüncesiz bir adam değildim.

Fareleri beni izleyip yargılamıyordu. Gaga dışında. Yani ara
larında en çirkin olanı...

"İşte orası..." Ellen pelvisini yataktan kaldırırken daha fazla
sına ulaşmaya çalışıyordu.

Onu öperek ellerimi aramızdaki boşluğa kaydırdım. Dudakla
rıma doğru çığlık attıktan sonra başını yana çevirdi. "Geliyorum..."

Aferin ona. Ben de istiyordum. Gerçekten istiyordum ama
tüysüz bir farenin çıplak kıçımı izlediği düşüncesini orgazma
ulaşacak kadar kafamdan atamıyordum.

İşte bu çok tuhaftı. Prezervatif takmamıştım. Öylece bırakmamı, doyuma ulaşmadığımı bilecekti. Ama Gaga'nın tuhaf ellerinin kafesini kavrayıp siyah boncuk gibi gözleri ve sivri burnuyla öylece *izlediği* düşüncesi yerine Ellen'ın seksi göğüslerine, etrafımda ne kadar sıcak veya sıkı hissettirdiği düşüncelerine odaklanmaya çalışırken içine girip çıkarak pelvisini kıracağımdan korkuyordum.

Beş dakikam dolmak üzereydi. Ellen tırnaklarını kalçamın kaslarına batırıp devam etmem için üsteliyordu.

Kahrolası fareler!

Durdum. Devam etmenin anlamı yoktu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken biraz nefes nefeseydi.

Geri çekilip sırtüstü yuvarlanarak iç çamaşırımı ve eşofman altımı çektim. "Beni bitiş noktasında geçtin." Ellerim göğsümdeyken tavana baktım. "Endorfine ihtiyacın vardı ve şimdi o otları vermeden önce biraz yemek yemen gerekiyor."

Yatak kahkahasıyla titredi. "Seni bitiş noktasında *geçtim* mi? Seks ne zamandan beri kazananı ve kaybedeni olan bir yarış haline geldi?"

"Hamile kaldığından beri ve şimdi senin ihtiyaçların benimkileri gölgede bırakıyor."

"Aman Tanrım!" Doğrulup geceliğini göğsüne doğru tuttu. "Seks yaptın..." Başını sanki konuşmak yerine o kelimeleri takırdatmak istermiş gibi sallamıştı. "Şükran Günü'nde beraber olduğumuzdan beri senin... *Kadın eşlikçin* oldu, değil mi?"

"Ne?" Dirseklerime yaslanacak kadar doğruldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu anki merhamet seksinin tek açıklaması bu."

"Merhamet seksi mi?" Gülmemeye çalıştım ama duyduğum en çılgınca şeydi.

"Evet. Merhamet seksi." Yataktan sürünerek çıkarken geceliğini başından sanki ona da sinirliymiş gibi geçirdi. "Sen doyumunu aldıktan sonra çaresiz gördüğün insana verdiğin şeydir."

"Neyin doyumu?"

"Seks! Beni dinlemiyor musun?"

Hem de. Çok. Fazla. Ayağını yere vurup ellerini yumruk haline getirmiş bu ufak tefek kızgın kadını o kadar çok seviyordum ki.

"Sen buraya taşındığından beri seks konusunda 'doyuma' ulaştığımı mı düşünüyorsun?" Kahkaha attım.

Beni parmağıyla gösterdi. "Sakın bana güleyim deme."

"Gülmüyorum. Ben..."

"Gülüyorsun." Odadan hızla çıkıp banyo kapısını ardından çarparak kapattı.

Tamam, biraz gülüyordum. Kapıya vurdum.

"Git başımdan."

Kapının kolunu çevirdim. Kilitli değildi.

"Gaga..." İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım.

Gözleri kısılmış şekilde aynadaki yansımama baktı. "Ne?"

"Lady Gaga'nın bizi izlediğini düşünmeden edemedim. Bu yüzden doyuma ulaşamadım."

"Saçmalık."

"Arkanı dön."

Başını salladı.

"Arkanı. Dön."

İç çekerek dönüp lavaboya yaslandı. "Ne yapıyorsun?"

"Dediğimi kanıtlamak için beş dakikanı daha alıyorum." Önünde çömelerek iç çamaşırını çektim.

"Flint..."

Dudaklarına parmağımı götürüp sessiz olmasını gösterdikten hemen sonra eşofman altı ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirdim. Bakışları sertliğime çekilmişti çünkü onun yanındayken sürekli olan bir şeydi.

"Hayatıma girdiğin günden beri senden başka biriyle olmadım." Onu lavaboya doğru kaldırdım.

"Flint..."

"Şşş..." Bacaklarının arasına girerken onu öptüm.

İçine girerken hızlıca nefes aldı. Ellerim göğüslerini kavrayıncaya ritmimi buldum.

"Seninle bitiş çizgisine kadar yarışalım," diye kulağına fısıldadım.

Elle dudaklarını boynuma bastırırken sırıttı. Ona onu ne kadar sevdiğimi gösterdim. Ne kadar özlediğimi. Onu ne kadar çok istediğimi. Sonra bitiş noktasında öndeyken, onun da hemen bitiş çizgisini geçmesini sağladım.

Elleri omuzlarıma sarılmış şekilde göğsüme doğru kendini bıraktı. Ellen Rodgers'la hayatım böyle olduğu için hâlâ dibine kadar içindeyken kilitli olmayan kapı açıldı.

"Büyükanne!" diye çığlık attı Ellen.

"Ah... tatlım." Boğazını temizledi.

Başımı kaldırıp büyükannenin aynadaki yansımasına baktım ama kahrolası Lady Gaga gibi kıçıma bakıyordu.

"Büyükbaban alt kattaki banyoyu kullanıyordu ve baban da diğerindeydi. Gerçekten yaşlı mesanemi boşaltmam gerekiyor." Kıçıma odaklanmaya devam etti.

"Otuz saniye ver, büyükanne. Sadece kapıyı kapat. Tamam mı?" Ellen yüzünü boynuma gömdü.

"Ah... Tamam." Geri çekilip kapıyı kapattı.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı Ellen.

Pis pis gülüp geri çekilirken onu ayaklarının üzerine bıraktım.

"Arkanı dön."

Tuvalet kapağını kaldırdığını duyduğumda kaşımı kaldırdım.

"Sadece dön," diye bıkkınlıkla söylendi.

Eşofmanımı çekerek o tuvaletini yaparken... ve mırıldanırken arkamı döndüm. İç çamaşırını giyerek ellerini yıkadı. İkimiz de birkaç saniye kapıya bakarken kendimizi diğer tarafta olan büyükannesi için hazırladık.

Ellen derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Yanından sıkışarak geçerken büyükanne bize gülümsedi.

"Bu ne tür bir terapiydi, *Dr. Hopkins*?"

Kesinlikle formundaydı.

Sırıttım. "Tipik bir cinsel iyileştirme."

Kadın sırıtmamak için dudaklarını büzüp bana başını salladı, sonra da kapıyı kapattı.

"Kendimi büyükannene yakın hissediyorum."

Ellen sabahlığını giyerken tepeden tırnağa kızarmış haldeydi. "Kalp krizi geçirmesine sebep olacaksın."

"Banyo kapısını kilitlemeye başlayacağım. Halbuki merdivenleri çıkmaktan çok hoşlanmıyor gibiydi." Kapının girişine yaslandım. "Yine de banyoda çıplak olduğumuzda merdivenleri çıkmakta zorlanıyormuş gibi görünmüyor."

Ellen gözlerini devirip tişörtümü kavrarken alnını nazikçe göğsüme vurdu. "Babamın ailesiyle alakalı bir durum bu. Altıncı his. Babama *durumumu* söylemedim ama bildiğini hissediyorum."

"Ona söylemelisin. Ona söylememi ister misin?"

Bakışlarını kaldırdı. "Hayır. Harry'ye söylememi ister misin?"

"Evet."

"Tabii." Kelimesinin sonunda ağzından bir kahkaha kaçmıştı. Gülümsemedim. Gözümü de kırpmadım.

"Şaka yapıyorsun."

Başımı salladım.

"Harry'ye..." sesini alçalttı, "beni hamile bıraktığını söyleme mi mi istiyorsun?"

"Hayır. Şöyle söylemeni istiyorum, 'Harry, olayların kontrolünü kaybettim ve şimdi hamileyim. Bebeğimin babası aynı zamanda senin baban. Lütfen onu suçlama."

Konuşmak için ağzını açmışken popomun yeni hayranı banyodan çıktı.

"Siz iki yaramaz çocuğa kahvaltı için ne hazırlayayım?"

"Endişelenme, büyükanne. Bir şeyler hazırlamak için hemen aşağı ineceğim."

"Tamam."

Ellen dikkatini bana verirken gülümsemesi soldu. "Seni kurtarmak için kendimi otobüsün altına atmamı mı istiyorsun?"

"Onun gözünde adeta suda yürüyorsun. Özellikle kurabiye de yaparsan sana kızabilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarını kenarda büzdü. Kasıklarımı kapatmam mı yoksa kaçıp gitmem mi gerekiyordu bilemedim.

Omuz silkti. "Peki."

"Peki mi?"

"Ona söyleyeceğim."

"Söyleyecek misin?"

"Evet. Ama birkaç ay daha olmaz. Eğer düşük yaparsam her şey bir hiç uğruna olur."

Heidi öldükten sonra, bir başka kadının kalbimi sökup almasına izin vermeyeceğime söz vermiştim. Ama bu kadının aynısı bir yapmasına izin veriyordum.

"Hadi yemek yiyelim." Kelimelerinin beni ne kadar incittiğini belirtemeden döndüm.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ellen

Çantasını toplamasını izledim. Neden gitmek zorundaydı? Cevabı biliyordum ama kalbim yine de soruyu soruyordu.

"Umarım Harry, New York'u sevmiştir."

"Babam bana Times Meydanı'ndaki bir fotoğrafını mesaj attı." Görmem için telefonunu kaldırdı.

"Bu kocaman bir gülümseme..."

"Evet." Flint fotoğrafa biraz daha baktı.

"Onu özlüyorsun."

"Evet. Bazı günler kendimi ondan uzaklaştırmak için sabırsızlanıyorum ama bir süre sonra dırdırını ve rastgele konularda durmadan konuşmasını özlüyorum."

İşte bu yüzden gitmesi gerekiyordu. Kalmasına ihtiyaç duyabilirdim ama şu anda çocuklarından sadece bir tanesinin ona gerçekten ihtiyacı vardı ve o da karnımdaki çocuk değildi.

"Ne tuhaf, hiçbir plan yapmadık. Planımız var mı?"

Çantasını kapatıp kış montunu üzerine geçirdi. "Bu konuda senin yönlendirmene uyacağım. Birkaç ay daha hâlâ hamile olup olmadığını bekleyip göreceğiz."

İrkildim. "Bu biraz rahatsız edici oldu."

"Yorumlarından daha rahatsız edici değil."

"Hangi yorum?"

"Düşük yapabileceğin konusundaki hatırlatmaların. 'Bir hiç uğruna' yorumların. Bu çocuğun hayata gelişinden yüzde yüz emin olmadığımız fikrine kapıldım."

"Eh..." diyerek yavaşça konuşmaya başladım. "Öyle değil mi? Ben çekip gittim. Minnesota'dan ayrıldığımdan bir ay sonra Harry'le Noel'de görüntülü konuşana kadar benimle hiç bağlantı kurmadın. Sonra babana söylediğin bir şey konusunda suçlu hissettiğin için beni aradın. Buraya da sadece bebeği istemediğimi düşündüğün için geldin. Ne değişti?"

"Her şey!" Dudaklarını birbirine bastırarak tavana bakarken elleri kalçalarındaydı. "Anlıyor musun? Bu işin yürümesi için yeri göğü oynattıktan sonra düşük yaptığın için her şeyi bir kenara atmayacağım. Benim için bu iş artık çocukla alakalı olmaktan çıktı."

İçimdeki duygular ayağa kalktı.

Bu hayatı istiyorum.

"Benim için yeri göğü yerinden oynatır mısın?"

Burnundan alaycı bir ses çıkardı. "Buna inanmak çok mu zor?"

Evet. Erkekler beni onlar için uygun olduğunda severlerdi. Hayat güzel olduğunda. İki ele sahipken. Bizim açımızdan uygun olan bir şey yoktu. Harry bunu öğrendiğinde hayat o kadar güzel hissettirmeyebilirdi. Flint ellerini kaybetmemişti ama çok daha büyük bir şeyi, birini kaybetmişti.

Ama benim için buradaydı.

"Yap," diye fısıldadım. "Yeri göğü yerinden oynat."

Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. Ona sarılırken vedalarla, birini çok sevmekle gelen duygularla boğuşuyordum.

"Yeri ve göğü," derken başımı öptü.

***

Flint, aileme teşekkür ederken büyükanneme daha çok sarılmıştı. Emin değildim, sanırım büyükannem poposunu hafifçe ellemişti ama Flint onu bırakırken olduğu için tam görememiştim.

"Beni dışarı kadar yolcu etmene gerek yok. İçerisi sıcak."

Ceketimi ve şapkamı giydim. "Asla olmaz. Kiralık arabanın peşinden köpek gibi seni takip etmediğime şükretmelisin."

"İnatçı şey." Başını sallayarak kapıyı benim için açtı.

Arabanın kapısının önünde durduk.

"Normal gözyaşlarımın bin kat fazlasını dökeceğim... Hamilelik hormonları yüzünden."

"Ağlamana gerek yok... Ah, Elle." İlk gözyaşı dalgasıyla beraber hıçkırıklar gelirken sarılmak için beni kendine çekti.

Kelimeleri söylediğimde beni çok etkileyeceğini biliyordum.

"S-söylemek istediğim ç-çok şey v-var."

Bana sıkıca sarılarak alnımı öptü. "Söyle o zaman."

Başımı sallarken daha fazla gözyaşıyla mücadele ediyordum. "Çok a-aptalca."

"Aptalca değildir. Söyle gitsin."

Bir süreliğine duygu yoğunluğunu bastırmaya çalıştım ki tekrar dağılmadan önce kelimeleri söylemeyi başarabileyim... "Seni seviyorum, lütfen uçak kazasında öleyim deme. Fikrini değiştirme. Başka bir kadınla beraber olma. Şişmanladığımı ve çatlaklarımın olacağını düşünme. Benimle olmak için Harry'le ilişkini mahvetme. Ama benimle *ol*. Ahh! Bunun kulağa imkânsız geldiğini biliyorum. Ama..."

Beni öptü. Ve öpmeye devam etti. Bayılacak gibi olana kadar beni öptü. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüme doğru, "Yeri ve göğü," diye fısıldadı.

Başımla onaylayıp burnumu çektim. "Tanrım... Kesinlikle duruma uygun görünüyorsun, Flint Hopkins." Montunun üst tarafını tuttum çünkü tutunacak bir yakası yoktu.

Sırıttı. "Hangi durummuş o?"

"Benim adamım olduğun durumu tabii ki."

"O durumu seviyorum." Soğuk burnumun ucunu öperek kapıyı açtı.

"Seni seviyorum."

Koltuğa oturarak arabayı çalıştırdı. "Ben de seni seviyorum. Kızıma ve annesine dikkat et."

Rüzgârdan korunmak için omuzlarımı kaldırdım. "Kızın mı?"

Başını sallarken dudaklarını büzdü. "Sadece bir his."

"Elveda," diye fısıldadıktan sonra kapısını kapattım. Arabasını garaj yolundan çekerken onu izledim ama arkasından takip etmedim. Harry'nin babasına ihtiyacı vardı ve o çocuğu çok seviyordum. Dünyamın ilahı Flint benimle olmak için yeri göğü oynatırken beni motive eden şey buydu.

Flint

Uçağın sessiz uğultusu vicdanıma ağırlık yapan imkânsız kararlarla karışınca göz kapaklarımın ağırlaşmasına sebep olmuştu. Çözülemeyen durumlardan daha yorucu bir şey yoktu.

"Ellen hakkında pek konuşmadın." Babam kolumu dürttü. "Sorunlarınızı çözdünüz mü?"

Homurdandım ama başımı salladım.

"Babası nasıl?"

"Daha iyi. Ama iyileşmiş sayılmaz."

"Peki ya Ellen? O nasıl?"

Karşımdaki koltuklarda kitap okuyan anneme ve onun diğer yanında uçağın camına yaslanmış Harrison'a baktım.

"Hamile," diye fısıltıyla konuştum.

"Ne?"

Ona uzun bir yan bakış attım. Beni duymuştu.

Birkaç saniye sonra yavaşça nefesini bıraktı. "Senin bebeğin mi?"

"Baba..."

Ellerini kaldırdı. "Sormak zorundaydım."

Anlıyordum. Benim yerimde olan herhangi birine ben de aynı soruyu sorardım.

"Onun olduğu yerin tam aksine giden bir uçakta olduğun için endişelenmeli miyim?"

"Babasını bırakamaz. Ben de Minneapolis'teki hayatımı bırakamam. Bu işin yürüme şansı aksimizde işliyor ama bir şekilde gerçekleşmesini sağlayacağım." Yeri ve göğü yerinden oynatacaktım. "En büyük engelin babası mı yoksa Harrison mı olacağını bilmiyorum."

"İşleri zorlaştırma. Onu hemen *seninle olacağı* eve getir."

Kahkaha attım. "Çok kolaymış gibi söyledin."

"Aynen şöyle diyeceksin... 'Harrison, Ellen benim bebeğime hamile. Ağabey olacaksın. Ellen ve babası bizim evimize taşınacak. Onun için bahçenin arkasına ekstra bir yer inşa edene kadar yatak odası olarak ofisimi kullanacak."

"Bu çılgınlık."

"Hangi kısmı?"

Başımı salladım. "Hepsi."

"Kafanı inatçı kıçından çıkarıp yapman gerekeni yap."

"Babasından öylece taşınmasını isteyemem."

"Bebekten haberi var mı?"

Omzumu silktim. "Sanmıyorum... Belki vardır. Ellen bir şeyden şüphelendiğini düşünüyor."

"Onun için taşınacaktır. Bebek için bunu yapacaktır. Ona Minneapolis'te yeni doktorlar ve terapistler ayarlayabilirsin."

Çenemi ovuşturarak camdan karanlık ve yıldızsız bir geceye baktım. İnişe yakın olmalıydık çünkü aşağıdaki ışıkları görebiliyordum.

"Hayatıma birini sokmadan önce Harrison'a kazadan bahsetmek istiyorum."

"O zaman anlat ona."

"Benden nefret edecektir. Ellen veya babası için böyle bir ortam istemiyorum."

"O zaman söyleme."

"O kadar kolay değil."

"Bu anlatma ihtiyacın kendin için mi yoksa onun için mi? Çünkü bunun ona nasıl bir yararı olacağını göremiyorum. Sanki kendi vicdanını temizlemek istiyormuşsun gibi..."

Bu kadar basit olabilir miydi? Ona söylemeyebilir miydim? Ellen ve babasını buraya taşıyabilir miydim? Bunu hak etsem de etmesem de ikinci bir şansa sahip olabilir miydim?

***

"Eve geldin," diyerek telefona cevap verdi Ellen.

"Seni uyandırdım mı?" Yatağın kenarında otururken yolculukla geçen uzun bir günden sonra yorgundum.

"Hayır. Sadece bebeklerimle oynuyorum."

"Artık gerçek bir bebeğin olduğuna göre onlara farelerim diye hitap etmeye başlayabilir misin?"

"Yapamam ama önerin için teşekkürler."

"Sana bıraktığım otları alıyor musun?"

"Sıvı esrar mı? Evet."

"O esrar değil."

"Özür dilerim. Kenevir."

Güldüm.

"Harry nasıl?"

"İyi. Sanırım New York onun için biraz fazla bunaltıcı olmuş. Farelerine döndüğü için çok heyecanlıydı. Sanırım sen ve Harrison, fareleri -evcil hayvan olarak- Amanda'ya kabul ettirdiniz."

"Onlar en iyi evcil hayvanlar."

"Hayır değiller."

"Aynı görüşte olmadığımızı kabul ediyorum."

Sırıttım. Eminim şu anda yatakta koşuşturmalarına izin veriyordu. "Babana bebekten bahsettin mi?"

"Hayır. Bugün ondan olabildiğince kaçmaya çalıştım. Bir şeyden şüphelendiğini biliyorum."

"Söyle ona."

"Ne?"

"Ya da istersen ben söylerim."

"Hayır. Harry bu haberi benden duyunca daha iyi tepki gösterebilir belki ama babam senden duyarsa hoş karşılamayacağını garanti ederim."

"O zaman ona yarın anlat. Senden iki bin beş yüz kilometre uzakta kalamam."

"Bu bir planın olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet. Babanla beraber buraya taşınıyorsunuz. Evin arka tarafına ekstra bir oda inşa edene kadar ofisimi yatak odası olarak kullanabilir."

"Babamla beraber size –Harry'yle senin evine– taşınmamızı mı istiyorsun?"

"İstemek mi? Pek sayılmaz. Sadece sana planımı söylüyorum."

Kahkaha attı. "Babam beyin felcini atlatmaya çalışıyor. Doktorları ve terapistleri burada."

"Ona burada yenilerini bulacağım."

"Burası onun evi."

"Onun evi sensin."

"Ailesi..."

İç çektim. "Ailesi. Botu. Arkadaşları. En sevdiği kahve dükkânı. Çıplak kızların olduğu dergi koleksiyonu... Anlıyorum. Hepsi oradalar. Ama sen karnında çocuğumu taşıyorsun ve sana burada ihtiyacım var. Bu onun da burada olması gerektiği anlamına geliyor. Ona hamile olduğunu söyle ve kararını vermesine müsaade et. Senin mutluluğun konusundaki bağlılığını küçümseme."

"Bir ya da iki ay beklememiz gerekmez mi?"

"Hayır."

"Ben..."

"Düşük yapabilirsin. Bunu da anlıyorum. Bebeği doğurmak için buraya taşınmanı istemiyorum. Seni istiyorum... Her daim. Bunu inatçı kafana sok."

Bir şey mırıldandı.

"Ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

"Hayır. Söyle bana."

"Bu hayatı istediğimi söyledim."

Kelimelerinin aramızdaki boşluğu doldurmasına birkaç saniye izin verdim. "Bu hayatı mı? Benimle mi?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O zaman kabul et. Sana bunu sunuyorum. Senin için yeri ve göğü yerinden oynatıyorum. Sadece kabul et. Babana söyle. Bir çanta hazırla. Gerisini toplamak için nakliye şirketi göndereceğim. Taşınma işini ayarlayacağım. Babana buradaki en iyi doktorları ve terapistleri bulacağım." Boynumu ovdum. Suçluluk ve endişeden gergindi. Bunu hak etmediğim için suçluluk hissediyordum. Evrenin bir yolunu bulup hak etmediğim şeyi alacağından ve her şeyin düzelip tekrar düzenine kavuşacağından endişeliydim.

"Bana bir ay ver."

Beni göremediği halde başımı salladım. "Sana bir hafta veriyorum."

"Bir hafta mı? Bir hafta içinde gitmeye hazır olamam."

"O zaman doğru insanlara sahip değilsindir."

"Doğru insanlar mı?"

"Evet. Başarılı insanların etrafında doğru insanlar bulunur."

"Aynı kayganlaştırıcı kuryen gibi mi?"

Sırıttım. "Aynen öyle. Sana benim insanlarımdan ödünç vereceğim. Bir haftan var. Şimdi biraz uyu, sabah da güzel haberi babanla paylaş."

Biraz süren sessizlikten sonra hattın kesilip kesilmediğini görmek için telefonuma baktım.

"Elle?"

"Evet," diye güçlükle söyledi.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır."

"Ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun?"

"Ah... Hiçbir şey. Hormonlar yüzünden. Babama 'güzel haberi' söylememi istedin, bu da..."

"Bebeğimin çok iyi bir haber olduğunu düşündüğüm anlamına geliyor."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Bunu beklemiyordum. Üç aydan kısa bir sürede hayatım hiç hayal etmediğim bir yaşam haline gelmişti. Ayık olmaya çalışırken her şeyi sonlandırmayı istediğim günler olmuştu. Harrison'ın bensiz daha iyi olacağını düşünmüştüm. Sandy onu büyütebilirdi. Bu hayata olan borçlarım ödenecekti.

Harrison'a baba olamayacaktım.

Ellen Rodgers'la tanışamayacaktım.

Bu hayata doğru bir şekilde bir çocuk getirme konusunda ikinci bir şansı kaçıracaktım.

Siktir... Bunu. Doğru. Şekilde. Yapacaktım.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellen

On beş dakika, merdivenlerin başında durup tırnaklarımı yememem için biraz uzun bir süre olabilirdi. Bu beni çocukluğuma götürmüştü. Yanlış bir şey yaptıktan sonra odamda saklanır, merdivenlerin başında üzerine düşünür ve salona günahlarımı itiraf etmek için utanç yürüyüşünü yapacak cesareti ancak bulurdum.

Ben bir yetişkindim.

'Yanlış' bir şey yapmamıştım.

Hamileydim... Kocam... veya işim yoktu. Ne olmuş?

Biraz daha tırnaklarımı yedim. Bu benim için yeni bir alışkanlıktı. Biraz iğrençti ama kendime engel olamıyordum.

"Bu iş sende," diye kendime fısıldadıktan sonra ebedi yıkıma doğru ilk adımımı attım. Bu biraz abartı olabilirdi ama 'sevgili babacığım ben hamileyim' konuşmasını hiç yapmamıştım. Bu durum otuz iki yaşında bile korkutucuydu.

"Sadece sen... ve ben," dedi.

Arkaya yaslanan koltuğundaki babama baktım. "Ne dediğini duydun mu? Kekelemeden dört kelime söyledin. Neredeyse duraklamadın bile."

"Evet," diyerek kuvvetli bir şekilde başını sallarken yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

"Sana yalan söyleyemeyeceğim. Büyükannemi ve büyükbabamı özleyeceğim ama Bungie'yi kesinlikle özlemem."

"Fl-int'i özlüyor musun?" Biraz takıldığı için yüzünü buruşturdu.

"Hem de çok. Seninle bu konu hakkında konuşmam gerekiyor." Derin bir nefes alıp nefesimi sonuna kadar tuttum. "Ben hamileyim."

İki tane başa çıkılmaz kaş, babamın alnına kadar yükseldi. Yanılmış olabilirdim. Belki de ona söylemem gereken *bir şey* olduğu hissinden öte bir şeyden şüphelenmemişti.

"Git... Onunla beraber ol."

Başımı salladım. "Sensiz olmaz."

Başını salladı. "B-benim evim burası."

"Sensiz ayrılmam. Bu sabahki konuşman gerçekten aklımı başımdan aldı. Hareket kabiliyetin her gün daha güçleniyor. Sanırım tamamen iyileşeceksin. Gerçekten. Ama o zamana kadar seni *bırakmayacağım*."

"Elle..."

"Hayır." Önüne çökerek ellerimi dizlerine koydum. "Sağlığından çok daha fazlası söz konusu, baba. Ben senin tek çocuğunum ve bir bebeğim olacak. Bir bebek..." Gülümsedim. Sadece bu hayatı istemek değil, aynı zamanda mümkün olduğunu bilmek çok güzeldi... Güçlükle nefes alabiliyordum.

"İlk torunun..." Ona kurnaz bir şekilde gülümsedim. "Beş kocaman fare torunundan sonra..."

Başını salladı.

"Senin bunun bir parçası olmanı istiyorum. Sana ilk gülümsemesinin, ilk adımlarının fotoğrafını atıp atmadığım konusunda endişelenmek istemiyorum. Orada olmanı istiyorum." Elini sıktım. "Annem de senin orada olmanı isterdi."

Uzun süren endişeli bakışlar ve başka türlü itirazlar içerdiğini bildiğim birkaç başarısız konuşma denemesinden sonra yavaşça başıyla onayladı. "Bir bebek."

Gözyaşları gözüme dolarken alt dudağımı ısırdım. "Bir bebek," diye fısıldadım.

Flint

Amanda, ofise geldiğimde, "Yılbaşı için Harrison'ı New York'a götürdün. Acaba bu harika fikir aklına nereden geldi?" diye sordu.

"Teknik olarak onu ailem götürdü. Ben kısmen herkesi kalacakları yere bıraktım." Kabanımı astım. "Sanırım benim geveze ve arada sırada işe yarayan sekreterim bunu önermişti."

"Herkesi bıraktın mı?" Masama otururken sandalyesinde dönerek beni şüpheci bakışlarla izledi.

Kaçınılmazı geciktiremezdim. "Sana bir şey söyleyeceğim. Tek bir sefer başını sallayıp önüne dönerek işine devam edeceksin. Soru sormak yok. Öneride bulunmak yok. Sana söylediğim gibi şeyler söylemek yok. Tamam mı?"

Nefesini tutarken ağzı açık kalmıştı. Beklediğim cevap bu değildi. Alınmış mıydı?

"Aman Tanrım! Benim dehamı itiraf ediyorsun. Kapını koruyan ateşli bir hatundan fazlası olduğumu kabullenmek üzeresin. Bana sessizlik yemini ettirmek düpedüz acımasızlık. Sanki bir çocuğu eğlence parkına götürüp oyuncaklara binemeyeceğini söylemek gibi. Düpedüz... acımasızlık. O yüzden sessizlik yeminimi etmeden önce ne yaptıysan onu yaptığın için ne kadar gurur duyduğumu söyleyeyim. Bana soracak bir sorun varsa buradayım."

Teatral hallerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ayrıca son olarak... ben sana söylemiştim." Bileğini dudaklarına doğru kıvırarak mührülü olduğunu işaret etti.

Çoktan buna pişman olmuştum. "Ellen ve babası bir hafta içinde buraya taşınacak."

Amanda yavaşça başını sallarken gözleri biraz kısıldı. "Benim evimde yaşayacaklar."

Gözleri biraz büyürken dudakları onu konuşmaktan alıkoymak adına büzülmüştü.

"Ellen hamile."

Gözleri biraz daha açıldı. Emin değildim ama sanırım nefesini tutuyordu.

"Benim çocuğuma."

Amanda'nın eli çığlığını bastırmak için ağzına kapandı. Gözleri çay tabağı kadar büyümüştü.

"Harrison henüz bilmiyor. Önüne dönerek doğum günü pastasını yapan pastacıyı aramanı istiyorum. Bu öğleden sonrasında teslim alınacak şekilde altı düzine kurabiye siparişi ver."

Şoktaydı. Sanırım.

"Nefesini ver."

Amanda hızlıca nefesini verdi.

"Şimdi..." Elimi salladım. "Önüne dön. Bu konuşma bitmiştir."

Günün geri kalanında bana çaresiz bakışlar atarak yasaklı konu hakkında konuşmak için sessizce yalvardı. Onu görmezden geldim. Ofisten çıkarken masasının yanından geçtiğimde bileğimi tuttu.

Dönerek ona tek kaşımı kaldırdım.

"Tebrik ederim." Bana içten bir şekilde gülümsedi.

İçtenliğini hissetmiştim. "Teşekkür ederim."

***

Kurabiyeleri eve götürüp Harrison'ı arkadaşından almadan önce altı düzinesini tabaklara koydum. Arka kapıdan girdiğimizde o kadar hızlı durmuştu ki sırtına çarptım.

"Vay! Bu da nedir?"

Etrafından dolanarak kabanımı çıkardım. "Kurabiye."

"Yapma ya. Neden?" Bir tanesini alıp yarısını ağzına attı.

Omuz silkerek bir tanesini alıp yarısını ağzına attım. Beni şüpheyle inceledi.

"Ellen, Minneapolis'e geri taşınıyor."

Harrison kurabiyenin geri kalanını kırıntı halinde ağzına atarken bakışları tezgâhı kaplayan kurabiyelerle dolu tabaklara çekildi. Bu olayı çözmesi için yüzde elli şansı vardı. Ama sanırım bakışlarımız buluştuğunda olayı çözmüştü.

"Onunla sevişmek istiyorsun." Önündeki kurabiye denizine bakarak bir varsayımda daha bulundu. "Sanırım onunla *çok fazla* sevişmek istiyorsun."

Kahkaha attım. Haksız sayılmazdı.

"Ellen ve babasını bizimle yaşaması için davet ettim."

"Ne? Neden?"

"Babasına yardım etmesi gerekiyor, o yüzden onu geride bırakamaz. Ben de onu burada istiyorum çünkü..." Önce konuyu hangi yöne çekeceğini düşünmek için durakladım. "Onu seviyorum."

Başı aniden geri çekilince kaşlarını çattı. "Onu seviyor musun?"

"Evet. Seviyorum."

Biraz sonra şaşkınlığı geçti ve yüzü rahatladı. "Ne kadar süreliğine?"

"Eh... Babası, yardıma ihtiyaç duyduğu sürece bizimle kalacak. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Peki ya Ellen?"

"O..." Her şeyi görünen değeriyle yargılayan bir çocuğum vardı. Eğer sonsuza kadar dersem ve bir şey olursa, o zaman yalancı çıkacaktım. "Ellen hamile. Ağabey olacaksın."

Başı yine aniden geri çekildi. "Ah..." Kahkaha atarak bir kurabiye daha kaptı. "Yok almayayım. Hayes'ın annesinin yeni be-

beği oldu. Berbat bir şey olduğunu söylüyor. Bebeğe dair her şey öyleymiş. Onun bebeğin altını değiştirmede yardımcı olmasını bile bekliyorlar. Bebeklerin tek yaptıklarının ağlamak olduğunu söyledi. Hayes'ın gece uyuması için kulaklık ve ses bastırma makinesi kullanması gerekiyor. Bebek her yere süt kusuyor. Hayes bebek uyuduğunda trombon çalışamıyor."

Çocuklar çok fazla şey paylaşıyorlardı. Harrison'ı arkadaş edinmesi konusunda yüreklendirdiğim için pişman olmuştum.

"Bu konuda düşünceli olmaya çalışıyorum. Değişimden hoşlanmadığını biliyorum. Ama bazen hayatta planlamadığımız şeyler olur, ayak uydurmak veya kabullenmek zorunda kalırız. Seni tek başıma büyütmeyi planlamamıştım ama oluverdi. Ellen'a âşık olmayı da planlamamıştım ama başıma geldi. Senin evcil fareler isteyeceğini düşünmezdim ama bak ne oldu..."

Bunu lafın arasına, fareleri *istemediğim* halde onun istediği bir şeyi kabullendiğimi hatırlatmak için eklemiştim. Bunu göz önünde tutacağını sanmıyordum ama savunmamı yapabilmek için bütün olasılıkları kullanıyordum.

"Ellen hamile kalmayı planlamış mıydı?"

Bu çocuk...

"Eminim bir noktada planlamıştır fakat bu ikimizin de tahmininden daha erken oldu. Ama kötü bir şey değil. O bu bebeği istiyor, ben de öyle. Senin de eninde sonunda bu bebeği erkek veya kız kardeşin olarak kabul etmeni umuyoruz."

"Kız kardeş istemiyorum."

Kısık sesle güldüm. "Söylediğim gibi... Ayak uydur. Kabullen. Erkek veya kız olmasını seçemeyiz."

Avcuna iki kurabiyeyi daha alıp üst kata yöneldi.

"Harrison?"

"Evet veya hayır demeden önce bu konuda biraz daha düşünmem gerekiyor."

Burnumun kemerini sıkarak başımı salladım.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ellen

İnsanlara ihtiyacım vardı. Belki hafta sonları kayganlaştırıcı tesli-matı yapan türde birine değil ama hamile bir kadını, felçten kurtulan bir adamı, beş fareyi ve kocaman nakliye aracını yolda sorun çıkmadan iki bin beş yüz kilometre taşıyacak insanlara ihtiyacım vardı.

Babamın eşyalarının çoğunu geride bırakıyorduk. Cape Cod'a ve botuna döndüğü bir günün geleceğini düşünüyordu. Bana ve bu bebeğe ne kadar yakın olmasını istesem de bir kısmım en çok sevdiği yere dönmenin yolunu bulabileceğini umuyordu.

Her şey sırayla.

Flint ön verandada kış montuna sarılmış ve şapka takmış halde dururken akşam yemeğinden hemen önce garaj yolunda durmuştuk. Üç günlük uzun bir yolculuktu. Ufak mesanem ve babamın yaşlı prostatı yüzünden çok fazla durmak zorunda kalmıştık. Flint'in bizim için ayarladığı oteller çok lükstü ama hiçbir şey yeni evimizin görüntüsünün önüne geçemezdi.

Pencere oturağını kapmıştım.

Adamı kapmıştım.

Hayran olduğum çocuğu kapmıştım.

İstediğim hayatı elde etmiştim.

"Tam da görmek istediğim kişi." Flint arabadan çıkmama yardımcı olmak için elini uzattı. Araba yolu, kısa bir süre önce yağan sağanak yüzünden hafif karla kaplanmıştı.

Yavaşça dışarı çıkıp ayaklarımın üzerine bastığım anda kollarımı boynuna sardım. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye kulağına fısıldadıktan sonra dudaklarım onunkileri buldu.

Beni öperek sırıttı. "Maalesef, aynı kelimelerin Harrison'ın aklından da geçtiğini düşünüyorum... hâlâ..."

Şoför, babamın dışarı çıkmasına yardımcı olmaya çalıştı ama kendi başına da idare edebiliyordu.

"Hadi gelin, dışarısı çok soğuk." Flint elimi tuttu. "Bay Anderson, yolculuk nasıldı?"

"Evini bana açıyorsun, sanırım Jon yeterli olacaktır." Babam, Flint'e göz kırptı.

Evet, güzel anlaşacaklardı.

"Konuşmanız gayet düzelmiş."

Babam başıyla onayladı. "Otoriter bir terapistle günlerce arabada mahsur kalmaktan."

Kahkaha attım. İşler yoluna girmeye başlamıştı ve parçalar halindeki konuşması günler içinde cümlelere dönüşmüştü.

"Harrison buraya gel lütfen," diye seslendi Flint, babamın kabanını alıp askıya asarken.

Derek arabamı sürerek bizi buraya getirirken, Greg nakliye aracını sürüp farelerim dahil her şeyi taşımıştı.

"Jon, ekstra bir oda tamamlanana kadar burası senin olacak." Flint bizi ofisine yönlendirdi.

Sadece burada bulunmakla bile yanaklarım kızarmıştı. Flint'in bakışları da aheste aheste vücudumda geziniyor, burada olanları sadece benim düşünmediğimi haber veriyordu.

"Merdivenler." Babam başını salladı.

"Ebeveyn yatak odasına çıkıyor."

Babamın dikkati bana çevrildi. "İkinize... Göz kulak olabilirim."

Lütfen yapma.

Gülümsedim. "Bunun için biraz geç kaldın."

Flint kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemedi. Kızını hamile bıraktığı için babamdan ufak da olsa bir özür dilememişti.

"Merhaba."

"Harry." İtiraz edemeden ona sarıldım. "Seni özledim."

Onu rahat bırakırken yüzüne zorla bir gülümseme oturttu. İçsel bir çekişmede olduğu yüzünden belliydi. Onun alanını ihlal ediyorduk.

"Bu benim babam Jon. Baba, bu da Harrison ya da Harry."

Flint gözlerini devirdi. Sırıtırken oğluna Harry deme ayrıcalığına sahip olduğumu ona gösteriyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Babam elini uzattı.

Harry babamın eline bakınca Flint onu dürttü ve Harry babamın elini sıktı.

"Merhaba."

"Harrison, Ellen ve Jon'u mutfağa götür. Ben nakliyecilerle konuşurken onlara içecek veya atıştıracak bir şey teklif et."

"Farelerin nerede?"

Elbette aklına ilk gelen şey buydu. "Kafesleri kapının girişine koydular. Battaniyeyle sarılı."

Harry başıyla onayladı ve onu mutfağa doğru takip ettik.

Evimizdeydik.

***

Babamın bütün eşyalarını kutulardan çıkardım ve uyuyabilmesi için onu odasına yerleştirdik. Yatağının tam karşı duvarındaki televizyon konusunda baya heyecanlıydı. Harrison bütün fareleri tanıştırıp hepsinin odasında kalmasında ısrar etmişti ve... Flint biraz bile itiraz etmemişti. Şaşırtıcı.

"Alt kattaki bütün ışıkları kapatacağım." Flint başıyla merdiveni işaret ederken Harry'le yere oturmuş, farelerle oynuyordum.

"Tamam."

İyi bir akşam geçirdik. Akşam yemeği ilginç bir şekilde hareketli geçmişti. Harry, beni ve sanırım Flint'i de şaşırtan şekilde babamın beyin felcine çok büyük ilgi göstermişti. Nasıl hissettiğine. Ne hatırladığına. Ölebileceğini düşünmek tuhaf mıydı? *Tüm* bu soruların her birini babam cevaplamıştı.

"Ebeyi dört haftada bir ziyaret edeceğim ve o da bebeği kontrol edecek. Arada benimle gelmek ister misin? Kalp atışını duyabilirsin."

Omuz silkti.

Israr edesim vardı. Bu işe dahilmiş gibi hissetmesini arzuluyordum. Onun da bu bebeği *istemesini* istiyordum. Ama... Şimdilik işin peşini bıraktım.

"Onları yatırmak ister misin? Yoksa benim yapmamı mı istersin?"

"Ben yaparım." Dikkatini onlar üzerinde tuttu. Flint ona bebeği anlatmadan önceki haline göre benim etrafımdayken daha sessizdi.

Ayağa kalkıp başına öpücük kondurmak için eğildim. "İyi geceler, Bay Harrison Hopkins."

Üzerinde adımın yazılı olduğu bütün kutular ve valizim misafir yatak odasındaydı. Flint'in odasının kapısını yavaşça açtım. Banyo kapısının altından gelen hafif ışık dışında karanlıktı.

"Babam odandaki çarşafları değiştirdi." Harry beni ürkütmüştü. Holdeki banyonun ışığına basarak açtı.

"Benim odam mı?"

Yatağın ucuna yığılmış kutularımın olduğu misafir odasını başıyla işaret etti.

Gülümsedim. "Tamam. Teşekkür ederim."

Harry kapıyı kapatıp suyu açtı.

Geçtiğimiz altı saattir evlerini kendimin olarak kucaklamayı başaramadığım için tarafsız bölgede kalmayı seçerek misafir odasının ışığını açıp kapıyı kapattım. Pencere oturağı, elbise odası ve çift kişilik yatağı olan güzel bir odaydı. Pijamalarımın olduğu kutuyu bulup üstümü değiştirdim.

Harry dünyadaki en uzun duşu aldığından dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkamak için alt kattaki banyoya yöneldim. Bu arada babamı son bir kez kontrol etme şansını kullandım ama uyuyordu.

"Kahretsin!" Merdivenin üst kısmındaki köşeyi dönerek çıplak göğüslü Flint'e toslayınca yerimden hopladım. "Beni korkuttun."

Bir elimdeki diş fırçasıyla macunu ve diğer elimdeki yüz temizleme şişesini inceledi. "Mırıldanma duydum. Ne yapıyorsun?"

Islak saçlarına ve koşu şortunun kalçasının ne kadar aşağısında kaldığına baktım. "Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadım. Harry hâlâ duşta, o yüzden alt kattaki banyoyu kullandım."

"Harrison yakın zamanda aletinin ne kadar eğlenceli olabileceğini keşfetti ve su faturam iki katına çıktı."

"Neyin ne kadar... Ah!" Gözlerim kocaman açıldı. "Olamaz."

"Oldu bile." Sırıttı. "Şimdi beni takip et."

Onu odasına ve ebeveyn banyosuna kadar takip ettim. Işığı açtı. "Bu *bizim* banyomuz." Elimdekileri alıp lavabonun üzerindeki rafa koydu. "Tamam mı?"

Dudaklarımı birbirine sürterken yavaşça başımla onayladım. "Harry benim için misafir odasındaki çarşafları değiştirdiğini ve bütün kutularımın orada olduğunu söyledi."

Tuvalet masasına yaslanarak kollarını göğsünde birleşti. "Seninle oda arkadaşı olmak istediğimi mi sandın?"

Çok ukalaydı.

"İstememen için bir neden yok. Ben harika bir oda arkadaşıyım."

"Asla değilsin. Dağınık ve gürültücüsün, bir de farelerin var."

Duruşunu taklit ederek kollarımı göğsümde birleştirdim. "Eh, senin de obsesif-kompulsif bozukluğun ve kalıcı bir kaş çatışın var. Doğum kontrolü söz konusu olunca tamamen sorumsuzsun."

Flint kalıcı kaş çatışı konusunda beni haksız çıkarmak için sırıttı.

"Bu çok tuhaf." Kahkaha attım. "Çocuğumuz olacak. Beni en kötü halimde gördün. Büyükannem bizi küvette çıplakken ve lavabonun üzerinde sevişirken yakaladı. Harry de bizi yatakta yakalamıştı. Babansa portmantoda yakaladı... Abigail sera olayının utanç verici sonrasını görmüştü. Çoktan muhtemel bütün utanç verici durumlardan sağ çıktık, yine de şu anda çok tuhaf ve utangaç hissediyordum."

Parmağıyla beni yanına çağırdı. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarının arasındaki en sevdiğim yeri buldum. Birdenbire kendimi daha az tuhaf hissetmeye başladım.

"Anlıyorum." Başımın tepesini öptü. "Portmantolarda saklanmayı bırakıp kapıları kilitlemeye başlamalıyız."

Kıkırdadım. "Tam olarak bunu demek istememiştim."

Flint kalçamı kavrayıp sıkarken yüzünü saçıma gömdü, dudakları kulağımdan boynuma doğru ilerledi. Derin bir şekilde nefes alarak kokumu cazip bulan bir hayvan gibi hafifçe hırladı.

Bu hayata bayılıyordum.

"Burası senin yatak odan ve banyon. Alt katta mutfağın ve salonun var. Ön kapı ve girişteki portmanto da senin. Araba yolu. Garaj. Ağaçlar. Karın altındaki çimenler. Hepsi senin." Dudakları ve dili boynumla uğraşıyordu. "*Ben* seninim."

Evet... Bu hayatı kesinlikle çok seviyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ellen

Yirmi beşinci hafta

Yaz tatiline iki hafta, yazın resmi olarak başlamasına dört hafta, doğumuma ise on beş hafta vardı.

Bu hayatı çok seviyordum.

"Elle?" Flint bana seslendi.

"Üst kattayım."

"İşte benim kızım," derken sesi gittikçe yakınlaşıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Harry'nin yatağının kenarına sürünerek alta doğru ittirdiği daha fazla eşyaya uzanmaya çalıştım. "Temizlemiyorum. Eşyalarını kimsenin karıştırmasından hoşlanmadığını biliyorum ama etrafta çok fazla kirli çamaşırı var. Kıyafetlerinin düzenli şekilde yıkanmasından hoşlanacağını düşündüm. Her zaman kayıp çoraplarından yakınıyor."

"Bırak gitsin. İşe dönmek için bir saatten az vaktim var. Baban nerede, Martin'in yanında mı?"

"Golf oynuyorlar." Hâlâ şaşkınlık içindeydim. Atışının mükemmel olmadığını söylüyordu ama babamın beyin felcinin üzerinden altı ay geçmeden golf oynaması bile beni şok etmişti.

"Zaman geçiyor, bebeğim."

"Bir saniye." Birkaç tane küçük havluyu çamaşır sepetine atarken burnumu kırıştırdım. "Neden yatağının altında bu kadar bez var? Islak değiller, sadece bazı yerleri sert. Onları burnunu silmek için kullandığını söylerdim ama kısmen kokuyorlar."

Flint kıkırdadı. "Onlarla bir şeyi sildiği kesin ama burnunu değil."

Ayağa kalkmak için yatağın kenarını kullanarak belimi biraz ovdum. "Neden bahsediyorsun?"

"Uzun duşlar almasıyla aynı sebepten bahsediyorum. Şimdi ellerini yıka ve hemen yatak odasına gel."

"Uzun duşlar... Elimi yıkayayım... Iyy!" Yüzümü buruşturarak ellerimi vücudumdan uzaklaştırırken parmaklarım kaskatıydı. "Meni mi? O bezlerde meni mi var?"

"Koku da bu yüzden." Ben banyoya koşup ellerimi sıcak su ve bolca sabunla iyice yıkarken bana sırıttı.

"Oğlan çocukları iğrenç. Bu düpedüz *iğrenç*!"

"Kırk yedi dakika, Elle. Hadi gidelim," diye beni azarlarken kravatını gevşetip gömleğinin düğmelerini çözdü.

Evin arkasındaki oda yapılana kadar geceleri sevişmemiştik. Belli ki seks sırasında çok fazla ses çıkarıyordum ki bu, yatak odamızla babamın uyuduğu Flint'in ofisi arasındaki açık merdivenlerle olacak iş değildi. O yüzden Flint, öğlen yemeği aralarında sevişebilelim diye babamı randevularına götürecek birini tutmuştu. Babam artık gün boyu süren terapilere ihtiyaç duymayınca da onu Martin'le tanıştırdı. Artık şans eseri gün ortasında beraber takılan arkadaşlar haline gelmişlerdi.

Tesadüf müydü? Hiç sanmıyordum.

"Babamın yeni odası bitince öğle arasında seksin sona erece-ğini düşünmüştüm." Flint'i yatak odasına kadar takip ettim.

Çoktan belden üstünü soymuştu.

"Evet ama..." Tişörtümü kafamdan çıkarıp sutyenimi çozdü. "Bu, seks sırasında edepsiz bir ağzın olduğunu öğrenene kadardı. Bu çok seksi. Seni tamamen sansürsüz yakaladığım tek zaman, evin tamamen bize kaldığı öğlen saatleri."

"Edepsiz bir ağzım yok."

Eğilerek meme ucumu ağzına aldı, bacaklarımın arasında hissedene kadar emdi. Vücudumun her milimi hamileliğin bu kısmında çok hassas ve duyarlıydı. İyi hissediyordum. Ayrıca çok azgın. Hem de çok. "Becer beni..." Gözlerimi kapayarak parmaklarımı saçından geçirdim.

Pis pis gülerek diliyle ısırık izlerini yaladı. "Çok edepsiz."

Bay Çok Vaktimiz Yok'un önümde dizleri üzerine çöktüğü kısma bayılıyorum. Sanırım kendi orgazmıyla bu an arasında seçim yapması gerekirse kendi zevkinden vazgeçerdi. Benim de en sevdiğim andı.

"Merhaba, bebeğim," diye karnıma doğru fısıldadıktan hemen sonra dudaklarını ufak göbeğime bastırdı. Elleri kalçamdaydı.

Gözlerime bunu aylar önce ilk defa yaptığı günden bu yana her seferinde olduğu gibi yaşlar doldu.

"Benim, senin baban." Göbeğimi bir kere daha öptü. "Çok seviliyorsun." Bir öpücük daha. "Seni çok istiyoruz." Bir öpücük daha. "On iki yıldır başıma gelen en iyi şeysin." Sesini biraz daha kısmadan önce bir öpücük daha kondurdu.

İşte geliyor...

"Annene iyi davran. O, başıma on iki yıldır gelen ikinci en iyi şey." Koyu renk gözleri benimkilerle buluşurken dudaklarını karnıma bastırmıştı.

Sevildiğimi hissediyordum. *İstendiğimi* hissediyordum. Biri benim için *yeri ve göğü yerinden oynatmış gibi* hissediyordum.

Taytımı ve iç çamaşırımı çekti. Parmakları çıplak bacaklarımda belli belirsiz hareket ederken vücudumda bir titremenin ilerlemesiyle nefesimi tuttum.

Bana ilk dokunduğu andan beri üzerimde böyle bir etkisi vardı. O zamanlar uzun bir süredir sevgi gösterisine aç olduğum için *herhangi* bir dokunuşa hasret kaldığımı düşünüyordum. Yanılmıştım.

Flint yüzündendi.

Onun dokunuşuydu.

Bendim.

Dokunuşuma verdiği tepkidendi.

Bizim yüzümüzdendi.

Dünyanın sonunda ışık ve kurak topraktan çıkan bir umut fısıltısıydı. O değildi. Ben değildim. *Bizdik.* Varlığın kurallarına karşı geliyorduk. Biz affedilme ve kefarettik. Sahip olduğumuz şey, tüm şanslara karşı bir zafer değil, kaçınılmaz olandı.

Dudakları bacaklarıma doğru ilerlerken başımı salladım ve bana sürekli yaptığı gibi onu parmağımla çağırdım. Bana sorgulayıcı bir bakış göndermişti ama sözüme uyarak tamamen ayağa kalktı. Onu yatağa doğru ittirirken pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıyordum.

Onları çıkararak yatağa oturdu.

"Buraya nasıl geldiğimizden nefret ediyorum." Kucağına çıkıp dizlerimin üzerinde dururken ona yukarıdan bakıyordum.

Kalçalarımı kavrarken kaşları çatılmıştı. Alex'le olan hayatım yaşanmamış gibi davranmıyorduk. Flint, Heidi'yi öldürmemiş gibi yapmıyorduk. Geçmişimizin acıları ayaklarımızı yere basmamıza, odaklanmamıza ve minnetle yaşamamıza sebep oluyordu.

"Ama bu noktaya gelmeyi başardığımız için mutluyum." Onu öptüm ve beni üzerine doğru yönlendirirken ikimiz de inledik.

Bazen hızlı ve edepsiz konuşmalı öğlen sevişmelerinden hoşlanıyordum. Bazen de birbirimizin gözlerine baktığımız, öğlen yemeği vakitlerimizi birbirimize tekrar âşık olarak geçirdiğimiz bu pozisyonu seviyordum.

Öpüştük. Elleri göğüslerimi elledikten sonra aramıza kaydı ve başparmağı klitorisimde daireler çizdi. Aramızdaki ufak çıkıntıdan başka bir şey göremiyordum ama onun kendi elinin hareketlerini izlerkenki haline *bayılıyordum*. Diliyle alt dudağını yavaşça yalarken göz kapakları sanki oraya dokunmayı mı yoksa tatmayı mı daha çok istediğine karar veremiyormuş gibi arzuyla ağırlaşmıştı.

Öne eğilip alt dudağını emdikten sonra dilimi dudaklarının arasından kaydırdım. İnleyerek iki eliyle birden kalçamı kavradı.

"Flint..." Parmaklarımla sırtını kavrarken güçlü ve düzensiz bir şey gittikçe yükseliyordu. Nefeslerimiz hızlandı.

"Elle..." Tutuşu sıkılaşırken kalçalarını bana doğru hareket ettirip vücudumu kendine çekti. "Çok ama çok güzelsin."

Beraber parçalara ayrılmadan hemen önce dudaklarımız birbiri üzerine kapandı. Trajikti. Karmaşıktı. Engellerle doluydu. Ama...

Arzuluydu.

Bağımlılık vericiydi.

Çok derin bir aşktı.

Her şeydi.

Alnı omzuma düşerken vücudum üzerine kapandı. "Seni seviyorum."

Sorumluluklar tik tak şeklinde yaklaşırken banyoya yönelip birbirimizin parçalarını bir araya getirdim. Her gün olduğu gibi gömleğini düğmeleyip kravatını bağladım ve takım elbisesinin ceketini giymesine yardımcı oldum.

"Eh, biraz meniyle kaplı bez yıkamam gerekiyor." Kravatını son bir kez düzelttim.

Sessizce güldü. "Bebek bezi, menili bezler, tuvalet alışkanlığı sırasında bir sürü kazaya uğrayan iç çamaşırlar... Kusmuklar..." Omuz silkti. "Vücut sıvılarını temizlemek ebeveynliğin yüzde doksanını oluşturuyor."

"Peki ya diğer yüzde onu?"

"Kocanla sevişmek için yalnız kalacak on dakika bulmakla." Sırıttı. Ve bir anda soldu, tıpkı yüzündeki renk gibi.

Kaşlarım alnıma kadar yükselirken alt dudağımı ısırarak onayladım. Bu konuyu daha önce hiç açmamış olması komikti. Konuyu açan ben olmamalıymışım gibi gelmişti. Babam bile Flint'e benimle evlenip evlenmeyeceğini sormamayı başarmıştı.

"Anlıyorum. Eh..." Yakasını çekiştirdim. "Umarım bebeğimin babası on dakikalığına *kocamla* sevişmek için gizlice kaçtığımda çok kıskançlık duymaz." Kravatını kement gibi biraz daha sıkılaştırmadan edemedim. "İlk başta bir koca bulmam gerekiyor. Belki Amanda bana uyacak birini bulur. Dalgalı kızıl saçları olan adamlara karşı bir zaafım var; mavi yakalı işçilere, hayvan severlere, kamyonet sürücülerine, Amerikan futbolu yerine futbol oyuncularına..."

Birbirimize sessizce baktık. Keşke aklını okuyabilseydim ama bana tek bir ipucu bile vermiyordu. Tek bir işaret bile.

Sonunda dudakları kıvrılıp başını bir kere salladı. "Amanda'ya istek listeni iletirim."

Ellerimi kravatı boyunca gezdirdim. "Evet, bunu yap."

Elleri başımı kavradıktan hemen sonra bana kimin sahip olacağına dair soru sormadan dudaklarıma öpücük kondurdu. "O bezleri en sıcak ayarda yıka," diye dudaklarıma fısıldadıktan sonra kapıdan çıkıp gitti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Flint

Otuz beşinci hafta

Elle yazın ortasında perişan haldeydi. Harrison da misafir yatak odasını bebek odasına çevirdiğimizde kaygılanmaya başlamıştı. Sanki beşiği kurana kadar bebek hakkında şaka yaptığımızı düşünüyormuş gibiydi. Üçboyutlu ultrasonu gördükten sonra bile -ki çok havalı bir şey olduğunu düşünmüştü- gerçeklerin aklına dank ettiğinin işaretlerini göstermemişti ama beşik gibi fiziksel değişimler, tavrında ve kaygısında alevlenmeler başlatmıştı.

Yeni hayatımız için beklenmedik bir sürpriz de Jon olmuştu. Neredeyse tamamen iyileşmişti ve benimle bahçede çalışmaya bayılıyordu. "Ellen kalmamı istedi ama ben iyiyim. Bana bakmasına ihtiyacım yok. Yakında çok meşgul olacak. Kendi rutininize yerleşmeniz gerekiyor." Bir gecede çıkan yabani otu çekiştirdi.

"Bana bahçede kim yardımcı olacak?" Ona sırıtarak baktım.

"Eminim tek başına başarırsın. Botuma atlamaya can atıyorum ama bebek gelene kadar gitmeyeceğim."

Başımı salladım. "Elle bundan hoşlanmayacak."

"Sen her daim burada olmamamın iyi bir şey olduğu imasında bulunsan?"

On hafta önce işleri batırıp *koca* kelimesini kullanmıştım ve o zamandan beri bu konudan bahsetmemiştik ama bana bakışlarını görüyordum. "Hormonlarıyla hareket ediyor. Çok sıcaklıyor. Bazen de hayalarımı söküp atmak istiyor. Gitmeni öneren kişi olmamayı tercih ederim. Beş hafta daha. Sadece akışına bırak. Bebek doğup da zamanının çoğunu alınca farklı düşünebilir."

Jon bir avuç yabani otu kovaya atıp koluyla kaşını sildi. "Sana o takım elbiseleri dikmemeliydim."

"Onlar sahip olduğum, üzerime en iyi uyan takım elbiseler. Neden böyle söyledin ki?"

"Bu konuda bir bağ kurduğumuzu düşünüyor."

Kahkaha attım ama haklıydı. Jonathan'a bana üç takım elbise verdikten sonra âşık olmuştum.

"Şimdi gitmemi istediğine asla inanmaz. Kalmama en az onun kadar ihtiyacın olduğunu düşünecektir."

"O takım elbiseleri sevdiğim doğrudur."

"Ellen hangisini daha çok seviyor?"

Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. "Klasik iç yeleği olan siyah takım. Üç parçalı takımlara karşı zaafı var."

Jon başıyla onayladı. "Güzel bir zevki var. Onunla evlenirken o takımı giymen gerekiyor."

Ellerim ve dizlerim üzerinde durdum, ter yüzümden ve kollarımdan aşağı akarken öylece kalakaldım.

"Şaşkın görünme. Gerçekten tek *çocuğumla* evlenmeden bu dünyaya bir bebek getirmene izin vereceğimi mi düşündün?"

Topuklarımın üzerine yaslanıp su şişemi kaparak uzun bir yudum aldım, sonra kapağını kapatıp kenara attım.

"Gömlek ve kravat ne renk olmalı?"

Jon gülümsedi.

***

Elle'in geç saatlerde randevusu vardı. Jon'u terapi randevusuna götürmesi için birini işe aldıktan sonra hastalarını babasının önerdiği gibi evlerinde görmeye başlamıştı. Beni işyerimde ziyaret ettiği ve tabelada özel eğitim veren yeni komşumun ismini gördüğü zamanlarda hâlâ kötü kötü bakışlar atıyordu. Yalan söyleyemem. İşte olmasındansa yatakta üzerimde olmasını tercih ediyordum.

Bu Harrison'la yalnız konuşmak için mükemmel bir zamandı. Odasına baktım ama orada değildi.

"Bu da ne, Harrison? Fareleri beşikten uzaklaştır!"

Omuz silkti. "Orayı sevdiler."

"Onları oradan hemen çıkarmazsan her birini teker teker öldürürüm."

"Eğer bebeklerini öldürürsen Elle de seni öldürür." Harrison oflayarak onları yere bırakarak, "Kafes," dedi. Hepsi hızla odasına gidip kafeslerine girdiler.

Üç yıllık ömürlerinin sona ermesi için gün saydığımı itiraf etmeyecektim ama kesinlikle bunu yapıyordum.

"Ellen'dan benimle evlenmesini isteyeceğim. Bu konuda bir sorunun var mı?" Söz konusu o olunca lafı gevelemeye gerek yoktu. Doğrudan konuya girmenin en iyisi olduğunu keşfetmiştim.

Harrison kafesin kapısını kilitledi. "Neden? Ne önemi var ki? Bu onu annem yapar mı?"

"Hayır. Onu karım yapar. Sanırım senin de üvey annen olur ama onu şu andakinden daha farklı düşünmene gerek yok."

"O zaman onunla neden evleniyorsun?"

"Onu seviyorum ve bu yapılması doğru olan şey."

"Neden yapılması doğru olan şey? Eğer evleneceksenız, bunu o hamile kalmadan önce yapmanız gerekmez miydi? Buraya taşınmadan önce?"

"Evet. Onunla hamile kalmadan önce evlenmeliydim. Buraya taşınmasını istemeden önce evlenmiş olmalıydık. Ama dürüst olmam gerekirse annen öldükten sonra tekrar evleneceğimi hiç düşünmemiştim. Daha fazla çocuğum olacağı aklıma gelmezdi. Ellen ve bu bebek, beni şaşkınlığa uğrattı. Hâlâ doğru şeyi yapmakta zorlanıyorum."

"Büyükannem bebeği öğrendiğinde öfkeliydi. Evlenmenden hoşlanmayacak."

"Sandy üzgün çünkü annen öldü. Kaybının yasını tutmayı tamamen bırakacağını sanmıyorum. Ama acısıyla baş etmek için bana sinirlenmesi gerekiyorsa, bunu üstlenirim."

"Sana sinirlenmesi çok aptalca. Annemin ölmesi senin suçun değildi."

İşte buydu. Hemen burada. Hemen şu anda. Harrison'a gerçeği söyleme konusunda daha iyi bir imkânım olmayabilirdi. Onun hayatı için bu durumdan iyi bir şey çıkmayacağını biliyordum ama bu sırrı taşımaktan çok yorulmuştum. Benim hatam olması, bu suçluluğu bir ömür taşımak için yeterliydi. Onun bilmemesinin verdiği yük çok daha büyüktü.

"Annenin ölümü hakkında konuşmak istiyorum."

Harrison bir anda kendini pencere oturağına bıraktı. "Ne olmuş?"

Titreyen telefonumu cebimden çıkardım. "Bir dakika, oğlum." Cevap verdim. "Flint Hopkins."

"Bay Hopkins, benim ismim Laurel. Methodist Hastanesinde hemşireyim. İsminiz Ellen Rodgers'ın acil durumda ulaşılacaklar listesindeydi. Bayan Rodgers araba kazası geçirdi."

Ve. Bütün. Hayatım. Sona. Erdi.

Chopin dinlerken sıkışık bir akşam trafiğindeydim. İlki ikincisini katlanır hale getiriyordu. Eve gitmek için daha uzun ama az sıkışık olan yol için otoyoldan çıktım. Yoldaki dönemeçle farları görmüştüm ve sonrasında her şey yok olmuştu. Her gün gerçekten bir mucize gibiydi. Yaşamaktaki tek bir şansımız için her gün milyonlarca ölüm olasılığından kaçıyorduk. Şans bizden yana değildi.

İsmimi seslendiler. Birçok insan ve yankılanan sesler... Işıklar. Bip sesleri. Tekrar ismim söylendi. Bebek... Biri bebek dedi. Bebeğim? O bir kızdı. Bilmek istediğimi sanmıyordum ama üçboyutlu ultrasona girince dayanamamıştım. Flint haklıydı.

Karnım gergin hissettiriyordu ve belimde ağrı vardı. Başım da acıyordu. Nabzımı kafamda hissediyordum. Hiddetliydi. Neden nabzım bana karşı hiddetliydi?

"Baba burada. Onu ikinci ameliyathane için hazırlayalım."

Hangi baba? Benim babam mı? Bebeğimin babası mı?

"Buradayım." Sıcak bir şey alnıma dokundu.

Tekrar gözlerimi açtım. Flint. Ameliyata giren doktorlar gibi mavi bir elbise ve bone takıyordu. İkinci ameliyathane. O bir doktor değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye zayıf bir şekilde konuştum. En azından zayıf hissettirmişti. Zayıf hissediyordum... ve sırtım acıyordu ama başım kadar değildi.

"Sezaryene giriyorsun. Bütün süreç boyunca seninle olacağım."

"Hayır." Plan böyle değildi. Bir ebem vardı. Doğal yollardan doğum yapacaktık. Bebeğin gelişimi konusunda endişelendiklerinde üçboyutlu ultrasona girmiştik ama her şey yolundaydı.

"Kaza geçirdin yine de iyi durumdasın. Bebek de iyi fakat suyun geldi ve hemen doğması gerekiyor. İyi olacak."

Bu adam kimdi? Flint'im özgüvenle ve otoriter konuşurdu. Onun yerini almış bu kişi, kelimeleri kırık dökükmüş gibi titrek bir sesle söylüyordu.

Bundan hoşlanmamıştım. Neden gözleri kızarmıştı?

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

Kaşları acılı bir ifadeyle çatıldı. "Korkma." Alnımı öptü.

Sezaryen. Çok erkendi. Ufak ciğerleri henüz hazır değildi. Bağışıklık sistemi henüz gelişmemişti. Gözlerimi kapayarak bekledim çünkü hiçbir şey hissetmiyordum. Sırt acısı yok olmuştu. Onu hissetmiyordum.

Bip bip. Sesler. Işıklar. Flint.

"Ellen, kızına merhaba de."

Gözlerimi açtığımda bir hemşire kafamın yanında iki saniyeliğine ufak tefek kızımı tuttu, sonra onu hemen başka yöne doğru götürdü. Çok ufaktı. Ağlamıyordu.

"Nefes alıyor mu?"

Kimse cevap vermedi. Flint'in başı dönmüş, bebeğimizin olduğu yöne bakıyordu.

"Flint?" diye daha yüksek sesle konuşurken çaresizlikten canım acıyordu.

Dikkatini hızla bana çevirdi.

"Nefes alıyor mu?"

Doktor önümdeyken, "Annenin bir güncellemeye ihtiyacı var," diye seslendi.

Sonra hafif bir ciyaklama sesi duydum ve gözyaşlarım akmaya başladı.

"2 kilo 350 gram doğdu ve kendi başına nefes alabiliyor," dedi hemşire.

Flint beni tekrar öptü. Gözlerindeki akmayan yaşları görünce kahroldum. "O iyi durumda, Elle."

"Onunla kal."

"Elle..."

"Gözünü onun üzerinden ayırma. Söz ver bana."

Yüzündeki çekişme için endişelenemezdim. Kızım benim önceliğimdi. Ben onun yanına gidene kadar babasının kızımın savunucusu olmasına ihtiyacım vardı.

Flint başıyla onayladı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Flint

Aria melodi anlamına geliyordu. Aynı zamanda ameliyathaneden yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürdüklerinden bu yana gözümü üzerinden ayırmadığım kızımın ismiydi. İyi durumdaydı ve çok uzun süre burada olmasını beklemiyorlardı.

Jon ve Harrison, Ellen'la birliktelerdi. Ailem sabah ilk iş uçakla buraya gelecekti. Kaza hakkında her şeyi öğrenmesi için bir arkadaşımı aradım. Burada sadece ben, Aria, onu gözlemleyen hemşire ve yenidoğan yoğun bakımdaki diğer erken doğan bebekler vardı.

"Karınız kendine gelince odasına alınmış. Bir saat sonra Aria'yı görmesi için buraya getirmeye çalışacaklar."

Gözlerimi kuvözdeki ufak kızımdan ayırmadan başımı salladım. Şükürler olsun ki buradaki diğer bebekler kadar ufak değildi. Birazcık oksijen takviyesiyle kendi başına nefes alıyordu. Aria çoktan yoğun bakım ünitesini yenmiş durumdaydı. Şimdiden annesi kadar güzel, babası kadar da ağırbaşlı olacağını söyleyebilirdim.

Fark etmeden bir saat geçmişti. Muhtemelen ona bütün gün sadece böyle bakabilecek olmam yüzündendi. Harrison doğduğunda da aynı şeyleri düşünmüştüm. Bu ufak insanın, bir kadının vücudunda kendimi kaybettiğim bir gecenin sonucunda dünyaya geldiğinin şaşkınlığıyla uyuşturulmuş gibi hissediyordum.

Ve işte... O kadın. Gülümsedim.

Hemşire onu tekerlekli sandalyeyle yenidoğan yoğun bakım ünitesine getirdiğinde, "Hey," diye fısıldadı Ellen.

Ayağa kalkıp yanına gittim, onu öperken parmaklarım başını tutmak için saçlarına dolandı. "Çok mükemmel," diye dudaklarına doğru fısıldadım. "Aynı senin gibi. Bu kadar güçlü ve harika olduğun için teşekkür ederim."

Ellen gülümserken solgun ve yorgundu. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Kaza yüzünden oluşan ufak bir kesiğin üzeri bantlanmıştı. Şükürler olsun ki beyin sarsıntısı yoktu. "Onu beslemeye çalışabileceğimi söylediler."

Başımı sallayarak tekerlekli sandalyeye yer açmak için kenara çekildim. Hemşire, Ellen'ın Aria'yı kucağına yerleştirmesine yardımcı oldu. Elle biraz yüzünü buruşturdu. Muhtemelen sezaryen yüzünden hâlâ acı içindeydi. Aria birkaç denemenin ardından biraz süt emdi, sonra da uykuya daldı. Hemşire onun daha iyi olacağına dair teselli etti ama Aria daha uzun süre beslenecek kadar uyanık kalamıyordu. Belli ki sütünü bir süre biberondan emecekti. Hemşire emme-yutkunma-nefes alma refleksi yüzünden ufak kızımızı övmüştü.

Ellen sütünü sağdıktan sonra ona bir biberon verdi, Aria'nın ufak bebek beziyle kaplı vücudu Elle'in çıplak göğsüne dayanıyordu. İyi bir anne olacaktı. Sanırım bunu Harrison'la iletişimi izlediğim ilk andan beri biliyordum.

Hemşire, Ellen ve Aria'ya yardımcı oluyordu. Yoğun bakım ünitesinden çıkıp telefonumu açtım. Arkadaşımdan gelen bir mesajla ekran aydınlandı.

Erkek. 27 yaşında. YHK. Arabadan fırlamış. 17 promil alkollü. Umarım Ellen ve bebek iyidir. İhtiyacın olan başka bir şey varsa beni haberdar et.

Sırtım duvara çarpana kadar geri sendeledim. Ciğerlerimde oksijen yok gibiydi. Telefonum elimden düştü.

"Flint?"

"Baba?"

Jon ve Harrison görüş alanıma girene kadar birkaç kere gözümü kırpıştırdım.

Harrison telefonumu yerden aldı. "*Erkek. 27 yaşında. YHK. Arabadan fırlamış. 17 promil alkollü. Umarım Ellen ve bebek iyidir. İhtiyacın olan başka bir şey varsa beni haberdar et.* Ben kim? YHK ve promil ne demek?"

Jon telefonu Harrison'ın elinden aldı. Kahretsin hareket edemiyordum. Bu olamazdı.

"Yolda hayatını kaybetmiş." Jon bana sempatik bir bakış gönderdi ama Heidi hakkında bir şeyler bildiğini gösteren şekilde değil de kızı ve torunu hayatta olduğu için ne kadar şanslı sayıldığımızı gösteren bir bakıştı. "Ellen'ın arabasına sarhoş bir sürücü çarpmış. Sürücü ölmüş."

Ben hayatta kalmıştım. Heidi ölmüştü.

"Eğer içki içiyor ve araba sürüyorsa, o zaman ölmeyi hak etmiş," dedi Harrison.

Jon başıyla onayladı. Telefonumu bana uzattı. "Ölmeyi hak etti mi bilmiyorum ama bu akşam birinin ölmesi gerekiyorsa, kızlarım yerine onun olduğuna sevindim. Öyle değil mi?" Babacan elini omzuma -kendi babamın da yapacağı şekilde- yerleştirdi.

Başımla onayladım.

Ben yaşamıştım. Heidi ölmüştü. Yanlış insan ölmüştü. Yanlış insan yaşamıştı.

"Aria nasıl?"

Heidi ölmüştü. Ona bir bebek daha vermem gerektiği gecede ölmüştü.

"Flint?"

Başımı salladım. "Evet?"

Gözlerini kıstı. "İyi misin?"

İçgüdüsel olarak başımla onayladım. Hiç iyi durumda değildim.

"Aria nasıl?"

"O-o iyi, mükemmel."

"Bana ihtiyacın var mı? Yoksa Harrison'ı eve götürmemi mi tercih edersin? Neredeyse gece yarısı oldu."

"Beni eve götür," dedi Harrison.

Jon kahkaha attı. "Tamam, evlat. Flint, iyi olduğundan emin misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Eğer bir şey olursa ararsın. Sabah geri geleceğiz."

Bir kere daha başımı salladım.

Ellen

Gözlerimi artık daha fazla açık tutamayana kadar Aria'yla kaldım. Hemşire beni odama götürdü ama Flint'i bulamıyordum. Bebeğimizle kalacağını söylemişti. Neredeydi? Hemşire ona mesaj atacağını ve beni görmeye gelmesini sağlayacağını söylemişti ama odama gelmeden önce uyumuştum.

Gece birkaç kere beni kontrol etmek için geldiklerinde uyanmıştım. Flint hiç gelmemişti. Sabah erken saatlerde ölü gibi hissederek kendime geldim. Vücudumun her yeri ağrıyordu ama Aria'yı kucağıma alma istediğinden daha çok acıtan bir şey yoktu. Yaralarımla kanamamı kontrol ettikten sonra bir şeyler

yedim. Ardından beni yenidoğan yoğun bakım ünitesine götürdüler.

Flint yoktu.

Neden bebeğimizi yalnız bırakmıştı? Neredeydi?

"Günaydın," diye fısıldadı yenidoğan hemşiresi. "Emzirmek için biraz daha uğraşmaya hazır mısın?"

Başımla onayladım, babasını özlediğim için göğsumde bir acı vardı ama buna rağmen ufak kızıma gülümsedim. Onu beslemeye, göğsümü sağmaya ve hemşireler beni odama doktor muayenesi için götürene kadar biberonla beslemeye uğraştım. Her şey yolundaydı. Bugün yürümeyi denememi istiyorlardı. Bu düşünce bile yorgun hissetmemi sağlıyordu.

"Vücudunun her yerine kan akışını sağlarsak iyileşmen de hızlı olur. Aria'nın onun için güçlü ve sağlıklı olmana ihtiyacı var." Hemşire bana cesaretlendirici şekilde gülümsedi.

İç çekerek bacağımı yatağın kenarından aşağı indirdim. "Hiç adil değil." Aria'yı beni motive etmek için kullanma çabalarına gülümsedim.

"Maraton veya ağırlık kaldırma yok ama nazik hareketler senin için çok iyi olur."

Banyoya gidip ihtiyacımı gördükten sonra bayılmadan geri yürüdüm ama yatağa varana kadar çok yorulmuştum.

"Tak tak."

"Baba." Gülümsedim. "Bay Harrison." Kapıyı görmek için başımı yana çevirdim. "Baban nerede?"

Harry omuz silkti.

"Harry'yi dün akşam eve götürdüm. Flint burada kaldı. Belki bu sabah fark etmeden yolda birbirimizi kaçırmışızdır. Muhtemelen duş almaya ihtiyacı vardır." Babam telefonuna baktı. "Ona mesaj atacağım."

"Onu görmedim. Sanırım dün akşam burada değildi."

"Onu gördüğümüzde dikkati dağınıktı. Geç olmuştu. Uzun bir gün geçirdi." Babam telefonunu cebine koydu, yatakta yanıma oturup elimi sıktı. "Aria ve senin iyi olmanıza sevindim."

"Sürücü ölmüş," dedi Harry.

"Ne?"

Babam kaşlarını çattı. "Sana çarpan adam. Olay yerinde ölmüş."

"Sarhoş sürücü." Harry yatağımın üstündeki monitörlere baktı.

"Ne?" diye fısıldadım.

Harry duygusuzca, "Ölmeyi hak etti," diye ekledi.

Kalbim ölümüne sıkıştırılıyormuş gibi hissettim. "Flint biliyor mu?"

Babam başıyla onayladı.

"Ben..." Başımı salladım. "Yenidoğan ünitesine geri dönmem gerekiyor. Bana olabildiğince hızlı şekilde Flint'i bulman lazım."

"Belki havalimanındadır. Ailesi bu sabah uçakla gelecekti."

Yeniden başımı salladım. "Belki. Ama lütfen benim için ona ulaşmaya çalış, olur mu?"

"Tamam."

Uzanıp Harry'nin kolunu çekiştirdim. Her zamanki gibi irkilip sonra dokunuşuma alıştı. "Kız kardeşinle tanışmak ister misin?"

Omuz silkti. Evet veya hayır demeyişini belki olarak varsaydım. Aklımı Flint'in kayıp olduğu gerçeğinden uzaklaştıracak her şey ve herkes kabulümdü. Kazanın sebebiyle bir alakası olduğunu biliyordum.

Geçmiş, gelecekle çakışıyordu. Oğlu hiçbir empati ve bağışlama göstermiyordu. Bu, Flint'in on yıldan uzun süredir kaçtığı kâbustu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dört gün olmuştu. Babam her yere bakmıştı ama Flint ortada yoktu.

Doktorlar bugün beni taburcu etmişlerdi ama Aria'yı bırakmayacaktım. Sonra Harry vardı... Kalbimi parçalara ayırıyordu. Babası hakkında endişelenmeye başladığı belli oluyordu. Flint'in ondan kaçtığını öğrendiğinde ne yapacaktı? Gerçekten kaçtığını... Cehennemin kapısını on yıl boyunca arşınlamaktan kaçtığını...

Aria karnımdayken söylediğim birçok ninniden bir tanesini mırıldanırken, "Bunu sevdi," diye mırıldandı hemşire.

Gülümseyerek başımla onaylarken Aria'yı besliyordum. Sürekli şarkılar söyleyip mırıldanırken onu fazla uyarmadığımdan emin olmak için monitörleri gözlüyordum.

Beslenmeyi bitirdikten sonra hemşirenin onu kontrol etmesine izin verdim, bu sırada ben de banyoyu kullandım. Dışarı çıktığımda başka bir hemşire beni durdurdu.

"Eşin kendini daha iyi hissediyor mu?" diye sordu hemşire.

Onun eşim olmadığını söylememek için dilimi ısırdım. "İyi hissediyor mu derken?"

"Geceleri seni ve Aria'yı camdan izlediğini görmek yürek parçalayıcı." Aria'yı kucağıma aldığım yerin tam karşısındaki camı başıyla işaret etti. "Ona içeri gir dedim ama grip olduğunu söyledi."

"Onu en son ne zaman gördün?"

Omuz silkti. "Dün akşam. Her gece burada oluyor. Sadece... Saatlerce dikilip duruyor."

Yavaşça başımı sallarken dudaklarımı ısırıyordum. Gözyaşları gözlerime doluyordu. Elbette bize göz kulak oluyordu. Her zaman öylece izleyerek... bizi koruyordu. Benim -kendi insanlığıyla savaşan- süper kahramanımdı.

"Elle."

Döndüm. "Camilla," diyerek gülümsedim.

Telefonunu kaldırdı.

Flint: *Ben güvendeyim. Merak etme. Elle'e üzgün olduğumu söyle.*

Daha fazla gözyaşı gözlerime doluyordu. "Harry nerede?"

"Gene'in kahveye ihtiyacı vardı. Yakında burada olurlar."

"Buradayız." Gene holde bize doğru yürürken kahvesini kaldırdı.

Gözlerimi kırpıştırarak yaşları uzaklaştırırken Harry için en mükemmel gülümsemeyi buldum. "Bugün Aria'nın müzik terapisti olmaya hazır mısın?"

"Ben müzik terapisti değilim. Bana sadece gitarımı getirmemi söyledin." Kutusunu kaldırdı.

Girişe doğru başımla işaret ettim. "Hadi ona bir ninni çalalım. Parmaklarının tellere fısıldamasına izin vereceksin."

Bana ifadesiz bir şekilde baktı. "Taaa-mam."

Kızımı göğsüme koyarak kalbimin şarkının ritmini başlatmasına izin verdim. "En sevdiğin ninni hangisi, Harry?" diye fısıldadım. "Çalsana."

Başını salladı. "Çalamam."

"Yapabilirsin. Aklındakinin parmaklarına dökülmesine izin ver." Bunu yapabilirdi. *O kadar* yetenekli bir çocuktu. Hayret verici olansa bunu henüz göremeyişiydi.

Kaşları çatıldı. Biraz sonra parmakları ona söylediğimi yaptı... Tellere fısıldayıp "You Are My Sunshine" şarkısını çaldı.

Flint'i kurtarma sırası bendeydi. Dünyasını bir araya getirecektim. Sadece dayanması gerekiyordu. Alex'in yapmadığı tek şeyi yapması, bana şans vermesi gerekiyordu.

***

Aria'nın sonraki beslenmesinden sonra Harry'yi öğlen yemeğine kafeteryaya götürmek için Camilla'dan kızımla oturmasını istedim.

"Gerçekten çok yavaş yürüyorsun."

Asansöre girerken kahkaha attım. "Hâlâ kazadan kaynaklanan ağrılarım var ve sezaryen yüzünden karnımda ameliyat yarası bulunuyor. Hareket ettiğimde her yerim biraz acıyor, o yüzden yavaş hareket ediyorum."

"Onu seni keserek mi çıkardılar?"

"Evet."

"Annem beni ittirerek çıkarmış. Babamda bunun videosu var. Bir kere bana izletmişti. Oldukça iğrençti."

Biraz yemek aldık. Harry bir kâse meyve tercih etmişti. Ona ne yiyeceğini söyleyen Flint etrafta olmayınca biraz kaybolmuş görünüyordu.

"Annen öldükten sonra büyükannenle yaşadın. Babanı hiç merak ettin mi?"

Harry bir dilim kantalup kavununu çiğnerken omuz silkti. "Hastaydı."

"Büyükannen sana böyle mi söyledi?"

Başıyla onayladı.

"Ama sonra babanla yaşamaya mı başladın?"

"İyileşmişti."

"Sana ne tür bir hastalığı olduğunu söylediler mi?" Sıcak çorbama üfledim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Birçok çeşit hastalık vardır. Kanser, kalp rahatsızlığı, diyabet..."

"Hayır. Büyükannem sadece hasta olduğunu ve belki iyileşirse onu görebileceğimi söyledi."

Çorbama baktım. Bunu ufak bir çocuğa açıklamak zor olmalıydı. "Eh, hastalıklar veya rahatsızlıklar hakkındaki gerçek şu, birçoğu doğru tercihle önlenebilir. Diyet, egzersiz veya uyuşturucu ve alkol almaktan kaçınarak... Ama bunların birçoğu bağımlılık yapar. Tütünün aynı sigara gibi bağımlılık yaptığını muhtemelen biliyorsundur ama sağlıksız yiyecekler de öyledir. Çok fazla yağ kalp hastalığına, çok fazla şeker obezite ve diyabete sebep olabilir. Bu yiyecekleri ne kadar fazla yersek, vücudumuz onları daha fazla ister. Yiyecekler herhangi bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcı ve zarar verici olabilir."

"Babam şekere bağımlı olduğumu düşünüyor. Bu yüzden kısıtlıyor."

Gülümsedim. "Ama şekeri seviyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Önünde bir tabak kurabiye olduğunda onları yememek için direnmek zor oluyor, değil mi?"

"Evet."

"Çünkü onları yerken hissettiğin duygular bir uyuşturucu gibi... Sigaranın nikotinini içine çeken insanların vücutlarına iyi

bir his yayılır. Ama bu his geçicidir, onu canlı tutmak için daha fazlasına ihtiyaç duyarız. Daha fazla şeker. Daha fazla nikotin. Daha fazla yağ. Daha fazla tuzlu cips."

"Artık kurabiye yapmayacaksın, değil mi?"

Hafif bir kahkaha attım. "Ne kadar yediğini kontrol edebildiğin sürece sana kurabiye yapacağım. Ama titremeye ve ruh hali değişimleri yaşamaya veya sağlıksız boyutta kilo almaya başlarsan, o zaman kurabiye pişirmeyi bırakırım."

Derin bir nefes alıp konuşmaya devam ettim. "Babanın alkol almadığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Sağlıksız olduğunu söylüyor. Sağlığı konusunda takıntılı."

"Eh, sağlığı konusunda takıntılı olan birçok insan eskiden bağımlılık atlatmış kişilerdir. Belki neredeyse kalp krizinden ölecekti. Belki çok fazla kilo aldıktan sonra diyabet hastası oldu. Yaşamak ve bağımlılıklarının onu öldürmesi arasında seçim yapmak zorunda kaldı. Baban da yıllar önce alkole bağımlıydı."

"Ne?"

"Sen büyükannenle yaşarken onu senden uzak tutan hastalığı var ya? Adına alkolizm deniyor. Bir kadeh içkiyle sınırlı kalamıyordu. Alkol konusunda kontrolünü kaybetmişti."

"Bu gerçek bir hastalık değil."

"Öyle, Harry. Bu hastalığa sahip ya da bu yüzden ölen birçok insan var."

"Ama babam ölmedi. İçmeyi bıraktı."

"Doğru ama çoğu kişi, bağımlılıklarını ölene kadar ya da başlarına hayatlarını değiştiren bir şey gelmeden bırakamazlar. Genellikle ölmeye yakın bir deneyim yaşamadan... Onu öldürebilecek bir kalp krizinden kurtulan hastanın diyetini değiştirmesi gibi ölüme yakın bir deneyim yaşamadan yapamayabilirler. Bazı insanlar bunu imana gelmek olarak adlandırıyor."

"Tanrı'ya inanmıyorum. Bu konuda gerçek bir kanıt yok."

Sırıttım. "Bu bir deyim. Başına gelen kötü bir şey ve sonrasında hayatının tamamen değişmesiyle alakalı. Baban o anlardan birini yaşadı ve onun içkiyi bırakmasını sağlayan da buydu."

"Anlamıyorum."

"Baban alkolik olduğuna, çok fazla içtiği için başına kötü bir şey gelene kadar inanmamıştı."

"Ne oldu?"

Buradaydım. Onu bu yolda hazırlıyordum. Belki Flint de onu daha önce buraya kadar hazırlamıştı. Uçurumun kenarına, doğruluk anına... Ama boğazıma yapışarak beni boğmaya çalışıyordu çünkü söyleyeceğim bu kelimelerin her şeyi değiştireceğini biliyordum. Harry'nin babasından nefret etmesini istemiyordum. Flint'in de benden nefret etmesini istemiyordum. Ama ailemizin bu sır yüzünden çatlakları vardı ve korunmasız durumdaydı.

Belki de her şeyin gerçekten tamir edilmesi için önce kırılması gerekiyordu.

"Annenin araba kazasında öldüğü gece arabayı baban sürüyordu."

"Yağmur yağıyordu. Yollar kaygandı. Bana bu hikâyeyi daha önce anlattılar."

Bilmiyordum. Daha önce hiç yağmur yağıyor muydu diye sormamıştım. Belki öyleydi. Bir önemi yoktu.

"Ama kimse sana o akşam babanın içki içtiğini söylemedi. Kimse sana babanın sarhoş olduğunu ve bunun kazaya sebep olduğunu anlatmadı. Çünkü böyle trajik bir şeyi anlayıp kabul etmek bir yetişkin için zordur ama bir çocuğun anlamasını beklemek hayal bile edilemez."

"Karpuzu kabuğuyla servis etmelerinden nefret ediyorum. Baksana, berrak. Ne rengi var ne tadı."

Ah Harry...

"Baban burada bizimle değil, çünkü kazama sebep olan adamın sarhoş olduğu için ölmesi gerektiğini düşündüğünü biliyor

Bunu sana bil diye *ben* söylüyorum. Senin bilmene ihtiyacı var. Ama onu affetmeni beklediğini sanmıyorum. Bunu senden istemek adil olmaz."

"Büyükbabam gluten ve süt ürünleri olmadan donut yapan bir mekân buldu ama bunu babama söylememem gerekiyor."

Çorbamı kenara çekerek masada ellerimi birleştirdim. "Bende uçaktan atlayan Alex adında bir adamın fotoğrafı vardı hatırladın mı? Hani Everest Dağı'na tırmandığını söylediğim adam?"

Harry bakışlarını kaldırdı. "Evet."

"Çığın içinde sıkıştı ve insanlar onu kurtarana kadar elleri soğuktan çok ciddi şekilde yandı. Ellerini kesmek zorunda kaldılar. Alex benim kocamdı. Ama ellerini kaybettikten sonra bana kötü davrandı. Bana yaptığı ve söylediği şeyler, birçok açıdan affedilemezdi. Biz boşandık. Ama kendime onu affettiğimi söyleyip duruyorum. Birini gerçekten seversen hiçbir şeyin affedilemez olmadığını düşünmüştüm."

Gözyaşlarımı engellemek için birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. "Ama dürüst olmam gerekirse onu tamamen affedebilecek miyim bilmiyorum. Onu sonsuza kadar seveceğim. Duygular bize aittir. Samimi ve kişiseldirler. Bu konuda doğru ya da yanlış olmamalı. Kimse sana ne hissetmeni, kimi sevmeni veya nasıl yaşaman gerektiğini söylememeli." Masanın karşısına uzanıp ellerini ellerim arasına aldım.

Ellerini yumruk haline getirdi ama geri çekilmedi.

"Babanın sadece bunu bilmene ihtiyacı vardı. Hepsi bu. Artık biliyorsun." Yavaşça sandalyeden kalkıp tepsimi kaptım.

"Eğer Aria ölseydi, arabana çarpan sürücüyü affeder miydin?" Harrison'ın bakışları benimkilerle buluştu.

Şu anda yüreğim onun için çok acıyordu. Elbette Flint ona söylememişti. Kim çocuğunun hayatını bilerek altüst ederdi ki?

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama o adam benim babam değildi."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Flint

"Bulunması zor bir adamsın."

Saksafon çalan adam hüznümü şarkıya çevirirken bakışlarımı masadan kaldırdım. "Sana kim yardım etti?"

Babam yarı yarıya dolu su bardağımın yanındaki viski bardağını inceledi. Çoktan kırışmış alnında endişe izleri vardı. "Cage."

Başımla onayladım.

Karşıma oturup bardağı inceledi. "Jameson marka mı?"

"Monkey Shoulder."

"Ne kadar münasip." Kıkırdadı. "Bir hafta oldu. Aria iki gün içinde eve gidecek. Kilo alıyor ve vücudunun sıcaklığını sağlayabiliyor."

Başımla onayladım.

"Kızını henüz kucağına aldın mı?"

Güçlükle yutkunup başımı salladım.

"Ben aldım. O ufak tefek bir mucize."

Çenem gerildi. Onun mucize olduğunu biliyordum. Geceleri genelde hangi saatte uyandığını biliyordum. Elle'den ne kadar

süreliğine beslendiğini ve sağ göğsü sol göğse tercih ettiğini de biliyordum.

"Bu senin hayatın, Flint. Oyuna gir ya da pes et ama etrafındaki herkesin hayalini yaşamasını oturup kenardan izleme."

Ona bakmadım, dediklerini herhangi bir şekilde duyduğuma dair bir işaret göstermeyince ayağa kalkıp parmaklarını viski bardağının kenarında tuttu. "İçki içtin mi diye sormama gerek yok. Şu anda nasıl bir adam olduğunu biliyorum."

Bardağı kenara eğip altın rengi sıvıyı masanın diğer tarafına döktü. "Harrison'ın Heidi'den haberi var. Ellen ona söyledi." Bana katlanmış bir kâğıt verdi. "Sana bunu vermemi istedi."

Elime almadan önce kâğıda biraz baktım. Babam döndü, kapıdan çıkıp gitti.

Her zaman müziğe âşıktım. Akıl hocam piyano öğretmenimdi. Bize çok yakın oturuyordu ve Juilliard'dan emekli olmuş bir profesördü. Tek öğrencisi bendim. Bana piyano çalmayı öğretti çünkü babam kocası için takım elbiseler dikiyordu. İsmi Ethyl'di... Kızımıza VERMEYECEĞİNİ söylediğin isim. (Seni affediyorum.) Lisedeki üçüncü yılımda ona sarhoş bir sürücünün kullandığı araba çarpmıştı. Üç ay yoğun bakımda kaldı. Bir daha asla yürüyemeyeceğini söylediler.

Annem beni her hafta onu ziyaret etmem için hastaneye götürdü. Terapistlerinden bir tanesi de müzik alanındaydı. Daha önce böyle bir uzmanlık duymamıştım. Sonraki on sekiz ayda bir mucizeye şahit oldum. Ethyl, doktorların ihtimal vermediği bütün hedefleri başarmıştı.

Tekrar yürüdü. Tekrar konuşabildi. Ve tekrar piyano çaldı. İyileşmesinde tüm terapistler rol aldı ama Ethyl, onu iyileştirenin müzik olduğunu söylemişti. İşte o zaman hayatta bunu yapmak istediğimi biliyordum.

AMA... İyi kısımlar için hazır mısın? Çünkü her zaman iyi bir taraf vardır. Ethyl'in hayatta başardığı her şey arasından en iyisi ve yaptığı en takdir edilesi şey... Neredeyse hayatını sonlandıracak arabayı süren o adamı affetmekti.

Yer ve gök, Flint...

Seni çok seveceğim, zamanın bir önemi yok. Mesafelerin bir önemi yok. Her nefes aldığında tek hissedeceğin... Aşkım olacak.

Elle

***

Otel odamı teslim edip gece yarısından hemen önce hastaneye gittim. Ellen'ın yakında Aria'yı emzirmesi gerekiyordu. Onu duyamıyordum ama kızımıza mırıldandığını biliyordum. Biliyordum işte.

"Daha iyi hissediyor musunuz, Bay Hopkins?"

Geçtiğimiz hafta boyunca arada sırada gördüğüm hemşireye doğru döndüm.

"Sanırım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Aynı yerde neredeyse kırk beş dakika durdum ama içeri girme cesaretini bulamadım. Ellen –sanki biliyormuş gibi– sırtını dikleştirip vücudunu omzunun üzerinden bakacak şekilde döndürdü.

İkinci şans daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ellerimi yıkayıp kıyafeti üzerime geçirirken bakışlarım her an üzerindeydi. Otomatik kapılar açıldı. Gözyaşları yüzünden aşağı dökülürken Ellen gülümsedi. Önünde dururken ona ve kızıma dokunmak için can atıyordum.

"Ben de bu hayatı istiyorum," diye fısıldadım.

Elle gözlerini kırpıştırarak daha fazla gözyaşının düşmesine sebep olurken gülümsemesi gözünün kenarına kadar ulaşıyor-

du. "Sanırım güzel bir hayat olacak." Yavaşça ayağa kalktı. "Otur bakalım, babacık."

Onun sıcaklığıyla ısınmış sallanan sandalyeye oturdum.

"Seni dize getirecek kızla tanış."

Elle, Aria'yı kucağıma verirken sırıttım.

Tanrım... Çok mükemmeldi. Kızımız da öyle.

***

Ellen sabahın yedisinden biraz daha erken saatte Aria'yı tekrar beslemek için uyandığında gizlice kaçtım, bitmemiş işlerimle ilgilenmek için eve gittim.

Babam kahve demliğiyle mutfak masası arasında gidip gelirken beni karşıladı. "Oyuna dahil oluyorsun ha?"

Kapıyı kapatarak çantamı yere bıraktım. "Eğer koç oynamama izin verirse."

Merdivenleri başıyla işaret etti. "Koç üst katta fareleri besliyor."

Başımı sallayıp merdivenlerden çıkmaya başladım.

"Evlat?"

"Evet?" Geri dönüp babama baktım.

"Seninle yaşayan sekiz fare olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Sırıttım. "Yakın zamanda onları sayma fırsatım olmadı ama haklı olabilirsin." Birer birer merdivenleri çıkarken kendimi beklenmedik duruma hazırlıyordum. "Hey..." Harrison'ın odasına adım atıp kapıyı ardımdan kapattım, ellerim kot pantolonumun cebine sokulmuş şekilde kapıya yaslandım.

"Hey," dedi bana dönüp bakmadan.

"Fare sürüsü nasıl?"

"Onları isimlerini ezberleyecek kadar önemsemediğin için öyle seslenıyorsun," diye mırıldandı.

"Wolfgang Amadeus Mozart, Johann Sebastian Bach, Ludwig Van Beethoven, Frédérick Chopin, Stefani Joanne Angelina Germanotta -yani Lady Gaga- ve senin üç gitaristin: Jimi Hendrix, John Frusciante ve Carlos Santana."

"Şanslı tahmin."

Sırıttım. "Muhtemelen."

"Annemi öldürdüğün için durumu nasıl iyileştirebileceğini bilmek istiyorsun. Değil mi?"

İrkildim. İşte bu beklenmedikti. Kendimi darbe için hazırladım ama önce aklımdakini söyledim. Bilmesi gereken birkaç şey vardı. "Hiçbir şey bu durumu iyileştiremez. Milyonlarca kez özür dilerim demek, dünyadaki paraların tamamı ve en sevdiğin pastanecinin tüm kurabiyeleri bile."

"Elektronik gitar için hazırım. Yeni bir tane. Parayla alabileceğinin en iyisi."

"Harrison, daha az önce..."

"Ne?" dediğinde farelerini kafeslerine sokup kapılarını kapatırken sesinde bir keskinlik vardı. "Seni affetmem karşılığında yeni bir gitar alman çok büyük bir şey mi?" Kendini ittirerek ayağa kalkarken yerdeki bir yığın kirli çamaşırı tekmeledi ve kollarını göğsünde birleştirdi. Ardından camın önüne doğru yürüdü.

"Beni affetmeni istemiyorum. Sadece gerçekten üzgün olduğumu ve kazada ölen kişi olmayı dilemeden bir gün bile geçirmediğimi bilmeni istiyorum."

"İyi. Güzel. Neyse ne..."

"Harrison..."

"Eğer bana lanet gitarı almayacaksan odamdan çek git!"

"Harrison, bu kadar yeter."

"Ne? Sen birini öldürebiliyorsun ama ben küfredemez miyim?" Ellerini yumruk haline getirirken kolları titriyordu. "Siktir! Siktir! Siktir! Siktir! SİKTİR!"

Kontrollü şekilde nefes aldım. "Seni biraz yalnız bırakacağım."

"Güzel. Daha fazla yalnız kalacağım. Belki annemin olduğu daha fazla video izleriz. Belki bana onun çerçevelenmiş daha fazla fotoğrafını verirsin." Yatağının yanındaki, Heidi'nin bitiş çizgisini geçtiği çerçeveyi aldı ve bana fırlattı ama birkaç adımla ıskalamıştı. Çerçeve duvarda parçalandı. "Sonra ne olacak? Geçmişte onca zamanı onu unutacağım diye endişelenerek geçirdin! Sana bir haberim var! ONU ZATEN HATIRLAMIYORUM!" Saçını çekiştirdi. Gözlerini açtığında kızarmış ve yaşlarla dolmuştu.

Harrison'ı en son ne zaman ağlarken gördüğümü hatırlamıyordum. Gözlerimi kırpıştırdığımda kendi duygularımı serbest bırakarak benim için de aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Dizleri üzerine çökerken saçlarını hâlâ sıkıca kavramıştı ve sesi camla çerçeve kadar kırık dökük çıkıyordu. "O-onu h-hatırlamıyorum," diye hıçkırarak ağladı.

Yatağın diğer yanına geçmek için yerdeki karmaşanın üzerinden geçtim. Önünde eğilerek onu kendime çekerken kendini bırakmasıyla ağırlığı altında geriye doğru düştüm. Sonraki birkaç dakika boyunca çocuğuma sarılıp nazikçe kucağımda sallarken hem onun acısını hem de kendi yaramın daha fazla kanadığını hissediyordum.

Aklında var olmayan bir şeyi veya birini, ondan aldığım için beni nasıl affedeceğini bilmiyordu. Anlıyordum. *Siktir*. Sonunda anlıyordum.

***

"İşler biraz fazla gürültülü hale geldi." Mutfağa girdiğimde babam yüzünü buruşturdu.

"Flint." Annem bana sarıldı. Geçen hafta geldiklerinden bu yana beni ilk defa görüyordu. "İyi olduğuna çok sevindim."

"Teşekkürler, anne."

Bana bir kupa kahve getirince onlarla beraber masaya oturdum.

"Oğlan *siktir* kelimesini seviyor." Babam beni incelerken kahvesinden bir yudum aldı.

"Şaşırtıcı bir ihtimamla kullanıyor."

"İkiniz korkunçsunuz." Annem başını salladı.

Yüzümü ellerimle ovuşturduktan sonra derin bir nefes verdim. "İkimizi de öldürmeden önce bu işte bir mizah bulmalıyım."

"Heidi'yi hatırlamıyor." Annem kaşlarını çattı.

"Evet. Hatırlamıyor. Her zaman varsayımda bulunmuştum. Lanet olsun, sanırım Sandy her zaman böyle olduğunu sanmıştı."

"Harrison'ın biriyle konuşması gerektiğini düşünüyorum. Belki bir psikiyatristle," dedi annem.

Başımla onayladım. "Belki."

"Belki sen de psikiyatriste gitmelisin."

Homurdandım. "Muhtemelen."

"Şimdi ne yapıyor?"

"Gitar çalıyor. Artık konuşmak istemiyor. Elle burada olsaydı onu kendi başına bırakmamızı söylerdi. O yüzden..."

"Onu kendi haline bırak," dedi ailem aynı anda.

"Jon nerede?"

"Martin'le kahvaltı yaptıktan sonra hastaneye gidecekler," dedi babam.

"Hastaneye dönmem gerekiyor." Ayağa kalkıp kahve fincanımı lavaboya götürdüm.

Babam boğazını temizledi. "Girişken, kızıl saçlı kadın var ya?"

Sırtım ona dönükken güldüm. "Ne olmuş ona?"

"Sadece yedi puanlık olduğunu biliyorum ama zamanla genç-leşmiyorsun. Belki soyadını almak isteyip istemeyeceğini ona sormayı düşünmelisin."

Başımı sallarken gülümsedim.

***

İki gün sonra...

Harrison ve ben, Aria'nın araba koltuğunu taşıyarak yenidoğan yoğun bakım ünitesine girdik.

"Babam ve annenler nerede?" diye sordu Ellen.

Harrison'ın geçirdiği sinir krizinden sonra tek bir kelime bile etmedik. Hiçbir şey olmamış gibi davranma konusunda onun yönlendirmesine uydum. O benim, ben de onun sırrını biliyordum. Heidi'yi hayata geri döndüremezdim ve Harrison da ona ait hatıralarını bulamazdı. O yüzden... Onun huzur içinde uyumasına izin verdik.

"Onu eve getirmek için sadece üçümüzün gerektiğini düşündüler." Ellen'dan sonra Aria'yı da sıcak ve kabarık saçlı, şeftali kafasından öptüm.

"Ev." Elle iç çekerek gülümsedi. "Bu kulağa müthiş geliyor." Aria'yı koltuğuna yerleştirdi.

"İçinde çok küçük görünüyor." Harrison kaşlarını çattı.

Anne ses tonuyla, "O ufak bir fıstık," dedi Elle.

Ben koltuğundaki Aria'yı girişe park ettiğim arabaya kadar taşırken Elle ve Harrison da önümüzde yürüyordu.

Elle mırıldandı.

Harrison başını salladı.

Elle kolunu dürttü.

Harrison biraz daha başını salladı.

Elle kollarını onun omuzlarına sardı.

Harrison karşı koymamıştı.

Elle, Harrison'ın başının kenarını öptü.

Ona daha fazla âşık olmuştum.

Harrison'a, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Harrison da, "Ben de seni," diye fısıldadı.

On yıldır ilk defa iyi olacağımızı biliyordum.

Elle, Harrison'a, "Arkada onunla oturacağım," dedi. Aria'nın koltuğunu mekanizmasına oturtuyordu.

"Hayır. Arkada onunla ben oturmak istiyorum."

Başı hızla geri çekilirken Elle'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Sen *istiyorsun* ha?"

Omuz silkti. "Evet, her neyse. Sorun değil."

"Tamam."

Harrison, Aria'nın yanına geçtikten sonra kapıyı kapattım ve Ellen'in kapısını açtım. "Hadi eve gidelim." Arabaya binmeden önce onu kollarımın arasına alıp başının arkasını kavradım ve dudaklarımı alnına bastırdım.

"Seni seviyorum, Flint Hopkins," diye fısıldadı.

Başımla onayladım, dudaklarımı alnına bastırılmış halde tutarken bir şey söylemek için fazlasıyla duygusaldım.

Kemerlerimizi bağladıktan sonra *kahrolası bütün dünyamı* eve götürdüm.

Ayıktım.

İki elim de direksiyondaydı.

Yaşlı bir kadın gibi araba sürüyordum.

"Ona yüzüğü ne zaman vereceksin?" diye sordu Harrison.

"Kime yüzük verecek?" diye sordu Elle.

"Sana," dedi Harrison.

"Hangi yüzük?" Bana baktı.

İki gözümü de yolda tuttum.

"Evden çıkmadan önce cebine koyduğu pırlantalı olan..."

"Küçük hergele," diye mırıldandım.

"Pırlanta yüzük ha? Kaç karat? Yedi mi?"

Onu görmezden geldim. İkisini de görmezden geldim.

Birkaç dakika sonra Bay Gecikmeli Cevap konuştu. "Hah! Bu komikti. Yedi. Bunu ona yedi puan verdiğin için söyledi. Yüzde yetmiş. Elle'e D vermiştin. Hatırladın mı?"

Elle kahkahasını bastırmak için ağzını kapattı.

"Hatırlıyorum. Teşekkürler, Harrison."

"Sadece ona sorsana."

Ellen ellerini başımın arkasına koyarken ensemi gıdıklıyordu. "Sadece sor bana."

"Peki. Benimle evlenir misin?"

"Ne düşünüyorsun, Harry? Evet demeli miyim?"

Gözlerimi devirdim. Evlenme teklifimle dalga geçiyorlardı.

"Evet. Sanırım o yüzüğe baya para harcadı. Çok büyük."

Elle omuz silkti. "Pekâlâ. Seninle evlenirim."

Sırıtmamak için kendime engel oldum ama boşunaydı.

Harry evimizden birkaç sokak ötede Aria'nın koltuğuna yaklaşıp "You Are My Sunshine" şarkısını mırıldandı.

"Harry bu şarkıyı seviyor," diye mırıldandı Ellen. "Küçükken ona bu şarkıyı mı söylüyordun?"

Başımı salladım. Dikiz aynasından hızlıca bir bakış atınca Harrison'ın bakışıyla buluştum.

Heidi'nin gözleri. Heidi'nin burnu. Heidi'nin gülümsemesi.

Annesinin ona söylediği şarkıyı hatırlıyordu. Farkında olmasa bile annesini hatırlıyordu.

Onu tarif edilemez şekilde seviyordum.

SONSÖZ

Flint

Beş yıl, düzinelerce kurabiye, yeni bir erkek kardeş ve on üç fare sonra...

"Harrison'ı buraya kendim getirmeliydim." İç çektim, uyuyan beş yaşında kızımı kampüste taşırken dağınık kızıl saçları boynuma bir atkı gibi dolanmıştı. Terliyordum. Bütün yükünü bana vermişti ve ağustos ayı için vücut sıcaklığı çok fazla geliyordu.

"Bu çok büyük bir olay. Hepimiz burada olmak istiyoruz." Elle, dokuz aylık Isaac huzursuzlanmaya başlayınca abartılı bir şekilde hoplayarak yürümeye başladı.

Etrafta emeklemek istiyordu. Çok uzun bir yolculuk olmuştu. Her yere *arabayla* gittiğimiz için bütün yolculuklarımız uzun oluyordu. Karışımlarımla onu bayıltmadan uçağa binme umudumu kaybetmemiştim.

Çok yakında bir gün. Umarım.

"Benimle yukarıya gelmene gerek yok," dedi Harrison girişe yaklaştığımızda.

Elbette. Yirmi bir saatlik yolculuğu bu sıcakta buraya kadar yürüyüp basit bir şekilde, "Elveda, Şükran Günü'nde görüşüz," demek için gelmiştik.

"Sık sık ara. Çok çalış. İyi bir kız bul ama son yılına kadar olmaz. Ayrıca öğrenmek için burada olduğunu unutma ama bu yıl birçok öğrenci de senden bir şeyler öğrenecektir. Nazik ol. Kibar ol. Mutlu ol." Elle, Harrison'a sarıldı.

Oğlum da tereddüt etmeden ona geri sarılmıştı. "Elveda, ufaklık." Isaac'e de sarıldı.

"Birkaç haftada bir ara. İhtiyacın olduğunu düşündüğünden daha sıkı çalış. Eğitimini başarısız olasın diye karşılamıyorum. Bekâretini verebileceğin iyi bir kız bul ki ağrıyan hayaların yerine eğitimine odaklanabil. Başarılı olmak için burada olduğunu ve diğer öğrencilerin senin tarafından tehdit altında hissedeceğini unutma. Onları görmezden gel. Güçlü ve havalı ol. Sorumluluk sahibi olup prezervatif kullan." Harrison gözlerini devirirken ona sarıldım.

"Harry..." Aria gözlerini ovuşturarak uyandı.

"Merhaba, günışığım." Onu kucağımdan aldı.

Tanrı'ya şükürler olsun!

"Seni özleyeceğim. Ama odamdan uzak dur."

Başıyla onaylarken ona sanki idolüymüş gibi bakıyordu. "Güle güle." Dudaklarını büzdü.

Harrison burnunu kırıştırıp onu yanağından öptü. Her zaman olduğu gibi Aria da büzülmüş dudaklarını konduracak bir yer bulmuştu. Harrison yüzünü sildi.

Aria kıkırdadı.

Onu yere bırakıp çantasını ve gitarını omuzlandı.

"Eşyalarının geri kalanının öğleden sonra gelmesi gerekiyor," dedim. "Büyükanne Sandy'yi aramayı da unutma. Yurduna yerleştiğini bilmek isteyecektir."

Başıyla onayladı. "Güle güle."

Döner dönmez, boynunda isim kartı asılı olan bir kadın ona gülümsedi. "Juilliard'a hoş geldin. Nereye gittiğin konusunda sana yardımcı olabilir miyim?"

***

Öğlen yemeği yedikten sonra Cape Cod'a olan dört saatlik yolu beş saatte tamamladık.

"Bot! Baba! Bota binmek istiyorum." Aria dışarı fırlayıp rıhtımdan tepeye doğru gelen Jon'a koşturdu.

Jon kollarını açarken her zaman en sevdiği torununa vurulmuştu. Aria'nın -benim dışımda- ufak parmaklarını boynuna sıkıca doladığı tek insan oydu.

"İki hafta." Elle sırıtarak burnunu Isaac'in tombul boynuna sürttü. "Cape Cod'da iki koca hafta. Anneniz masaj ve pedikür yaptıracak. Yaşasın!"

Jon ve Aria'nın işitme mesafesinden uzakta olduklarını görmek için omzumun üzerinden baktım. "Babacık da seks yapacak. Hem de çok. Çünkü büyükbaba ve genç kız arkadaşı, Aria ile Isaac'i plaja götürecek. Yaşasın!"

Ellen bana en kötü bakışını attı.

"Dışarısı çok sıcak. Hadi içeri girelim. Cora limonata ve buzlu çay yaptı."

Ellen kinci görünmemeye uğraşmadan, "Cora nasıl?" diye sordu.

Ellen, büyükannesiyle büyükbabası öldükten sonra evde biraz temizlik yapması için işe aldığı Cora'nın -yani kendinden sadece beş yaş daha büyük birinin- babasının yatağını da sıcak tutacağını beklememişti.

"Ah, o iyi durumda. Beni genç tutuyor."

Onu eve kadar takip ederken Ellen bana kaşlarını çatarak baktı.

"Bir de bana kaş çatıyorsun dersin. Onun adına mutlu ol."

"Tipik bir erkeksin."

Öyleydim. Cora bana göre biraz fazla sahte görünüyordu. Sahte derken iki D kap büyüklüğündeki dik göğüslerinden bahsediyordum. Ama Jon yüzü ikisi arasına yerleşmiş şekilde kalp krizinden ölürse, mutlu bir adam olarak öldüğüne inanmamız gerekiyordu.

"Elle! Flint!" Cora o koca göğüslerini bizim olduğumuz yöne doğru zıplattı.

Elle göğüs sarılmasından kaçınmak için Isaac'i ona kucaklatmıştı. Sonra Cora bana sarılamadan bebeği elime vermişti.

İyi hamle, *tatlım*.

Elle sırıttı.

"Bebeği bana uzatın." Cora, Isaac'i benden alıp Elle'in elinden bebek bezi torbasını kaptı. "Bezini değiştiririm ve Aria için sağlıklı bir atıştırmalık bulurum. Siz ikiniz üst kata gidip yerleşin. Akşam yemeğinden önce biraz yalnız vakit geçirmenin tadını çıkarın," diyerek göz kırptı.

Cora'yı seviyordum. Ellen'ın onunla ne alıp veremediği olduğunu anlayamıyordum.

"Hayır. Onlar dışarı çıkacaklar." Jon, Cora'ya göz kırptı.

"Ah! Evet. İkiniz dışarıda baş başa takılırken biz çocuklara göz kulak olacağız."

"Yalnız mı?" Tek kaşımı kaldım. "Bu da ne şimdi?"

Elle gülümsemesini gizleyemiyordu. Gerçek olduğunu biliyordu.

"Flint benimle gel." Babam ebeveyn yatak odasına doğru başıyla işaret etti.

"Sen de benimle gel." Cora, Elle'in kolunu tutup onu üst kata doğru çekiştirdi.

Elle

"Ne düşünüyorsun?" Cora yatak odasının kapısını açtı.

Yatağa serilmiş bir elbise vardı. Anneme aitti. Beline krem bir kurdele dolanmış, basit siyah straplez bir elbiseydi. On sekiz yaşıma girdiğimde denediğimi hatırlıyordum ama annemin göğüsleri benimkilerden daha büyüktü. Her daim modası geçmeyen bir elbiseydi. Yıllardır görmemiştim ama hâlâ benim favorimdi.

"Baban çatı arasında annenin eşyalarını biraz kurcaladı. Bu elbiseyi sevdiğini ama büyük geldiğini anlattı. Senin için biraz daralttırmasını söyledim. Senin ölçülerine sahip değildi ama sanırım şimdi üzerine uyacak. Denemek ister misin?"

Parmaklarımı ipeksi kurdelede gezdirdim. "Evet," diye mırıldandım.

"Harika! Maşamı prize takıp saçını ve makyajını yapacağım."

Ben Isaac'i emzirirken Cora da arabadan çantamı kaptı. Sonra Aria yatak odasının zemininde Isaac'le oynarken Cora kendimi prenses gibi hissetmemi sağlamıştı.

"Bu işte baya iyisin."

Gülümsedi. "On yıl boyunca bir kuaförde çalıştım. İşte oldu." Buklelerime hafifçe saç spreyi sıktı. "Hadi sana kıyafetini giydirelim."

İçine girdiğimde fermuarını çekti. Kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde sarıyordu. Gözlerimi kapatıp annemin içinde nasıl göründüğünü, giydiğinde babamın ona nasıl baktığını hatırladım.

"Çok güzel." Cora elini göğsüne bastırdı.

"Teşekkür ederim," dedim. İçten bir şekilde söylemişti. Belki de babamın şu anki hayatında tam da ihtiyacı olan kişiydi. Cora'nın annem gibi olmasına gerek yoktu. Ben de Heidi değildim.

"Rica ederim." Isaac'i kucağına aldı.

"Bebek çantasında bir biberon var."

Başıyla onayladı. "Çoktan buzdolabına koydum."

"Annem çok güzel."

Bakışlarımı Aria'ya çevirdim. "Teşekkür ederim, tatlım."

Bu hayatı seviyordum. Hem de çok.

Babam aşağıdan, "Geliyor musunuz?" diye seslendi.

Yavaşça Cora'nın bana verdiği, normalde giydiklerimden biraz daha yüksek topuklu ayakkabılarla merdivenlerden indim.

Flint sanki dengesini kaybetmiş gibi birkaç adım geri sendelerken ağzı açık kalmıştı. "Dilim tutuldu, Elle."

Sırıttım. Düğünümüz olmamıştı. İkimiz de bunu istememiştik. Düğün işini ilk seferinde yapmıştık. Onun yerine yüzüğünü parmağıma geçirip hâkimin karşısında soyadını almıştım.

Ama şu anda mihraba yürüyen bir gelin gibi hissediyordum.

"On üzerinden puan vermen gerekirse, ne kadar dilin tutuldu?"

Ellerimi tutup omuzlarına yerleştirdikten sonra belime sarıldı. "Sonsuza kadar. Aynı sana olan aşkım gibi."

Evlenirken giydiği takıma benzeyen, üç parçalı yeni takım elbisesini takdir edecek kadar geri çekildim. Bir Jonathan Samuel

Anderson klasiğiydi. Ama babam bu sefer farklı bir materyal kullanmıştı. İnce çizgileri olan daha ipeksi bir kumaştandı ve Flint seksi kırmızı bir kravat takıyordu.

Kravatı birkaç kere çekiştirince o kadar kocaman gülümsedi ki kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Çünkü... Bu hayat... Benimdi.

Düğümün erkeğim kadar mükemmel göründüğüne karar verdikten sonra yakasını kavrayıp onu biraz yakınıma çektim.

"Flint Hopkins, kesinlikle duruma uygun görünüyorsun."

Gözümün kenarından babamın gülümsediğini gördüm. Ufak bir hüzün kırıntısıyla kocaman bir neşenin karışımıydı.

"Hangi durummuş o, benim güzel karım?"

"Kocam olduğun duruma elbette..."

tg@kaktusunx

TEŞEKKÜR

Her zamanki ekibime yürekten teşekkürler...

Tim, Logan, Carter ve Asher: En sevdiğim adamlar.

Leslie, Kambra, Sherri ve Shauna: Tek boynuzlu atlarım.

Max: Benim akıllı editörüm. ;)

Monique, Kambra, Leslie, Shauna, Allison: Parlatma ekibi, yani hatalarımı bulup düzeltenler.

Jenn Beach: Kişisel asistan, grafik dehası ve akıl sağlığımın bekçisi.

Jenn ve Sarah ile Social Butterfly PR: 2017'nin en iyi keşfi. İkiniz de harikasınız!

Sarah Hansen, Okay Creations: Kitap kapağı gurusu.

Regina Wamba, MaeIDesign & Photography: Kapak fotoğrafını çekerken aklımı okumuşsunuz gibi!

Paul ve BB eBooks: Bunu nasıl bu kadar iyi ve bu kadar çabuk yapıyorsun bilmiyorum ama harikasın!

Okuyucular: Yazar arkadaşlarım, blog sahipleri, Jonesies ve sözlerimi okuyan her bir kişi...

"Duygular bizim en iyi pusulamızdır."

Flint Hopkins, hukuk bürosunun üzerindeki daire için mükemmel bir kiracı bulduğunda işlerin tepetaklak olacağından habersizdir. Yeni kiracısı Ellen müzik terapisti olmanın hakkını verir: Gün boyunca söylenen şarkılar ve susmayan müzik sesi genç adamın kozasının içine sızar. Acımasız avukat, kendi iyiliğini düşünerek bu fazla çekici, sürekli sevdiği melodileri mırıldanan kızıl saçlı kadına tahliye bildirisi gönderir. Ancak Flint'in otizmli oğlu Harrison ondan hoşlanmıştır ve şans Ellen'dan yanadır.

Flint ve Ellen'ın arasındaki tutku-nefret ilişkisi güzel ve trajik bir hikâyeye dönüşür. Hayat önlerine engeller koyarken aşklarına sahip çıkmak için vermeleri gereken zor bir karar vardır. Aşk mı yoksa sorumluluklar mı galip gelecektir?

ISBN 978-625-7359-36-8
9 786257 359368
Kapak Uygulaması

nemesiskitap · norakitap · masalperestkitap
nemesiskitap.com · norakitap.com
www.kitap365.com
nemesis KİTAP
MASAL PEREST
nora